Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIȚIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂȘI

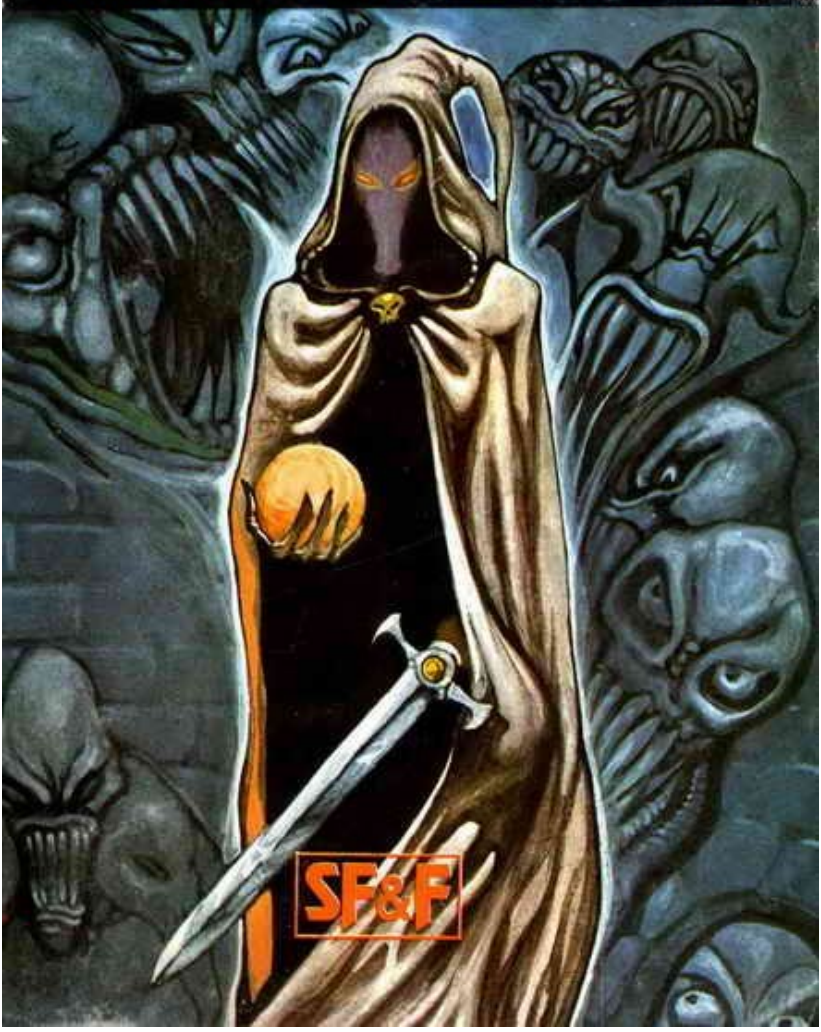

nautilus

33

Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIŢIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂŞI

TĂRÂMUL NU-I ERA NECUNOSCUT – TOTUL ERA LA LOCUL LUI, OCHIUL CICLONULUI, CALMUL DIN MIJLOCUL FURTUNII, BUTUCUL ROŢII – TEAMA ŞI RESPECTUL ERAU ÎNSĂ MEREU REÎNNOITE. ADAM PRONUNŢĂ PAROLA UNUI ADEPTUS MAJOR, IAR UŞILE SE DESCHISERĂ LENT ŞI MAIESTUOS. DINCOLO DE ELE SE AFLAU NESFÂRŞITE BOLŢI DE LINIŞTE: SĂLILE ARHIVELOR AKASHY, ALE CĂROR PLANURI NU FUSESERĂ ŞI NICI NU AVEAU CUM SĂ FIE TRASATE, ARHIVELE NEPIERITOARE ALE TUTUROR VIEŢILOR TUTUROR TIMPURILOR...

Sir Adam Sinclair: aristocrat, doctor, savant şi … iniţiat. În periplul său prin istorie, de-a lungul nenumăratelor vieţi pe care le-a trăit, a luptat mereu împotriva celor rătăciţi pe Calea întunericului. Iar acum, la sfârşitul secolului XX, va fi din nou obligat să-şi folosească puterile oculte pentru a-i opri pe cei care

tulbură odihna morţilor, transformându-i în soldaţi!

SF&F

Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIŢIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂŞI

TRADUCERE DE MIHAIL MOROIU

NEMIRA

’94

Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustraţia: TUDOR POPA

© Bill Fawcett and Associates şi Katherine Kurtz, 1991
KATHERINE KURTZ, DEBORAH TURNER HARRIS
THE ADEPT
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH
SCOTT MEREDITH LITERARY AGENCY, INC.
845 THIRD AVENUE, NEW YORK, NY 10022

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală
sau parţială a textului este interzisă
şi va fi pedepsită conform legii

Editura NEMIRA, C.P. 26-38, Bucureşti

ISBN 973-569-001-2

Pentru BETTY BALLANTINE, care are talentul special de a descoperi şi încuraja pe noii autori. Ea a publicat, fiecăreia dintre noi, câte o trilogie, de-a lungul a cincisprezece ani, după care a avut nemaipomenita idee de a ne face cunoştinţă.

Îţi mulţumim, Betty!

MULŢUMIRI

Le datorăm cele mai sincere mulţumiri următoarelor persoane, care au contribuit concret la realizarea acestei cărţi:

Doctorului Richard Oram, pentru sfaturile lui autorizate referitoare la probleme de istorie şi arheologie scoţiană medievală, şi mai ales la cartografia scoţiană timpurie;

Domnului Kenneth Fraser, de la Biblioteca de Cercetare a Universităţii St. Andrews, pentru ajutorul său preţios ce ne-a permis să descoperim materiale rare de studiu;

Doctorului William Such, pentru ajutorul dat în traducerea terminologiei greceşti folosite în această carte;

Domnului Robert Harris, pentru revizuirea textelor latine;

Domnului G.H. Forsyth, îngrijitorul de la Abaţia Melrose, pentru informaţiile utile despre mormântul lui Michael Scot pe care ni le-a pus la dispoziţie;

Şi, în fine, personalului de la Biroul de Informaţii Turistice St. Andrews şi în mod deosebit doamnei Maggie Pitkethly şi domnului Andrew Purvis, pentru că ne-au oferit o adevărată comoară de informaţii diverse pe care nu le găseşti în cărţile de istorie.

Prolog

NOAPTEA de toamnă era limpede şi senină iar răceala din aerul nemişcat promitea îngheţul înainte de zori. Razele lunii nu atenuau întunericul, doar stelele aruncau palida lor lumină peste acest ţinut al Scoţiei.

Pe la jumătatea povârnişului unui deal împădurit, un bărbat înveşmântat în negru pândea protejat de fagi venerabili, strângând din umeri ca să se încălzească şi mişcându-şi din când în când degetele mâinilor acoperite cu mănuşi negre, ca să le menţină supleţea pentru ceea ce avea de făcut. În cursul ultimei jumătăţi de oră, ridicase de mai multe ori marginea mănuşii stângi şi se uitase la ceasul lui militar. Repetă acum din nou gestul. Pe cadranul luminos se citea ora două şi jumătate.

Ferestrele din spate de la Mossiecairn House erau oarbe şi întunecate. Ultima lumină de la etaj se stinsese ceva mai devreme. Bătrânul paznic îşi terminase ultimul rond cu mult înainte şi probabil nu avea să se mai mişte din locuinţa lui de la poartă decât după venirea zilei. Acum era momentul cel mai potrivit.

Zâmbind vag, bărbatul în negru îşi trase fermoarul hainei sale de piele şi îşi înălţă puţin de pe urechi şapca neagră, tricotată, ca să audă mai bine, apoi mişcă din nou degetele şi porni spre poalele pantei. Străbătu întreaga distanţă

cu iuţeala şi siguranţa unui om deprins să se deplaseze pe întuneric şi să se ferească totodată de eventualele priviri. Traversă cu uşurinţă un pârâu, sărind din piatră în piatră. Se opri din nou, cercetând cu precauţie spaţiul dinaintea lui, ţâşni apoi şi traversă gazonul expus, adăpostindu-se în cele dm urmă în umbra streşinii de deasupra intrării în bucătărie.

Dezamorsarea sistemului de siguranţă al casei puse prea puţine probleme bărbatului înveşmântat în negru. Judecând după standarde americane, sistemul de alarmă de la Mossiecairn era îngrozitor de nesofisticat. Apoi, bărbatul în negru se mai aflase în casă şi mai devreme, în timpul aceleiaşi zile, în chip de turist şi trecuse în revistă tot ceea ce putea constitui vreun obstacol atunci când urma să se întoarcă.

Acum se deplasa încet şi grijuliu prin bucătăria întunecoasă, luminându-şi calea cu o minusculă lanternă de buzunar care emitea o rază de diametrul unui creion. Nu aruncă nici măcar o privire spre sfeşnicele, cupele şi vasele pentru gheaţă de pe rafturi, sau spre sertarele pline de argintărie în timp ce străbătea cămara pentru veselă. Intră apoi în sufragerie, unde nu băgă în seamă valorosul serviciu de ceai expus pe masa din centru şi se strecură repede pe lângă zidul interior spre uşa dublă de la celălalt capăt. Cu o mişcare îndemânatică şi folosind o sculă potrivită, forţă broasca şi pătrunse imediat în biblioteca învecinată, evitând astfel coridorul

exterior şi celulele electrice ce păzeau celelalte uşi de acces.

Nu acordă nici aici prea multă atenţie mulţimii de obiecte valoroase expuse; îşi roti lumina în toate direcţiile, evitând să lumineze ferestrele. Portretele, începând de la cel ce construise casa în vremea lui Iacob I şi până la proprietarul ei din acel moment, erau foarte izbutite. Pe cel de deasupra căminului ornamentat îl admirase şi cu prilejul primei vizite: un cavaler îmbrăcat în catifele şi mătăsuri de culoarea vinului de porto, cu dantelă la gât, cu buclele de păr lung şi negru al unei peruci revărsându-se de sub pălăria cu pană.

Arme vechi şi alte efecte militare personale ornamentau spaţiile goale dintre tablouri, iar obiectele mai mici erau expuse în vitrine aranjate de-a lungul pereţilor. Cărţile rare ocupau o masă grea de bibliotecă, în mijlocul încăperii.

Intrusul trecu pe lângă ele fară a le învrednici cu privirea, îndreptându-se spre vitrinele care flancau căminul. Majoritatea exponatelor de aici erau medalii şi decoraţii, câştigate de foştii stăpâni ai casei, sau ciudăţenii şi nimicuri de tot felul, cum ar fi ceasuri de buzunar, evantaie pentru doamne şi miniaturi pictate pe fildeş. Câteva dintre ele erau însă obiecte care aminteau de personalităţi din agitatul trecut istoric al Scoţiei: Mândrul Bonnie Dundee sau Mary, regina Scoţiei, sau

Mândrul prinţ Charlie. Remarcând din mers o buclă de păr legată cu panglica de mătase, prinsă într-un medalion din aur, lucrat cu atâta măiestrie încât ţi se tăia respiraţia, bărbatul în negru se întrebă cum de mai îi rămăsese păr pretendentului din familia Stuart în momentul în care se refugiase pe Insula Skye, traversând marea, în drum spre tristul său exil din Franţa. Asta îi aducea aminte de toate aşchiile din Sfânta Cruce pe care le văzuse el de-a lungul anilor, şi care, dacă ar fi fost adunate laolaltă, ai fi putut face din ele suficiente cruci pentru a crucifica o duzină de Regi ai Iudeilor.

Aşa că de ce nu ar avea şi scoţienii relicvele lor. Asta nu era treaba lui. Cât despre relicva scoţiană pentru care venise aici în această seară, ea avea să-i aducă o sumă frumuşică de bani.

Zâmbi apropiindu-se de vitrina respectivă şi lumină cu lanterna prin sticlă, tratându-l cu indiferenţă pe cavalerul ce-l veghea de deasupra căminului. Floreta cu mâner curbat şi teaca ei, dovezi elegante ale stilului cu bogate ornamentaţii preferat de armurierii italieni la sfârşitul secolului al XVI-lea, erau aranjate pe o catifea de culoare albastru-închis. Aurul de pe mâner şi gardă era cizelat profund, iar pe lama albăstruie se mai vedeau urmele unui strat auriu.

Teaca era un obiect ceva mai modest, confecţionat din piele marocană, dar de-a lungul suprafeţei ei şi la deschizătură străluceau

discret mai multe pietre semipreţioase. Între lamă şi teacă, de un alb-crem ce ieşea în evidenţă pe albastrul închis al catifelei, se vedea o plăcuţă de cupru pe care erau gravate într-o elegantă scriitură trei rânduri de explicaţii concise:

Sabia Hepburn aflată odată în posesiunea lui Sir Francis Hepburn, „Contele Vrăjitor" de la Bothwell, m. 1624

Bărbatul în negru scoase un mic mormăit de satisfacţie. Ţinând între dinţi lanterna subţire, extrase dintr-un buzunar interior un şperaclu fin pe care îl introduse în broasca vitrinei. După câteva mişcări, aceasta cedă, omul ridică încet capacul şi îl fixă. Mânerul armei i se potrivea în mână de parcă ar fi fost făcut special pentru el; extrase sabia din vitrină şi, cuprins de un acces de imaginaţie, îi verifică echilibrul şi se făcu a ţinti, îndreptând lama de-a lungul razei de lumină a lanternei. De ce, vai, de ce nu se născuse şi el cavaler?

Stăpânindu-şi imediat scurtul fior de bucurie provocat de succes, bărbatul în negru înălţă în semn de ironic salut sabia spre portretul de deasupra căminului de marmură, scoase apoi şi teaca din vitrină şi vârî cu un gest hotărât arma la locul ei.

Da, era chiar sabia Contelui Vrăjitor! E plăcut să te joci, dar el *nu* se născuse cavaler, iar dacă zăbovea prea mult nu era exclus să ajungă să regrete că se născuse. Despre

patronul lui din acel moment se spunea că este extrem de exigent, în ciuda gusturilor sale excentrice.

Concentrat acum din nou asupra muncii iui, bărbatul în negru scotoci din nou în buzunarul interior al jachetei şi scoase o pungă de nylon bine împăturită, lungă şi neagră, exact aşa cum îi trebuia, în care introduse sabia pusă în teacă, închizând-o apoi cu multă grijă şi petrecând-o peste umăr.

Pe urmă, înainte de a închide vitrina şi de a o încuia din nou, scoase la iveală dintr-un alt buzunar o mică placă identică cu cea aflată deja înăuntru. Textul ei sima astfel: *Exponatul a fost scos în vederea conservării*.

Restul părea o simplă chestiune de rutină, deoarece nu avea decât să folosească acelaşi drum şi pentru retragere. Nici de această dată nu se arătă mai interesat de celelalte exponate ale muzeului. În faţa uşii bucătăriei se opri atât cât să repună în funcţiune sistemul de alarmă, apoi se pierdu repede printre umbrele de pe deal, tăcut ca o şoaptă, căutând adăpostul pădurii. Ajunse curând la drumul din spatele clădirii.

Aici îl aştepta – nu bidiviul, aşa cum i s-ar fi cuvenit unui cavaler – ci o puternică motocicletă japoneză, care îl însoţise într-o mulţime de escapade, în toată lumea. Imaginaţia lui transformă casca de motociclist într-o veritabilă cască de cavaler cu vizieră; şi-o aşeză pe cap, apoi scoase motocicleta din tufişuri, urcându-se

în şa. Coborî toată panta din inerţie, urmând zigzagurile potecii. Odată ajuns la poalele dealului, suficient de departe de casă, porni şi motorul – iar peste câteva minute gonea pe un drum de ţară cu două benzi în direcţia vest, prin geroasa noapte scoţiană.

O oră mai târziu, după o goană înviorătoare pe autostrada M8, motociclistul reduse viteza pe străzile adormite ale oraşului Glasgow, Urmând instrucţiunile precise pe care le primise, evită centrul, parcurgând o rută care îl conduse în cele din urmă într-o junglă de clădiri părăsite, chiar în inima docurilor din Clydebank. Huruitul potolit al motorului răsuna monoton pe pietrele de pavaj; opri înaintea porţilor unui şantier naval dezafectat, întrerupse contactul şi liniştea se aşternu din nou.

Bărbatul în negru îşi scoase casca. Trecură cinci minute. Omul se uită la ceas, coborî de pe motocicletă şi începu să se plimbe încet încolo şi încoace, ferindu-se de lumină. Respiraţia lui răspândea aburi în aerul rece, cu iz de sare, şi îşi înăbuşi un strănut.

În fine, când se întorcea pentru a patra oară pe urmele propriilor săi paşi, auzul încordat percepu murmurul liniştit al unei maşini puternice care se apropia. Se întoarse la motocicletă. Un moment mai târziu, dintr-o alee laterală apăru un „Mercedes” lucios, de culoare închisă şi se opri fără zgomot de cealaltă parte a străzii.

Farurile se stinseră, iar geamurile fumurii

de pe partea dreaptă a limuzinei alunecară simultan în jos. Conturul estompat al figurii şoferului şi a ocupantului locului din spate se întrevăzu prin întuneric.

Bărbatul în negru îşi lăsă uşurat casca pe şaua motocicletei şi se apropie agale de maşină. Îndoindu-se din talie, îl salută ironic pe pasagerul din spate şi apoi rosti tărăgănat:

— ‘Mneaţa, domnule Raeburn.

Ocupantul locului din spate răspunse salutului cu o înclinare rece din cap.

— Bună dimineaţa, sergent. Ai ceva pentru mine, cred!

Sergentul zâmbi semeţ şi îşi dezvălui un şir de dinţi albi şi puternici, care ieşeau în evidenţă pe faţa lui bronzată ani de-a rândul la soarele de Texas.

— Crăciunul cade în fiecare an tot mai devreme, răspunse el. Ai putea să-mi zici Moş Crăciun.

Îşi desprinse cu un gest larg, exagerat, punga de pe umăr. Pasagerul „Mercedes”-ului ridică o sprânceană.

— Ai întâmpinat vreo dificultate?

Americanul pufni dispreţuitor.

— Doar nu-ţi baţi joc de mine? Mi-ar fi fost mai greu să-i iau bomboana unui bebeluş. Ignoranţa tipilor de pe această coastă a Atlanticului în ceea ce priveşte sistemele de securitate trebuie că-i costă o groază de parale pe cei de la asigurări.

În timp ce desfăcea metodic gâtul pungii de

plastic, bărbatul de pe bancheta din spate a „Mercedes”-ului îi studia fiecare gest.

— Nutresc speranţa că nu ai fost tentat să profiţi de situaţia în care te-ai aflat, depăşind condiţiile stabilite de contractul nostru? spuse el.

Deşi cuvintele fuseseră aruncate parcă în treacăt, îndărătul lor se ghicea o lamă ascuţită de oţel. Sergentul îi aruncă o privire aprigă şi îi răspunse pe un ton aproape iritat.

— Hei, am şi eu o reputaţie pe care trebuie să mi-o păstrez!

Bărbatul din maşină zâmbi rece, în semn de satisfacţie.

— Acum sunt mai liniştit. În zilele noastre găseşti din ce în ce mai greu oameni pe care să te poţi bizui.

Americanul nu se obosi să confirme recepţionarea acestui comentariu. În momentul în care desfăcu cu o mişcare mai bruscă gura pungii şi scoase sabia la iveală, ţinând-o de mâner, în maşină se aprinse o lumină din cele de citit harta. Când vârî arma pe geam, cu vârful înainte, lumina făcu să-i licărească suprafeţele de aur şi oţel.

— Trebuie să recunosc că este o jucărie grozav de frumoasă, remarcă el, dar presupun că ai fi putut să-ţi comanzi o jumătate de duzină de săbii identice cu banii pe care mi-i dai mie ca să o fur pe aceasta.

Patronul lui luă sabia Hepburn cu ambele mâini înmănuşate, trase, scurt, o parte a lamei

din teacă, apoi o introduse la loc cu un oftat şi aşează arma cu grijă pe genunchi.

— Valoarea unui obiect nu poate fi apreciată întotdeauna în bani, murmură bărbatul.

Sergentul ridică din umeri.

— Cum spui dumneata, domnule Raeburn. Dumneata eşti colecţionar şi ştii, prin urmare, ce vrei. Eu, eu nu sunt decât... agent de achiziţionare, zise el, savurând titlul pe care şi-l descoperise. Iar noi, agenţii, facem ceea ce facem pentru bani.

— Desigur, îi răspunse patronul flegmatic. Ţi-ai îndeplinit misiunea care îţi revenea conform înţelegerii. Sunt gata să-mi respect şi eu acum cuvântul.

Îi făcu semn şoferului său prin oglinda retrovizoare. Bărbatul de la volan vârî mâna în interiorul hainei, fără nici un comentariu, şi scoase un portofel gros din piele, pe care i-l înmână americanului prin fereastra coborâtă a portierei. Acesta îl deschise nepăsător şi frunzări teancul gros de bancnote americane; căscă ochii, plăcut surprins.

— După cum vezi, am inclus şi un mic premiu, îi spuse omul de pe locul din spate.

— Da, domnule Raeburn, spuse americanul zâmbind larg. A fost o plăcere să facem afaceri împreună.

— Cred că nu greşesc dacă voi spune acelaşi lucru.

Bărbatul de pe bancheta din spate îşi extrase mănuşa de pe mâna dreaptă şi scoase

braţul pe fereastră; pe cel de-al treilea deget sclipea un inel mare cu sigiliu din carneol roşu ca sângele.

Americanul strânse mâna ce i se oferise. Forţa cu care patronul lui îi prinsese mâna era surprinzător de puternică. Bărbatul din maşină îşi smuci brusc şi brutal braţul în jos, iar hoţul se pomeni cu ţeava unui amortizor sub nas – una dintre sculele acelea arătoase fabricate în Germania.

Acesta a fost ultimul lucru pe care a mai apucat să-l înţeleagă americanul, cu o fracţiune de secundă înainte ca bărbatul din maşină să apese trăgaciul. Nu mai auzi pocnetul discret al primei împuşcături, cu atât mai puţin pe cea de a doua şi a treia.

În clipa în care mâna lui fu eliberată, trupul i se chirci şi se prăbuşi pe pavaj cu o bufnitură surdă. Constatând că trupul rămăsese inert, asasinul strecură grijuliu pistolul automatic sub banchetă şi făcu semn şoferului să-i dea drumul. Zgomotul produs de motorul „Mercedes”-ului la aprindere părea cu mult mai mare decât cel al împuşcăturilor; oricum, nu fusese trezit interesul sau curiozitatea nimănui de prin preajmă. Maşina dispăru tăcută din docurile Glasgow-ului.

Capitolul unu

SIR Adam Sinclair nu luă cunoştinţă despre incidentul de la Glasgow decât lunea următoare, în timp ce-şi aştepta micul dejun. Era îmbrăcat încă în haine de călărie, deoarece tocmai se întorsese de la o mică plimbare în galop pe domeniul său, aflat nu departe de Edinburgh. Lumina soarelui se revărsa în micul salon cunoscut dintotdeauna sub denumirea de „camera cu albine de miere” din pricina tapetului de un auriu palid, cu albine şi flori; se descotorosi de jachetă şi o aruncă pe speteaza canapelei din apropiere înainte de a se aşeza la măsuţa aflată sub arcada ferestrei.

În mijlocul mesei acoperite cu o faţă imaculată din pânză de in irlandeză era aşezată o vază din cristal cu crizanteme, în apropierea unui singur tacâm, alcătuit din argintărie veche şi porţelanuri fine. Ediţia de dimineaţă a ziarului *The Scotsman* se găsea frumos împăturită în locul său obişnuit, la dreapta porţelanurilor şi cuţitelor, deasupra agendei legate în piele. Adam desfăcu ziarul cu o mişcare rapidă şi elegantă a mâinii, parcurgând principalele titluri, în timp ce, cu cealaltă mână, îşi slăbea, absent, nodul de la cravată.

În timpul acestui sfârşit de săptămână nu se întâmplase nici un eveniment major. Parlamentul European era pe cale să ratifice un

nou pachet de norme referitoare la controlul poluării atmosferice, o firmă japoneză de produse electronice îşi anunţase intenţia de a deschide o uzină la Dundee, membri ai Partidului Naţionalist Scoţian organizaseră un nou protest împotriva impozitelor percepute persoanelor mature. Aproape scăpă din vedere articolul ascuns în colţul din stânga jos al ziarului: *Trupul presupusului traficant de droguri urmează să fie transportat în Statele Unite.*

Ridicând o sprânceană, Adam îndoi partea de sus a ziarului şi continuă să citească. În calitate de medic şi de consilier ocazional al poliţiei, încerca să ţină pasul cu progresul – sau cu lipsa acestuia – în războiul purtat împotriva traficului de droguri, dar articolul părea să fie urmarea la un reportaj, pe care probabil îl scăpase, de la sfârşitul săptămânii trecute. Potrivit relatării, corpul unui membru al armatei americane fusese descoperit în zona părăsită a docurilor din Glasgow – victimă posibilă a unui târg cu droguri care ieşise prost, judecând după stilul în care fusese executat şi după suma de bani descoperită asupra sa.

Citind datele din articol, Adam era tentat să fie de acord cu teoria poliţiei, deoarece traficul de droguri devenise, din nefericire, un lucru tot mai obişnuit în cel mai mare oraş al Scoţiei. Cu toate acestea, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica în mod raţional, îi trecu prin minte că acest caz ar putea fi mai complicat decât îşi

închipuia poliţia din Glasgow.

Şirul speculaţiilor lui fu întrerupt de sosirea lui Humphrey, de douăzeci de ani majordomul şi valetul lui, care aducea o tavă de argint încărcată.

— Bună dimineaţa, Humphrey, îl întâmpină Adam cu amabilitate, punând ziarul deoparte, în timp ce majordomul aşeza pe masă un grătar cu pâine prăjită unsă cu unt şi un ceainic aburind.

— Bună dimineaţa, domnule. Sper că aţi avut o plimbare plăcută.

— Da, Humphrey. Am mers cu calul până la ruinele castelului. Am descoperit cu groază că deasupra resturilor rămase din bolţile de la primul etaj au început să crească mai mulţi arbori. Cât despre iederă, nici nu vreau să mă mai gândesc la ea.

Humphrey îi turnă stăpânului său o ceaşcă de ceai, râzând pe înfundate.

— Din câte am auzit, chiar şi Regina Mamă se războieşte continuu cu iedera, domnule, murmură el. O urăşte din toată inima. Se zice că îi recrutează chiar şi pe oaspeţii ei de la sfârşit de săptămână ca să ajute la distrugerea plantei. Poate nu ar fi rău să luăm şi noi în considerare aceeaşi tactică aici, la Strathmourne.

— Hmm, da, răspunse Adam, făcând un mic gest cu ziarul. Ei bine, eu nu mi-am dat seama cât de mult a crescut în vara asta. I-am lăsat un mesaj lui MacDonald să trimită chiar astăzi o echipă aici, dacă este posibil, care să înceapă să cureţe. Dacă se întâmplă să sune, te rog să-i

confirmi din partea mea. Nu ne putem permite să lăsăm nimic în paragină, cu atât mai mult cu cât intenţionez să pornesc lucrările de restaurare primăvara următoare.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule, confirmă Humphrey. Am să ma ocup de acest lucru.

Majordomul se întoarse la bucătărie, iar Adam se servi cu pâine prăjită şi deschise ziarul la paginile a doua şi a treia. Parcurse rapid primele câteva titluri de pe pagina din stânga, fără a le acorda prea multă atenţie, până când privirea îi fu atrasă de un alt articol, pitit în coloana de dreapta jos: *Dispariţia unei săbii vechi*.

Cu ochii puţin măriţi de interes, Adam se aplecă pentru a vedea despre ce este vorba. Fiind el însuşi cunoscător şi colecţionar de arme albe, articolele de acest fel îi stârneau întotdeauna interesul. Îl citi mai întâi repede, în diagonală, apoi împături ziarul cu articolul respectiv la vedere şi, sorbindu-şi ceaiul, îl citi din nou, încercând de această dată să detecteze informaţiile pe care ziarul *nu* le pomenea.

Poliţia din Lothian şi din zona Hotarului[1] investighează împrejurările dispariţiei unei săbii istorice din muzeul de la Mossiecairn House, din apropierea Edinburgh-ului. Această floretă italiană din secolul al XVI-lea, cunoscută sub denumirea de „Sabia Hepburn”, se leagă de numele lui Sir Francis Hepburn, cel de-al

[1] Hotar se referă la zona de graniţă dintre Anglia şi Scoţia (n.tr.).

cincilea conte de Bothwell, care a murit în 1624. Se presupune că sabia a fost furată, dar nu se poate preciza data când s-a petrecut acest lucru. Dispariţia ei nu a fost remarcată timp de mai multe zile, din cauza confuziei ce a pus stăpânire pe personalul muzeului, acesta închipuindu-şi că arma fusese scoasă din vitrina respectivă în vederea curăţirii ei. Sabia este evaluată la suma de 2000 de lire sterline. Se oferă recompensă pentru informaţii care ar conduce la recuperarea ei…

Adam se lăsă pe spate în scaunul său, strângând din buze, încruntat. Deşi îşi spunea că interesul special provenea din faptul că îl pasiona subiectul respectiv în general, un al şaselea simţ îi şoptea că povestea avea şi multe faţete ascunse. Luând un creion de sub agendă, trasă un cerc în jurul întregului articol. Apoi se întoarse în scaun şi întinse mâna după un telefon de pe o măsuţă din apropierea canapelei.

Numărul de telefon al Poliţiei din Lothian şi al Hotarului din Edinburgh îi era bine cunoscut. Îl formă rapid, se prezentă şi ceru să vorbească cu inspectorul şef detectiv Noel McLeod. Urmă o scurtă pauză, timp în care centralista poliţiei îi făcu legătura cu Biroul de Presă. Apoi se auzi o voce de bas, foarte familiară lui:

— Dumneata eşti, Sir Adam? Bună dimineaţa. Cu ce te pot ajuta?

— Bună dimineaţa, Noel. Tocmai mi-am aruncat ochii peste ziarul de dimineaţa. Dacă ai un moment liber, aş dori să schimbăm câteva cuvinte despre unul dintre articolele de pe pagina a doua din *The Scotsman*.

— O, da? pronunţă vocea de la celălalt capăt al firului, deloc surprinsă. Presupun că e vorba despre articolul acela cu sabia Hepburn.

— Din câte îmi dau seama, eşti foarte sigur că nu te sun din cauza ultimei apariţii a Monstrului din Loch Ness, spuse Adam, zâmbind.

— Apariţiile Monstrului sunt o chestie prea ieftină, spuse McLeod. Şi nu ai suna la mine, ci la poliţia din Inverness. Pe de altă parte, furtul unei săbii care i-a aparţinut odată lui Sir Francis Hepburn poate să te intereseze foarte mult – având în vedere reputaţia preabunului conte.

— Aceea de vrăjitor? răspunse Adam, formulându-şi cu grijă următoarele cuvinte cât mai ambiguu cu putinţă, pentru eventualitatea că altcineva le-ar fi ascultat din întâmplare convorbirea. Din acest punct de vedere, spuse el cu prefăcută naivitate, nu cunosc vreun motiv pentru care tradiţia să poată fi pusă sub semnul întrebării.

La celălalt capăt, McLeod ezită doar o fracţiune de secundă, apoi răspunse:

— Înţeleg.

— Fiind eu însumi colecţionar de arme albe, continuă Adam, am fost dezamăgit de faptul că reportajul din ziar oferea atât de puţine detalii. Este o sabie minunată. Poţi să-mi dai nişte informaţii suplimentare?

McLeod emise un sunet între mormăit şi fornăit, simţind că se aflau din nou pe un teren mai neutru.

— Mi-ar face plăcere să pot, spuse el. Doi oameni foarte buni au fost însărcinaţi cu acest caz, dar rezultatele sunt slabe în raport cu strădania lor. Un lucru e sigur: nu este vorba de un furt obişnuit. Din muzeu nu a mai dispărut nimic altceva – nici măcar o lingură de argint.

— Ceea ce înseamnă că hoţul nu şi-a dorit decât sabia, nimic altceva, răspunse Adam. Era un amator?

— În nici un caz, răspunse McLeod emfatic. Ba dimpotrivă. Năzdrăvanul de hoţ a scos din funcţiune sistemele de siguranţă din partea din spate a casei şi apoi a evitat senzorii din hol mergând prin sufragerie şi forţând broasca uşilor, de legătură. Credem că a mai vizitat casa cel puţin încă o dată înainte de spargere, pentru ca să se orienteze pe teren, iar noi încercăm să folosim această pistă, verificând dacă nu cumva cineva din personal îşi aduce aminte de vreo apariţie dubioasă.

Oftatul lui lăsa să se ghicească exasperarea ce-l domina.

— Din nefericire, eu unul mă îndoiesc că toate acestea vor avea un rezultat. Nu ştim sigur nici măcar când s-a petrecut furtul, pentru că individul a lăsat o plăcuţă în vitrină, purtând textul: *Exponatul a fost scos în vederea conservării*. O, să ştii că nu a fost prost deloc. Nu mai e nevoie să-ţi spun că nu am găsit nici o amprentă.

— Cu alte cuvinte, spuse Adam, nu aveţi indicii.

— Nici măcar unul care să valoreze cât o ceapă degerată, veni răspunsul acru. Nu ne rămâne decât să căscăm bine ochii şi să sperăm că se întâmplă ceva. E posibil ca sabia să apară la o casă de licitaţii sau la un târg de arme, în cele din urmă – deşi eu mă îndoiesc. Cazul prezintă toate caracteristicile situaţiilor când un colecţionar care se dă în vânt după obiecte de provenienţă necurată plăteşte pentru ca să obţină o raritate oarecare.

— Hmm, fiind şi eu colecţionar şi având înclinaţii asemănătoare, mă văd înclinat să-ţi dau dreptate, spuse Adam, – deşi poţi să stai liniştit, Noel, se grăbi el să adauge, zâmbind. Nu eu sunt în posesia săbiei pe care o cauţi!

Râsul firesc ai lui McLeod lăsa să se vadă limpede că inspectorul nu se gândise la această posibilitate.

— Ne-ar fi de folos dacă am avea o idee oarecare despre ce fel de om ar putea să fie atras de un obiect ca sabia Hepburn, zise McLeod. Tu eşti atât psihiatru, cât şi colecţionar, nu ai vrea să faci câteva speculaţii pe marginea cazului?

Era un mod neoficial de a-l invita pe Adam să-şi prezinte o părere — şi să formuleze o idee care probabil îi venise deja şi inteligentului McLeod, chiar dacă nu ar fi îndrăznit niciodată să o recunoască în mod oficial.

— Ei bine, spuse Adam, alegându-şi iarăşi cuvintele cu grijă, consider că putem înlătura de la bun început motivaţia profitului pur şi simplu.

O sabie de 2000 de lire sterline nu merită efortul şi cunoştintele tehnice de care a fost nevoie pentru ocolirea sistemului de securitate şi comiterea furtului. Faptul că nu lipseşte nimic altceva are darul de a veni în sprijinul acestei teorii. Înseamnă că hoţul urmărea în mod special acest obiect.

— Da, confirmă McLeod.

— Prin urmare, trebuie să ne punem întrebarea ce fel de persoană îşi poate dori această sabie anume? continuă Adam. Ea nu este neapărat unică în genul ei; eu posed câteva arme similare în colecţia mea, dintre care unele s-au alint în proprietatea unor personalităţi istorice cu mult mal importante decât contele Bothwell. Deci trebuie să fie vorba de altceva din trecutul săbiei. Ce mai cunoaştem în afară de aceasta? Că a aparţinut *Vrăjitorului* Conte Bothwell. Nu aş vrea ca acest lucru să fie greşit înţeles, Noel, dar este posibil ca hoţul respectiv – sau persoana în beneficiul căreia a acţionat – să creadă că sabia posedă într-o oarecare măsură puterile puse pe seama fostului ei stăpân.

— Iată o opinie extrem de interesantă, spuse McLeod.

Tonul răspunsului său evaziv îi demonstra limpede lui Adam că inspectorul era perfect conştient de faima legendară de necromant a Contelui Vrăjitor.

— Presupunând că există de fapt motive mai puţin ezoterice, continuă McLeod calm, consider

că am să-i pun, totuşi, pe băieţi să stea cu ochii pe locurile unde se ţin licitaţii şi pe târgurile de arme.

— La fel aş proceda şi eu, îl asigură Adam.

— Cam aşa mi-am şi închipuit! comentă McLeod. Oricum, dacă între timp dăm peste vreun biet sodomist cu sabia lui Francis Hepburn înfiptă în fund, ca un punct culminant al cine ştie cărui ritual satanic, poţi să fii sigur că am să te anunţ pe tine înainte să prindă presa de veste.

— Mulţumesc, răspunse Adam sec. Ţi-aş rămâne recunoscător. O, mai era un lucru despre care doream să te întreb, continuă el, împingând ziarul deoparte, dacă tot stăm de vorbă. Presupun că nu ai ajuns la nici un fel de teorie personală în legătură cu soldatul acela american care a fost găsit mort la Glasgow?

— Nu. Am răsuflat doar uşurat din cauză că nu şi-a dat obştescul sfârşit în zona mea de jurisdicţie, răspunse McLeod sincer. Poliţia din Glasgow a avut mult de furcă din cauza celor de la Home Office[2], care, la rândul lor, avuseseră de furcă din cauza celor de la Ambasada Americană… Se opri brusc, apoi întrebă:

— Crezi că poate exista vreo legătură între cele două cazuri?

— Nu ştiu, spuse Adam. Mă întrebam pur şi simplu.

— Chestia asta nu mă linişteşte câtuşi de puţin, spuse McLeod. Ori de câte ori începi tu să

[2] Ministerul de Interne din Marea Britanic (n. tr.)

te întrebi, ştiu sigur că mai curând sau mai târziu se întâmplă un lucru pe care îmi va veni foarte greu să-l explic în aşa fel încât să fie mulţumite mediile de informare.

Adam îşi permise să râdă prietenos.

— Îmi pare sincer rău, Noel. Dacă în acest dosar apar complicaţii neobişnuite, ştii că te poţi bizui pe mine.

— O, da, veni răspunsul ursuz. Am ştiut întotdeauna că aceasta este o slujbă plină de capcane, dar mi-am ales-o singur. Oricum, te las acum, mă caută cineva pe altă linie, afurisit să fie! Caută-mă dacă îţi vine cumva vreo idee nouă, da?

— Ştii doar că aşa procedez mereu.

Odată cu această asigurare, Adam închise telefonul şi îşi continuă micul dejun, gândindu-se la sabia Hepburn. Tocmai îşi termina cea de a doua ceaşcă de ceai şi răsfoia lista de întâlniri trecute pe agendă pentru ziua aceea, când Humphrey apăru din nou cu poşta din acea dimineaţă aşezată pe o tavă de argint.

Adam luă teancul de scrisori cu un murmur de mulţumire, se uită în fugă la ele, apoi le puse alături şi îi dădu lui Humphrey prima secţiune a lui *The Scotsman*.

— Am însemnat un articol de pe pagina a doua. Ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai îndosaria. S-ar putea să avem nevoie să-l consultăm din nou.

— Am înţeles, domnule, spuse Humphrey împăturind ziarul şi punându-l cu grijă sub braţ, înainte de a arunca o privire asupra mesei. Aţi

terminat micul dejun, domnule?

Adam îi făcu un semn afirmativ din cap, se ridică şi aruncă o privire la ceas.

— Da, am terminat. Doamne Dumnezeule, unde o zbura timpul ăsta? Vreau să mă opresc puţin la Kintoul House înainte de a porni spre Edinburgh.

Humphrey, care se apucase să strângă masa, se opri brusc, iar pe figură i se putea citi grija.

— Sper că Lady Laura nu a avut nimic de suferit, domnule?

Adam se strâmbă.

— Încă nu ştiu, Humphrey. Nu aflu până ce nu o văd. Apropo, nu ai uitat că voi cina cu episcopul de Saint Andrew diseară?

— Cum puteam să uit, domnule. V-am pregătit costumul gri-închis şi aveţi şi o cămaşă curată în geantă.

— Perfect! spuse Adam cu un zâmbet, strângându-şi cravata în drum spre scară. Dacă are nevoie cineva de mine, ştii, deci, unde să mă găseşti. O, iar dacă se întâmplă să mă sune inspectorul McLeod după ce am plecat de la spital, spune-i unde cinez şi că am să-l caut fără întârziere.

— Foarte bine, domnule, spuse Humphrey. Am să mă îngrijesc de toate acestea.

Capitolul doi

NICI douăzeci de minute mai târziu, proaspăt spălat şi bărbierit, Adam ieşi din apartamentul sân personal: hainele de călărie fuseseră înlocuite cu o cămaşă albă, apretată şi costum format din trei piese, uniforma obligatorie a oricărui medic.

Imaginea care ţinea pasul cu el în oglinzile din holul de la intrarea în Strathmourne House era aceea a unui bărbat înalt, brunet, în vârstă de patruzeci de ani, care se deplasa cu aerul hotărât al celui pentru care timpul este întotdeauna preţios. Fusese scrimer şi un promiţător călăreţ dresor în prima lui tinereţe, înainte ca pasiunea pentru medicină şi pentru alte ocupaţii să-l fi obligat să le dedice întreaga lui energie. Graţia şi supleţea absolut necesare pentru a excela în ambele sporturi mai sus pomenite se menţinuseră sub forma unei elegante a ţinutei ce nu putea proveni decât din naştere, şi nu din exerciţiu. Argintul de la tâmplele lui mai îndulcea profilul aristocratic, care ar fi putut fi considerat sever la alţi bărbaţi.

Asprimea temperamentului său era specifică pentru cel ce pretinde mai mult de la el însuşi decât de la oricine altcineva din jur. Aerul de forţă strălucitoare, pe care Adam Sinclair îl purta la fel de natural ca pe o haină, era

temperat de bunătatea care se ghicea că nu-i lipseşte. Chiar şi în momentele de relaxare, de neatenţie, ochii lui negri trădau focul mocnit ce ardea în el – o licărire ce se putea aprinde spontan, răspândind căldură şi amabilitate, sau, mai rar, o furie bruscă şi formidabilă. Aceste din urmă izbucniri erau într-adevăr foarte rare, echilibrate de obicei cu o glumă, care putea însenina orice situaţie, oricât de încordată ar fi fost.

Simţul umorului caracteristic lui ieşi din nou la iveală acum, când intra din hol în vestibul. Afară, Humphrey trăsese la scară potolitul şi conservatorul „Range Rover" albastru, de care Adam se folosea de obicei când mergea singur în oraş, şi acum îl aştepta să-i dea pardesiul, pălăria şi servieta; cum ziua promitea să fie frumoasă, Adam clătină din cap atunci când ieşi şi se îndreptă spre garaj.

— M-am răzgândit, Humphrey, spuse el, invitându-l să arunce servieta, pardesiul şi pălăria pe bancheta din spate a unui „XJ-S" decapotabil de culoare albastru-închis, o achiziţie recentă şi foarte dragă lui Adam. E o zi perfectă pentru un „Jaguar". Dacă plec la timp din Jordanburn, ajung la Perth pe lumină. Cred că episcopul nu a văzut încă frumuseţea asta. Dacă se poartă frumos, s-ar putea chiar să-i dau voie să o conducă înainte de masă.

Humphrey izbucni în râs, ajutându-l pe Adam să desfacă fermoarul husei din partea şoferului, să o strângă şi să o pună în spatele

scaunului din piele.

— Episcopului i-ar face mare plăcere, domnule.

— Sunt convins că i-ar face. E o maşină nemaipomenită, spuse el zâmbind, în timp ce se instala la volan şi îşi trăgea mănuşile. Apoi, după ce-i mănânc bucatele şi beau din excelentul lui porto – ca să nu se simtă cumva frustrat – am să-i dau un cec generos pentru fondul de construcţii al catedralei. Consider că s-ar cuveni să se repare puţin acoperişul de la Saint Ninian.

— Există, oare, vreo catedrală unde să nu fie nevoie de aşa ceva, domnule? răspunse Humphrey zâmbind, în timp ce Adam aduse la viaţă puternicul motor al maşinii.

Puţin timp după aceea, ieşea cu maşina cea mare pe porţile de la curtea grajdurilor şi se înscria pe drumul mărginit de copaci, cu capul descoperit sub razele soarelui, bucurându-se de adierea plăcută a brizei. Fagii de culoare arămie erau mai frumoşi ca oricând în această zi de la mijlocul lui octombrie, iar la cea dintâi curbă, faţada gotică de la Strathmourne dispăru din oglinda retrovizoare într-o mare de frunze roşii ca para focului.

Reduse viteza în momentul când trecu pe lângă un pâlc de căruţe aparţinând domeniului său. Dincolo de case, câmpurile păreau acoperite cu petice maro şi aurii, presărate cu clăi circulare de fân proaspăt cosit. Pe o porţiune de teren mai înaltă, unul dintre cei trei

fermieri arendaşi ai lui Adam ara pământul, pregătind o recoltă de orz târzie. Un nor de păsări albe plutea în urma plugului; păsările ţipau şi coborau în picaj atunci când ocheau gândaci sau viermi în brazdele proaspete.

La aproape o milă de casă, drumul trecea printr-o altă poartă, care, de obicei, stătea deschisă şi de unde se continua un drum secundar bun, dar îngust. Părăsind drumul spre Edinburgh, Adam coti la stânga, urmă calea cea întortocheată, până când se apropie, în sfârşit, de intrarea principală pe domeniul Kintoul, marcată de semnul distinctiv albastru cu alb pe care era desenat simbolul stilizat al unui castel.

Auzi zgomotul specific făcut de pietriş sub roţile „Jaguar”-ului când pătrunse prin arcada din piatra de la intrare, după care urma o nouă alee. Culoarea toamnei de la Kintoul – nuanţele de foc ce-i plăceau atât de mult Lady-ei Laura – era la fel de spectaculoasă ca şi la Strathmourne; Adam îşi continuă drumul spre casă, întrebându-se de ce fusese oare chemat.

De vreme ce o cunoştea pe Lady Laura de când era copil, exista un mare număr de posibilităţi, desigur, atât profesionale cât şi personale. Primise scurtul bilet din partea ei chiar înainte de începutul *weekend*-ului, prin care îl chema să vină luni la Kintoul. Stilul era detaşat şi spiritual, aşa cum scria, de obicei, Laura, dar lui Adam îi rămăsese impresia că invitaţia era făcută cu un anume scop neprecizat, pe lângă simpla plăcere a revederii,

impresie care îi stăruise în minte. Sunase la Kintoul House în aceeaşi dimineaţă, dar Lady Laura refuzase categoric oferta lui de a se duce mai devreme. Aceasta îl întări pe Adam în bănuiala lui că alesese anume acea zi dintr-un motiv precis.

Dincolo de poarta monumentală, plantaţia deasă făcea loc aproape imediat pajiştilor, permiţând în cele din urmă lui Adam să întrevadă imensul edificiu numit Kintoul House. Văzut de la distanţă, el prezenta o siluetă ca de poveşti, cu turnuri, turele şi bastioane, iar asprimea şi duritatea zidurilor străvechi se ascundea parţial sub plante alb-argintii. Suporţii ce sprijineau parapetele, ca şi lemnăria geamurilor erau vopsite într-o nuanţă fumurie, care se asorta cu plăcile de ardezie de pe acoperişuri.

Albastrul şi albul viu al drapelului naţional scoţian – steagul Sfântului Andrei sau, aşa cum este el denumit în mod familiar, „cuvertura albastră” – fluturau din vârful uneia dintre cele mai înalte turele, dar steagul Kintoul-ului nu fusese arborat, ceea ce însemna că fiul cel mare al Lady-ei Laura, contele de Kintoul, nu era acasă.

Acest lucru nu-l miră pe Adam, deoarece Kintoul, aidoma multor alte locuri istorice din Scoţia, devenise tot atât de mult muzeu şi punct de atracţie turistică pe cât era reşedinţă. În timpul verii, contele permitea accesul public în parc şi în douăsprezece din cele douăzeci şi opt

de încăperi ale castelului. Era vorba aici de raţiuni economice. Totul era încă foarte bine întreţinut: în schimb, o porţiune de gazon rezervată odinioară pentru crochet şi badminton fusese acum ocupată de mese de picnic, un pavilion pentru vizitatori şi un teren de joacă pentru copii. Pe Adam îl întrista într-un fel acest lucru, pe de altă parte era mai bine decât să transformi o proprietate istorică, aşa precum Kintoul, în hotel, sau să o renovezi, pentru a face din ea mai multe apartamente. Spera să poată evita ca această soartă să fie împărtăşita de Strathmourne.

Amintindu-şi de rachetele de badminton şi de arcurile de crochet din zilele de vară ale copilăriei lui, Adam trecu de parcarea rezervată vizitatorilor, practic goală acum, când sezonul turistic era pe sfârşite. Un drumeag pavat, pornind de lângă această parcare publică, îl purtă printr-o poartă, ocolind aripa estică a casei, până la o mică zonă de parcare din apropierea intrării rezervate familiei. Parcă „Jaguar”-ul lângă o maşină pe care nu-şi amintea să o mai fi văzut la Kintoul House până atunci: un „Morris Minor Traveller”, vopsită în verde-închis şi cu părţile laterale, din lemn, recent refăcute. Bancheta din spate fusese lăsată în jos, pentru a face loc la mai multe pânze de mari dimensiuni, toate nepictate, din câte observă Adam. În timp ce-şi scotea mănuşile şi se pieptăna repede, se întrebă cine ar putea fi proprietarul, dar îşi alungă această

curiozitate, urcând scările spre uşa laterală de la Kintoul.

Sună din clopot şi uşa îi fu deschisă de un servitor în livrea, pe care nu îl mai văzuse. Pe când îl conducea pe Adam în vestibul, apăru şi Anna Irvine, camerista personală şi totodată veche secretară a Lady-ei Laura.

— Sir Adam, mă bucur să vă văd, spuse ea, întâmpinându-l cu o strângere zdravănă de mână şi un zâmbet dincolo de care se ghicea nelinişte. Doamna este în galeria cea lungă. Vă conduc la dânsa, dacă vreţi să mă urmaţi.

Galeria cuprindea întreaga lungime a aripii nordice – fiind o încăpere îngustă şi rece, care semăna mai degrabă cu un culoar. Un frumos covor persan, cu îndrăzneţe modele trandafirii şi albastre, se întindea pe toată lungimea ei dar, din cauză că era prea rar folosită ca spaţiu de locuit, mobila consta mai ales dintr-un şir de scaune fragile, cu picioare subţiri, aranjat de-a lungul peretelui inferior şi întrerupt, din când în când, de un bufet sau de o masă. În zilele ei de glorie, scopul galeriei fusese să ofere celor din casă un spaţiu potrivit pentru exerciţiu fizic în momentele când vremea nu era prielnică. Acum servea mai ales de coridor de legătură între celelalte camere de primire de la parter, cu excepţia perioadelor când vizitatorii veneau să admire colecţia de portrete de familie de la Kintoul.

În ziua respectivă, unul din capetele galeriei fusese transformat totuşi într-un soi de scenă.

Pe măsură ce se apropiau, Adam recunoscu mai multe piese de mobilă din alte părţi ale casei – o sofa, un scaun cu spătarul curbat, un paravan ornamental – adunate acolo pentru a crea senzaţia că spaţiul este cu mult mai restrâns. În mijlocul acestui decor artificial, având aerul princiar al unei păpuşi de porţelan pretenţios înveşmântate, stătea din profil o doamnă semeaţă, în vârstă, îmbrăcată într-o rochie albă de bal, lungă până la pământ. O eşarfă croită din material ecosez îi era prinsă de un umăr şi trecea peste pieptul ei, iar culorile franjurilor de mătase ale eşarfei ieşeau în evidenţă pe brocatul rochiei; o diademă cu diamante strălucea ca o coroană din cristale îngheţate pe părul ei moale şi alb, pieptănat în sus.

Adam putu acum să constate că la câţiva metri de această mică scenă ad-hoc se montase o pânză de mari dimensiuni pe un şevalet înalt. Simţi în aer mirosul asemănător cu pinul al terebentinei şi apucă să vadă pe cineva mişcându-se în spatele şevaletului, doar o fracţiune de secundă. Înainte de a-şi putea face o idee mai clară despre artist, doamna cu diadema pe cap se întoarse şi îl văzu, iar figura ei se lumină de un zâmbet încântat.

— Adam! Dragul meu! strigă ea. Rămâi acolo unde eşti, voi veni imediat la tine.

Făcând un gest de scuză în direcţia pictorului, renunţă la poziţia în care poza şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Măsurând-o cu ochiul critic al unui medic, Adam constată cu

mulţumire că nu detectează vreun semn de slăbiciune sau ezitare în ţinuta ei. Când distanţa dintre ei se micşorase suficient, îi întinse ambele mâini fine, cu vene albastre. Adam le strânse şi se aplecă, primind un sărut matern pe obraz.

— Adam, nici nu pot să-ţi spun cât de încântată sunt să te văd, spuse Lady Laura, iar el, la rândul lui, îi sărută ambele mâini. Îţi mulţumesc că ai fost aşa de bun şi ai venit.

— Chiar crezi că aş fi putut ignora o invitaţie din partea celei mai iubite doamne? răspunse el cu un zâmbet după care deveni din nou sobru. Ce mai faci, draga mea?

Lady Laura respinse întrebarea printr-o mică ridicare din umeri, făcându-i în acelaşi timp semn cameristei să fie lăsaţi singuri.

— Sunt cât se poate de bine, având în vedere vârsta la care am ajuns, răspunse ea firesc. Să nu vorbim despre mine. Ce mai faci *tu*, cum te descurci cu ultimul tău roi de studenţi în medicină?

— Nu prea rău – deşi viaţa ar fi cu mult mai simplă dacă i-aş putea convinge să nu o ia razna în urma oricărei teorii noi care le iese în cale, fără să stea şi să se gândească puţin. Sunt zile când am sentimentul că mă port ca un câine ciobănesc, continuă el, cu un zâmbet mâhnit.

— Ah, ştii foarte bine câtă plăcere îţi face, de fapt! glumi ea, făcându-i cu ochiul, în semn că ştie ea şi mai bine.

Da, presupun că aşa este, altfel, probabil, nu

aş continua, spuse Adam, apoi se trase puţin înapoi şi o măsură pe stăpâna casei cu multă admiraţie. Dar dumneata, Laura, arăţi absolut splendid aşa, cu toate însemnele tale princiare! Ar trebui să-ţi faci portretul mai des.

— Nici să nu aud de aşa ceva! Contesa văduvă de Kintoul îşi roti ochii ei albaştri, în semn de vag dispreţ. Astăzi nu este decât cea de a doua şedinţă de pozat – de *stat în picioare* cred că ar fi mai nimerit să i se zică – şi te asigur că mi-am pierdut aproape total entuziasmul. Tot ceea ce pot spera este că Peregrine nu va insista prea mult asupra retuşurilor.

— Peregrine? spuse Adam, ridicându-şi privirea interesat. Nu cumva este vorba chiar de Peregrine Lovat?

— Ba da, chiar el, răspunse Lady Laura, părând foarte mulţumită de sine. Să înţeleg că ai văzut lucrări de-ale lui?

— Da, aşa este, spuse Adam. Câteva dintre portretele lui erau expuse la Royal Scottish Academy ultima oară când am fost acolo. M-au impresionat foarte mult. Stilul său se caracterizează printr-o anumită luminozitate, o profunzime artistică – aproape îţi lasă impresia că exprimă mai multe despre subiect decât se poate vedea cu ochiul liber. Aş fi foarte încântat să putem face cunoştinţă.

— Sunt foarte bucuroasă să te aud spunând asta, pentru că şi eu doream foarte mult ca el să te cunoască pe tine.

Această mărturisire candidă îi atrase o privire pătrunzătoare din partea oaspetelui ei.

— Să înţeleg cumva că acesta este motivul pentru care m-ai invitat astăzi aici?

Muşcându-şi buza de jos, Lady Laura respiră adânc şi îşi mută privirea în altă direcţie.

— Cred că are nevoie de ajutorul tău, Adam, îi spuse ea încet, apoi îl luă la braţ şi îl conduse ceva mai departe, unde conversaţia lor nu putea fi auzită de persoana în cauză. Poate nu ar trebui să mă amestec dar… Peregrine nu este o simplă cunoştinţă de-a noastră. Probabil tu nu-ţi aduci aminte, dar el şi Alasdair au fost prieteni. Întâlnirea lor s-a petrecut la Cambridge. Alasdair obişnuia – înainte de accident – să-l aducă la cabana de la Ballater, unde se pescuia somon.

Încurajată de liniştea şi atenţia lui Adam, Lady Laura continuă. Alasdair fusese mezinul şi favoritul ei.

— Peregrine era plecat la Viena, să picteze, în momentul când s-a întâmplat, continuă ea, ceva mai hotărât, dar s-a întors acasă pentru a participa la înmormântare. De atunci nu l-am mai văzut multă vreme, deşi îmi scria cu regularitate, spunându-mi unde se află şi ce face. Aveam uneori senzaţia că el îl înlocuieşte pe fiul meu pierdut. Îţi imaginezi cât de încântată am fost când am auzit că şi-a închiriat un atelier la Edinburgh, continuă ea mai vesel. L-am invitat imediat să vină şi să picteze copiii. Săptămâna următoare a şi apărut, pentru a face

schiţele preliminare. Dacă… dacă nu aş fi fost eu cea care a aranjat această întâlnire, cred că nu l-aş fi recunoscut, spuse ea şi se opri. prefăcându-se a studia cu mare atenţie unul dintre ciucurii din partea din faţă al eşarfei cadrilate. El a fost întotdeauna un băiat foarte liniştit, poate chiar mai rezervat decât era bine pentru el. Doar atunci când uita să fie serios îi apărea un zâmbet de-a dreptul fermecător. Iar acum… acum ai zice că nu mai are nici un pic de viaţă în el. Lasă senzaţia că ar vrea să… se rupă total de restul lumii. Dacă nu se găseşte cineva care să-i vină curând în ajutor, termină ea sumbru, mi-e teamă că s-ar putea să reuşească.

Odată pronunţate aceste cuvinte, îşi ridică privirea spre Adam, adresându-i o rugăminte mută. Adam îi strânse mâna fragilă, încercând să o liniştească.

— Despre acest tânăr se poate spune orice altceva, însă în nici un caz că nu ar avea prieteni de nădejde, zise el cu un zâmbet cald. Haide să mergem să ne faci cunoştinţă!

Peregrine Lovat stătea în spatele şevaletului, amestecând nervos culorile pe paletă cu o pensulă al cărei capăt era vizibil ros. Fiecare atitudine a corpului său trăda tensiunea. Văzut de aproape, era un tânăr cu trăsături clasice şi atrăgătoare, de înălţime potrivită, în vârstă de cel mult treizeci de ani, cu trup bine proporţionat şi mâini fine, cu degete puternice. Avea pielea şi părul de culoare deschisă şi era îmbrăcat cu foarte mare grijă, în

pantaloni subţiri de lână şi un pulover de caşmir cu gulerul în formă de V, ambele în nuanţe de gri-pal. Mânecile puloverului fuseseră trase în sus, iar manşetele cămăşii de culoarea fildeşului fuseseră ridicate ordonat. Cravata de mătase, înnodată exact la nivelul gâtului, indica limpede legătura sa cu Oxford-ul şi nu-i permitea nici un fel de relaxare, nici măcar atunci când muncea. Figura lui ovală şi trăsăturile simetrice l-ar fi atras poate pe Da Vinci să deseneze un studiu, dacă ar fi făcut abstracţie de ochelarii cu ramă din sârmă de aur aşezaţi pe şaua nasului lui. Grosimea lentilelor făcea dificilă detectarea culorii ochilor.

În timp ce Lady Laura pronunţa obişnuitele formule de prezentare, Adam începu să-şi nuanţeze impresiile lui iniţiale, trecând dincolo de simpla aparenţă fizică. Cea de a doua privire a lui, mai atentă, confirma temerile pe care şi le exprimase contesa în privinţa lui Lovat.

Întreaga fiinţa a tânărului, bărbat sugera o stare de acută reprimare emoţională. Părul cu fir gros, de culoare bronz-pal fusese tuns aproape nemilos la tâmple şi în spate, iar monocromul rece al hainelor lui nu făcea decât să înlăture restul de culoare din obrajii palizi şi traşi. Linia strânsă a buzelor trăda şi ea încordarea, lipsa oricărei urme de veselie.

Vocea Laurei îl trezi pe Adam din consultul său improvizat. Înţelese că i se adresa artistului.

— Adam este psihiatru, Peregrine, dar nu trebuie să te laşi influenţat de acest lucru, îi

spunea ea, el este un prieten vechi şi drag – şi un admirator al lucrărilor tale.

— Este purul adevăr, domnule Lovat, spuse Adam, preluând elegant replica din zbor. Îmi face o mare plăcere să te întâlnesc.

Zâmbi şi îi întinse mâna, dar nu îl surprinse faptul că Peregrine găsise un mod de a evita strângerea mâinii.

— Te rog să mă ierţi, Sir Adam, murmură tânărul, arătându-i nervos degetele mânjite cu vopsele. Mi-e teamă că nu pot să răspund gestului dumitale.

Cu această scuză abia îngăimată printre buzele strânse, se retrase la masa de lucru de lângă şevalet şi începu să-şi şteargă degetele pe o cârpă. Degetele lui nu erau foarte sigure! Când Adam se apropie cu un pas, ca şi cum ar fi vrut să vadă lucrarea neterminată de pe şevalet, Peregrine întinse o mână şi aruncă grăbit o bucată de pânză de sac, de culoarea untului, peste ea.

— Nu face nimic, domnule Lovat, a spuse Adam, prefăcându-se că nu remarcă gestul acestuia. Îmi cer scuze pentru că ţi-am întrerupt munca. Judecând după ceea ce am avut onoarea să văd până acum, talentul dumitale în pictarea portretelor este ieşit din comun. Am fost impresionat mai ales de studiul făcut Lady-ei Douglas-McKay şi celor doi copii ai ei. După părerea mea, a fost una dintre cele mai deosebite lucrări expuse anul acesta la Royal Scottish Academy.

Peregrine îi aruncă lui Adam o privire fugitivă, aproape furişă, pe sub pleoapele aproape închise, apoi îşi îndreptă din nou atenţia, ostentativ, asupra pensulei pe care începuse să o cureţe.

— Îţi rămân foarte îndatorat pentru compliment, domnule, murmură el glacial.

— Modul în care tratezi dumneata reprezentarea copiilor, este o dovadă de adevărată măiestrie, continuă Adam calm. Chiar săptămâna trecută am fost în vizită la familia Gordon-Scott, unde era imposibil să nu remarci portretul pe care l-ai făcut, recent, fiului şi fiicei lor. Mi-am dat seama că este lucrarea dumitale chiar şi fără să mă uit la semnătură. Talentul cu care surprinzi sufletul ce se ascunde în spatele fiecărui chip pe care îl pictezi poate fi foarte uşor distins.

Tânărul bărbat murmură nişte cuvinte incoerente, care ar fi putut fi o critică de sine, şi lăsă din mână cârpa pentru şters culori. Îi aruncă din nou o privire lui Adam, apoi îşi smulse ochelarii, încruntându-se la ei, ca şi cum ceva l-ar fi nemulţumit. Acum, ochii i se dezvăluiră: erau de un căprui mat, iar dedesubt avea cearcăne mari, vineţii.

— Uite ce este, Adam, interveni Lady Laura brusc din spatele lor, dacă tu şi cu Peregrine aveţi de gând să discutaţi despre avantajele relative ale tehnicii artistice, sunt convinsă că ar fi mult mai comod pentru noi toţi să nu o facem în această galerie, unde se simte curentul. Dacă

vreţi să mă scuzaţi puţin, mă duc să-i spun Annei să ne trimită cafeaua în salon.

Plecă înainte ca Peregrine să apuce să ridice vreo obiecţie – iar Adam nu avea intenţia să rateze şansa ce-i fusese creată. Artistul îşi pusese grăbit ochelarii pe nas, urmărind plecarea contesei cu o privire vecină cu disperarea. Adam se întrebă de ce.

— Ca de obicei, Lady Laura este o femeie foarte atentă şi practică, spuse Adam amical, prefăcându-se că-şi freacă palmele din cauza frigului. O cafea ar fi extrem de binevenită acum. Mă surprinde faptul că degetele dumitale nu sunt prea ţepene pentru pictat. Îmi permiţi?

Înainte ca Peregrine să-l poată împiedica, Adam se apropie din doi paşi de şevalet şi întinse mâna spre pânza de sac. Iuţeala acestei mişcări bruşte îl luă pe Peregrine total prin surprindere; întinse şi el instinctiv mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce pe Adam de manşetă, dar răzgândindu-se chiar în ultimul moment.

— Nu… te rog! protestă el, lăsând mâna să-i coboare neputincioasă, Adam însă începu să ridice un colţ al materialului protector. Eu… aş prefera din tot sufletul să nu… vreau să spun, nu-mi place să-mi vadă nimeni lucrările înainte de a fi terminate…

Adam îl fixă deodată pe tânăr cu o privire sfredelitoare, care îl dezarmă total pe Peregrine, iar vocea i se frânse imediat.

Adam îşi îndreptă apoi atenţia spre pânză. Cu studiată hotărâre, ridică sacul şi dezvălui

pictura ascunsă dedesubtul ei.

Pânza cuprindea o fuziune aproape suprarealistă a unor scene care ar fi putut fi desprinse din două picturi absolut diferite. Adam îi cunoştea pe cei trei nepoţi Kintoul. Walter, Marjory şi Peter Michael priveau fericiţi spre lume din prim plan, cu ochii lor luminoşi şi surâzători. Porţiunea de compoziţie pe care o ocupau ei transmitea căldură, viaţă şi culoare. Expresia de inocenţă răutăcioasă a feţei rotunde a lui Peter îl sili pe Adam să zâmbească involuntar. Zâmbetul îi pieri atunci când îşi ridică privirile, cuprinzând şi cealaltă jumătate a lucrării.

Figura graţioasă ce domina fundalul îi aparţinea Laurei. Asemănarea era perfectă dar, pe când reprezentarea copiilor era consistentă şi senină, aceea a Lady-ei Laura părea insubstanţială şi palidă, ca şi cum ar fi fost o imagine imprimată pe apă. Expresia ochilor ei era dulce şi tristă, iar gura, melancolică, aidoma unui cuvânt de adio. Peisajul întrevăzut prin fereastra din spatele ei era o grădină iarna, adormită sub o pătură de zăpadă.

Adam cercetă tabloul o clipă ce păru nesfârşită, în linişte desăvârşită. Apoi dădu drumul pânzei de sac, iar aceasta se aşeză din nou peste imagine.

— Acum înţeleg, spuse el încet, rămas în continuare cu faţa spre şevalet. Dumneata ştii ce se întâmplă. Nu-i aşa?

În spatele lui, îl auzi pe Peregrine gâfâind

sufocat. Surprins, Adam se întoarse spre el şi-l privi drept în faţă. Dincolo de lentilele prinse în sârmă, ochii tânărului erau încărcaţi de durere şi tulburare. Evident, Peregrine Lovat nu avea idee ce-l împinsese să picteze aşa cum pictase.

— Îmi pare sincer foarte rău, îi spuse Adam cu blândeţe, şi în proprii săi ochi întunecaţi îşi făcu loc compasiunea. Acum îmi dau seama că dumneata, de fapt, nu ştii. Este adevărat, însă, ea *moare*, domnule Lovat. Cred că pe pământul ăsta nu există decât infim de puţine persoane care ştiu – iar ea ar prefera ca aceştia să nu ştie nici ei – dar dumneata eşti în măsură să vezi. Sau, mai degrabă, termină el aproape în şoaptă, nu te poţi împiedica să nu vezi.

Peregrine făcu ochii mari. Se retrase cu doi paşi, apoi se opri, tremurând vizibil. Deşi îşi mişca gura, nu se auzea nici un sunet. ‘

— Totul este în regulă, dragul meu băiat, murmură Adam. Există multe moduri în care vezi; unele dintre ele se confundă aproape cu înţelesul. Această capacitate a dumitale este un dar, nu un blestem. Poţi *învăţa* să te foloseşti de el, nu trebuie să-l laşi să se folosească el de dumneata.

Peregrine făcu un mic gest defensiv cu mâinile lui tremurătoare şi-şi înghiţi un nod.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse le răguşit.

— Nu, mi-e limpede că nu ştii… cel puţin nu acum, se declară Adam de acord. Dar este în interesul dumitale să te gândeşti cel puţin la

cele ce ţi-am spus.

O mişcare, discretă la capătul estic al galeriei îi împiedică să zică mai mult. Curând apăru camerista şi îi anunţă că Lady Laura îi aştepta la cafea în salon. Peregrine ceru scuze că nu-l poate însoţi pe Adam, spunând că va veni de îndată ce-şi va fi spălat mâinile. Adam nu obiectă şi plecă singur spre salon, lăsându-l pe tânărul artist să-şi recapete, cât de cât, stăpânirea de sine.

Spre deosebire de oficiala galerie, salonul în care Lady Laura îşi petrecea, de obicei, dimineţile era decorat cu tonuri însorite de auriu şi verde proprii frunzelor. Adam o găsi instalată comod într-o sofa îmbrăcată în creton, aflată în faţa căminului, unde ardea vesel un foc de buşteni. Un scaun, aparţinând aceleiaşi garnituri, se afla cu faţa spre sofa, iar între ele, pe o măsuţă, fusese adus serviciul de cafea.

— Un tânăr excepţional de interesant, răspunse el privirii interogative, şi se aşează în apropierea ei. Ai avut dreptate să-mi atragi atenţia asupra cazului său.

— Se va face bine? spuse ea, arătându-şi îngrijorarea. Adam, ce se întâmplă cu el? Ai idee?

Adam o bătu uşor peste mână şi o linişti cu un zâmbet.

— După foarte scurta noastră întrevedere, nu aş putea decât să lansez nişte ipoteze de bun-simţ: totuşi, cred că am reuşit să-l pun pe gânduri. Să aşteptăm şi să vedem ce se

întâmplă, eşti de acord?

Atunci când li se alătură, câteva minute mai târziu, Peregrine părea neliniştit şi închis în sine, chiar dacă griul monocromatic fusese acum întrerupt de o jachetă elegantă de marină cu nasturi aurii, strălucitori. Acceptă să fie servit cu o ceaşcă de cafea şi se aşează vizavi de Lady Laura, refuzând, în schimb, să mănânce ceva. Liniştită de o privire a lui Adam, Lady Laura se ocupă de desfăşurarea conversaţiei, relatând o serie de anecdote despre unele personaje mai excentrice reprezentate în galeria de portrete a familiei. Adam puse curând deoparte ceaşca şi farfurioara şi consultă un ceas de buzunar din argint.

— Ah, te rog să mă scuzi, Laura, dar mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc, spuse el, vârându-şi ceasul la loc, într-un buzunar al vestei. Sunt aşteptat la raportul de gardă peste o jumătate de oră; numai cerul ştie ce stoluri de noi speculaţii o să-i ispitească pe minunaţii noştri studenţi în medicină daca nu sunt eu acolo să-i supraveghez. Câteodată mi-aş dori ca psihiatria să fie o ştiinţă mai exactă.

— Eşti scuzat, dragul meu, spuse Laura, zâmbind. Departe de mine gândul de a-ţi monopoliza timpul pe care îl acorzi muncii tale.

Adam se ridică şi spuse, râzând:

— Tentaţia de a mai rămâne nu este câtuşi de puţin neglijabilă. Îţi mulţumesc foarte mult pentru cafea. Cu permisiunea ta, voi încerca să te vizitez din nou miercuri.

— Ştii prea bine că eşti oricând binevenit, îi răspunse ea întinzându-i obrazul pentru a fi sărutat. Mulţumesc pentru că ai venit, Adam.

— Plăcerea a fost a mea, scumpă doamnă.

I se adresă apoi lui Peregrine, care stătea retras şi tăcut de cealaltă parte a măsuţei.

— Domnule Lovat, sunt foarte fericit că am putut să te cunosc. Scoase din buzunarul interior de la haină o cutie de cărţi de vizită pe care se vedea o monogramă. – Poftim cartea mea de vizită, îi spuse el lui Peregrine. Te rog să mă vizitezi cât de curând, oricând doreşti dumneata. După cele ce am văzut astăzi, doresc foarte mult să discutăm eventualitatea ca dumneata să-mi pictezi portretul.

Capitolul trei

URMĂTOARELE două zile trecură fără ca Peregrine Lovat să dea vreun semn de viaţă. Miercuri după-amiază, Adam făcu o nouă vizită la Kintoul House, aşa cum promisese. Spre surpriza lui, Peregrine Lovat nu se afla acolo. După ce se asigură că Lady Laura era în bună dispoziţie şi se simţea relativ bine, Adam se interesă de tânărul domn, în timp ce îşi sorbeau ceaiul în salon.

— Nu pot să-ţi spun nimic, îi răspunse ea, ieri nu a apărut, iar astăzi de dimineaţă m-a sunat ca să-mi spună că trebuie să se întâlnească cu un agent oarecare de la o galerie din Londra. Dacă nu aş şti foarte bine cum stau lucrurile, aş putea să te acuz că l-ai speriat şi mă ocoleşte din cauza aceasta.

— De speriat, este foarte speriat, confirmă Adam cu toată seriozitatea. Din nefericire, nu pot face prea mult pentru el până când nu va fi mai speriat de el însuşi decât de mine.

Schimbă apoi subiectul conversaţiei, deoarece nu dorea să dezvăluie motivele interesului său pentru Peregrine Lovat – în nici un caz faţă de Lady Laura Kintoul, a cărei moarte iminentă Peregrine o ghicise. După ce au stat de vorbă aproape o oră şi după ce obţinuse din partea ei promisiunea că îl va căuta dacă va avea nevoie de el în calitate de medic

sau de prieten, îşi luară rămas bun.

În mod normal, Adam ar fi vizitat-o din nou pe Lady Laura vineri, dar joi se porni o cumplită furtună de toamnă dinspre Marea Nordului, aducând cu sine vânturi violente, ploi torenţiale şi o spectaculoasă vijelie cu tunete şi fulgere. În răstimp de douăzeci şi patru de ore, arborii de pe flancurile nord-estice ale dealurilor îşi pierdură întreaga lor podoabă de frunze, iar făgaşurile de pe câmpuri se transformară în lungi panglici de apă stătătoare. Furtuna tensionase întreaga atmosferă, şi mai mulţi pacienţi de-ai lui Adam de la Jordanburn fuseseră cuprinşi de crize depresive şi gânduri de sinucidere. Rămase împreună cu personalul mult timp peste orele sale obişnuite de program; în consecinţă, nu avu timp să fie preocupat de Peregrine Lovat nici măcar atât cât de Laura Kintoul.

Până sâmbătă de dimineaţă crizele se potoliseră, tocmai la timp pentru a-şi vedea de îndatoririle sale sociale de la sfârşit de săptămână. Vremea nu se restabilise încă, dar pe la ora zece, când maşina lui, cu Humphrey la volan, ieşea din parcarea de la Jordanburn şi o lua spre vest, cerul din partea nordică dădea semne că s-ar putea însenina mai târziu. Bătrânul şi elegantul „Bentley”, maşina favorită a lui Adam, la care ţinea chiar mai mult decât la „Jaguar”, îşi merita pe deplin reputaţia de „maşină silenţioasă de sport” acum, când gonea pe M8 spre Glasgow şi Ferniegair, în direcţia

sud.

Urma să-şi petreacă prânzul la Chatelherault – o magnifică vilă de vânătoare construită la începutul secolului al XVIII-lea pentru ducele de Hamilton – prilej cu care Adam promisese să tină un mic discurs în onoarea zilei de naştere a ducelui actual. Deoarece bătrânul domn fusese un prieten intim al propriului său tată, Adam considera contribuţia sa la festivităţi o plăcere, şi nu o datorie. Faptul că venise cu „Bentley”-ul în ziua aceea era încă un mod de a-şi demonstra afecţiunea, pentru că tatăl lui şi ducele fuseseră şi ei mari amatori de automobile.

Ar fi preferat să conducă singur, dar faptul că Humphrey era la volan îi permitea să recitească textul discursului pe care îl pregătise. Tot în timpul călătoriei acesteia îşi revizui şi notiţele alcătuite pentru cuvântul pe care avea să-l ţină în seara aceleiaşi zile la Edinburgh, de această dată la o reprezentaţie de binefacere cu *Flautul fermecat* al lui Mozart – iată încă un motiv să-l lase pe Humphrey la volan. Adam se îngrozea când trebuia să parcheze în oraş. Apoi, programul încărcat al zilei nu îi permitea să se poată întoarce la Strathmourne între două obligaţii, aşa că îl puse pe Humphrey să pregătească un set complet de haine de seară, ca să se poată schimba înainte de a pleca spre sala de concert. Pentru Sir Adam Sinclair, baronet, era o sâmbătă mai mult decât obişnuită.

Sărbătorirea ducelui de Hamilton se desfăşură perfect, în ciuda faptului că vremea nu se înseninase. Într-un moment când ploaia încetase, Adam îl luă pe bătrânul domn afară, în parcare, pentru a da un ocol „Bentley”-ului, aducându-i, astfel, aminte de zilele de odinioară, când el şi cu tatăl lui Adam conduceau nebuneşte maşini rudimentare în comparaţie cu impunătorul „Mark VI”. Adam se lăsă apoi convins să mai rămână la un pahar după ce plecase majoritatea celorlalţi oaspeţi, aşa că, înainte de a părăsi Chatelherault, abia mai avu timp să se schimbe şi să îşi ia însoţitoarea din acea seară.

Ea era gata la ora pe care o conveniseră, şi au ajuns la timp în sala de spectacol. Janet, Lady Fraser, era soţia unui medic, coleg cu Adam, care se afla acum la Paris, chemat pentru o consultaţie. Familia Fraser locuia chiar la nord de Edinburgh, pe cealaltă parte a Estuarului şi, la fel ca Adam, erau susţinători generoşi ai operei. Adam fusese prieten cu soţii Fraser încă din copilărie.

Janet Fraser mai era pe deasupra şi o romantică incurabilă, care îi atrăgea nemilos atenţia lui Adam, cu fiecare prilej, că este un burlac tocmai bun pentru însurătoare şi încerca mereu să-i aranjeze „vederi” cu tinere domnişoare de familie bună. După ce Adam îşi ţinuse micul discurs şi se întorsese în loja lor, ea se mulţumi să-l necăjească, în stilul ei binevoitor, doar în pauze, permiţându-i altfel să

fie cuprins de vraja muzicii; dar de îndată ce se văzu în spaţiul închis şi confortabil al „Bentley”-ului, în drum spre casă, nimic nu o mai opri să-l înţepe cu nenumărate ironii.

— Eşti pur şi simplu imposibil, Adam, îi spunea Janet, în timp ce Humphrey conducea spre nord, traversând podul peste Forth. Sunt întotdeauna încântată să fiu escortată de tine atunci când Matthew este plecat într-una dintre călătoriile lui, dar ai şi tu nevoie de o doamnă a ta proprie. În seara asta ai fi putut să fii la braţ cu aproape oricare dintre fetiţele acelea tinere şi inteligente.

Adam oftă şi se aşeză mai comod în pernele moi din piele ale „Bentley”-ului, începând să fie puţin agasat de acest joc. Nu renunţase încă la speranţa că îşi va împărţi la un moment dat viaţa cu o soţie şi o familie, dar doamna viselor lui, hotărât lucru, foarte pretenţioase, se încăpăţâna să fie dificil de găsit.

Nu din vina lui Janet, bineînţeles. Cu toate acestea, era bucuros că ea nu putea să vadă că insistenţa asupra acestui subiect începuse să-l supere. Deşi albul fularului şi gulerului cămăşii sale se vedeau, probabil, foarte bine pe fondul smochingului negru, ştia că faţa nu i se putea distinge decât vag. Si ea era îmbrăcată în negru, din cap şi până în picioare, şi se confunda aproape total cu fondul întunecat al banchetei din spate, mai puţin locul în care sclipea o broşă cu diamante, deasupra căreia i se contura faţa, ca o pată albă, difuză.

— Trebuie să-ţi tot repet că mă păstrez pentru femeia potrivită? se eschivă el cu acest răspuns senin, pe care ştia că-l aşteaptă. În definitiv, tu eşti căsătorită deja.

— Vai, Adam! Eşti de-a dreptul incorigibil. Nu că nu ai avea apetituri normale – asta ştiu de multă vreme. În ultima vreme, totuşi, laşi impresia că-ţi face plăcere să trăieşti ca un călugăr!

Adam cântări acuzaţia. În acea parte a vieţii lui pe care nu o cunoşteau cu adevărat decât foarte puţini intimi – anumite aspecte ale muncii lor comune puteau aminti cu adevărat de disciplina şi evlavia călugărilor; dar acesta nu era genul de lucruri pe care să fie dispus să le discute cu Janet, indiferent cât de strânsă era prietenia lor.

— M-ai considera la fel de înclinat spre călugărie dacă ne-am opri la Strathmourne să bem un pahar, înainte de a te conduce acasă? întrebă el vesel. Mă grăbesc să-ţi atrag atenţia că invitaţia se referă doar la un pahar de băutură. Doamnele fericite în căsniciile lor sunt întotdeauna binevenite la masa trapezei din Mănăstirea Strathmourne, dar chilia mea de călugăr îşi va păstra sfinţenia ei.

— Vai, Adam, chicoti ea. Nu ştiu de ce te suport. Nu ştiu de ce te-am suportat şi până acum, de atâta vreme.

A fost de acord, însă, să schimbe subiectul, după ce Adam îi spusese lui Humphrey să facă ocolul respectiv; Janet s-a cuibărit mai comod,

cu capul rezemat de umărul lui, iar când Humphrey cotea din şosea pe drumul spre Strathmourne, dormita deja.

„Bentley”-ul urca în forţă aleea întortocheată spre poarta cu arcadă, însoţit de zgomotul de pietriş ud. În ultima curbă dinaintea casei, Humphrey îşi întinse mâna spre telecomandă pentru a deschide poarta. Apoi scoase un strigăt de mirare, şi frână.

Maşina derapă puţin şi se opri într-o băltoacă cu apă de ploaie. Adam se ridică imediat pe banchetă şi se strădui să vadă ceva prin parbriz, iar Janet se mişcă puţin, deranjată din somn. Tras chiar în faţa porţilor închise din fier forjat şi blocându-le, se vedea un „Morris Minor” de culoare verde-închis, cu laterale din lemn. Lumina crudă a farurilor dezvălui în stânga maşinii o siluetă firavă şi murdară de ploaie, care se întorsese cu faţa.

— Dumnezeule mare, nu cumva este chiar Peregrine Lovat? exclamă Adam, pregătindu-se deja să deschidă portiera.

Artistul nu purta pălărie, nici fular. Ploaia îi pătrunsese prin pardesiu, iar părul blond i se lipise de ţeastă. Se vedea că se plimbase încolo şi încoace pe lângă maşină de mai multă vreme, deoarece prin covorul umed de frunze căzute se croise o potecă. Timp de o secundă rămăsese nemişcat, ca şi cum ar fi fost hipnotizat de faruri; apoi se împletici înainte, apropiindu-se de „Bentley” ca un somnambul. Nu avea ochelarii pe nas.

— E beat? întrebă Janet.

— Nu cred.

Aruncându-şi pardesiul pe umeri, Adam coborî din maşină la timp pentru a-l susţine pe tânăr înainte de a cădea în genunchi. Văzut de aproape, în lumina farurilor, Peregrine arăta chiar mai rău decât îşi imaginase Adam. Ochii îi erau foarte injectaţi şi adânciţi în fundul capului, din lipsă de somn, iar pe tâmpla dreaptă îi apăruse o urmă urâtă de lovitură.

Peregrine, ce se întâmplă cu tine? îl întrebă Adam. Arăţi înfiorător!

Peregrine scoase ceva între un suspin şi un geamăt şi se agăţă de gulerul lui Adam cu degetele lui îngheţate de ploaie.

— Ajută-mă, murmură el tremurat. Te rog… trebuie să mă ajuţi.

— Sigur că am să te ajut, îl linişti Adam. Dar mai întâi sa intrăm undeva, ca să nu te mai ploua.

Humphrey coborî şi el de pe locul şoferului, ocoli prin faţa maşinii şi se apropie de ei. Figura lui Janet de-abia se distingea în deschizătura geamului din spate, pe partea stângă. Luând brusc o hotărâre, Adam îl conduse pe Peregrine spre „Morris Minor”, îl înfăşură cu propriul său pardesiu în jurul umerilor, înainte de a-l aşeza pe scaunul pasagerului, cu ajutorul lui Humphrey.

— Mă descurc eu cu el, îi spuse majordomului, închizând portiera din dreptul lui Peregrine şi îndreptându-se spre aceea a

şoferului. Tu o conduci acasă pe lady Fraser. Spune-i că am să o sun mâine şi am să-i explic.

În timp ce Humphrey se reîntorsese la „Bentley” şi-i explica lui Janet ce se întâmplase, Adam îl cerceta pe Peregrine. Cuibărit în pardesiul lui Adam şi tremurând din toate încheieturile, pictorul îşi scoase ochelarii dintr-un buzunar interior şi îi puse pe nas. Cu gândul de a ajunge cât mai repede acasă împreună cu Peregrine, Adam căută cheia de contact, însă fără succes.

— Am nevoie de cheile maşinii, Peregrine, spuse el calm, întinzând mâna.

Peregrine le extrase cu greu dintr-un buzunar al hainei. Când îşi desfăcu degetele, pentru a da drumul cheii în mâna întinsă a lui Adam, acesta văzu un şir de urme semicirculare sângerânde, acolo unde probabil îşi înfipsese unghiile în piele. Pentru moment, Adam nu mai zise nimic, alese cheia potrivită la lumina farurilor „Bentley”-ului şi porni maşina.

Humphrey îi deschise porţile din interiorul maşinii lui, Adam băgă în viteză „Morris”-ul şi trecu printre ele. aruncând priviri furişe spre tăcutul pasager în timp ce străbătea cele câteva zeci de metri până la garaj. În momentul când intrară în curte, se aprinseră reflectoare, declanşate de o celulă fotoelectrică, iar Adam parcă maşina sub unul dintre ele.

— Îmi pare rău că pricinuiesc atâtea necazuri, murmură Peregrine răguşit, după ce Adam trăsese frâna de mână şi oprise motorul.

Nu aş fi venit aici, dar nu există nici un alt loc unde m-aş putea duce. Cred... cred că sunt pe cale să înnebunesc.

— Privirea întunecată a lui Adam rămase neclintită.

— De ce spui asta?

Peregrine făcu un mic gest jalnic, de neputinţă, fară a îndrăzni să-l privească pe Adam în ochi.

— Am vrut să mă sinucid ceva mai devreme, mormăi el. Dacă ar fi existat un pistol la atelier, probabil că aş fi făcut-o. Apoi m-am gândit să-mi scot ochii cu un cuţit de vopsele. Am reuşit să mă opresc cu greu, şi numai strângând din pumni cât am putut de tare şi izbindu-mă cu capul de pereţi. Dacă nici asta nu e nebunie, nu ştiu cum să-i mai zic, spuse el, râzând amar, pe jumătate isteric.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec lucrul acesta? îl întrebă Adam, liniştit. Ai putea să-mi spui ce anume te-a împins să iei pe neaşteptate hotărârea de a te distruge?

Un lung frison îl scutură pe tânăr din cap şi până în picioare.

— Lady Laura, spuse el stins. E moartă. A murit în după-amiaza asta.

Ştirea seacă aprinse un licăr de înţelegere, dar şi de durere în privirea fixă a lui Adam.

— Ai făcut bine că ai venit la mine în această seară, spuse el după o pauză care durase cât bătaia unei inimi. Îmi pare rău pentru tine, însă, că nu te-ai gândit să vii mai

devreme.

— Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Peregrine, neîncrezător.

— Sunt convins că poţi fii ajutat, îl corectă Adam cu grijă, încercând şi el să-şi revină după socul ştirii primite. Cât despre mine, voi face tot ceea ce-mi stă m puteri. În primul rând, însă, trebuie să-ţi schimbăm hainele astea ude.

În absenţa lui Humphrey, trebui ca Adam să se ocupe singur de toate detaliile practice. După ce-i arătă lui Peregrine unde se afla biblioteca, îl conduse la etaj, într-unul dintre dormitoarele auxiliare, şi îi dădu haine uscate din propria sa garderobă; se întoarse apoi la parter ca să dea un telefon. Vocea gâtuită de lacrimi care îi răspunse la Kintoul House îi aparţinea Annei, camerista Laurei, şi confirma, fară a mai fi nevoie să întrebe, că Peregrine spusese adevărul adevărat despre Lady Laura.

Adam se prezentă şi-şi ceru scuze că suna atât de târziu, apoi relată ceea ce aflase. Anna îi dădu câteva detalii – cu o voce mereu în primejdie să se frângă – despre modul în care Lady Laura murise cu puţin înainte de ora patru în acea după-amiază, stingându-se liniştit, în timpul somnului. Fiul cel mare şi ceilalţi membri apropiaţi ai familiei se adunaseră acum cu toţii. Amănuntele înmormântării încă nu fuseseră stabilite.

Era exact scenariul care se desfăşura în mod obişnuit la dispariţia cuiva dintr-o familie nobiliară. Decesul în sine nu îl lua prin

surprindere pe Adam, a cărui prietenie de o viaţă cu Lady Laura indusese şi îngrijire profesională după ce ea aflase de această boală incurabilă. Ceru să vorbească la telefon cu contele, căruia îi transmise condoleanţele sale şi dorinţa de a îndeplini oricare serviciu personal de care ar avea nevoie familia. Încheie convorbirea cu promisiunea de a face in dimineaţa următoare o vizită la Kintoul.

Punând încet receptorul în furcă, îşi dădu seama că îi venea din ce în ce mai greu să-şi ţină în frâu sentimentul că suferise o pierdere ireparabilă, împreună cu urma de îndoială că nu făcuse poate tot ceea ce s-ar fi cuvenit.

„Ştiam bine că nu este vorba decât de o chestiune de timp”, se gândi el. „Poate ar fi trebuit să mă aflu acolo”. La care, o voce interioară îi oferi răspunsul: „Se făcuse tot ceea ce se putea face. Laura era pregătită pentru această călătorie. Tu însuţi i-ai vorbit despre felul…”

Un zgomot venit din holul dinspre bibliotecă îl obligă să se gândească la lucruri imediate şi la cele ce trebuiau făcute pentru persoane aflate încă în viaţă. Câteva secunde mai târziu, Peregrine îşi făcu o apariţie şovăielnică în prag târând după el papucii prea mari, din catifea, purtând însemnele heraldice ale lui Adam, şi înfăşurat într-un halat de casă albastru, matlasat, cu cel puţin două numere mai mare. Se lăsă condus în tăcere spre un scaun din apropierea căminului bibliotecii.

Era încă livid din cauza frigului şi a traumelor suferite în timpul după-amiezii şi serii. Pe deasupra, se vedea că este înspăimântat. Prefăcându-se nepăsător, Adam se duse la barul din colţ şi turnă două măsuri zdravene de whisky în pahare de cristal, îi zâmbi încrezător lui Peregrine şi îi puse unul dintre pahare în mâinile îngheţate.

— Poftim, să-l bei, îţi face bine, îl sfătui Adam. Tocmai am sunat la Kintoul House. Aşteaptă puţin, şi fac focul, apoi vom sta de vorbă.

Îşi puse paharul pe placa de deasupra căminului şi se aplecă, plictisit, spre vatra în care lemnele fuseseră deja aranjate, potrivi o brichetă specială de producere a focului şi o aprinse cu un chibrit lung. După ce se convinse că flăcările erau suficient de puternice, îşi luă paharul şi se aşeză în faţa lui Peregrine.

— Am vorbit cu Anna, camerista Laurei, răspunse el, calm, privirilor întrebătoare ale artistului. A confirmat, bineînţeles, ceea ce mi-ai spus tu mai devreme. În nici un caz nu trebuie să o boceşti pe *ea*. Se află acum în cea mai strălucită companie.

Peregrine făcu ochii foarte mari la această afirmaţie calmă, menită să-l liniştească.

— Ce vrei să spui? întrebă el, nesigur. Vorbeşti ca şi cum ai *şti*!

Chiar aşa este.

— Dar… cum poţi să ştii asta? Cine… de fapt, cine eşti dumneata?

Adam se sili să-şi menţină trăsăturile la o strictă neutralitate, întrebându-se cam cât era Peregrine în stare să perceapă.

— Îmi ştii numele. Îmi vezi faţa, riscă el.

Confuzia şi teama apărură din nou pe figura încordată a lui Peregrine.

— Da, şopti el. Acesta este unul dintre lucrurile care mă înspăimântă. Vai, Doamne, dacă aş putea să nu mai văd! se tângui el, clătinând din cap. Dacă posezi o putere oarecare… dacă… dacă eşti un vrăjitor… său ceva de felul acesta… pentru numele lui Dumnezeu, ridică acest blestem!

Ochii îi erau sticloşi, ca şi cum ar fi avut febră, iar degetele lui strângeau atât de tare paharul, încât Adam se gândi că s-ar fi putut să-l spargă.

— Ţi-am spus deja, nu este un blestem! spuse el hotărât. Iar eu nu posed puterea de a te *opri* să mai vezi, chiar dacă aş avea dreptul să o fac. Înainte de a ne continua discuţia, însă, va trebui să încerci să te relaxezi. (Făcu un semn cu propriul său pahar spre cel ţinut de Peregrine în mână.) Nu mi-ar face nici o plăcere să trebuiască să scot cioburi de sticlă din mâinile tale atât de talentate, dacă se sparge cumva. Dacă whisky-ul nu ţi-este pe plac, adăugă el mai blând, pot să-ţi dau şi un sedativ.

Peregrine se albi şi clătină din cap, alarmat; slăbi, totuşi, strânsoarea paharului.

— N-nu, te rog. Fără sedative. Ele strică şi mai mult. Dacă mă apuc să iau pilule, pierd şi

puţinul control pe care îl mai am asupra viziunilor mele.

— Asta înseamnă că *ai* oarecare *control*.

Peregrine râse nesigur, lipsit de veselie.

— Nu vrei să mă contrazici, aşa este? Chiar crezi că am înnebunit?

— Nu, sunt cu adevărat interesat să aflu ce ai de zis, răspunse Adam cu sinceritate. Dar dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să te hotărăşti, aici şi acum, să fii absolut sincer cu mine – indiferent cât de ciudat ţi s-ar părea ţie că vor suna lucrurile pe care le vei spune! Îţi promit că nu am să te judec în nici un fel – dar trebuie să aflu. Ştiu că nu îţi vine foarte uşor să-mi acorzi atâta încredere – când noi de-abia am făcut cunoştinţă – dar nu te pot ajuta dacă nu faci aşa cum îţi spun.

Adam aşteptă. Peregrine îl măsură cu privirea un moment, aparent nesfârşit şi tensionant, în care rămase nemişcat, după care oftă profund, îşi trecu mâna peste faţă şi peste părul care începuse să se usuce, deranjându-şi ochelarii.

— Îmi pare rău. Eu… nu a existat până acum nimeni cu care să pot discuta despre lucrul acesta. De unde să încep?

— De la început e cel mai bine, răspunse Adam. Când îţi aduci tu aminte că ai *văzut* pentru prima oară?

Peregrine înghiţi cu greu, îşi scoase pentru o clipă ochelarii şi îşi frecă ochii cu dosul palmelor. Apoi îşi puse ochelarii la loc şi rămase

cu privirile în stropul de băutura din pahar.

— Nici… nici nu-mi amintesc să nu fi văzut vreodată, murmură el. Când eram copil, vedeam tot felul de lucruri… lucruri care de fapt nu existau. Vedeam pe unii pereţi tablouri care se dovedeau după aceea, a fi goi. Vedeam în oglindă şi alte feţe în afară de a mea. Câteodată vedeam cum în jurul meu se întâmplă lucruri ca din alte vremuri… vorbi el, apoi vocea i se stinse.

— Erai speriat de ceea ce vedeai? se interesă Adam.

Întrebarea păru să-l ia pe Peregrine prin surprindere. Se gândi şi se încruntă.

— Acum, dacă mă întrebi, îmi dau seama că nu, spuse el. În schimb, îl speria îngrozitor pe taică-meu, după ce a descoperit ce se întâmplă. A fost convins că se petrecea ceva foarte grav cu mine. Când eram chiar mic de tot, exista o hoardă întreagă de prieteni care veneau şi discutau cu mine tot timpul – îmi spuneau poveşti, se jucau cu mine. Ştiu bine că foarte mulţi puşti au prieteni imaginari, dar perioada asta trece, mai devreme sau mai târziu. Ai mei păreau extrem de reali. Când am început să mă duc la şcoală, unii dintre ei mă ajutau la învăţătură. Uneori chiar îmi vindeau ponturi în timpul examenelor – deşi niciodată nu îmi dădeau răspunsul mură în gură.

Îi aruncă lui Adam o privire oblică şi se simţi încurajat de faptul că acesta era tăcut şi îl urmărea atent.

— Totul… părea atât de natural, încât nu m-am gândit niciodată prea atent la asta, continuă el, până când nu am început să stau de vorbă cu ceilalţi băieţi. De-abia atunci am înţeles că… nimeni altcineva nu era conştient de prezenţa prietenilor mei. În cele din urmă am făcut greşeala de a-l întreba pe tatăl meu.

— De ce a fost o greşeală?

Peregrine ridică din umeri şi se strâmbă.

— Dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl meu, nu ai mai fi întrebat. El era un realist convins şi incorijibil. L-a îngrozit gândul că propriul său fiu poate avea atâta imaginaţie.

— Înseamnă că ai discutat cu el destul de amănunţit?

— Nu aş zice că am *discutat*, spuse Peregrine, zâmbind amar. Haide să zicem că am avut un schimb de cuvinte. Mi-a explicat foarte clar că imaginaţia mea supraactivă nu poate fi tolerată. Din nefericire, intervenţia lui nu mi-a fost de mare folos. Ba chiar mi-a mers din rău în mai rău. Din câte îmi dădeam seama, cu cât eram mai tulburat şi mai supărat, cu atât deveneam mai predispus să văd tot felul…

Se uită din nou la whisky-ul din pahar.

— Câţi ani aveai? întrebă Adam.

— Cam unsprezece, răspunse Peregrine fără intonaţie.

— Şi ai idee dacă tatălui tău i-a trecut prin minte să te supună unui control psihiatric?

Peregrine clătină din cap, neîndrăznind să-l privească pe Adam în ochi.

— Considera că răspândirea acestei ştiri s-ar fi răsfrânt neplăcut asupra întregii familii. În cele din urmă a renunţat să mă mai bată la cap, şi mi-a explicat pur şi simplu că dacă… vroiam să rămân fiul său în continuare, trebuia să-mi controlez fantasmele.

Adam confirmă scurt din cap. Se întâlnise cu sistemul acesta de mult de prea multe ori.

— Continuă.

Peregrine îşi închise pleoapele pentru câteva secunde, apoi merse mai departe.

— După cum poţi să-ţi imaginezi, ameninţarea a funcţionat prea bine. Am făcut orice efort omenesc pentru a ţine departe cealaltă lume. Presupun că metodele lui s-au dovedit valabile, şi am reuşit până la urmă să fac totul uitat, când împlinisem treisprezece ani.

Tonul vocii sale nu trăda triumf, ci mai degrabă groază. După o pauză, Adam îl întrebă, ca şi cum nu se întâmplase nimic:

— Haide să lăsăm asta pentru moment. Când ai început să desenezi şi să pictezi?

Peregrine părea uşurat.

— Asta e uşor de răspuns, spuse el. Era la începutul celui de-al treilea an de şcoală elementară – cam în perioada când nu mai eram vizitat de lumea aceea. M-am decis să merg la orele de artă, care era subiect facultativ, spuse el, zâmbind uşor. Mi s-a părut incredibil, pentru că nu ştiusem până atunci ca pot să desenez. După aceea, a fost ca şi cum s-ar fi deschis o lume cu totul nouă înaintea mea, înlocuind-o pe

aceea pierdută.

— Ce desenai? îl întrebă Adam, încercând să-l ţină departe de terenul minat care îi provoca emoţii atât de puternice.

— Ei bine, cele mai neutre peisaje şi clădiri, în primul an, studiind cu mare atenţie regulile perspectivei, spuse Peregrine, cu voce mai sigură de sine acum, când vorbea despre arta lui. Colegilor mei de clasă nu le plăceau exerciţiile de tehnică; dar mie exerciţiile de perspectivă mi se păreau un soi de… o, nu ştiu… un soi de magie, presupun. Existau anumite reguli pe care trebuia să le respecţi, dar posibilităţile erau aproape infinite. Doamna care ne preda mă ajuta foarte mult şi am început astfel să prind încredere în mine.

Gustă o gură de whisky şi căzu pe gânduri, apoi continuă:

— Mi-a mers chiar şi mai bine odată ce am început cu studiile pe figuri vii. Portretul a fost punctul meu forte de la bun început. În ultimul an, i-am făcut directorului un portret în rolul lui Robert Bruce[3], care a fost apreciat atât de mult, încât am câştigat un premiu important. Tatăl meu nu privea cu ochi prea buni toate înclinaţiile acestea artistice ale mele – cred că ar fi preferat să fiu foarte bun la sport – dar nu prea mai ai nimic de zis când vezi un tablou pe coperta lui *Scottish Field*. Din fericire, am trecut

[3] Rege al Scoţiei (1306-1329). A unificat şi eliberat această provincie (n. tr.).

examenele destul de bine şi atunci nici el nu a mai avut nimic de zis… Eu doream să urmez o şcoală de artă – el ar fi vrut să mă ocup de drept – aşa că am ajuns la un compromis şi m-am dus la Oxford pentru a studia istoria artei şi apoi şcoala de artă. Acum socotesc că ar fi fost mai bine dacă făceam ca el şi mă duceam la drept – sau mă făceam bancher, sau chiar şi economist.

— Crezi sincer acest lucru? întrebă Adam, continuând să aibă grijă să folosească un ton neutru.

— Da! declară Peregrine vehement. Este adevărat, am pornit destul de bine în primii ani după ce am terminat şcoala de artă. Am trecut prin mai multe evenimente norocoase, mulţumită Lady-ei Laura şi altora. Eram chiar pe cale să-mi câştig o reputaţie, când lucrurile au luat brusc o turnură mai nefericită.

— În ce sens?

— Viziunea mea… s-a schimbat, spuse Peregrine şi luă o nouă înghiţitură de whisky. Am început din nou să am viziuni. Deşi am încercat să le ţin sub control, nu am reuşit întotdeauna. Din ce în ce mai des, când începeam un nou portret, vedeam lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd. Uneori, privind figura unui model, mă surprindeam citindu-i viitorul…

— Văzându-i moartea, vrei să spui.

Adam pronunţă întrebarea ca pe o afirmaţie. Buzele lui Peregrine se strânseră şi îi dădeau un aer înverşunat.

— Nu se întâmpla de fiecare dată. Dar se petrecea destul de des ca să mă conving că a picta pe cineva trecut de vârsta majoratului însemna pentru mine să cochetez cu spitalul de nebuni.

— De aceea ai şi pictat mai ales copii, în ultimii câţiva ani, completă Adam, înclinând din cap. Ce te-a convins să o pictezi pe Lady Laura?

— Ai încercat vreodată să o refuzi pe Lady Laura? replică Peregrine, aruncându-i lui Adam o privire aproape neîncrezătoare. Apoi, discutasem iniţial să-i pictez pe nepoţi. Numai după ce am început mi-a cerut să o includ şi pe ea în tablou. Pe ea nu puteam să o refuz aşa de uşor; era cea mai bună şi mai generoasă dintre ocrotitorii mei – aproape ca o mamă, dacă vrei să ştii. De aceea, atunci când am înţeles ce pictam de fapt... Respiră profund, cu întreruperi, şi încercă să continue. Am încercat să mă conving că nu poate fi adevărat, şopti el. Era singurul lucru pe care îl puteam face pentru a continua. Am vrut să-mi scot din minte obsesia bine ştiută, dar nu mi-a fost cu putinţă. Pe urmă ai apărut dumneata – şi atunci nu a mai fost posibil să neg evidenţa. Ea a murit acum, aşa cum prevăzusem. Iar mie... mie nu mi-au mai rămas lacrimi pe care să le vărs.

Îşi îngropă faţa în mâini şi hohoti, cutremurându-se din tot trupul, fără să-i curgă însă vreo lacrimă. Împărtăşindu-i durerea, Adam îi puse o mână pe umăr.

— Peregrine, îi spuse el pe acelaşi ton

liniştit, diagnosticul Laurei Kintoul a fost pus acum aproape şase luni de zile, ştiindu-se că este într-un stadiu avansat. Asta se întâmpla cu mult înainte de a începe tu portretul ei. Faptul că-i prevezi cuiva moartea nu înseamnă că i-o şi provoci.

Văzând că Peregrine nu răspunde, Adam încercă o nouă tactică.

— Moartea este singurul lucru pe care îl vezi?

Peregrine scutură scurt din cap.

— Ce altceva mai vezi? îl îmboldi Adam.

Peregrine îşi înălţă capul, încercând din nou să-şi stăpânească emoţiile.

— Ei bine, mi-este… greu să descriu, ezită el. Văd acele lucruri… pe care am senzaţia că le vedeam şi când eram foarte mic. Uneori nu se schimba decât fundalul, şi atunci mi se pare că am nimerit într-un alt timp sau într-un alt loc. Câteodată faţa însăşi este cea care schimbă, dacă o privesc dintr-un alt unghi sau într-o altă lumină. Rămâne aceeaşi persoană, şi totuşi ceva se schimbă.

Adam făcu un semn afirmativ din cap.

— Poţi să-mi dai un exemplu?

Peregrine îşi muşcă buzele.

— Uite, să luăm exemplul tău. Chiar şi acum, cât stau aici, nu pot să fiu foarte sigur cum arăţi. Un anume lucru în expresia ta se schimbă tot timpul. În clipa asta te văd altfel decât te vedeam acum un minut.

Adam îl asculta concentrat.

— Vezi moartea mea?

Peregrine tresări la această întrebare, apoi se linişti iarăşi.

— Nu. Nu moartea ta…

Îşi îngustă ochii şi îl privi din diverse unghiuri, ca şi cum ar fi încercat să-şi clarifice imaginea.

— Nu are nici un rost, îi spuse el, după o pauză. Nu pot să-ţi spun cu exactitate ceea ce văd.

Adam se gândi un moment, cântărind cu atenţie cuvintele pe care avea să le spună.

— Cred că ar trebui să vedem dacă nu există un mod de a remedia asta, spuse el în cele din urmă, punând deoparte paharul lui neatins. Există căi pentru separarea şi clarificarea percepţiilor. Dacă eşti de acord, îţi propun să facem un experiment simplu.

— Un experiment?

Pentru o fracţiune de secundă, Peregrine se simţi ca o fiară încolţită, apoi lua o înghiţitură de whisky şi se calma.

— De ce nu? spuse el, devenind deodată nepăsător. Un lucru mi-e limpede, că nu pot merge mai departe în stilul acesta. Dacă experimentul tău îmi oferă o speranţă, oricât de vagă, sunt gata să-l accept.

Capitolul patru

— FOARTE bine, băiete, îi spuse Adam aprobator. Tot ce ne mai trebuie acum sunt câteva accesorii simple.

Se ridică de pe scaun şi aduse o măsuţă din lemn de trandafir de la capătul unei canapele din apropiere, pe care o aşează chiar în spaţiul dinaintea scaunului lui Peregrine. Apoi se întoarse la bar şi căută în nişte sertare din partea de jos a acestuia. Se întoarse peste câteva momente, aducând cu sine o plută pentru pescuit făcută din sticlă transparentă, de culoare verde-pal. I-o încredinţă lui Peregrine, care puse paharul deoparte şi luă obiectul.

— O sferă de cristal? comentă artistul cu mai mult decât o urmă de scepticism în voce.

— Dacă vrei să-i spui aşa, răspunse Adam zâmbind. Am să-ţi explic imediat totul. Apoi poţi să te hotărăşti dacă vrei să mergi mai departe.

De pe poliţa de deasupra căminului luă unul dintre cele două sfeşnice din argint ce încadrau o pictură în ulei reprezentând o scenă de vânătoare, se aplecă şi aprinse un chibrit lung de la flăcările din cămin şi se folosi apoi de el pentru a aprinde lumânarea din sfeşnic, după care se apropie de masa lui Peregrine şi îl aşează cu grijă chiar în mijloc. Peregrine urmări toate aceste preparative cu un amestec de fascinaţie şi nesiguranţă. La lumina pâlpâitoare a

lumânării, complicatul model al intarsiilor de pe suprafaţa mesei din lemn de trandafir aproape începu să strălucească.

— Asta-i tot, spuse Adam, reluându-şi locul din faţa lui Peregrine. După cum probabil ştii, cheia majorităţii tulburaţilor psihice zace de obicei ascunsă în zona inconştientului oricărui individ. Ca să obţii accesul la acea cheie, trebuie mai întâi să adormi vigilenţa stratului conştient al minţii. Există metode chimice pentru aceasta, bineînţeles, dar ele au, fără excepţie, efecte secundare. Pe urmă, mi-ai spus deja că medicamentele agravează şi mai mult starea ta. Ceea ce-ţi propun, atunci – ceea ce şi prefer, oricum – este să folosim una dintre multiplele tehnici de meditaţie care mi-au fost utile în trecut. O cale prin care inconştientul îşi păzeşte secretele se obţine prin proiectarea temerii asupra conştientului. Prin urmare, aş vrea să faci un exerciţiu simplu de relaxare, ca să vedem dacă nu putem ocoli frica, ajungând apoi la ceea ce te frământă cu adevărat.

— Eu *ştiu* ce mă frământă, mormăi Peregrine. Nu mă pot împiedica să văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd!

— De ce nu vrei să-mi faci plăcerea să te prefaci că ai încredere în mine? îi spuse Adam cu blândeţe. Ştiu bine că eşti un pachet de nervi – şi pot să te înţeleg – dar nu o să-ţi fie mai bine dacă nu mă laşi să te ajut.

Adus din nou la ordine de această dojană blajină, Peregrine se holbă ca o bufniţă la Adam

prin ochelarii lui cu lentile groase, apoi făcu un gest hotărât.

— Îmi pare rău, spuse el, îmblânzit. Ce vrei să fac?

— Mai întâi de toate, spuse Adam liniştit, vreau să prinzi pluta între mâinile tale şi să o ţii în aşa fel încât să vezi prin sticlă flacăra lumânării.

— Perfect, răspunse Peregrine, răsucind globul din cristal în toate direcţiile, cercetând cum se vede din mai multe unghiuri. Să nu-mi scot ochelarii mai întâi? întrebă el.

— Poţi să-i scoţi, dacă te simţi mai bine. Cum vezi fară ei?

— O, acceptabil, răspunse Peregrine. De fapt sunt pentru distanţă. Are vreo importanţă pentru experiment?

— Nu, nu are.

— În acest caz, îi las la ochi. Ai să mă hipnotizezi? îl întrebă, el nesigur, pe Adam.

— Deci deja îmi cunoşti toate şmecheriile, spuse Adam, lăsându-se pe spate în scaun şi zâmbind vag amuzat. Nu trebuie să fii îngrijorat. Nu am să mă port ca Svengali sau Contele Dracula, care le răpesc victimelor orice urmă de voinţă. Îţi promit că vei avea controlul asupra situaţiei în fiecare moment.

Asigurarea respectivă smulse zâmbetul scontat, chiar dacă acesta era puţin încordat. Renunţând să se mai împotrivească, Peregrine îşi aplecă privirile asupra globului şi luminii răspândită de lumânare. Văzută prin vagile

imperfecţiuni ale sticlei suflate prin procedee primitive, flacăra părea să prindă o viaţă a ei proprie, dilatându-se şi contractându-se într-o succesiune de forme strălucitoare care dansau.

Treptat, pe măsură ce vocea scăzută a lui Adam îl îndemna să se relaxeze şi să privească imaginea flăcării, Peregrine se simţea tot mai, atras de lumina caldă şi vie, scăldându-se în gloria ei pe măsură ce îi acoperea spaţiul viziunii. Simţea cum i se umple trupul de o senzaţie de uşurare, de parca şi-ar fi pierdut greutatea. Departe de a fi stranie, senzaţia aceasta i se părea ciudat de familiară, chiar liniştitoare.

Peregrine închise ochii, încercând să-şi reamintească unde şi când mai avusese aceeaşi senzaţie. În acelaşi timp, auzea vocea profundă şi sonoră a lui Adam Sinclair vorbindu-i în cuvinte limpezi, dar îndepărtate, ca şi cum ar fi străbătut o mare distantă.

— Foarte bine… închide ochii. Relaxează-te şi pluteşte. Nu ai de ce să te temi. Eşti în perfectă siguranţă. Relaxează-te, nimic altceva. Relaxează-te…

Încetul cu încetul, de pe faţa artistului dispărură şi ultimele urme de tensiune. Pe măsură ce se liniştea, respira mai uşor, cu regularitatea firească a cuiva pe cale să adoarmă. Adam tăcu pentru câteva secunde, ca să vadă dacă asta îl va trezi, dar Peregrine nu făcu decât să scoată un oftat şi păru să fie şi mai la largul lui.

— Asta-i foarte bine, spuse Adam încetişor. Mă auzi limpede?

— Da.

Răspunsul fusese aproape imperceptibil.

— Excelent, continuă Adam pe tonul lui liniştit şi dătător de încredere. În acest moment, eşti perfect conştient de ceea ce se petrece în jurul tău; nu merită să te preocupi prea tare de alte lucruri. Eşti relaxat, în siguranţă şi pace. Acum, am să aduc un lucru din colţul opus al încăperii. Când mă întorc, am să-ţi pretind să-mi faci un serviciu simplu – un lucru care îţi este sigur la îndemână. Eşti de acord?

— Da.

Adam se duse mulţumit la biroul din cealaltă parte a bibliotecii, întorcându-se cu un creion şi un teanc de hârtii albe. Peregrine stătea în poziţia în care îl lăsase – relaxat şi nemişcat, cu ochii închişi.

— Totul este perfect, îl linişti Adam, pe acelaşi ton calm, de care se folosise tot timpul. Acum nu ne mai trebuie pluta. Aşa că o voi lua din mâinile tale, spuse el făcând exact aşa cum promisese. Îţi dau în schimb un creion şi nişte hârtie. Vreau să mai respiri profund de câteva ori, pentru ca să înlături orice posibilă urmă de tensiune sau de teamă care ar mai fi rămas în tine. Apoi, când eşti gata, vreau să deschizi ochii şi să mă priveşti, cu întreaga ta intuiţie interioară şi să desenezi ceea ce vezi. Ai înţeles?

Peregrine făcu un semn de consimţământ şi pleoapele lui clipiră, în timp ce respiră, încet şi

profund. Adam se retrase tăcut în scaun şi se aşează cât mai confortabil, picior peste picior. Când îşi ridica din nou privirile, peste câteva secunde, ochii obişnuiţi, căprui ai artistului dobândiseră o puternică luminozitate interioară, aidoma unor făclii.

Adam nu se mişcă şi nu vorbi, urmări numai nuanţele de expresie de pe figura pacientului, simţind aţintite asupra sa privirile lui Peregrine. După ce îl scruta atent, artistul îşi luă creionul şi hârtia şi începu să schiţeze grăbit, privirile sale părăsind doar rareori modelul. Un moment mai târziu, se încruntă şi mâzgăli viguros peste ceea ce desenase şi începu o nouă schiţă. După ce o mâzgăli şi pe a doua şi o luă de la capăt, părând din ce în ce mai tulburat, Adam se ridică încetişor, se apropie de el şi-i puse încet o mână pe umăr, oprindu-l astfel din lucru, în timp ce cu cealaltă îl atinse uşor pe frunte.

— Închide ochii şi relaxează-te, Peregrine, murmură el. Relaxează-te şi dă-ţi drumul să pluteşti. Din câte se pare, ţi-am dat o muncă mai grea decât mi-am închipuit. Linişteşte-te şi odihneşte-te câteva minute, în timp ce eu am să mă uit la ce ai desenat.

Peregrine acceptă să i se ia hârtiile şi creionul fără să se împotrivească, ochii i se închiseră şi mâinile i se cuibăriră în poală, oftând uşurat. Adam îl urmări câteva momente, jucându-se absent cu creionul, apoi îşi îndreptă atenţia spre cele desenate de Peregrine.

Din fericire, mâzgălelile nu acoperiseră total

lucrarea. Schiţa de sus reprezenta o figură uscăţivă, bărboasă, cu ochi profunzi şi nas fin, aristocratic deasupra unor buze severe şi pătimaşe. În jurul figurii se distingea o pânză de zale, iar deasupra apărea un coif conic, în stilul sfârşitului de secol al XIII-lea. Obiectul delicat sugerat pe umărul stâng al mantalei era, fară îndoială, o cruce de Malta în opt colţuri, semnul distinctiv şi pentru cavalerii templieri.

Adam îşi strânse buzele, înţelegând ceea ce întrevăzuse Peregrine – ecouri ale unei vieţi trecute ale cărei detalii nu-i erau accesibile decât lui Adam însuşi, atunci când se afla în profundă stare de transă modificată, şi doar extrem de vag în stare normală. În calitate de psihiatru, prefera să creadă că amintirile lui „îndepărtate” erau plăsmuiri psihologice – subterfugii născocite pentru a putea să ordoneze informaţii mai uşor de pus pe seama fanteziei unei existenţe trecute decât în contextul rece şi concret al realităţii. Acel fond al lui mai mistic prefera să considere că totul era adevărat până la ultima iotă; dar el nu avea căderea să dezlege acest mister.

În chip de compromis, îşi permitea să funcţioneze *ca şi cum* ar fi fost adevărat, acceptând pur şi simplu şi folosindu-se de perspectivele oferite de „fostele euri”, pentru că ele se dovedeau de obicei valabile – chiar dacă metodele pe care le folosea nu aveau adesea nimic de-a face cu pregătirea medicală sau cu cea mai simplă logică, cu atât mai puţin cu

apartenenţa şi apropierea de o biserică pe care o susţinea cu multă generozitate.

În acelaşi timp, existau dovezi tangibile ce confirmau că Sir Adam Sinclair, baronet, avea cu adevărat o linie de strămoşi ce cobora cel puţin până la cavalerii Templului de la Ierusalim. Fortăreaţa ce aştepta să fie renovată în partea de nord a domeniului era proprietatea familiei de cel puţin cinci sute de ani – fiind un fost centru al templierilor, aşa cum erau, de altfel, majoritatea localităţilor din Scoţia în denumirea cărora apare cuvântul „temple”. De altfel, titlul baronial al familiei Sinclair provenea de la domeniul Templemor, şi nu de la Strathmourne. Se mai spunea că sânge de templier curge şi prin venele Sinclair-ilor, din acele vremuri întunecate când ordinul fusese lichidat peste tot, cu excepţia Scoţiei.

La o asemenea distanţă, o parte a „dovezilor” istorice erau inevitabil ceţoase – dar acest lucru nu conta prea mult. Anumite adevăruri pur şi simplu *există*. Iar adevărul ultim asupra templierilor, pe care până şi cărţile de istorie sunt înclinate să-l afirme – şi de care Adam nu se îndoise niciodată în inima lui – era că acei cavaleri ai Templului din Ierusalim urmaseră calea unică a devotamentului faţă de apărarea tărâmului sfânt şi păstrarea adevărurilor secrete, mulţi dintre ei preferând să arda pe rug ca martiri decât să trădeze ceea ce ordinul considera sacru. Şi, deşi un rege al Franţei din secolul al XlV-lea îşi pusese în gând

să distrugă ordinul, sperând să intre astfel în posesia bogăţiilor lor legendare, el nu avea să afle niciodată că această comoară a templierilor nu consta în aur, ci în cunoaştere…

Cunoaştere. Peregrine Lovat părea să deţină această cunoaştere – chiar dacă era limpede că nu era conştient de asta. Gânditor, Adam se întoarse la lucrarea tânărului. Dincolo de mâzgăleli, cea de a doua schiţă arăta aceeaşi forţă şi hotărâre ca şi cea dintâi, dar figura era de astă dată fără barba, cu trăsături de şoim, încadrată în faldurile unei pânze în dungi bine conturate. Obiectul înalt schiţat de Peregrine deasupra acestui acoperământ era coroana dublă a Egiptului de Sus şi de Jos, unite de un disc solar montat între pene mari de struţ – podoaba înalţilor preoţi ai Egiptului.

Privirile lui Adam părăsiră imaginea schiţată şi se îndreptară spre flăcări. Cel de-al doilea desen era cu mult mai şocant decât cavalerul templier, deoarece descria cea mai vie dintre amintirile îndepărtate ale lui Adam. Se întrebă, fugitiv, ce alte feţe ar mai fi schiţat Peregrine, dacă Adam nu l-ar fi oprit.

Băiatul avea har. Acest lucru nu putea fi pus la îndoială. Iată ce întrebare îl preocupa acum: cine era, de fapt, Peregrine Lovat şi cum se făcea că posedă capacitatea de a pătrunde dincolo de masca materiei pentru a *vedea* sufletul celorlalţi, mai ales pe acela al unei persoane care fusese pregătită aşa cum era Adam? Răspunsul la această întrebare putea să

aibă consecinţe foarte importante, nu numai pentru Peregrine, dar şi pentru Adam şi asociaţii săi.

Se întoarse spre tânăr şi îl privi îndelung, concentrându-se cu toată fiinţa pentru a alege cel mai potrivit mod de a merge mai departe. Peregrine stătea liniştit, cu mâinile strânse în poală şi cu ochii închişi, în spatele ochelarilor cu rame din aur, dar Adam se îndoia, totuşi, că transa era suficient de profundă pentru ceea ce avea el de gând acum. Punând foile pe poliţa căminului, se hotărî să vadă cât de bun se dovedea Peregrine în postura de mediu hipnotic.

— Peregrine, îl chemă el liniştit, aş vrea să mergem un pas mai departe, dacă îmi este permis. Vrei să ai încredere că lucrul pe care ţi-l cer este doar spre binele tău?

Primind răspunsul afirmativ somnoros al tânărului, Adam îi scoase încet ochelarii, pentru ca să aibă control asupra pleoapelor.

— Acum te rog să-ţi ţii ochii închişi, îl sfătui Adam. Ţi-am scos ochelarii ca să te simţi mai confortabil. Oricum, pentru un timp nu ai nevoie să vezi. Vreau să respiri profund şi să te concentrezi asupra bătăilor inimii. Vreau să-ţi număr pulsul, iar tu vei număra alături de mine.

Apucă încheietura lui Peregrine între degete şi-i simţi pulsul egal şi puternic.

— Respiră adânc şi concentrează-te asupra bătăilor inimii, continuă el. Îţi simţi pulsul şi ritmul vieţii tale cum te poartă adânc, şi mai adânc, acolo unde este atâta linişte… acum

numărăm invers de la zece… nouă… opt… şapte…

Vedea buzele lui Peregrine mişcându-se şi continuând să numere; simţea cum alunecă tot mai adânc. La pronunţarea lui „unu” final, nici măcar şoapta nu se mai auzi.

— Perfect, răspunse Adam, abia auzibil. Foarte relaxat… profund relaxat. Şi acum, când mâna mea te atinge pe frunte, vreau să te cufunzi într-un… somn… încă şi mai profund.

Pronunţând cuvântul „somn”, se ridica puţin şi îşi atinse uşor subiectul între sprâncene. Un tremur provocat de mişcarea globului ocular se înregistră rapid sub partea de jos a pleoapelor, dar imediat după aceea Peregrine respiră profund şi egal; apoi oftă, iar capul i se înclină uşor înainte.

Această reacţie era exact cea aşteptată de Adam. Luă una dintre mâinile inerte ale subiectului, îi ridică braţul până la nivelul umărului şi i-l întinse drept, trecându-şi mâna liberă de mai multe ori în jurul braţului lui Peregrine, de la umăr şi până la încheietură.

— Acum imaginează-ţi că braţul tău devine la fel de rigid şi dur ca o bară de fier, spuse Adam, atingându-i încheietura cotului, pentru a da şi mai multă greutate cuvintelor. Devine atât de rigid încât nici tu şi nici eu nu-l putem îndoi, iar tu nu-l poţi coborî. Dacă vrei poţi încerca, însă nu-ţi poţi îndoi braţul.

Peregrine păru să încerce cu adevărat. Adam văzu consternarea ce-i apărea pe chip,

dar braţul nu se clinti. Repede, înainte ca Peregrine să se alarmeze sau să reuşească să-l mişte, Adam făcu din nou un gest de mângâiere de-a lungul braţului.

— E-n regulă, Peregrine. Braţul tău se întoarce acum la starea lui normală. Nu mai este rigid. Nu mai are rost să te străduieşti să-l mişti, relaxează-te. Braţul tău se poate întoarce acum pe lângă corp. El este perfect normal şi nu va exista nici un efect secundar. Acum dormi. Dormi profund.

Adam se gândi în linişte cum să meargă mai departe. Ar fi putut încerca să-l poarte pe Peregrine înapoi în timp, spre o viaţă anterioară, în speranţa că va găsi nişte indicii pentru problema lui din prezent; exista însă o cale mult mai rapidă şi cu mult mai sigură. Nu era nici pe departe una dintre procedurile obişnuite ale psihiatriei – iar pe majoritatea colegilor lui medici i-ar fi scandalizat de-a dreptul – dar nici Peregrine Lovat nu era un caz obişnuit.

— Peregrine, reveni el într-un târziu, te descurci cu adevărat nemaipomenit. Ai atins un nivel de transă profundă foarte util, iar peste câteva momente am să-ţi pretind să te cufunzi încă şi mai adânc. Pentru moment, însă, am alte instrucţiuni pentru tine. Din motive pe care ţi le voi spune poate, trebuie să nu-ţi aduci aminte nimic din ceea ce este pe cale să se întâmple, atunci când te vei trezi, mai târziu. Dar atunci când îţi voi cere să-ţi reaminteşti, dacă o voi

face în viitor, totul îţi va reveni în minte, în cele mai mici detalii. Am motivele mele să-ţi pretind acest lucru, dar nu este bine ca tu să le cunoşti acum. Deci, în memoria ta conştientă nu va rămâne nimic din ceea ce vei auzi sau afla în momentele ce urmează, spre binele tău. Fă un semn dacă înţelegi şi accepţi aceasta.

Atunci când Peregrine confirmă uşor din cap, Adam îşi trase scaunul mai aproape de măsuţa din lemn de trandafir, reducând distanţa dintre el şi subiect.

— Mulţumesc. Nu am să profit necuvenit de încrederea ce mi-o arăţi. Si acum, vreau să te duci adânc, foarte adânc… de două ori mai adânc decât eşti acum. Du-te atât de adânc încât nimic din ceea ce ai auzi cu urechile tale să nu se înregistreze pe vreun nivel conştient până când nu-ţi ating încheietura astfel şi nu îţi spun să vii înapoi.

Prinse scurt încheietura lui Peregrine între primele două degete de la ambele mâini.

— Numai în cazul în care eşti ameninţat de o primejdie fizică reală, aşa cum ar fi focul, poţi încălca aceste instrucţiuni şi şi ieşi din transă. Acum lasă-ţi capul pe spate şi dormi. Dormi adânc, nu auzi nimic şi nu-ţi aduce aminte nimic. Somn profund.

Când se convinse că Peregrine nu mai era conştient de ceea ce-l înconjoară, Adam se deplasă în spatele scaunului său, vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un inel din aur masiv cu sigiliu şi cu un safir splendid. Şi-l puse pe cel

de-al treilea deget de la mâna dreaptă, atinse piatra cu buzele, iar apoi îşi fixă dosul palmelor pe speteaza scaunului, încadrând capul lui Peregrine, cu palmele deschise în sus. Luând drept punct de referinţă lumânarea ce mai ardea încă pe masă, în faţa lui Peregrine, inspiră profund, se concentră şi, odată cu expirarea, pronunţă aproape tăcut cuvintele de început ale unei invocaţii, formulate în greaca şi latina elenistică din Alexandria celui de-al III-lea secol înainte de Cristos:

„Ego prosphero epainon to photi…”

Continuă restul în minte, înălţându-şi inima şi mâinile în semn de jertfă altruistă.

„Aduc laudă Luminii întruchipată în Ra: Pantocrator, Deus de deo… în Horus: Logos, Veritas varitatis… în Isis: Hagia Sophia, Regina Caeli… şi în Osiris: Nous, Lumen de lumine… Tu, Slăvite Zeu, eşti Lumina Eternă, Alpha şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Veşnic apără-ne pe noi. Amin”.

Îşi împreună mâinile, palmă lipită de palmă, atingându-şi vârfurile degetelor de buze, în semn de reverenţă faţă de Ceea ce servea. Apoi, respirând profund, îşi aşează din nou mâinile pc spătarul scaunului, de o parte şi de alta a capului plecat al lui Peregrine şi închise ochii în faţa flăcării de lumânare.

— Cum este Deasupra, aşa şi Dedesubt, murmură el. Cum este Afară, aşa şi Înăuntru…

Conturul luminos al flăcării stării pâlpâind după ce-şi închise ochii, stabilind un punct de

referinţă; se concentra asupra lui, eliminând toate celelalte imagini interioare. Pe măsură ce acesta se estompa, două fire îngemănate de argint strălucitor se desfăşurau în paralel în orizontul tot mai cuprinzător al viziunii sale interioare, subţiri ca pânza ţesută de păianjen. Unul era firul de argint al propriei sale vieţi; celălalt, ştia bine, îi aparţinea lui Peregrine Lovat. Firele se încolăceau în spirală, în timp ce el plonja spre ele, nu căzând, ci zburând.

În tăcerea absolută, de început de lume, din creierul său, Adam se transformă într-o parte a acelei spirale cosmice. Aceasta îşi luă avânt şi începu să se rotească din ce în ce mai repede prin câmpuri transparente de lumini, aidoma unor stele risipite. Colţurile stelelor se prelungeau cu alte fire de argint, intrând şi acestea în vârtejuri de rotaţie nebună. Miliardele de filamente convergeau toate spre un unic punct îndepărtat, sugerând inima unei nebuloase în curs de formare.

Adam se fixă pe spirala neîntreruptă a firului de argint al lui Peregrine şi îl urmă în vârtejul de lumini al dansului. Anticipat, momentul acela îl surprinse din nou – aşa cum i se întâmpla de obicei: fiorul îngheţat al pierderii orientării, care pentru o secundă îi tăie respiraţia şi îl năuci. Când universul îşi recăpătă coerenţa, spiritul lui se regăsi înaintea a două porţi imense, de înălţime nesfârşită; era înveşmântat în straie albe, iar picioarele îi păşeau desculţe pe pământul sfânt. Tărâmul nu-i

era necunoscut – totul era la locul lui, ochiul ciclonului, calmul din mijlocul furtunii, butucul roţii – teama şi respectul erau însă mereu reînnoite.

Adam se afla în posesia Parolei unui Adeptus Major. O pronunţă, iar uşile se deschiseră lent şi maiestuos. Dincolo de ele se aflau nesfârşite bolţi de linişte: sălile ale căror planuri nu fuseseră şi nici nu aveau cum fi trasate ale Arhivelor Akashy, arhivele nepieritoare ale tuturor vieţilor tuturor timpurilor. În bolţile viitorului nu-i era permis să intre; călăuzit însă de firul de argint ce reprezenta legătura dintre Peregrine şi Sephiroth, Adam pătrunse în bolţile trecutului, urmând o cale circulară, din ce în ce mai apropiată de centru, de-a lungul unor coridoare irizate, ca din sidef. În inima labirintului se afla o încăpere răsucită în spirală, încolăcită şi curbată precum pereţii unei cochilii de nautilus. Iar în centru, pe un altar acoperit cu baldachin, era o carte cum nu mai există. La apropierea lui Adam de altar, cartea se deschise singură.

Cu palmele lipite, în semn de respect, Adam îşi plecă fruntea asupra cărţii, dezvăluindu-şi intenţia fără cuvinte. Mânate parcă de un vânt mistic, paginile începură să se întoarcă, iar privirii lui i se dezvăluiră imagini – şuviţele firului ce uneau mulţimea de vieţi ale celui cunoscut acum drept Peregrine Lovat.

Trecu repede peste primele mărturii el fiind în căutarea cheii – acel moment iniţial de

trezire, punctul în care sufletul întâlneşte pentru prima oară propria lui replică spirituală oglindită în sufletul mai mare al Luminii Divine. Pentru Peregrine Lovat această vestire se petrecuse la Delphi, în epoca lui Pericle. Darul oracular ce i-a fost menit lui în clipa aceea de iluminare se înfăţişa acum sub chipul clarviziunii. Nu multora le era hărăzit un asemenea dar, iar pentru a-l îndura, pentru a-l folosi sau nu, după cum era cazul, aveai nevoie de o ştiinţă. Aceasta era menirea lui Peregrine Lovat, iar Adam era cel ce trebuia să-i dea învăţătură.

Aşa. Sufletul ce era acum Adam Sinclair răspundea de îndeplinirea acestui mandat: să transforme un blestem potenţial într-un adevărat har, un mijloc pentru propriul său progres spiritual şi în serviciul Luminii – pentru că Peregrine făcuse deja odată pactul de a o sluji. Nu trebuia decât să fie trezit din nou în această viaţă – o misiune pe care Adam, vindecător de suflete şi de cugete o mai îndeplinise şi înainte.

Dar după ce închisese cartea şi se pregătea să plece, o lumină ţâşni dinspre acoperiş spre podea, şi apoi iar spre acoperiş, într-o succesiune atât de rapidă încât ochiului îi era imposibil să o urmărească; intensitatea ei era la fel de mare ca a unui fulger, vara. Semnul era inconfundabil şi vestea sosirea iminentă a unuia dintre cei înaintea cărora Adam trebuia să dea seama pentru Planurile Interioare.

Domolindu-şi curiozitatea, pentru că de fapt nu ceruse o audienţă, Adam mărturisi autoritatea Unuia ce trecuse de mult de stadiul în care avea nevoie să se manifeste în formă fizică prin înclinarea frunţii şi adoptarea poziţiei de receptivitate, cu mâinile pe lângă corp şi palmele deschise, în afară. Celălalt se manifestă printr-o rază de lumină albă şi pură, care se opri un moment pe podea, lângă picioarele lui Adam. apoi se ridică şi se roti în jurul lui, înconjurându-l într-o coloană de foc multicoloră.

: Forţe sălbatice urzesc la marginea Abisului, o, Maestru al Vânătorii, veni neaşteptatul avertisment. *Ai nevoie de ajutorul nostru?*

Întrebarea îl luă pe Adam pe nepregătite, deoarece nu avusese senzaţia că există o primejdie care să-i merite atenţia. În seara respectivă venise aici în calitatea sa de doctor de suflete, şi nu de păstrător cosmic al păcii.

: Nu, Stăpâne, am venit într-o misiune de caritate, în chip de vindecător a! sufletelor.

: Explică, i se ceru.

: Stă scris că toate sufletele pelerine trebuie să vină pe lume drept copii, şi că atâta timp cât personalitatea este imatură şi intelectul nepregătit, chiar şi un Iniţiat poate fi împiedicat să atingă potenţialul lui deplin. La mine a venit unul dintre aceştia – un Iniţiat ce posedă daruri din cele mai rare, din câte cred – care a fost mutilat, distrus pe jumătate pe când era copil, înainte ca mintea şi intelectul să i se fi maturizat

suficient pentru a-i proteja spiritul ce sălăşluieşte în el. Cred că destinul său ar putea să facă parte din mandatul misiunii mele, dar puiul de şoim trebuie reînaripat înainte de a fi pregătit să participe din nou la Vânătoare. Vreau să-l ajut să înveţe din nou să zboare şi să-şi dobândească iarăşi puterea darurilor lui.

: Dorinţa ta e vrednică de laudă, veni răspunsul, *dar trebuie să ştii că există ameninţarea unei împotriviri şi riscuri.*

: Ce împotrivire şi ce risc?

: Nici măcar noi nu pătrundem dincolo de Văl, ca să ştim detaliile, dar există o ameninţare. Tu vei fi una dintre ţinte, chiar dacă nici măcar cei ce se împotrivesc nu vor şti acest lucru o vreme.

: Nu mi-este teamă să înfrunt această primejdie, răspunse Adam. *Însă îi este hărăzit acestui pui să se transforme într-un aliat? Şi, în ce fel, dacă voi putea să-i neutralizez neîncrederea în sine care îl paralizează şi îşi va recăpăta astfel potentele? Va putea să-şi redobândească. locul pe care-l merită înaintea Luminii?*

: Va putea. Dacă el se va arăta neclintit, ai autoritatea de a-l primi; dar acest lucru nu este în nici un caz predestinat. Accepţi misiunea de a reabilita acest suflet?

Această întrebare nu putea primi decât un singur răspuns.

: Hotărârea mea de a fi medic Afară nu am luat-o cu uşurinţă, Stăpâne. Nu tratez cu

uşurinţă nici legămintele mele făcute în Interior, ca santinelă a Luminii. Eu văd în Peregrine Lovat sclipirea – o sclipire prea strălucitoare pentru ca să fie irosită în rătăciri lipsite de sens, când ea ar putea să fie înrolată în Serviciu. Accept misiunea.

: Aşa să fie, atunci, Maestru al Vânătorii. Dar să procedezi cu precauţie, pentru ca tu şi cu el să nu cădeţi în Abis.

: Aşa va fi, răspunse Adam şi se înclină până la pământ.

În timpul dintre o bătaie a inimii şi următoarea, prezenţa aceea învăluitoare dispăru cu desăvârşire. Camera Arhivelor se clatină în jurul lui Adam şi apoi dispăru, iar el porni ca o săgeată înapoi, spre lumea materială. Uşoara dezorientare a sufletului în zbor sfârşi printr-un mic şoc psihic, care semnaliza reunirea spiritului cu materia. Când îşi deschise ochii, clătinându-se puţin pe picioare, Adam se afla din nou în biblioteca atât de familiară lui de la Strathmourne, cu mâinile odihnindu-se pe spătarul scaunului în care dormea Peregrine Lovat. Detaliile întâmplărilor prin care tocmai trecuse se estompau cu fiecare secundă, dar acum se afla în posesia unui plan clar de acţiune.

Aproape neglijent, îşi împreună palmele într-un salut adresat Luminii, iar atingerea buzelor cu vârfurile degetelor încheie şi pecetlui ritualul pe care tocmai îl îndeplinise. Apoi veni înaintea scaunului lui Peregrine, gata să-şi reia

rolul lui de medic şi profesor.

Tânărul se găsea în poziţia în care îl lăsase Adam, cu capul sprijinit în unghiul făcut de spătar şi cu ochii închişi. După ce stinse lumânarea, Adam se aplecă şi atinse încet încheietura lui Peregrine, aşa cum promisese.

— Peregrine, ascultă-mi vocea, spuse el sigur pe sine, ştiind acum bine ce avea de făcut. Auzi ceea ce-ţi spun?

Buzele tânărului se deschiseră abia perceptibil şi se auzi cu greu o încuviinţare.

— Excelent, zise Adam. Peste puţin timp am să-ţi comand să te trezeşti. Înainte de aceasta, există un lucru pe care trebuie să-l ştii, chiar dacă va mai trece poate mult timp până să înţelegi cu adevărat ceea ce sunt pe cale să-ţi comunic.

Se aşează cu grijă în scaunul său, urmărindu-l atent pe tânăr.

— Deşi nu îţi pot demonstra raţional sau ştiinţific, este adevărat că istoria personală a unui individ trece adesea dincolo de limitele vieţii actuale. Am motive să cred că vedeniile pe care te-ai chinuit atâta să le înlături încă de pe când erai copil nu sunt de fapt decât o moştenire valoroasă din nişte etape mai timpurii ale dezvoltării tale. Nu mă îndoiesc că le vei putea controla – cu condiţia să accepţi acest dar al tău aşa cum se înfăţişează el.

O undă de speranţă vagă păru să străbată pleoapele tremurânde ale lui Peregrine, iar buzele lui pronunţară şoptit un singur cuvânt:

— Cum?

— În primul rând, spuse Adam, trebuie să înveţi să controlezi toate informaţiile care până în momentul de faţă pătrundeau spre tine haotic. Cu alte cuvinte, trebuie să fii capabil să-ţi concentrezi talentul, să te foloseşti de el doar atunci când vrei tu, nu întâmplător şi din senin. Tehnicile pentru a reuşi există deja latent în subconştientul tău. Ele pot fi readuse la suprafaţă prin vise. Aş dori să-ţi las o sugestie posthipnotică care să te ajute să-ţi reaminteşti acele vise. Eşti de acord?

Peregrine făcu semn că acceptă.

— Foarte bine. Accepţi, deci, această sugestie şi ştii că vei visa acele lucruri care te vor ajuta să te eliberezi. Le vei visa pe măsură ce vei fi pregătit să le afli şi îţi vei aduce aminte ceea ce visezi.

— Da, şopti Peregrine, mişcând uşor din cap.

După o mică pauză, Adam făcu şi el un gest de aprobare.

— Te vei trezi peste câteva minute, atunci când vei dori tu. În acel moment nu vei memora în mod conştient conversaţia care tocmai a avut loc între noi. Pe de altă parte, ideile însele vor pătrunde în conştiinţa ta în următoarele câteva nopţi, purtate de vise pe care ţi le vei reaminti foarte limpede. Aş vrea să înregistrezi toate visele pe care le vei avea — să ţi le notezi sau să faci o schiţă după ele, dacă îţi vine mai uşor — apoi vom discuta despre ele cu proxima ocazie.

Vrei să faci asta pentru mine?

— Da, veni răspunsul şoptit.

— Foarte bine. Mai este ceva: deoarece viziunile tale par să se declanşeze atunci când priveşti oamenii cu ochii tăi de artist, îţi sugerez să nu te apuci să desenezi ceva câteva zile, cu excepţia imaginilor evocate de vise. Îţi acorzi astfel un mic răgaz, în timp ce inconştientul tău începe să facă ordine. Ştiu că moartea Laurei a reprezentat un şoc, dar ea înseamnă şi punctul de început al acestei ordonări. Apoi, peste câteva zile, eu am să-ţi pretind să desenezi foarte mult. Dacă vei putea să stabileşti o legătură între capacitatea ta de a vedea cu intenţia de a desena sau picta rezultatele, aceasta ar putea însemna primul pas ca să obţii un control conştient. Acum, ai să te trezeşti şi ai să te simţi odihnit şi relaxat, şi ai să îţi aduci aminte de instrucţiunile mele.

Se aşează comod în scaun şi aşteptă, împreunându-şi cele două degete arătătoare şi sprijinindu-şi uşor bărbia de ele. Câteva minute mai târziu, aşa cum primise instrucţiunea, Peregrine se mişcă şi oftă, apoi îşi deschise ochii. Văzându-l pe Adam, care veghea asupra sa, îşi îndreptă ţinuta şi se întinse, puţin sfios.

— Mă aşteptam, nu ştiu cum să mă trezesc pe o canapea din atelierul meu, spuse el. Cât timp m-am aflat sub transă?

— Hmmm, aproape o oră, spuse Adam, privind un ceas ornamentat de pe o măsuţă dintr-un colţ, dar nu contează. Din câte cred eu,

am făcut un început foarte bun. Cum te simţi?

Peregrine se strădui să zâmbească, rezultatul fiind însă mai degrabă o grimasă.

— Nu prea rău. Sunt mai ales obosit – ceea ce mi se pare un progres, răspunse el, mişcându-şi umerii înţepeniţi, apoi se uită la ceas. Doamne Dumnezeule, dacă atât este ora cu adevărat, ar trebui să-mi iau repede hainele mele şi să plec spre casă, pentru sa să mai poţi dormi netulburat câteva ore.

— Somnul este un lux fără de care mă pot descurca, din când în când, spuse Adam. Pe lângă aceasta, starea ta de acum nu-ţi permite să conduci. Te poţi odihni în camera în care te-ai schimbat. Humphrey îţi va pune la dispoziţie toate cele necesare.

— Nu aş vrea să deranjez începu Peregrine.

— Nu este nici un deranj, ci un lucru de bun-simţ. De fapt, continuă el lejer, în timp ce artistul îl privea încă nesigur, probabil că nu ar fi deloc rău dacă te-ai muta aici, la Strathmourne, pentru câteva zile. Din ceea ce mi-ai spus tu am înţeles foarte bine că studiul introspectiv îţi va răpi încă mult timp. După experienţa mea, în general, este mai bine să întreprinzi aceste călătorii interioare atunci când cineva se află in preajma ta, gata să intervină – bineînţeles, dacă simţi nevoia unui mediator.

Peregrine se înroşi puţin.

— Asta e mai mult decât generos din partea ta, Sir Adam, şi îţi sunt foarte recunoscător –

dar, aşa cum ştii, nu am venit pregătit pentru o vizită de lungă durata.

— Nu trebuie să fii câtuşi de puţin neliniştit din această cauză, îi răspunse Adam râzând. Iată unul dintre multiplele motive pentru care este foarte bine să ai un slujitor devotat. Am să-i dau cheile tale lui Humphrey, iar el se poate duce mâine de dimineaţa la Edinburgh să-ţi aducă toate cele necesare din apartament.

Peste oboseala de pe chipul tânărului se aşternu un zâmbet de uşurare.

— La toate te gândeşti, nu? În acest caz, am să accept invitaţia – cel puţin câteva zile. Din câte se pare, nu sunt în stare să adun suficientă energie pentru a mă împotrivi părerilor tale.

— Ai să constaţi că, practic, nu are nici un rost, atât timp cât eu m-am hotărât sa fac un lucru, spuse Adam ca şi cum ar fi fost o glumă, şi se ridică în picioare. Iar despre cât vei rămâne aici vom discuta când vei fi mai odihnit. Înainte de a merge la culcare, cred că ne-ar prinde foarte bine o gustare. L-am auzit pe Humphrey ceva mai devreme venind. El prepară nişte sandvişuri calde cu şuncă nemaipomenite, cât despre reţeta lui de cacao, ai să te convingi singur cât coniac cuprinde…

Capitolul cinci

JUMĂTATE de oră mai târziu, simţindu-se relaxat şi sătul, senzaţie pe care parcă nu o mai avusese de zile întregi, Peregrine îi ură gazdei sale noapte bună şi se îndreptă somnoros spre camera în care intrase şi mai înainte. Cu toate că atunci nu era în starea de spirit propice să constate acest lucru, încăperea era mare şi elegantă, ca de altfel şi celelalte camere pe care le văzuse la Strathmourne. Pereţii fuseseră zugrăviţi într-o nuanţă de albastru care crea o senzaţie de răcoare, iar lemnăria şi colţurile erau albe. Partea centrală a tavanului împărţit în chesoane fusese pictată astfel încât să sugereze un cer de noapte. După ce îşi lăsase papucii de casă şi halatul, se strecură obosit sub plapuma căptuşită cu creton, instalându-se cu spatele sprijinit de pernele umplute cu puf, şi contemplă visător, mai multe minute, înainte de a stinge veioza, fresca în tempera ce reprezenta nori şi constelaţii. În momentul în care se cufundă într-un somn profund şi liniştit, purta cu sine imaginea calmă a unui cer înstelat.

Copleşit de o oboseală profundă, nu-şi aminti limpede nici un vis. Când se trezi din nou, într-un târziu, încăperea se scălda într-o lumină filtrată, ca într-un submarin, iar de departe, de toarte departe, se auzea bătaia clopotelor unei biserici. Ridicându-se încet din

aşternut, merse desculţ până la firida ferestrei şi trase draperiile din damasc albastru. Razele soarelui se revărsară înăuntru; afară, cerul era limpede şi luminos.

Dangătul continuu al clopotelor îi spuse însă că trebuie să fie cu mult mai târziu decât îşi închipuia. Clipind, se întoarse la noptieră şi îşi privi ceasul. Nu mică îi fu mirarea să constate că era aproape unsprezece şi jumătate. Cum dormise oare până atât de târziu?

Descoperi hainele pe care le purtase cu o seară în urmă curate şi bine călcate, frumos aranjate pe spătarul unui scaun, la dreapta uşii spre baie – cert, opera lui Humphrey. Pe poliţa de lângă chiuvetă, în baie, se afla trusa lui de bărbierit şi alte nimicuri personale, care fuseseră aduse, fără îndoială, din apartamentul din Edinburgh, după cum se plănuise. O incursiune rapidă înapoi, în dormitor, unde inspectă sertarele şi dulapul, îl convinse că îi fuseseră aduse şi multe alte haine. Mirat în sinea sa de eficacitatea tăcutului servitor al lui Adam Sinclair, Peregrine se grăbi să se spele şi să se îmbrace cât mai repede cu putinţă: oare în ce se băgase? se întreba el.

Când Peregrine începu să coboare scările, nu descoperi nicăieri nici urmă de Humphrey. La început, crezu chiar că rămăsese cu desăvârşire singur. Se opri, însă, pe cea din urmă treaptă şi cercetă bine împrejurimile, constatând că uşa spre bibliotecă era puţin deschisă. Adunându-şi întregul curaj, se duse

până în prag şi ciocăni uşor în tăblia de stejar.

— Poftim înăuntru, îi răspunse din încăpere vocea profundă a lui Adam Sinclair.

Peregrine deschise uşa şi păşi timorat înăuntru. Adam stătea aşezat la birou cu spatele la fereastră, iar mânecile cămăşii lui albe, imaculate, păreau că luaseră foc în soarele dimineţii, în contrast cu vesta şi cravata de culoare închisă. Haina costumului lui de dimineaţă atârna pe spătarul unui scaun. Peregrine se miră să-l vadă pe stăpânul casei atât de ceremonios îmbrăcat, apoi îşi aduse aminte, cu o tresărire, că Adam plănuise o vizită la familia Kintoul în dimineaţa respectivă pentru a-şi prezenta condoleanţele, ceea ce şi făcuse deja, din câte judeca el.

— Ai fost deja la Kintoul House, nu-i aşa? întrebă Peregrine, înfiorat de privirea directă pe care i-o adresa Adam. Am… am vrut să merg împreună cu tine. Nu ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât.

Zâmbind, Adam puse deoparte o tăietura din ziar pe care o citise, aşezând-o peste un teanc de alte tăieturi într-un dosar.

— M-am gândit că tu ai nevoie de somn mai mult decât are nevoie familia de încă un vizitator în dimineaţa asta, spuse el, cu amabilitate. De altfel, poţi să fii sigur că Lady Laura nu ţi-ar fi luat în nume de rău faptul că ai dormit o noapte cum se cuvine.

Peregrine deschise gura, ca şi cum ar fi dorit să protesteze, apoi o închise din nou,

înţelegând că Adam spusese purul adevăr. În timp ce căuta încă un răspuns cât mai potrivit, Adam zise:

— Humphrey a pus masa în camera aflată în partea opusă a holului faţă de aceasta. Dacă eşti suficient de treaz pentru ca să-ţi fie foame, am să sun ca să-l anunţ că suntem pregătiţi să mâncăm.

Văzând că Peregrine nu ridică nici o obiecţie. Adam întinse mâna spre arcadă şi trase de cordonul brodat al unui clopoţel, apoi se concentră iarăşi asupra ordonării teancului de tăieturi din ziar din dosarul lui. Operaţia aceasta îi atrase privirea lui Peregrine ca un magnet, iar cuvintele „Sabie străveche” din titlul fragmentului aflat la suprafaţă îi opriră atenţia asupra lor exact în momentul în care Adam închidea dosarul. ’

— Aşa cum vei constata, mă interesează foarte multe lucruri, spuse Adam în treacăt, părând să nu vadă unda de vagă jenă şi surpriză ce se citea pe figura lui Peregrine atunci când îşi ridicase repede privirea. Din când în când, poliţia mă roagă să-i acord ajutorul în cazurile care prezintă aspecte… să le zicem mai *neobişnuite*. Mi-am făcut de multă vreme obiceiul de a păstra tot ceea ce mi se pare mai surprinzător în ziare. Acest gest excentric mi-a oferit destul de des avantajul de a fi. prevenit chiar înainte să mi se pretindă serviciile.

Peregrine clipi şi clătină din cap, dar avu sentimentul brusc şi inexplicabil că vorbele

aveau un înţeles al lor mai profund, care îi scăpa cu desăvârşire. Comportamentul lui Adam părea mai degajat ca niciodată, dar Peregrine ajunse deodată ia o certitudine: explicaţia aparent simplă şi deschisă a interlocutorului său ascundea un lucru nici pe departe banal. Indiferent care era natura cazului în care apărea această sabie misterioasă, Sir Adam Sinclair era interesat în mod direct de afacerea respectivă.

— Îmi pare rău, Sir Adam, declară Peregrine, protocolar. Nu am vrut să par curios.

Adam îşi înălţă privirile spre Peregrine, oarecum amuzat.

— Sir Adam? Dacă vom lucra cu adevărat împreună, Peregrine, consider că *ai fi îndreptăţit* să nu-mi spui *Sir*, cel puţin cât ne aflăm în particular. Si nu ai fost câtuşi de puţin curios. Dacă aş fi ţinut să nu vezi, crezi că aş fi citit tăietura respectivă când ştiam că poţi să vii în orice clipă? Pe urmă, materialele respective au apărut în presă. Aruncă-ţi o privire, dacă te interesează.

Îi întinse, zâmbind, dosarul, dar Peregrine clătină din cap, puţin jenat de faptul că făcuse atâta caz, fiind însă convins că Adam nu râdea de *el*.

— Nu este nevoie de asta, murmură el. Eu… pur şi simplu nu am vrut să gândeşti că vreau să profit de pe urma bunăvoinţei tale. Cinstit vorbind, chiar dacă aş citi astea, spuse el, făcând semn spre dosar şi zâmbind stângaci, nu

cred că mi-ar folosi la ceva.

— Poate că nu, consimţi Adam râzând, apoi trase sertarul din partea dreaptă a biroului, depuse acolo dosarul şi întinse mâna după haina costumului său. Dacă mi-aduc aminte, Humphrey a făcut aluzie la nişte somon proaspăt…

Ceva mai târziu, după ce rezolvaseră somonul, ca să nu pomenim şi ouăle Benedict şi sparanghelul proaspăt, Adam îl conduse pe tânărul său prieten într-un minuţios tur al casei. Aşa cum se prezenta ea acum, Strathmourne House nu era foarte veche, fiind reclădită pe locul unei case distruse de flăcări pe la mijlocul secolului al XIX-lea – care la rândul ei, fusese înălţată pe locul unei străvechi mănăstiri. În forma actuală, ea fusese construită ca o versiune victoriană a arhitecturii naţionale scoţiene, proiectată şi înălţată, la îndemnul bunicului lui Adam, de către un talentat arhitect localnic, numit Forbes. Învăţaţii de la sud de Solway şi de fluviul Tweed înclinau să considere neogotic stilul atât de distinctiv al lui Forbes; în momentele lui cele mai ireverenţioase, lui Adam ea îi aducea aminte de una dintre cărţile ilustrate favorite din copilărie, *Vântul din sălcii*, în care apăreau desene ale Casei Broaştelor Râioase.

Cu sau fără „Casa Broaştelor Râioase”, Forbes îşi câştigase suficientă reputaţie pentru â fi în cele din urmă înnobilat, ca o recunoaştere a excelentelor lui rezultate arhitectonice, iar

specialiştii considerau Strathmourne un exemplu al perfecţiunii sale tehnice. Sensibilitatea artistică a lui Peregrine era trezită nu numai de planul meşteşugit al încăperilor şi galeriilor, dar şi de atenţia specială pe care o acordase Forbes micilor detalii ornamentale. Frizele din frunze de viţă ce împodobeau pereţii tuturor camerelor de la parter aduceau aminte de cele mai frumoase desene din perioada goticului târziu. Vitraliile din capela familiei descriau visul lui Iacov în maniera medievală, cu o bogată coloristică, întocmai ca nişte nestemate.

Peregrine fu deosebit de impresionat de însemnele heraldice săpate şi pictate în centrul tavanului din sala cea mare – o pasare fenix luându-şi zborul din mijlocul unui cuib de flăcări înscris într-un scut rotund cu chingă, potrivit tradiţiei scoţiene.

— E o stemă foarte interesantă, spuse el, umbrindu-şi ochii cu ambele mâini ca să o poată privi în voie. Este un simbol al familiei Sinclair?

— Da. Însă există o întreagă serie, spuse Adam zâmbind. Potrivit lui Physiologus din Alexandria, Pasărea fenix simbolizează viaţa eternă. Când îşi simte sfârşitul aproape, îşi construieşte un rug din mirodenii arabe şi se lasă mistuită de flăcări, pentru a renaşte apoi din propria ei cenuşă.

— Reîncarnare, murmură Peregrine. Crezi că aşa ceva e posibil?

Adam îşi ridică sprâncenele şi îi aruncă o

privire pătrunzătoare.

— Dacă este posibil să ne naştem de mai multe ori pentru a ne îndeplini destinele spirituale individuale? Nu mă întreba pe mine. Mai bine întreabă-te pe tine însuţi.

Căutând mirat spre figura, ca dăltuită, a conlocutorului său, Peregrine constată că nu reuşea să găsească un răspuns.

Plecară din sala cea mare şi merseră la etaj. Stânjeneala lui Peregrine dispărea pe măsură ce vizitau apartamentele din aripa nordică. Două camere, legate între ele, de la capătul coridorului, conţineau o colecţie uimitoare de jucării din vremea regelui Edward.

— Aici era apartamentul copiilor, pe vremea când tatăl meu şi fratele lui erau mici, spuse Adam, urmărind indulgent cum Peregrine se apleacă pentru a cerceta un căluţ mecanic şi o căruţă. Sora mea îmi spune că, pe când era copil, considera o favoare specială să-i fie permis să să vină să se joace aici. Iar această jucărie era una dintre cele mai îndrăgite de ca.

Poneiul mecanic avea un ham din piele care putea fi scos, coamă şi coadă din păr natural de cal. Peregrine mângâie cu degetele bara de alamă din spatele băncii din căruţă, apropiindu-se de ea ca să admire desenele săpate pe latură.

— Nu am ştiut că ai o soră.

În pofida faptului că se purta cu desăvârşită eleganţă în societate şi avea mult farmec, Adam Sinclair lăsa totuşi impresia unei stranii solitudini – care îl făcea să apară izolat chiar şi

faţă de prietenii lui.

— Theodora este cu mult mai mare decât mine, răspunse Adam. De fapt, este sora mea vitregă – dar asta n-are nici o importanţă. Mama ei a fost cea dintâi soţie a tatălui meu. Există un portret destul de bun chiar în camera de lângă dormitorul tău. Haide să ţi-l arăt.

Portretul o reprezenta din cap şi până în picioare: o fată subţirică, cu păr negru şi ochi veseli, strângând un şal din mătase ecosez peste o rochie de bal albă şi elegantă.

— Tabloul a fost pictat cu puţin înainte de cea de a douăzeci şi una aniversare a ei, spuse Adam. Anul următor s-a căsătorit cu Sir Thomas MacAllan. El a fost în serviciul diplomatic. Cea mai mare parte a vieţii lor şi-au petrecut-o în Orientul Îndepărtat, dar acum s-au întors acasă. Toţi cei trei copii ai lor s-au născut în străinătate. Mi-ar place la nebunie să văd cum ţi-ar ieşi un portret al întregii familii.

— Unde locuiesc ei acum? se interesă Peregrine.

— La Argyllshire, nu departe de Inveraray, răspunse Adam. E un loc frumos, chiar dacă poate părea puţin prea domestic, după Orient. Cred că Theo a fost foarte bucuroasă că se poate stabili, în sfârşit, într-un loc, după atâţia ani petrecuţi pe meleaguri străine. Thomas s-a retras din activitate acum câţiva ani. Din câte îmi spune Theo, îi convine de minune să fie propriul său stăpân.

Restul plimbării şi-l petrecură povestind

anecdote despre călătorii, apoi se întoarseră în bibliotecă. În timp ce aşteptau ca Humphrey să aducă ceaiul, iar Adam vorbea la telefon, Peregrine făcea câţiva paşi pe lângă rafturile de cărţi de pe pereţii ce se întâlneau în apropierea biroului. Un frumos volum legat în piele de Maroc îi atrase atenţia.

Mânat de un impuls, îl extrase din raft şi îl răsuci în mâini, apreciind arta cu care fusese legat. Frunzărind paginile, descoperi că era vorba de o primă ediţie din *Psihologie şi alchimie* a lui Carl Jung, datată 1944. Pe pagina de gardă se putea citi o notă scrisă cu mâna: „Pentru Philippa Sinclair," după care urma o inscripţie în germană. Semnătura îi aparţinea lui Jung însuşi.

O umbră căzu peste umărul drept al lui Peregrine.

— Mama mea a fost studentă de-a lui Jung, spuse Adam din spatele lui. Si ea este psihiatru. I-a trimis această carte la scurt timp după căsătoria ei cu tatăl meu.

Peregrine se întoarse cu faţa spre el, ţinând în continuare în mâini cartea deschisă.

— Atunci înseamnă că este elveţiancă?

Nu, vine din America, spuse Adam, dar se afla în Elveţia, studiind cu Jung, când a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Atunci când Statele Unite au intrat în război, în 1942, ea s-a înrolat în corpul medical al armatei americane. Ea şi cu tatăl meu s-au întâlnit într-un spital de campanie din spatele liniilor – iar restul este

istorie, după cum se spune.

Peregrine închise cartea şi o puse cu grijă la locul ei de pe raft.

— Să înţeleg că mai este încă în viaţă?

— O, foarte, aş zice, răspunse Adam râzând. În acest moment se află în America, ocupându-se de conducerea clinicii ei din New Hampshire. Acesta a reprezentat un motiv de discordie cât a trăit tata, deoarece el considera că trebuie să se afle aici tot timpul şi să-şi vadă de îndatoririle ei de stăpână a casei. De la moartea lui îşi petrece, însă, tot timpul acolo. Susţine că munca o menţine tânără.

Ar fi spus poate mai mult, dar în acel moment o bătaie discretă în uşă anunţă că Humphrey aducea ceaiul şi plăcintele cu lapte. Urmându-l pe Adam în preajma focului, Peregrine se gândi că întreaga familie Sinclair părea să fie capabilă de lucruri remarcabile.

Au petrecut o seară liniştită la Strathmourne. O cină simplă dar foarte gustoasă a fost urmată de un coniac, în mediul, de acum familiar, al bibliotecii.

— Aş fi de părere să mergem mai devreme la culcare, spuse Adam. Cred că ai să fii de acord cu mine că seara de ieri a fost… ei… nu foarte odihnitoare, iar mâine, după ce merg să-mi fac vizitele la Jordanburn, după-amiază trebuie să mă duc la Gleneagle. Este vorba de întâlnirea trimestrială a Asociaţiei Regale Scoţiene pentru Păstrarea Patrimoniului, unde voi vorbi şi eu. Poate doreşti sa vii şi tu cu mine.

— Păi, eu…

— Nu comiţi nici o indiscreţie, dacă la asta te gândeşti, spuse Adam zâmbind. Cred că are să te intereseze – iar mie mi-ar oferi ocazia să te prezint mai multor prieteni foarte buni de-ai mei, membrii ai Asociaţiei, prieteni care ar putea deveni o potenţială sursă de comenzi, adăugă el, ridicând paharul şi zâmbind, dacă perspectiva companiei mele timp de o zi întreagă şi o grămadă de conferinţe, probabil plicticoase, nu te ispitesc suficient.

Încălzit de coniac şi de atmosfera din ce în ce în ce mai amicală. Peregrine se pomeni acceptând. Nu mult mai târziu, după ce se retrăsese în camera sa şi era pe cale să adoarmă, a realizat că aceasta era cea dintâi invitaţie în societate acceptată după luni întregi de zile. Nu se mai gândi absolut de loc la disperarea care îl mânase spre Strathmourne cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

Ziua următoare, luni, se arăta senină şi frumoasă. După un mic dejun dis-de-dimineaţă, Adam îl lăsă pe Peregrine de capul lui câte a ore. timp în care ei se duse la Edinburgh să-şi vadă pacienţii, întorcându-se puţin după ora unsprezece, ca să-l ia.

— Circulaţia a fost mai lejeră decât m-am aşteptat, spuse Adam, aplecându-se pentru a-i deschide portiera „Jaguar”-ului lui Peregrine. S-ar putea să avem timp chiar pentru un prânz ca lumea. Le-am spus unor prieteni că vom încerca să ne întâlnim cu ei, dacă ajungem acolo înainte

de ora unu.

Când au sosit la Gleneagles Hotel, le rămăsese suficientă vreme la dispoziţie. Prietenii lui Adam s-au dovedit a fi ducele de Glendearn. preşedinte şi principal susţinător al Asociaţiei, şi alte câteva persoane cu titlu nobiliar, mulţi dintre ei cunoscând opera lui Peregrine. Primirea călduroasă pe care i-au făcut-o a contribuit imens ca să risipească timiditatea lui iniţială; până la terminarea prânzului, acesta se simţea aproape ca acasă.

Peregrine se uită pe foaia de program pe care i-o dădu Adam la intrarea în sala de conferinţă. Văzu că în cursul dimineţii se discutase despre finanţele societăţii, fiind apoi prezentate mai multe lucrări despre diverse momente ale istoriei Scoţiei. Acum urmau alte câteva discursuri şi o serie de dezbateri – nici una dintre ele nefiind plicticoasă, cel puţin din punctul de vedere al lui Peregrine. Conferinţa lui Adam, ultima din program, se referea la un subiect pe care îl intitulase *Arheologie intuitivă*. Spre surpriza lui Peregrine, nimeni nu părea dispus să plece mai devreme. Mai mult, oamenii care ba intraseră, ba ieşiseră din sală toată după-amiaza se întoarseră cu toţii atunci când ducele îl prezentă pe Adam. Sir Adam Sinclair era, desigur, unul dintre cei mai admiraţi vorbitori.

— Ceea ce urmează intenţionează să fie un exerciţiu de speculaţie creatoare, îi avertiza Adam pe ascultătorii lui, cu un zâmbet care îi

sili să-i acorde întreaga atenţie. Vă propun ca în următoarele cincizeci de minute să renunţăm la întreaga noastră consideraţie faţă de metodologia empirică, spre a examina intuiţia ca instrument major pentru investigaţia arheologică. Intuiţia, repetă el, aruncând o privire de jur împrejurul sălii, este un lucru pe care mulţi îl consideră că femeile îl posedă într-o măsură mai mare decât bărbaţii. (Comentariul provocă râsete.) Cei care lucrează în domeniul aşa-ziselor „ştiinţe dure” au tendinţa să nu aibă încredere în ea, deoarece nu poate fi „demonstrată” prin logica ştiinţifică. Oamenii care lucrează în ştiinţele „slabe” – iar psihologia face parte dintre ele – ştiu că intuiţia poate fi un instrument foarte valoros, mai ales atunci când este confirmată de rezultate. Linia de demarcaţie dintre logică şi intuiţie ar putea în acest caz să nu fie atât de profundă şi de categorică pe cât ar dori să ne convingă oamenii din domeniul ştiinţelor dure.

În timp ce Adam întorcea o pagină din notiţele lui, Peregrine se aşează mai comod, plin de încântare şi gata să asculte cu atenţie fiecare cuvânt. Toată chestia asta se dovedea cu mult mai interesantă decât îndrăznise el să spere.

— De fapt, mulţi dintre savanţii din domeniul ştiinţelor dure se folosesc de intuiţie, continuă Adam, deşi cei mai mulţi dintre ei s-ar simţi jenaţi dacă ar fi siliţi să recunoască. Pentru că, de fapt, nu este „logică”. Cu toate acestea, nu este nici un secret că unii

cercetători sunt infinit mai bine înzestraţi decât alţii pentru a ajunge la ipoteze corecte, pornind de la dovezi fizice subţiri sau confuze. Dacă punem acest lucru în perspectivă istorică, aş dori să sugerez că intuiţia poate juca, de fapt, un rol foarte important în reconstituirea istoriei pe baza obiectelor…

Urmă o serie de anecdote relatând întâmplări prin care trecuseră arheologi eminenţi în timpul descoperirilor lor. Pe măsură ce asculta mai mult, Peregrine începu să înţeleagă că facultatea pe care o descria Adam nu era de fapt decât un soi de percepţie extrasenzorială, indiferent ce nume îi dădeai. Aruncă priviri în jurul lui, întrebându-se dacă restul publicului înţelesese aluzia cuprinsă în discurs. Înainte de a reuşi să-şi facă o idee limpede, prezentarea luă o întorsătură chiar şi mai radicală.

— Dacă acceptăm că intuiţia are cu adevărat un rol explicativ vital în investigaţia arheologică, spuse Adam calm, s-ar putea să ne vedem siliţi sa modificăm definiţia noastră despre realitatea fizică. În acest scop, voi ignora pentru moment toate legile fizicii newtoniene, cu scopul de a lărgi conceptul de natură, în aşa fel încât să cuprindă şi acel tărâm inefabil în care operează intuiţia.

Această afirmaţie provocă un val de interes printre cei prezenţi. Fără a se opri să-şi consulte notele, Adam merse mai departe, sprijinindu-se de tribună, ca şi cum ar fi comis un act

conspirativ.

— Întreaga realitate fizică se cuantifică în mod tradiţional în funcţie de trei dimensiuni: înălţime, lăţime şi lungime. Dar o asemenea apreciere nu ţine seama de faptul ca obiectele – dar şi oamenii, la fel de bine – există şi în dimensiunea timpului. În lipsa unui termen mai fericit, aş dori să denumesc acest factor temporal Rezonanţă.

Peregrine se lăsă în faţă pe scaunul său. Se simţea deodată ca şi cum ar fi fost pe cale să audă un lucru de o importanţă vitală pentru el personal.

— Ca să facem o analogie, continuă Adam netulburat, rezonanţa poate fi interpretată ca un soi de ecou existenţial: o umbră subtilă a trecutului. Ca teoretician al psihologiei, aş vrea să afirm că această capacitate de a percepe rezonanţa este o funcţie rară a psihicului omenesc. În antichitate, această capacitate era semnul distinctiv al preoţilor, vizionarilor şi misticilor. În zilele noastre, ea mai reprezintă încă un factor pentru cei a căror existenţă depinde de dezvoltarea acestei facultăţi speciale, de vizionar: arheologii, psihiatrii, artiştii…

Artiştii? Luat prin surprindere, Peregrine fu cuprins dintr-o dată de un roi de gânduri şi implicaţii, unele doar bănuite. De aceea dorise Adam să vină şi el? Se lupta încă să-şi limpezească mintea, când fu trezit din revelaţia sa de un ropot de aplauze. Îşi ridică privirile şi-l

văzu pe Adam coborând de la tribună, înconjurat deja de mai multe persoane, care de-abia aşteptau să-i pună întrebări.

Dură destul timp până ce Adam reuşi să vină la el. Peregrine reuşise deja să pună suficientă stăpânire pe vârtejul de speculaţii ca să-l poată însoţi cu toată eleganţa cuvenită, în timp ce prietenii şi cunoştinţele îl felicitau şi îşi luau rămas bun de la Adam. Umbrele se alungiseră deja la ora când plecau cu maşina din parcare. Peregrine se abţinu să vorbească până ce ajunseseră pe drumul principal spre Strathmourne, apoi exprimă brusc întrebarea ce îl chinuia de mai mult de o oră.

— Rezonanţa despre care vorbeai tu… înseamnă unul şi acelaşi lucru cu afirmaţia că obiectele pot genera, într-un fel sau altul, imagini din trecutul lor personal?

În colţul buzelor fine ale lui Adam apăru un zâmbet discret.

— Înţeleg că ai ascultat cât se poate de atent, nu? Da, cam aceasta este ideea de bază. Acelaşi principiu se aplică şi în cazul oamenilor. Aceste rezonanţe sunt descrise în cercurile care se ocupă de spiritism prin termenul de „aură”. Ele pot rezona în viitor, mergând înainte, sau în trecut, mergând înapoi.

Câteva secunde, Peregrine se uită fix la drumul dinaintea lui. Apoi pronunţă precipitat:

— Atunci problema asta a mea… că văd lucruri pe care alţi oameni nu le pot vedea… ar putea să fie legată, într-un fel oarecare, de

noţiunea asta de rezonanţă?

— Nu este exclus; cel puţin teoretic, spuse Adam. Însă nişte răspunsuri precise nu-ţi pot oferi. Îţi sugerez să te mai gândeşti la asta.

Şi acestea se dovediră ultimele lui cuvinte despre subiectul în cauză. Alte câteva încercări ale lui Peregrine de a afla amănunte au fost ocolite cu dibăcie, făcându-l să renunţe în cele din urmă; conversaţia alunecă spre alte subiecte, tot atât de fascinante, având însă o importanţă personală redusă pentru el, sau cel puţin aşa credea Peregrine. Se duse la culcare târziu, fără să fi aflat nimic nou între timp: nu se aştepta să adoarmă cu uşurinţă, şi cu atât mai puţin să viseze.

Se întinsese pe pat, contemplând tavanul, iar gândurile lui alunecară atât de subtil din starea conştientă în subconştient încât nu înţelese că a adormit decât la începerea Visului.

Capitolul şase

VISUL începu ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o aţipeală. Se afla încă în patul din Camera Albastră de la Strathmourne, dar uşa era pe jumătate deschisă, iar pe acolo pătrundea un fascicol de lumină nepământeană. Peregrine se ridică din pat şi se îndreptă spre intrare. Când privi dincolo de hotarele camerei, înţelese că se afla în pragul unei alte realităţi.

Ar fi trebuit să aibă înaintea lui o altă uşă, pe un coridor tapetat cu un model cu răscoage, creat de William Morris. Vedea, în schimb, o încăpere pătrată şi goală, ai cărei pereţi curaţi aveau strălucirea argintată a oglinzilor. Peretele din dreapta lui era întrerupt de o arcadă înaltă, prin care putea vedea o succesiune de alte camere. Lumina ce scălda toate încăperile părea să vină de undeva de la distanţă, din aceeaşi direcţie.

Peregrine fu cuprins de dorinţa bruscă de a descoperi sursa luminii. Eul lui din vis păşi până în mijlocul camerei pătrate şi imaginea lui reflectată se ivi pe trei laturi. Se opri imediat în loc, pentru că răsfrângerea nu se potrivea cu întruchiparea lui.

Persoana din vis purta hainele moderne pe care le avea când se refugiase la Adam Sinclair, în căutarea unui sfat. Cel ce-i răspundea privirii din oglindă nu era îmbrăcat decât într-o hlamidă

vărgată din lână aruncată peste umărul stâng, într-un stil ce amintea de picturile de pe amfore din Grecia aulică, iar în picioare avea sandale. În afara diferenţelor dintre îmbrăcăminte şi frizură, imaginea reflectată era aidoma lui Peregrine, prin fiecare privire şi gest. Chiar în vis îi veni ideea că viziunea aceea putea exprima probabil o parte a adevărului despre el, chiar dacă sensul era profund ascuns.

Trecu repede în încăperea de alături prin arcadă. Şi aici erau oglinzi, iar de astă dată imaginea lui reflectată purta tunica scurtă şi armura de piele a unui centurion roman. În încăperea următoare fu întâmpinat de o replică a lui cu părul lung, înveşmântată în bogate odăjdii bizantine din mătase brodată. Urma un lung şir de noi imagini, ca nişte exponate fanteziste dintr-un muzeu al costumului istoric. Faţa era însă întotdeauna a lui.

Strania galerie de oglinzi îl aduse în cele din urmă până înaintea unei uşi înalte. Sculptată cu ornamentaţii bogate, aidoma porţii unei biserici, ea cedă uşor şi lin atunci când Peregrine încercă să-i apese clanţa. Nu avea sentimentul că l-ar paşte vreo primejdie, păşi, deci, dincolo de prag şi se opri să se uite înjur.

Încăperea în care se găsea avea bolţi asemănătoare cu ale unei biserici greco-ortodoxe, iar cupola rotunjită era acoperită cu un mozaic din marmură şi aur. Lumina se răspândea dintr-o strălucitoare lampă lucrată în filigran, atârnată de tavan cu lanţuri din aur.

Chiar în dreptul lămpii, deasupra unei platforme înălţate din marmură albă, văzu un glob, de dimensiunea unui însemn sferic al puterii regale, licărind peste piedestalul curios construit ce-l susţinea.

Conştient că visează încă, Peregrine contemplă fermecat sfera. Avea un luciu de sidef, ca o imensă perlă. Splendoarea ei catifelată îl atrase ca un magnet. Fără a cântări ceea ce avea de gând, traversă încăperea, se sui pe platformă şi îşi întinse reverenţios mâinile spre ea, să o atingă.

În fracţiunea de secundă a atingerii se produse o explozie de lumină uriaşă, asemenea undei teribile a fulgerului. Peregrine se clătină şi îşi ridică braţele în dreptul ochilor, încercând să şi-i protejeze.

Când privi din nou în jur, capela dispăruse, iar el însuşi se afla deasupra unei mări irizate. Cuprins de teama de a nu cădea, izbi înnebunit în toate direcţiile cu picioarele, încercând să găsească un sprijin. Această mişcare violentă şi instinctivă provocă un val de culoare ce mătură matricea opalescentă ce-l înconjura. Valul se întoarse asupra lui însuşi, producând o explozie caleidoscopică de lumină fragmentată. ’

Peregrine se văzu apoi înghiţit de o furtună policromă. Izbea necontrolat şi dezorientat în jurul său peste valurile învolburate, ca un înotător în primejdie de a se îneca. Biruit de panică, emise un strigăt sugrumat de ajutor.

Primi răspuns din partea unui cor de voci,

care îl linişteau şi îl încurajau. Vorbeau limbi diferite, dar le înţelegea pe fiecare dintre ele. Într-acel moment tensionat înţelese că ele erau ecouri ale propriei sale voci, spunând toate unul şi acelaşi lucru: *Fii liniştit. Fii liniştit şi află că tu eşti stăpân peste toate.*

Nu se mai agita. Fluctuaţiile nestăpânite ale luminii deveniră imediat mai puţin dezordonate. Rămânând nemişcat, îi comandă furtunii să se potolească. Încetul cu încetul, culorile aflate în război se uniră într-un singur câmp de lumină, asemănător unui lac sidefiu – pe care putea să meargă! Înfricoşat şi mirat, porni mai departe în linişte perfectă…

În jurul lui crescu o lumină de un albastru potolit, copleşind treptat toate celelalte culori. Încercând să clipească, pentru a focaliza imaginea, descoperi că avea ochii închişi. Când îi deschise, o clipă mai târziu, înaintea privirilor sale se dezvălui un cer pictat cu o mulţime de stele. Se afla din nou în. camera de la Strathmourne.

Se ridică din pat, mirat şi pus pe gânduri, trecând din nou în revistă în mintea lui visul foarte viu pe care tocmai îl avusese, în acelaşi timp, se simţea tentat să noteze detaliile pe hârtie. Descoperi un pix şi un carnet de note pe noptieră, aprinse veioza şi începu să înşire o relatare a scenelor şi evenimentelor din vis.

Trecuse deja de ora opt când termină. Ştiind că gazda lui se scoală, în general, devreme, Peregrine se grăbi să se spele şi, cu carnetul de

note sub braţ, se grăbi spre parter, în încăperea în care îşi lua Adam de obicei micul dejun. Îl găsi pe Adam în momentul când îşi turna o ceaşcă de ceai, cu ziarul lângă cot. Fereastra cu arcadă dinaintea mesei dezvăluia o dimineaţă ceţoasă.

— Bună dimineaţa, spuse Peregrine, adresându-i un zâmbet timid. Sper să nu-mi fi atras supărarea ta din cauză că am întârziat iarăşi la micul dejun.

— Câtuşi de puţin, râse Adam, punând ziarul deoparte. Şi eu am venit de foarte puţin timp. Te rog să iei loc, ca să mâncăm împreună, spuse el, apoi o privire mai atentă îl făcu să-şi ridice o sprânceană. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic rău, răspunse Peregrine şi se aşează imediat în scaunul din faţa lui Adam. Am avut un vis nemaipomenit, chiar înainte să mă trezesc. Putem sta de vorbă despre el?

— Desigur, spuse Adam. Ai făcut nişte notiţe?

— Confirmând din cap, Peregrine îi întinse carnetul peste masă.

— E totul aici… tot ce mi-am putut aduce aminte. Nu-i nevoie să citeşti chiar acum, adăugă el, oarecum stânjenit. Trebuie să mănânci mai întâi.

Adam luă carnetul şi îl cântări în mână, zâmbind.

— Cred că voi face ambele lucruri în acelaşi timp, spuse el calm. Din câte mi-am dat seama, asemenea texte sunt o lectură mai interesantă

decât ziarele, la micul dejun. Între timp, însă, te rog să mănânci neapărat ceva…

Peregrine parcurse tot ritualul obişnuit al unui mic dejun, servindu-se cu pâine prăjită şi ceai, în timp ce Adam citi şi apoi reciti rândurile dese. Relatarea acoperea mai multe pagini scrise mărunt. Când îşi ridică, în sfârşit, privirile de pe carnetul de note, Peregrine îşi împinse imediat farfuria într-o parte, orice urmă de apetit dispărându-i, cel puţin pentru moment.

— Ei? se interesă el, puţin temător. Ce crezi despre asta?

— Răspunsul meu, aşa cum indică manualele, va fi să te întreb ce consideri tu însuţi? spuse Adam.

— Mi-era teamă că vei zice acest lucru, răspunse Peregrine cu o grimasă, apoi continuă cu o slabă ezitare. Pornind de la cele afirmate de tine în cursul conferinţei de ieri, presupun că totul se învârte în jurul istoriei… istoria şi rezonanţa pe care o generează istoria. Ceea ce nu înţeleg este de unde provine galeria de autoportrete?

Se uită spre Adam cu expresia celui ce aşteaptă o explicaţie. Adam îi adresă o privire pătrunzătoare pe sub sprâncene şi aşeză cu grijă carnetul de note pe masă, între ei doi.

— Nu cred că ai cu adevărat nevoie de ajutorul meu pentru a extrage sens din experienţa asta. Tu ce crezi?

Peregrine îşi muşcă buzele, fiind evident că-şi căuta cuvintele.

— Nu. Nu, presupun că nu. Dar… Scutură din cap nerăbdător, apoi continuă cu grabă. — Adam, eu am fost crescut ca un bun prezbiterian. Din această cauză, nu-mi vine uşor să împac noţiunea de reîncarnare cu aceea de creştinism.

— Şi cu toate acestea, creştinismul însuşi cuprinde foarte multe interpretări diferite ale aceleiaşi idei fundamentale, răspunse Adam. Altfel nu am întâlni atâtea confesiuni creştine diferite, care consideră fiecare că modul *ei* de a se apropia de Dumnezeu este cel mai bun.

— Atunci, tu consideri că aceste două lucruri sunt compatibile? întrebă Peregrine, îndoit.

Adam ridică din umeri.

Aceasta este o problemă de conştiinţă, pe care numai tu o poţi hotărî. Propriul meu sentiment – şi o spun din punctul de vedere al creştinului angajat, care se află în excelente relaţii cu propriul său episcop – este că foarte probabil creştinismul cuprinde adevăruri cu mult mai mari şi mai universale decât se acceptă şi se predică în mod normal în diverse biserici.

Asemenea observaţie destul de critică îl reduse pe Peregrine la tăcere. După o vreme spuse încet:

— Asta-i o nebunie. Tu eşti psihiatru, şi totuşi îmi spui că, după părerea ta, amăgirea mea nu este amăgire, ci purul adevăr.

— Nu am spus aşa, replică Adam. Dar dacă

asta te face să te simţi mai în largul tău, acceptă că *iluzia* rezonanţelor trecute – a vieţilor trecute, dacă vrei tu – este o metaforă utilă pentru un al şaptelea simţ, pe care nu ai cum să-l explici în mod adecvat în momentul de faţă. Cu alte cuvinte, dacă funcţionează, foloseşte-l.

Peregrine se holbă la el mai multă vreme, cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să priceapă totul. Apoi dădu încet din cap, de mai multe ori.

— Cred că înţeleg ce-mi spui, murmură el. Nu ştiu cum, exact, dar lucrurile acestea chiar par să aibă logica lor…

— Logică *intuitivă?* întrebă Adam zâmbind.

— Poate. În orice caz, ai dreptate atunci când spui că, indiferent dacă este *reală* sau doar *pare* reală, pentru mine cel mai important lucru este că am reuşit să-mi explic ceea ce mi se întâmplă.

Răsfoi paginile caietului, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Să presupunem, deci, că am avut cu adevărat mai multe vieţi înainte de aceasta. Dacă acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, continuă el pe acelaşi ton reflexiv, ceea ce am văzut cu atunci când am încercat să te desenez erau… rezonanţe ale trecutului *tău?* întrebă el, privindu-l pe Adam pentru a primi confirmarea.

— Este oarecum suprasimplificat, confirmă Adam, cu un zâmbet de-abia schiţat, dar în esenţă corect, pe cât posibil.

Peregrine reţinu şi acest nou fapt. După o pauză, întrebă:

— Ţi se întâmplă vreodată şi ţie să vezi umbre din trecutele mele vieţi?

— Nu în mod spontan, dacă la asta te referi.

— De ce nu?

— În primul rând, spuse Adam, presupun că deoarece mi-am dezvoltat capacitatea de a-mi limita perspectiva temporală şi de a mi-o extinde, după cum doresc. În al doilea rând, acesta nu este unul dintre talentele mele principale.

Înainte ca Peregrine să apuce să pretindă o explicaţie mai detaliată, Adam îşi îndreptă deodată umerii şi îşi împinse într-o parte ceaşca şi farfurioara.

— Se întâmplă cumva să-ţi placă plimbările cu calul?

Schimbarea atât de bruscă a subiectului îl surprinse pe Peregrine nepregătit.

— Te rog să mă scuzi, n-am înţeles.

— Călăreşti?

Clipind din ochi, Peregrine spuse:

— Când eram în şcoală, îmi plăcea foarte mult. De ce?

— Cred că ţi-am spus deja acest lucru, începu Adam, am angajat, începând de săptămâna trecută, o echipă care efectuează nişte lucrări de defrişare absolut necesare la Templemor Tower. Astăzi după-amiază trece pe aici un tip – arheolog de la Monumente Istorice. Înainte de a-i da acceptul meu să întreprindă un studiu asupra ruinelor, vreau să cercetez foarte atent ce s-a făcut până acum. Am plănuit să mă

duc acolo în această dimineaţă, iar apoi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să te tenteze şi pe tine să vii cu mine şi să faci câteva schiţe. Cred că te vei putea îmbrăca cu nişte pantaloni şi cizme de călărie ale nepotului meu – sunteţi cam de aceeaşi înălţime – dacă te interesează.

Peregrine îl studie pe Adam cu un soi de mirare şi o umbră de suspiciune.

— Acesta va fi un nou experiment? întrebă el.

Adam îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Asta zic şi eu subtilitate. Da, va fi un nou experiment. Presupun că ai un mic carnet de schiţe! Foarte bine, ia-l cu tine. Am să-ţi spun pe drum la ce mă gândesc.

John, fost cavalerist al Casei Regale şi care se ocupa acum de caii lui Adam, pusese deja şaua pe surul preferat al lui Adam şi, în timp ce se încropea costumul de călărie al lui Peregrine, pregăti şi iapa murgă pur-sânge. Aceasta necheză când îl văzu pe Adam, iar surul îşi ciuli urechile şi se suci pe picioarele din faţă, ca să-l vadă. Din spatele lor, se mai iţiră două capete cabaline, înălţate peste uşa grajdului, privind cu interes.

Îngrijitorul lor rânji şi făcu un gest afabil cu mâna, aproape ca un salut. În timp ce începuse să înşeueze iapa.

— Bună dimineaţa, domnule. Khalid este deja gata, iar Poppy va fi şi ea pregătită într-o

clipă.

— Bună dimineaţa, John. Mulţumesc, spuse Adam.

Mângâie calul sur pe gâtul mătăsos şi până pe piciorul din faţă dinspre partea lui, iar animalul scoase un nechezat blând şi îşi întinse capul să i-l scarpine.

— Bună dimineaţa şi ţie, Khalid, murmură el, cu înţelegere şi căldură. Aha, îţi place, nu? Sunteţi gata de o mică plimbare, tu şi cu Poppy?

— Vai, domnule, are să vă placă cum o să meargă astăzi, spuse John, sigur pe sine, terminând de strâns chinga iepei şi începând să-i fixeze frâul. Nu că ar exista vreo urmă de răutate în ei, adăugă, spre liniştirea lui Peregrine. Dacă aţi mai călărit cât de cât, nu o să aveţi nici o problemă.

— Am şi vânat călare, pe când eram la şcoală, se lăudă Peregrine.

— Foarte bine, înseamnă că o să vă descurcaţi de minune cu doamna aceasta. Cât despre ea, fiţi sigur că va ţine pasul cu frumosul ăsta sur, zise el, lovindu-l afectuos cu palma peste crupă, când trecu pe lângă el, cu iapa de frâu. O să vedeţi ce frumos merge.

După ce John îl ajută să încalece şi să-şi regleze lungimea frâului, Peregrine aşteptă să încalece şi Adam, apoi porni în urma acestuia, ieşind din curtea grajdului. Iapa mergea cuminte, răspunzând la comenzile pe care i le transmitea prin picioare; ar fi fost oricând gata să o ia la galop, dacă i s-ar fi pretins, dar nu-i

cerea acest lucru – într-un cuvânt, era o doamnă perfectă, după cum o lăudase şi John.

Merseră la pas cele dintâi zece minute, pentru ca animalele să se încălzească – dar şi pentru a-i permite lui Peregrine să se reacomodeze cu mersul călare. Apoi, după un scurt trap de-a lungul unui şanţ de drenare care separa două câmpuri, au pornit la galop, traversând o păşune văluritǎ. Ştiind că Peregrine nu mai călărise de atâta vreme, Adam alese un drum ce trecea printre porţi, şi nu peste garduri şi garduri vii, revenind la pas când se apropiară de coasta împădurită de la Templemor Hill.

Intenţia lui Adam era să-i arate lui Peregrine ruinele castelului, sperând ca aceasta să surprindă o parte a rezonanţelor din trecut ale locului. Pregătise terenul cu prilejul conferinţei pe care o ţinuse cu o zi în urmă; pe de altă parte, îi venise ideea că, pe măsură ce artistul îşi recâştiga, prin proprie voinţă, capacitatea de a vedea lucruri, va considera poate mai puţin primejdios să privească structura unei construcţii decât o persoană. Înaintea lor strălucea în nuanţe de auriu tern, prin ceaţa dimineţii şi prin păienjenişul crengilor dezgolite de vânt, meterezele zimţate de la Templemor – o mică fortăreaţă construită într-un plan clasic în formă de Z, cu două foişoare cu scări decapitate ridicate în două colţuri opuse ale fortificaţiei lipsite de acoperiş.

Când se apropiară, Adam se opri şi îşi

întinse picioarele în scări, întrebându-se ce va vedea tânărul când îi va pretinde să privească dincolo de aspectul fizic al ruinelor. Nu aştepta şi nu căuta nimic pentru el însuşi, fiind bucuros de simplul fapt că era prezent, în rolul de sfătuitor şi călăuzitor al lui Peregrine, în momentul în care tânărul învăţa să-şi stăpânească acel dar al lui.

În starea lui de relaxare, a fost luat complet pe nepregătite când, într-o fracţiune de secundă, un fragment din propriul lui trecut s-a năpustit în prezent. Ca la un semn magic, un fascicol de raze ale soarelui pătrunse printre ramurile dezgolite de deasupra lor şi se lovi de pereţii castelului, spărgându-se într-o adevărată coroană de lumină aurie orbitoare. Alchimia luminii înlătură rigorile timpului şi ale raţiunii şi dezvălui – chiar la intrarea pe ruinele de la Templemor – un bărbat înalt şi bărbos, purtând crucea de culoare roşie, în opt colţuri, a cavalerilor templieri, pe umărul mantiei lui albe, cu mâinile înmănuşate sprijinindu-se de mânerul unei spade imense, din cele ce se mânuiesc cu ambele braţe, implântată înaintea sa în pământ.

Într-o fracţiune de secundă, năluca dispăru. Adam clipi de mai multe ori, sperând să o reînvie, în locul ei apărură, în schimb, scurte umbre ale unor amintiri şi mai vechi – fără să fi chemat pe vreuna dintre ele: stând la o masă, acoperită cu suluri, într-o bibliotecă antică… postat la prora unei bărci funerare din papirus plutind de-a lungul malului vestic al Nilului…

Chiar atunci Khalid se împiedică de o rădăcină, timpul prezent se impuse din nou, iar el redeveni Sir Adam Sinclair de Templemor, călărind spre un castel părăsit, în strălucirea ceţoasă a unei dimineţi scoţiene.

Extrem de tulburat şi nedorind ca aceasta să se vadă, Adam îi aruncă o privire tânărului, care călărea în imediata lui apropiere, dar acesta părea să nu fi observat nimic, deoarece se uita atent înainte, spre ruinele luminate pe alocuri de soare. Liniştit – pentru că a-l speria pe Peregrine era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă – Adam se concentră asupra viziunii lui, încercând să o descifreze.

Nu era vorba propriu-zis de un avertisment menit să anunţe o primejdie – deşi imaginea cavalerului înarmat putea simboliza avertismentul de a fi vigilent, prevestind poate că va fi nevoit să facă dreptate într-o situaţie oarecare. Judecând în termeni mai generali, pe de altă parte, suprapunerea neaşteptată şi haotică a trecutului său peste prezent semnifica schimbare – o subtilă schimbare în echilibrul puterilor ce guvernează mersul universului, de felul celor care uneori făceau necesară intervenţia lui. Avertismentul pe care îl primise în Planurile Interioare făcea aluzie exact la un asemenea eveniment.

În ce anume consta, însă, acea ameninţare nu-i era încă limpede; până când nu înţelegea natura dezechilibrului ce urma să se petreacă, nu-i rămânea decât să stea la pândă şi să

aştepte momentul când va dispune de suficiente. informaţii. Între timp, grija lui imediată trebuia să rămână Peregrine – care, din câte începea el să bănuiască, nu apăruse deloc întâmplător în viaţa lui chiar în acel moment.

Îl cercetă din nou pe Peregrine, întrebându-se dacă proceda cum se cuvine în ceea ce-l privea pe acesta personal. Până în acel moment, tânărul artist nu-şi dovedise darul său deosebit decât prin capacitatea profesională. El venise la Adam aşa cum vine un pacient la medic, dorind, pur şi simplu, să fie „vindecat”; Adam, la rândul lui, înţelegând imediat ce fel de „problemă” are Peregrine, îşi pusese în gând să o transforme într-un avantaj – nu să elimine acel mod special de a vedea al lui Peregrine, ci să-l ordoneze.

Dar Peregrine nu pretinsese aşa ceva. Nu era încă prea târziu să renunţe şi, pur şi simplu, să-l „vindece”, aşa cum i se ceruse – deşi punctul de unde întoarcerea lui nu va mai fi posibilă era probabil aproape, mai ales dacă Peregrine învăţa atât de repede pe cât se aştepta Adam. Chiar acum, în ziua aceasta, Adam mai putea încă să şi-l îndepărteze pe Peregrine cu talentul lui capricios, retrăgându-se în rolul de simplu psihiatru şi confirmându-i tânărului că acea clarviziune este într-adevăr o aberaţie mentală, învăţându-l cum să o elimine total, aşa cum dorise să procedeze la început. Iar dacă Peregrine dezvăluia mai târziu altora metodele lui Adam, orice semn de întrebare asupra profesionalismului medicului putea fi

respins de la bun început.

În cazul lui Peregrine, recurgerea la psihiatrie nu reprezenta cu adevărat o opţiune, – deşi Adam se străduia întotdeauna să studieze toate mutările posibile înainte de a risca acel plonjon spre Planurile Interioare, cu răspunderea ce o presupunea. Avea suficiente motive să se retragă din joc; dar câştigul potenţial merita riscuri, chiar şi foarte mari: recuperarea unui Iniţiat, gata să-şi ocupe locul în Lucrarea Luminii, care eventual, putea deveni un valoros aliat potenţial pentru Adam însuşi. Cel mai puternic argument dintre toate era însă faptul că Adam Sinclair, în calitate de medic curant, vindecător spiritual şi războinic al Luminii era, prin constituţia lui, incapabil să refuze pe cei ce aveau nevoie de el şi pe care i-ar fi putut ajuta.

Bun. Şi acum să vedem ce avea de oferit Templemor domnului Peregrine Lovat. Lui Adam i se arătaseră deja semne că existau energii în mişcare, altfel nu se explica faptul că avusese acele viziuni la simpla apropiere de vechile ruine. Privind drept înainte şi scoţându-şi din minte toate preocupările, Adam îl conduse pe oaspetele său pe pajiştea îngustă din jurul bazei bătrânului turn, remarcând, în trecere, o serie de fundaţii înalte până la genunchi, aflate chiar lângă zidul castelului, şi mai multe grămezi de pietre tăiate, undeva la stânga lor.

— Din câte constat, băieţii au făcut treabă bună, spuse el, oprindu-şi calul şi descălecând.

Aceste fundaţii aparţin în cea mai mare parte vechilor dependinţe. Grămezile de pietre sunt resturi pe care le-au strâns din interior, unde s-au prăbuşit pereţii şi au căzut acoperişurile. Lăsăm caii să pască aici, iar noi plecăm în explorare.

Cât se ocupară de cai, uită să-şi mai facă griji în legătură cu Peregrine. Era frapat de schimbările ce se petrecuseră de la ultima lui vizită, cu doar o săptămână în urmă. Pentru început, iedera fusese înlăturată, iar copacii ce creşteau înainte deasupra arcelor de la primul etaj fuseseră dezrădăcinaţi fără milă, împreună cu resturile în care se fixaseră. Mulţumit, Adam porni spre intrarea propriu-zisă în castel.

— Probabil că a existat o stemă a familiei acolo, deasupra uşii, spuse Adam, arătând o urmă neregulată în piatră. Am presupus întotdeauna că era identică cu pasărea fenix pe care ai văzut-o pictată în sala mare din casă, dar s-ar fi putut să fie o altă stemă a familiei Sinclair, sau ceva total diferit. Din nefericire, locul este atât de distrus, încât s-ar putea să nu aflăm niciodată cu siguranţă ce a fost aici.

Nu primi nici un răspuns de la Peregrine. Adam privi înapoi, peste umăr. Artistul rămăsese la capătul scării ce ducea la intrare, strângând la piept carnetul de schiţe, iar expresia lui era în acelaşi timp chinuită şi rigidă.

— Peregrine? Ce s-a întâmplat? întrebă Adam imediat.

Artistul tresări uşor la auzul propriului său nume, ochii i se îngustară foarte mult îndărătul ochelarilor şi îşi coborî repede privirea în pământ.

— Nu cred că am făcut bine venind aici, spuse el, încet.

Se clătină pe picioare şi făcu un pas înapoi. Adam sări imediat lângă el şi îl sprijini, ajutându-l să se aşeze pe un bloc de piatră de la marginea poienii.

— De ce nu? se interesă el.

Din cauza blestemaţilor de ochi ai mei, care sunt în stare să vadă stafii! răspunse Peregrine, printre dinţii încleştaţi. Dacă aş reuşi să şterg imaginile…

— Nu, acesta este ultimul lucru pe care trebuie să ţi-l doreşti, interveni Adam blând, dar hotărât. Nu te lupta cu ele. Nu trebuie să încerci nici să le controlezi, pentru moment. Relaxează-te şi lasă totul să curgă la voia întâmplării.

— Dar…

— Ţi-am zis să te relaxezi, repetă Adam. De această dată, în vocea lui se strecurase o undă de comandă fermă, şi în acelaşi timp pusese o mână pe fruntea încreţită a lui Peregrine, iar cu cealaltă îi sprijini capul. Relaxează-te, Peregrine, repetă el, ceva mai blând. Aş vrea să-mi faci plăcerea să intri iarăşi în transă, aşa cum ai făcut acum câteva seri. Răzvrătirea nu este soluţia potrivită. Relaxează-te. Adu-ţi aminte de vis. Adu-ţi aminte…

Sub influenţa mâinilor şi a cuvintelor

persuasive ale lui Adam, o parte a tensiunii tânărului dispăru. Ochii lui rămaseră închişi, iar atunci când se linişti suficient şi respira o dată profund, Adam îşi îndepărtă mâinile şi făcu un pas înapoi.

— Aşa e mult mai bine, spuse el, urmărindu-l cu atenţie. Ţine-ţi ochii închişi şi ascultă-mă cu atenţie. Nu-ţi dai seama? Exact pentru asta te-am adus aici — pentru a-ţi da ocazia să-ţi verifici diversele niveluri ale viziunilor. M-am gândit că acest lucru poate reuşi mai uşor cu o clădire decât cu oamenii. Înainte de a putea explora diverse căi de a controla selectiv ceea ce vezi, trebuie să aflăm ce se întâmplă atunci când nu faci nici o încercare de a stăvili imaginile.

Peregrine clătină visător din cap.

— Înţeleg ceea ce-mi spui tu, însă totul mi se pare atât de… confuz. Pot să înlătur o parte a harababurii, dacă mă uit ţintă la ceea ce mă interesează, dar imaginile pe care le înregistrează privirea periferică… Făcu o pauză şi înghiţi cu un nod. Chiar şi cu ochii închişi şi tot văd mai mult decât s-ar cuveni. E ca şi cum… ca şi cum aş încerca să văd printr-un teanc de diapozitive aşezate unul peste celălalt.

— O analogie foarte fericită, se declară Adam de acord, dar dacă nu te vei mai lupta zadarnic, poate că furtuna de imagini se va potoli de la sine. Ce-ţi spuneau celelalte euri ale tale în vis?

— Fii liniştit, murmură Peregrine. Fii liniştit, şi să ştii că tu eşti stăpân peste… Doamne

Dumnezeule! exclamă el, holbându-şi ochii. Crezi că *eu* sunt cel care provoacă toată harababura?

— Nu există decât o singură cale să aflăm, spuse Adam, aşezându-se grijuliu pe un alt bloc de piatră. Fă aşa cum ţi-au zis celelalte euri ale tale. Fii liniştit. Relaxează-te şi respiră adânc. Închide-ţi iarăşi ochii pentru un moment, până ce îţi găseşti echilibrul. Concentrează-te asupra fiecărei respiraţii, inspiră.. şi acum expiră…

Peregrine îl ascultă. Pieptul i se mişca ritmic. Urmele tensiunii de pe figura îi dispărură. După o vreme. degetele lui slăbiră strânsoarea de moarte cu care prindeau carnetul.

— Bine, spuse Adam. Şi acum deschide-ţi ochii şi desenează ceea ce vezi – *indiferent* ce vezi – exact aşa cum ai făcut în prima seară când ne aflam în bibliotecă. Totul este în ordine.

Peregrine miji pleoapele puţin, cu mare precauţie. Culori – verde, cenuşiu, maro – dansau ameţitor înaintea lui. Mai respiră încă o dată, profund, apoi îşi deschise larg ochii.

Imaginea dinaintea lui licărea şi se mişca, oscilând între două stări, aidoma unei proiecţii holografice. Într-un moment vedea o ruină părăsită, deschisă spre cer; în următoarea clipă, avea înaintea privirilor un castel seniorial bine întreţinut, cu un acoperiş şi ferestre intacte.

— Nu te încorda, îl sfătui vocea profundă a lui Adam, de undeva din dreapta. Tu vezi acum dincolo de aparenţele fizice, ceea ce este foarte

bine. Lasă imaginile să curgă aşa cum vor ele.

Peregrine reuşi să confirme printr-o uşoară mişcare din cap. Continua să contemple imaginea castelului, care-l fascina irezistibil, văzând ceva chiar şi *dincolo* de clădire; încetul cu încetul, adunându-se strat după strat, începu să se stabilizeze imaginea unui Templemor diferit. Cele două foişoare cu scări gemene erau încununate de încăperi mansardate, dreptunghiulare, ieşind în afara zidurilor, iar acoperişurile lor abrupte erau bine învelite cu plăci de ardezie. Stema heraldică de deasupra uşii, deşi atât de grav deteriorată de intemperii se prezenta acum sub forma unei cruci de Malta în culori vii şi proaspete, înconjurate de şapte stele – şi nu de pasărea fenix ridicându-se din flăcări, aşa cum văzuse la Adam acasă. *Motto*-ul de sub stemă avea textul: *Morte nunquam reget* – „Moartea nu va pune stăpânire asupra noastră”.

Peregrine clipi încet şi constată că imaginea nu se risipeşte atunci când ţinea ochii deschişi. Mai încrezător acum, şi mulţumit că reuşea să menţină stabilitatea imaginilor, răsfoi carnetul de schiţe şi începu sa deseneze repede…

După câteva minute, Adam veni şi se uită peste umărul artistului. Mâinile rapide şi pricepute ale lui Peregrine transformară pe hârtie ruinele într-un solid conac cu turnuri, pe jumătate fortăreaţă, pe jumătate reşedinţă seniorială. Ferestrele de fronton aveau obloane grele din lemn, iar cele două foişoare din

flancuri prezentau orificii speciale prin care arme de foc puteau apăra corpul central al clădirii. Scurte balcoane protejate de parapeţi fuseseră construite lângă mansarde, permiţând supravegherea terenului de dedesubt.

Peregrine continuă să deseneze, o oră încheiată, oprindu-se doar pentru a-şi ascuţi din nou creionul şi pentru a-şi schimba poziţia alegând un nou unghi de perspectivă. Când se ridică, în sfârşit, în picioare şi îi întinse carnetul lui Adam, terminase nu mai puţin de douăsprezece desene complete.

Adam le cercetă pe rând, minunându-se de bogăţia de amănunte din fiecare schiţă. Restaurarea stemei heraldice era deosebit de interesantă, deoarece descria o versiune cu mult mai timpurie a semnului familiei Sinclair, coborând spre vremurile când numele ei fusese Saint Clair, iar legătura ei cu templierii era de netăgăduit – o schimbare despre care Adam avea ştiinţă, deşi nu se aştepta să descopere dovezi ale ei aici, însă, în orice caz, Peregrine Lovat nu avea cum să fi cunoscut toate acestea. Judecând după acurateţea detaliului heraldic, depăşind cu mult posibilitatea unor simple coincidenţe, Adam n-avea motive de îndoială că Peregrine reprodusese în mod corect trăsăturile structurale ale casei, pe dinăuntru şi pe din afară.

Planul parterului prezenta două cămări boltite, folosite drept magazii, în spatele sălii de la intrare, iar bucătăria se afla în turnul nord-

estic. Sala cea mare ocupa centrul clădirii de la primul nivel, în timp ce celelalte încăperi de locuit se deschideau spre foişoarele de pe ambele laturi. Spaţiul următorului nivel era împărţit între două dormitoare, un tezaur şi un solariu. Camerele de la nivelul mansardelor primeau accesul spre balcoanele prevăzute cu parapeţi, de unde se putea veghea în vremuri de restrişte. Planul era tipic pentru castelele acelei epoci, dar multe dintre detaliile interioare nu ar fi putut fi intuite din simpla contemplare a ruinelor, şi nici un caz în scurtul răstimp petrecut de Peregrine pentru a le desena.

— Peregrine, desenele acestea sunt excelente, spuse Adam după o vreme. Pot să i le arăt şi şefului de şantier când va trece pe aici, în după-amiaza asta?

Tânărul artist se lăsase pe ultima scară dinaintea intrării şi îşi întinsese picioarele, încălţate în cizme de călărie. Părea puţin obosit, dar tensiunea de pe figura lui dispăruse. Auzind întrebarea lui Adam, îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească.

— Dacă eşti convins că pot fi utile; sigur că da.

— Dacă se pricepe cât de cât la meseria lui. răspunse Adam, consider că „util” este un termen care nu descrie nici pe departe importanţa lor. Cum te simţi?

Peregrine rămase puţin pe gânduri.

— E foarte ciudat, spuse el. Sunt, într-adevăr, obosit, însă mă simt foarte relaxat… ca

şi cum aş fi scăpat de o mare povară.

— Şi acum ce vezi?

— Totul a revenit acum la normal, spuse Peregrine, adăugând, cu un zâmbet încântat: cred că experimentul tău a avut succes.

Adam îi răspunse cu un gest plin de subînţelesuri. În această ultimă oră, trecuseră de acel punct, dincolo de care nu te mai poţi întoarce.

— Cred că aşa este, răspunse el. Peste cât timp crezi că vei fi în stare să priveşti din nou oamenii?

Ochii lui Peregrine se măriră, dar de această dată, în expresia lor nu-şi făcu loc şi frica aceea care l-ar fi cuprins, la auzul întrebării, doar cu câteva ore mai devreme.

— Crezi cu adevărat că aş putea? întrebă el.

— De ce nu? răspunse Adam. Te-a speriat ceea ce ai făcut mai devreme, odată ce ai trecut de primele momente?

— Nu.

— Atunci, asta este, zâmbi Adam. La rând urmează oamenii. Următorul pas pe care va trebui să-l faci sunt oamenii, dacă vrei să înţelegi…

Peregrine trase mult aer în piept şi îl expiră cu un oftat hotărât.

— Foarte bine, spuse el. Dacă tu zici că pot încerca, aşa voi face. Numai să-mi spui când şi unde.

Adam încuviinţă din cap şi începu să se gândească.

— Chiar mâine, ce zici? De dimineaţă trebuie să mă duc la Edinburgh, pentru a depune mărturie într-un proces judecat la Curtea Supremă. Unul dintre celelalte persoane care este necesar să fie prezente este un bărbat la care te-aş ruga să te uiţi extrem de atent…

Capitolul şapte

ZIUA următoare începu cu vânt şi ploaie, rămânând în continuare capricioasă. Peregrine şi Adam plecară de la Strathmourne House cu puţin înainte de ora nouă, cu Humphrey la volanul „Range Rover”-ului albastru, cea mai de nădejde maşină din garajul lui Adam. Când au sosit la Forth Road Bridge, momentul de vârf al traficului trecuse aproape, drumurile ce duceau spre centrul oraşului fiind relativ goale.

Humphrey îşi lăsă pasagerii chiar pe treptele din faţa Parlamentului, vizavi de St. Giles’ Cathedral. Peregrine îşi aranjă cureaua micii lui genţi de artist şi îşi vârî capul între umeri, protejându-se cu gulerul trenciului, în timp ce urca treptele, împreună cu Adam.

— Nu prea le faci viaţa uşoară celor din jur, glumi el. Cred că am înţeles ceea ce speri tu, şi trebuie să recunosc că este un caz fascinant. Cu toate acestea, aş fi curios să aflu de ce doreşti să mă concentrez şi să fac schiţe ale ofiţerului care a efectuat arestarea, şi nu ale acuzatului sau ale oricăruia dintre martori.

Adam întinse o mână şi împinse uşa clădirii tribunalului, ţinând-o deschisă, invitându-l pe Peregrine să intre primul.

— O, poţi să-i schiţezi şi pe ceilalţi, dacă te simţi în stare – deşi, în locul tău, nu m-aş opri asupra inculpatului acum, la începutul

pregătirii. Aş prefera să nu intra în detalii, deoarece nu aş vrea ca să influenţez, astfel, vreo reacţie de-a ta. Cred că vei înţelege mai bine ceea ce vreau să spun când vei avea ocazia să-ţi pui în valoare talentul.

— Foarte bine, spuse Peregrine, oarecum şovăielnic. Am să încerc să mă descurc cât mai bine.

Procesul era judecat într-o sală de la cel de-al treilea etaj. Ziarele relataseră despre evenimente luni de zile – o serie de întâmplări din ce în ce mai bizare, ameninţări de răzbunare cu ajutorul magiei negre, sacrificări ciudate ale unor animale, culminând cu tentativa de a arde casa unei bătrâne care ţinea zeci de pisici. Iniţial, Adam fusese rugat să alcătuiască un profil psihologic al făptaşului prezumtiv. În cele din urmă, când poliţia arestase pe fiul unui om de afaceri cunoscut şi bogat, lui Adam i se ceruse să efectueze o evaluare psihiatrică în numele tribunalului – urmând să depună mărturie în calitate de martor expert chiar astăzi. Pe drum îşi revizuise însemnările, punându-l la curent pe Peregrine în legătură cu aspectele esenţiale ale cazului. Aşteptând sosirea liftului, Peregrine se uită meditativ spre mentorul lui.

— Suspectul respectiv… chiar a luat în serios toate prostiile alea cu magia neagră?

— Prostiile alea cu magia neagră, aşa cum te exprimi tu atât de elocvent, *trebuie* luate în serios, răspunse Adam, îndulcind însă cu un

zâmbet fin eventuala notă dură a replicii sale. O parte din ceea ce oamenii neinformaţi *consideră* magie neagră poate fi trecută în categoria aberaţiei şi amăgirii psihologice, iar eu voi fi cel dintâi care recunoaşte acest lucru. Dar, aşa cum şi tu însuţi ştii prea bine, liniile de demarcaţie dintre amăgire, iluzie şi fapt real pot uneori fi foarte greu de stabilit.

Aluzia directă la situaţia lui Peregrine produse efectul scontat asupra acestuia, care, luat prin surprindere, rămase tăcut; în acelaşi moment, un clopoţel discret anunţă sosirea liftului. Uşile de deschiseră, iar din cabină coborî un trio de magistraţi îmbrăcaţi în robe şi purtând peruci; Adam păşi repede în cabina goală, iar Peregrine se strădui să ţină pasul cu el.

— Doresc să mă conving că am înţeles cum trebuie, zise Peregrine, după ce uşile se închiseseră. Vrei să spui că suspectul se folosea *cu adevărat* de procedee ale magiei negre?

— O, practic nu există nici un dubiu că *încerca*.

Peregrine se uită şocat la Adam.

— Şi a *reuşit?* întrebă el.

— Nu. Negaţia seacă pluti în aerul dintre cei doi, iar Adam privea ciudat, parcă undeva *dincolo* de tabloul de comandă al liftului. — Acest tânăr nefericit, în loc să se mulţumească cu avantajele materiale de care dispunea deja, a aspirat la puteri la care nu era îndreptăţit. A început să practice ceea ce el îşi imagina că ar fi

o formă de magie neagră. Din nefericire, nişte animale lipsite de apărare au suferit torturi inimaginabile, iar o bătrână nevinovată şi-a pierdut căminul, pisicile ei dragi, aproape şi viaţa. Dacă nu ar fi fost nişte simple dovezi ale meschinei şi răutăcioasei lipse de maturitate, dacă ar fi însemnat mai mult de atât, activităţile lui mi-ar fi atras poate atenţia mai devreme. De fapt, nu făcea decât să se amăgească pe sine crezând că realizează cu adevărat ceva – ceea ce este, totuşi, mai bine decât să practici magie neagră cu adevărat, consider eu, deşi victima suferă, totuşi, într-o oarecare măsură.

— Cu alte cuvinte, afirmi că magia neagră *este* reală, spuse Peregrine, fiind evident că îi venea greu să creadă ceea ce auzea.

— O, sigur că poate fi, spuse Adam, fixându-l cu una dintre privirile lui blânde şi deschise. Drumurile Drepte sunt multe la număr, dar răspântiile Întunecate i-au ispitit întotdeauna pe cei mânaţi de intenţiile rele, care au o adevărată înclinaţie pentru puterea spirituală. Iar cei ce preferă să meargă pe Drumurile Întunecate se angajează adesea în practici cu mult mai negre decât sacrificările de animale.

Nonşalanţa şi firescul tonului pe care-l folosea făceau ca vorbele sale să pară şi mai sinistre. Deşi nu ar fi avut vreun motiv, un fior rece îl străbătu pe Peregrine. Înainte de a putea să pună noi întrebări, liftul se opri cu un mic şoc, uşile se deschiseră, dezvăluind un culoar plin de oameni aşteptând să poată intra în sala

de judecată.

— Inspectorul McLeod va sta împreună cu mine, în spatele procurorului Coroanei, îi murmură Adam, în timp ce coborau din lift şi porniseră pe coridor, la fel de natural de parcă ar fi discutat despre rezultatele curselor din ziua precedentă. Dacă te instalezi în partea dreaptă a galeriei rezervate publicului, probabil vei putea să-i distingi destul de bine trăsăturile.

Galeria publicului se afla în partea din spate a sălii, cu flancuri ce veneau până la jumătatea sălii, pe ambele părţi.

Peregrine îşi făcu loc printre un grup amestecat de jurnalişti şi public şi se aşeză în rândul întâi, de unde se vedea bine banca pe care Adam o împărţea cu un bărbat viguros, cu păr grizonat, îmbrăcat într-un costum de tweed. Mustaţa şi ochelarii cu ramă din aur, în stilul aviatorilor, corespundeau scurtei descrieri pe care i-o făcuse Adam. Fiind singur că era vorba chiar de subiectul său, Peregrine extrase caietul de schiţe din geantă şi-şi începu cea dintâi schiţă din acea zi.

Celelalte mărturii durară aproape două ore. Adam se concentră cu totul asupra desfăşurării procesului şi nu îşi permise o privire spre galerie decât atunci când îi venise rândul să iasă la bară. Constată cu plăcere că Peregrine muncea din greu, cu totul furat de desen. În timp ce depunea jurământul, Adam se trezi întrebându-se ce va zice McLeod când va afla că fusese supus unui studiu atât de profund. După

aceea, însă, îşi concentră întreaga atenţie asupra întrebărilor procurorului Coroanei, răspunzându-i apoi avocatului apărării.

Mărturia lui Adam se sfârşi chiar înaintea pauzei de masă luată de curte. Judecată în întregime, dimineaţa nu fusese prea bună. În timp ce el şi McLeod mergeau spre partea din spate a sălii, împreună cu puhoiul de magistraţi, martori şi spectatori, McLeod îşi exprimă, în chip foarte necaracteristic, o plângere.

— Câteodată nu-mi dau seama de ce ne mai străduim atât, mormăi el, printre dinţii strânşi, astfel încât numai Adam să-l poată auzi. Dihorul ăla mic şi încrezut o să scape cu o amendă şi punere în libertate sub supraveghere, când drept ar fi să fie pus la răcoare înainte de a apuca să facă rău cu adevărat cuiva. Aş pune pariu pe orice vrei că ne vom întâlni din nou cu el aici în mai puţin de un an – iar data viitoare, nu va fi vorba doar de torturarea unor animale…

— Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva dispus să parieze cu tine, indiferent de cota pe care o oferi, răspunse Adam. Pe de altă parte, nu are nici un rost să discutăm despre limitele legii. Pentru astăzi eşti liber, nu? Nu vrei să prânzim împreună? Sunt cu un prieten pe care mi-ar face plăcere să-l cunoşti.

— Tânărul care făcea schiţe sus, la galerie? întrebă McLeod. Mi-am imaginat că a venit împreună cu tine. Din nefericire, programul meu de astăzi încă nu s-a încheiat, continuă el, privindu-şi ceasul şi făcând o grimasă. Dacă nu

mă grăbesc foarte tare, probabil o să am de regretat.

— Cum, nu cumva ai primit misiunea de a asigura protecţia regală în această după-amiază? spuse Adam în zeflemea, fiind sigur că McLeod nu ar fi acceptat o asemenea sarcină. Din câte mi-aduc aminte, în oraşul nostru se află un anume duce din familia regală.

McLeod îşi roti furios privirile şi pufni pe nas. Nu avea prea multă consideraţie pentru ceea ce ei denumea *baby-sitting* regal.

— Nu mă aşteptam de la tine să-mi urezi aşa ceva Adam. Dinspre partea mea, toată gloria asta le poate reveni băieţilor tineri, iar noi ăştia, mai bătrâni, ne putem ocupa de ceea. ce înseamnă cu adevărat muncă de poliţie. Nu, de data aceasta e vorba de un colonel de la S.A.S. care a venit să ne ţină un curs despre utilizarea tacticilor antiteroriste împotriva rechinilor drogului din oraşe. Deja am pierdut sesiunea de dimineaţă.

— Atunci rămâne pentru altă dată, răspunse Adam. Merită cu adevărat să-l cunoşti pe tânărul meu prieten.

— Hm, atunci voi face acest efort. Am să te rog să mă cauţi către sfârşitul săptămânii, eşti de acord?

— Chiar aşa voi face, îi confirmă Adam.

Cei doi bărbaţi se despărţiră în faţa sălii de judecată. Adam îl găsi pe Peregrine aşteptându-l în faţa liftului şi urmărind cum McLeod dispare în mulţime. Tânărul artist îşi strângea caietul de

schiţe la piept, iar în spatele ochelarilor ochii îi străluceau de nerăbdare. Simţind că Peregrine era pe cale să-i arate desenele chiar în acel moment, Adam îi sugeră cu un zâmbet şi un gest discret să renunţe.

— Nu, nu mi le arăta acum, spuse el. Ştiu un restaurant franţuzesc foarte bun, nu departe de aici. L-am pus pe Humphrey să ne rezerve un separeu, aşa că ne vom bucura de singurătate. Am sperat că şi inspectorul ne va putea însoţi, dar are o altă obligaţie.

Restaurantul era situat într-un loc îngrădit şi în trepte, nu departe de piaţă. În pauzele dintre feluri, Adam se uită peste schiţele făcute de Peregrine. Inculpatul *nu* era reprezentat în nici un desen,

— Aproape că nu mă puteam uita la el, Adam, spuse, in timp ce-i dădea caietul. Jur împrejurul lui vedeam o linie neagră şi neregulată, de parcă ar fi pus cineva mâna pe o bucată de grafit şi l-ar fi mâzgălit. În acelaşi timp, arăta… *lipicios* este unicul cuvânt care îmi vine în minte.

— Hm, da, spuse Adam, sugerând ceva de genul, „ţi-am zis eu ţie” şi deschise caietul. Acum înţelegi, poate, de ce te-am sfătuit sa nu încerci să-l desenezi. Selectivitatea este foarte importantă în acest stadiu al jocului nostru.

Schiţele făcute lui Noel McLeod erau, în schimb, exact aşa cum şi le imaginase Adam. Cea dintâi era un studiu plin de viaţă asupra inspectorului când se afla în boxa martorilor, cu

mustaţa zbârlită deasupra unei guri crispate, iar ochelarii cu ramă din sârmă, modelul aviatorilor, îi dădeau un aer elegant. O alta îi reprezenta pe el şi pe Adam în spatele mesei procurorului Coroanei, ascultând extrem de atent mărturiile, exact în postura în care i-ar fi văzut oricine altcineva din sala de judecată.

Celelalte desene i se părură Iui Adam cu mult mai interesante. Într-una dintre versiuni, ochii albaştri şi strălucitori ai lui McLeod te sfredeleau de sub o boneta scoţiană cu o cocardă albă prinsă în panglică. Într-alta era reprezentat cu figura acoperită de gluga unui călugăr medieval. Într-o altă versiune, inspectorul de politie din zilele noastre se deghizase în căpitanul dezmăţat şi bărbos al unei corăbii. Adam zâmbi involuntar.

— McLeod m-a dus întotdeauna cu gândul la piratul Henry Martin, observă el, cu voce tare. Tu îmi confirmi acum această bănuială.

Peregrine, care amesteca frişca din cafea, îşi ridică atunci privirile.

— Tu şi cu el aveţi mai multe în comun decât ai zice la o primă vedere, spuse, sub imperiul unui impuls. Inspectorul face parte din aceeaşi categorie cu tine, nu?

Adam îi confirmă cu un zâmbet şi o mişcare vagă din cap.

— Deşi nu s-ar grăbi să recunoască, spuse el, precaut. Noel McLeod datorează o mare parte a succesului său profesional şi eficienţei talentelor lui ascunse. Inspectorul nici nu este

singurul, din acest punct de vedere, continuă el, cu înţeles.

Surprinderea zugrăvită pe chipul lui Peregrine îl convinse că lovitura îşi atinsese ţinta.

— Dacă faci cu adevărat aluzie la mine, spuse artistul, nu înţeleg cum poate fi de mare folos pentru restul omenirii darul meu de a percepe acest gen de lucruri.

— Continuă să-ţi perfecţionezi talentul, spuse Adam, şi ai să fii şi tu însuţi surprins.

Acestea fiind zise, îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată.

Cuvintele criptice ale lui Adam s-au fixat în memoria lui Peregrine, urmând să dea roade atunci când se aştepta mai puţin. Se gândi la ele de mai multe ori, fără a putea să le desluşească înţelesul. De fapt, era mereu prea ocupat ca să aibă timp să se gândească mai mult la ele, deoarece Adam îl supunea la exerciţii de dezvoltare a controlului din ce în ce mai pretenţioase.

Vremea limpezindu-se după prânz, au pornit pe jos spre Parcul Princes Street, unde Adam îl puse să schiţeze trecători, artistul lăsând uneori cale liberă tuturor impresiilor şi căutând rezonanţele mai profunde, alteori limitându-se voluntar la ceea ce vedea cu privirea lui fizică obişnuită. Ziua următoare, greutatea obstacolelor crescu şi mai mult: Adam îl luă cu sine într-un tur de consult la Spitalul Jordanburn, unde doi dintre pacienţii săi

consimţiseră să li se deseneze portrete.

De această dată, Peregrine a primit instrucţiunea de a trece cu vederea *toate* rezonanţele psihice pe care s-ar fi întâmplat să le detecteze. Această condiţie fu mai uşor de respectat decât se aşteptase el. În loc să se străduiască să înlăture stratul, de acum familiar, de imagini-vedenie, constată că este în măsură să privească dincolo de ele, concentrându-şi acuitatea artistică printr-o tehnică de respiraţii profunde, pe care o învăţase de la Adam. Aproape instantaneu, imaginile aflate în conflict păreau să se risipească chiar înaintea privirilor lui, permiţându-i să se concentreze asupra aspectelor pur fizice ale subiecţilor.

Prin urmare, toate portretele pe care le desenă cu această ocazie posedau claritatea trăsăturilor şi expresiei pe care Adam o admirase atât de mult la portretele din prima perioadă a creaţiei lui Lovat. În acelaşi timp, desenele nu mai erau umbrite de elementele spirituale tulburătoare, de felul celor care dominau studiul Lady-ei Laura.

— Excelent! exclamă Adam, când trecu în revistă portretele, în aceeaşi seară. Vezi, *poţi* să nu vezi acele lucruri, dacă nu vrei, şi ele nu au cum pune stăpânire asupra ta. Consider că vei putea în curând să-ţi controlezi pe deplin talentul.

Adevăratul test al capacităţii nou dobândite de a se controla al lui Peregrine avu însă loc vineri după-amiază, atunci când îl însoţi pe

Adam la Kintoul, pentru a lua parte la funeraliile Laurei.

Slujba s-a ţinut în biserica episcopală a satului. Deşi Humphrey îi adusese devreme, odată sosiţi, Adam şi Peregrine constatară că stranele erau pline de cei ce veniseră să o plângă şi să-şi ia rămas bun pentru totdeauna. Din fericire, li se rezervaseră locuri în faţă, într-una dintre stranele plasate chiar în spatele locului de rugăciune rezervat familiei. Un valet îi conduse prin intervalul central şi apoi spre stânga, în timp ce organistul improviza un fundal muzical melancolic oarecare.

Deoarece, după ce ajunseseră la locul destinat lor, Adam îngenunche, plecându-şi capul şi şoptind o scurtă rugăciune, Peregrine îl imită, deşi el nu fusese obişnuit să îngenuncheze în biserica în care mergea pe când era copil. Nu se simţi însă stânjenit din această cauză. Din cauza imensei emoţii, chiar şi aerul era greu, iar biserica păru deodată cu mult prea mică pentru a adăposti pe toţi cei prezenţi. Deşi era foarte bine încălzită, simţi că i se face frig şi i se umezesc mâinile.

Peregrine îşi pipăi nervos linia impecabilă a gulerului scrobit, conştient de apăsarea tot mai mare din gât. Când Adam se aşeză, în sfârşit, pe locul său, deschizând în linişte cărticica de rugăciuni data de valet, Peregrine îi urmă exemplul. Statul jos nu păru să-l ajute prea mult. Încercând o nouă tactică, artistul se sili să contemple grinzile şi arbaletrierii tavanului înalt

al bătrânei biserici, sperând că această diversiune artistică îl va ajuta să ignore motivul pentru care se aflau acolo în ziua respectivă.

Nu se aşteptase prea mult să aibă efect, şi chiar aşa se întâmplă. Inexorabil, privirile sale fură atrase în jos, spre zona altarului, chiar în interiorul spaţiului închis pentru cuminecătură. Coşciugul în care fusese aşezată Lady Laura se afla înaintea altarului, înconjurat de şase candelabre înalte, părând foarte mic sub stratul de crizanteme roşii şi albe. Priveliştea îl vlăgui de puteri, dar nu reuşi să-şi dezlipească privirile de acolo. Spre marea lui uşurare, nu i se înfăţişă nici una dintre viziunile lui spectrale.

Întrebându-se de ce ar trebui să fie atât de speriat, Peregrine închise ochii şi respiră de mai multe ori profund, pentru a se linişti, aşa cum îl învăţase Adam. Treptat, tensiunea din pieptul lui cedă. Căuta încă în memorie o rugăciune potrivită acelui moment, când orga anunţă, de la înălţimea ei, începerea slujbei, printr-un preludiu de Palestrina. Către sfârşitul lui, apăru şi procesiunea deschisă de purtătorul crucii şi al lumânărilor, urmaţi de vicarul cu stihar alb.

Tipicul familiar lui şi muzica îi abătuseră oarecum atenţia lui Peregrine. Furtuna emoţiilor i se mai liniştise. Rugăciunea de început al liturghiei, compusă de Händel, era interpretată de o superbă voce contralto. Deodată, lui Peregrine i se păru că aude vocea Lady-ei Laura odată cu aceea a cântăreţei, îndemnându-l să fie liniştit prin armoniile

cadenţate a ceea ce fusese odată una dintre ariile ei favorite:

„Vei fi fiind supărat? Muzica îţi va aduce liniştea…”

Nu se mai chinui să se roage prin cuvinte şi îşi lăsă spiritul să se odihnească.

Tema liniştii se continuă printr-un imn, versurile fiind ale unui poem scris de Bianco da Siena în secolul al XV-lea şi puse pe muzică de Vaughan Williams:

„Coboară la mine, O, dragoste divină, Caută acest suflet al meu, Şi umple-l cu flacăra ta dogoritoare…”

Cunoscând şi el însuşi foarte bine imnul respectiv, Peregrine se simţi în stare să cânte împreună cu toată adunarea. Alături de el, Adam îl ajuta cu basul lui sonor, plin de profunzimi şi ardoare latentă. Amestecul de mândrie şi pioşenie ce o degaja ţinuta dreaptă a celui de lângă el îi aducea aminte de statuia. unui cavaler cruciat pe care o văzuse odată în Provence. În ochii profunzi se distingea o strălucire îndepărtată, ca şi cum ar fi reflectat o parte a flăcării viziunilor lui interioare. Peregrine îşi aduse deodată aminte de primul desen pe care i-l făcuse lui Adam – oare nu trecuse decât mai puţin de o săptămână de atunci?

Imnul se încheie, acel moment luă şi el sfârşit, dar, spre marea uşurare a lui Peregrine, toate rugăciunile şi textele citite care au urmat vorbeau elocvent despre lumină şi

transcendentă.

— Priviţi, am să vă dezvălui o minune, spuse vicarul, citând cuvintele Apostolului Pavel. Nu vom muri cu toţii, dar vom fi schimbaţi…

Adam îi povestise pe drum că textele fuseseră alese de însăşi Lady Laura. Ea ştiuse că avea să moară – avusese timp să se pregătească pentru asta – şi selectase cuvintele de mângâiere cu aceeaşi atenţie cu care trăise întreaga viaţă, având grijă până la capăt de sentimentele celor pe care îi iubise şi pe care îi lăsa în urmă. Adam fusese printre puţinii oamenii care ştiuseră că va muri. Cât anume din ştiinţa lui îi împărtăşise Adam în zilele acelea, înainte de trecerea ei în nefiinţă, se întreba Peregrine.

În faţă ieşi apoi fiul cel mare al Lady-ei Laura, rostind doar câteva cuvinte, încărcate de emoţie, despre viaţa mamei sale şi despre lucrurile pe care le iubise, luându-şi rămas bun de la ea în numele întregii familii. Apoi, spre surprinderea lui Peregrine, îi urmă Adam Sinclair, care se urcă la pupitru şi extrase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior.

— Am avut onoarea de a mă bucura de încrederea şi afecţiunea Lady-ei Laura timp de mulţi ani, începu el simplu. Lordul Kintoul m-a rugat să vă împărtăşesc acest scurt pasaj, care era unul dintre textele ei favorite. El aparţine părţii finale a unui roman de Thomas Wolfe, intitulat *Nu te poţi întoarce acasă*.

Se uită pe hârtie şi începu să citească rar,

dar Peregrine înţelese imediat că vorbele îi veneau singure şi nu ar fi avut nevoie de textul scris.

„Ceva mi-a vorbit în noapte,
arzând lumânările apusului de an;
ceva a vorbit în noapte
şi mi-a spus că voi muri, nu ştiu unde.
Spunând:
«A pierde pământul pe care îl cunoşti, pentru o cunoaştere sublimă; a pierde viaţa pe care o ai, pentru o viaţă sublimă; a părăsi prietenii pe care i-ai iubit, pentru o iubire sublimă, a descoperi o ţară mai primitoare decât acasă, mai mare ca pământul, pe care se întemeiază stâlpii lumii acesteia, spre care se îndreaptă conştiinţa lumii – un vânt se stârneşte, iar râurile curg.»”

— Ne va fi dor de tine, Laura, sfârşi Adam discret, în liniştea bisericii pline de lume, dar îţi urăm să mergi cu Dumnezeu şi te însoţim în drumul tău cu toată iubirea şi binecuvântările noastre.

Cuvintele îl impresionaseră profund pe Peregrine şi era conştient că nu era singurul care încerca să-şi reţină lacrimile, în timp ce Adam se întorcea la locul lui, Peregrine descoperi că durerea lui dispăruse şi, odată cu ea, orice urmă de posibilă vină imaginară că ar fi contribuit şi el la moartea Lady-ei Laura.

Dimpotrivă – iar acest lucru îl gândea fără mândrie sau falsă modestie – vizitele pe care i le făcuse pentru pictarea portretului îi făcuseră

multă plăcere şi o ajutaseră să treacă peste ultimele săptămâni şi luni.

Odată recunoscut acest lucru, simţi că poate să-i ureze drum bun din adâncul inimii, la fel de senin în acest moment pe cât de încordat fusese mai devreme. Avea să o regrete, dar ştia că tristeţea lui nu trebuie să se răsfrângă şi asupra ei.

Cu toate acestea, când vicarul îi îndemnă să îngenuncheze pentru benedicţiune, Peregrine se gândi că era mult mai bine că nu exista o despărţire la un mormânt. Ştia că pentru Lady Laura era tot una, însă ideea ca o persoană iubită să fie îngropată sub pământ nu-i făcea totuşi plăcere. Odată cu plecarea celor adunaţi în biserică, urma să fie aşezată spre odihnă veşnică în subteranele medievale de sub naos, împreună cu nenumăratele generaţii ale familiei Kintoul. Lady Laura fusese foarte mândră de descendenţa ei.

Rugăciunea se sfârşi. Adunarea se ridică în picioare. Melodia imnului ales pentru încheiere era compusă de Michael Praetorius, iar versurile fusese traduse din Sfântul Ambrozie:

„O, Splendoare a slavei lui Dumnezeu,
O, Tu, cel ce aduncă lumină din lumină,
Lumină a Lunii, izvorul viu al luminii
O, Zi, ce toate zilele le luminezi…”

Eliberat acum de toată vina şi tulburarea provocate de faptul că avusese viziunea

dispariţiei Lady-ei Laura, Peregrine îşi îngădui ca versurile episcopului ce trăise în veacul al IV-lea sa exprime şi gândurile lui. În acelaşi timp, începu să asculte iarăşi alte voci, ieşind în evidenţă în cadrul adunării. Cu un gest aproape reflex, începu să-i cerceteze pe rând pe cei ce cântau. Constatările certe nu întârziară să apară.

Vocea de tenor stridentă, venind de undeva din faţa lui, îi aparţinea, descoperi el, unui tânăr făţarnic cu o figură inteligentă, ca de vulpe. Peregrine îl întâlnise odată. Era un nepot de departe al Lady-ei Laura, care se prezentase din unicul motiv că spera să se aleagă cu ceva palpabil de pe urma testamentului ei. În antiteză, vocea de bariton necioplit şi afon, provenind dintr-un rând mai din spate, îi aparţinea bătrânului şofer al Lady-ei Laura, care accepta cu stoicism ceea ce nu putea schimba.

Apoi, din punctul de vedere al lui Peregrine, toate celelalte voci tăcură în faţa unui timbru soprano limpede ca argintul, înălţându-se spre cer precum cântecul ciocârliei. Deşi îi aparţinea unei femei, era subţire şi pură ca a unui copil şi aduna în ea o limpezime răscolitoare şi o profundă durere. Cântăreaţa stătea undeva în fată şi la stânga lui Peregrine, cam în direcţia stranei ocupate de familie. Cercetă cu interes pe cei ce se aflau acolo. Peste un moment o descoperi, foarte în stânga, chiar lângă peretele nordic.

Stătea într-un cerc de lumină multicoloră ce

venea prin vitraliul aflat chiar deasupra umărului ei stâng. Părul drept, pieptănat astfel încât să se vadă gâtul graţios, era de culoare deschisă, între arămiu şi auriu. Profilul ei era la fel de delicat ca acela al unei madone de Botticelli, iar pe sub pleoapele coborâte se vedeau urmele lacrimilor.

Inima lui Peregrine se înduioşă şi se lăsă prins de valul de compasiune. Deşi nu credea că ar fi vorba de o rudă de sânge a Lady-ei Laura, durerea ei era Ia fel de intensă ca a unei fiice. Atras de frumuseţea fetei, o studie mai atent – şi descoperi, cu tulburare, blândeţea şi nobleţea sufletului ei.

„Cine este ea?” se întreba.

Imnul de încheiere a serviciului divin se termină cu un Amin armonios. După o scurtă ezitare politicoasă, cei din biserică se pregătiră de plecare. Familia se retrase printr-o uşă laterală, iar fata cu figură de madonă îndurerată plecă odată cu ei, neînsoţită de nimeni. Peregrine îi urmări cu privirea silueta graţioasă până ce dispăru, nerevenindu-şi decât atunci când Adam îi atinse uşor cotul.

— O cheamă Julia Barrett, îi murmură Adam la ureche, îndemnându-l în acelaşi timp pe tânăr spre intervalul central. Este fina Lady-ei Laura.

Peregrine se întoarse pe jumătate spre el, deşi trecuse cu mult peste stadiul când se mira cât de bine îi citeşte Adam Sinclair gândurile.

— Chiar aşa? se miră el cu voce tare. Nu pot să-mi închipui de ce nu ne-am întâlnit până

acum.

— Tatăl ei a fost Sir Albert Barrett, îi explică Adam încet. Avea domenii în sud, în Buckinghamshire.

Peregrine îi aruncă o privire lui Adam, gândindu-se la faptul că se folosise de două ori de timpul trecut.

— Tatăl ei a murit? şopti el.

Adam îi confirmă printr-o discretă înclinare a capului şi îi povesti cu voce foarte scăzută, în timp ce îşi făceau loc prin mulţime.

— Acum câţiva ani, s-a implicat într-o tranzacţie financiară care a ieşit foarte prost. Când firma, la a cărei înfiinţare contribuise şi el, a dat faliment, şi-a vândut proprietăţile pentru a acoperi pierderile suferite de acţionari. A fost un gest mai mult decât onorabil, iar împotriva lui personal nu s-a spus nimic rău niciodată, dar au apărut tot mai multe zvonuri că partenerii lui de afaceri ar fi comis nişte nereguli profesionale. Asta i-a distrus inima. La câteva luni după faliment, a fost găsit mort. Verdictul oficial a fost moarte naturală, dar au existat şi păreri cum că şi-ar fi pus singur capăt zilelor. Nu e nevoie să-ţi spun că toată afacerea a făcut mult rău întregii familii. Cred ca Julia şi mama ei ar fi avut de suferit foarte mult dacă Lady Laura nu ar fi fost alături de ele.

Ajunseră la usa bisericii exact atunci când Julia Barrett se suia într-o maşina, spre dezamăgirea lui Peregrine. O căută din nou, fără succes, la recepţia de la Kintoul House.

Uită de aceste gânduri ale lui atunci când contele de Kintoul l-a invitat cu politeţe la o scurtă discuţie, interesându-se dacă dorea să termine portretul mamei sale. Spre propria lui surpriză şi bucurie, Peregrine descoperi că ideea de a se întoarce la tabloul acela nu-I mai umplea de acea spaimă indescriptibilă.

— Pot să-mi reiau lucrul oricând doriţi, *my lord*, îl asigură el pe conte. În acest moment lucrez pentru Sir Adam Sinclair, dar ştiu cât de dornic este şi el să vadă acest portret terminat.

Când contele îl părăsi, mergând să se ocupe de ceilalţi oaspeţi, Peregrine porni în căutarea lui Adam. Îl descoperi lângă una dintre ferestrele din salon, absorbit de o conversaţie cu o blondă mlădioasă şi cu ochii surâzători; era vorba, de câte îşi aminti Peregrine, de Lady Alyson MacBarid, fiica cea mare a contelui de Kilrevan. O pictase cu mai mulţi ani în urmă. Nedorind să întrerupă o întâlnire evident plăcută pentru amândoi, Peregrine era pe cale să se retragă, când deodată scena dinaintea privirilor sale suferi o schimbare neliniştitoare.

Peste încăperea luminată din belşug păru să treacă o umbră, ca un nor de furtună acoperind soarele. Negura se adună în colţul încăperii în care se afla şi Adam, descriind în jurul lui nişte spirale ca de fum.

Peregrine căscă gura şi clipi din ochi, încercând să-şi limpezească privirea, dar zona întunecată se încăpăţână sa rămână la locul ei, rotindu-se greţos în aer, ca o pungă ele gaze

otrăvitoare. Lăsând la o parte orice urmă de tact, Peregrine strigă numele prietenului său şi porni înspre acesta.

Adam îşi întoarse capul, cu o expresie întrebătoare. Ajuns pe la jumătatea camerei, Peregrine văzu pata aceea neagră dispărând brusc, chiar în faţa ochilor lui, şi se opri în loc. Desfăşurarea intempestivă a evenimentelor îl făcuse aproape să se împiedice, iar acum era jenat şi în încurcătură.

— Ce s-a întâmplat, Peregrine? îl întrebă Adam cu blândeţe.

Peregrine îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, simţind privirea amuzată a Lady-ei Alyson.

— Vă rog să mă scuzaţi, i se adresă el. Îl căutam pe Sir Adam, dar nu era vorba de ceva foarte urgent...

Ceva mai târziu, însă, în maşină, în drum spre Strathmourne, îi relată cele văzute.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, mărturisi el. Nu se aseamănă cu lucrurile pe care le văd de obicei. O prezenţă aproape... inteligentă, poate o forţă elementară oarecare – aidoma acumulării de energie dinaintea unei tornade sau chiar unui uragan. În orice caz, era ameninţătoare. Iar tu te aflai chiar în centrul atenţiei ei.

Adam ascultă fără să scoată un cuvânt. Văzând că liniştea durează prea mult, Peregrine întreabă:

— Adam, crezi că te afli într-o primejdie?

Pe buzele îngustate ale lui Adam nu se vedea vreo urmă de zâmbet.

— Dacă asupra mea planează un pericol, acesta trebuie mai întâi să capete o formă şi o structură anume.

— Există nişte inamici pe care îi cunoşti? insistă Peregrine.

— Da. Dar cine nu are? răspunse Adam scurt, apoi înfăţişarea lui se mai îmblânzi. Uite ce este, să nu te îndoieşti nici o singură secundă că ai surprins prevestirea unui necaz oarecare ce planează asupră-mi. Regula mea este însă să nu fiu îngrijorat până în momentul când nu am cu adevărat motiv. Răul unei singure zile este suficient, încheie el posomorât.

— Foarte bine, spuse Peregrine, punând greutate în cuvintele sale. Cel puţin ai fost avertizat.

Adăugă apoi în sinea lui: „Iar eu voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te ajut, dacă aceasta va fi de folos…”

Capitolul opt

SÂMBĂTĂ, douăzeci şi şapte, odată cu apusul soarelui, o ceaţă rece şi umedă se lăsă dinspre cele trei vârfuri ale munţilor Eildon asupra străzilor înguste ale oraşului Melrose, aflat pe graniţa Scoţiei. Odată cu venirea nopţii, ceaţa se îngroşă tot mai mult, reducând luminile străzii şi ale ferestrelor la nişte simple pete spectrale în bezna aceea profundă. În scurt timp, ceaţa era atât de densă încât nu puteai să vezi mai departe de câţiva metri. În partea de răsărit a oraşului, faimoasele ruine ale Abaţiei Melrose deveniră, practic, invizibile, fiind scufundate într-un nor imens.

La scurt timp după ora opt, o maşină albă de patrulă, purtând însemnele Poliţiei din Lothian Graniţă, coborî hodorogind pe întortocheata Stradă a Abaţiei şi se opri în faţa intrării pe domeniul abaţiei. Sergentul de la volan întrerupse contactul, coborî geamul din partea sa şi ascultă atent, în timp ce partenerul lui coborî din maşină, luminând cu o lanternă negura de dincolo de porţi. Ceaţa împrăştie raza de lumină înainte ca aceasta să poată dezvălui ceva, însă liniştea era de natură să potolească orice bănuială. Mulţumit că totul era în ordine, poliţistul se întoarse în căldura maşinii şi patrula îşi văzu de drum.

Luminile de poziţie din spatele maşinii

dispărură în ceaţă. Când zgomotul motorului se stinse în depărtare, cinci siluete camuflate de straie de culoare închisă se iviră din umbrele ce înconjurau grădina împrejmuită a Şcolii St. Mary, vizavi de abaţie. Tăcute ca nişte fantome, au traversat strada cu repeziciune şi s-au ascuns pe Drumul Schitului, o uliţă îngustă, mărginind latura de nord a complexului mănăstirii. Odată aflaţi pe uliţă, conducătorul aprinse o lanternă camuflată şi îi îndreptă pe ceilalţi spre o poartă metalică din zidul curţii bisericeşti.

Poarta era încuiată, dar unuia dintre membrii grupului nu-i trebui decât o secundă să o descuie cu o sculă mânuită cu artă. Se strecurară în şir indian pe poartă şi traversară gazonul ud spre ruinele boltite ale bisericii, ocolind latura estică, trecând prin ceea ce fusese odinioară uşa prin care pătrundeau procesiunile dinspre mănăstire spre biserică. Trei dintre cei cinci purtau în spate saci cu diverse scule dintre cele mai felurite, cel de-al patrulea căra o pereche de lămpi alimentate cu baterii. Şeful ducea o geantă încăpătoare din piele şi o husă îngustă din pânză de cort, lungă şi subţire ca sacul în care îşi ţin scrimerii armele lor.

Odată pătrunşi în interiorul naosului, cei cinci se îndreptară direct către o capelă de mici dimensiuni, construită în coltul dintre transeptul nordic şi prezbiteriu, protejată de privirile celor din afară de ziduri exterioare groase, iar din interior, de restul abaţiei. Unul dintre oameni se

strecură, în fugă spre transeptul sudic pentru a se uita cercetător printr-o poartă de zid, apoi se întoarse şi se puse de strajă în mijlocul naosului pavat cu pietriş. Doi dintre ceilalţi îndreptară fasciculele de lumină slabă, filtrată cu albastru, ale lămpilor electrice asupra podelei capelei, în timp ce un al patrulea scoase la iveală o mătură scurtă şi începu să măture cu ea pietrişul de pe o secţiune dreptunghiulară de dale cu care fusese pavată porţiunea de sub îngusta fereastră răsăriteană. După ce acesta îşi terminase treaba, şeful veni la locul cu pricina, se lăsă în genunchi, îşi scoase mănuşile şi mângâie cu mâinile goale dalele care tocmai fuseseră curăţate. Un inel cu sigiliu de pe degetul al treilea de la mâna dreaptă licărea în nuanţe sângerii în lumina albastră.

Descoperi ceea ce căuta. Ridicându-se în picioare, le făcu subordonaţilor lui un semn de confirmare şi se retrase cu câţiva paşi, aşezându-se pe o bucată de piatră a fundaţiei de lângă uşa capelei, începând să cotrobăie prin geantă. Unul dintre bărbaţi veni şi se ghemui lângă el, iar ceilalţi doi despachetară cazmalele, răngile şi târnăcoapele pe care le aduseseră cu ei pentru lucrările de excavare.

— Eu am rămas tot la părerea mea că ar fi trebuit să pregătim partea aceasta din timp, domnule Geddes, îi şopti cel ghemuit, în vreme ce şeful extrase din geantă mai întâi un bol din plumb şi apoi o curea din piele.

Plumbul scoase un zgomot surd când şeful

aşează vasul lângă bocancul său; însoţitorului său nu-i aruncă decât o privire, înainte de a-şi dezbrăca haina de piele, suflecându-şi apoi mâneca stânga a cămăşii negre.

— Ai face bine să nu foloseşti nume reale, răspunse el, tot în şoaptă, dar pe un ton ce nu admitea replică. Cum ştii şi că ritualul pretinde sânge cât mai proaspăt cu putinţă. Dă-i drumul! Nu avem timp de pierdut.

Îi dădu cureaua de piele şi întinse braţul stâng, punându-şi în acelaşi timp bolul de plumb în poală, sprijinindu-se cu spatele de un fragment de coloană romanică. Cel de lângă el nu mai scoase nici un cuvânt, fixă cureaua în chip de garou, apoi se căută în buzunarul de la jachetă, scoţând mai multe obiecte împachetate în pungi de plastic.

Din cea dintâi extrase o faşă sterilă, duhnind a alcool. Conducătorul îşi îndreptă braţul, încleştând şi descleştând cu calm pumnul, de mai multe ori, pentru a pompa sânge în venă, în vreme, ce ajutorul lui îi ştergea pielea de la încheietura cotului, pipăind vena cu vârfurile degetelor, pentru a fi sigur că o va nimeri în lumina slabă. Cel de-al doilea pachet conţinea o bucată de tub transparent din plastic prins cu o clamă pe la jumătatea lungimii lui şi un sistem de conectare la acul steril, aflat în cel de-al treilea pacheţel.

— Acum braţul trebuie ţinut drept, murmură omul, tamponând vena pentru ultima oară, trăgând apoi cu dinţii capacul protector al

acului.

Pacientul nu avu nici un fel de tresărire la pătrunderea acului. Slăbind clama din mijlocul tubului, permise apariţia sângelui, confirmând că acul fusese corect plasat. Mulţumit, bărbatul scoase cele două foiţe protectoare ale unui bandaj în formă de fluture şi îl folosi pentru a fixa acul de braţul şefului, apoi pipăi uşor cu mâna întreaga lungime a tubului până îi descoperi capătul liber, pe care îl introduse în bolul de plumb, unde trebuia ţinut în poziţia respectivă.

— Am pregătit totul, şopti bărbatul, desfăcând clama. Să te las singur câteva minute, după ce-i dau drumul?

Şeful îi răspunse cu un gest nervos; asistentul scoase clama, urmări câteva clipe cum sângele începuse să se adune în vasul de plumb, apoi se sculă în picioare şi se retrase câţiva paşi. Conducătorul îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, şi începu să murmure ceva, legănând bolul de plumb la piept. Cuprins de un uşor fior, asistentul se duse la colegii săi, care scoteau dalele de pavaj şi le rezemau de peretele capelei.

Se întoarse câteva minute mai târziu. Bolul se umpluse mai mult de jumătate şi conţinea poate cam o ceaşcă de sânge, îngenunchind, omul extrase din buzunar, o rolă de bandă adezivă şi nişte foarfeci boante, împreună cu un pachet de vată sterilă. Trase o bucată scurtă de bandă de pe rolă şi o tăie, lipind unul din capete

de coapsa lui, desfăcând apoi pachetul de vată. Zgomotul uşor îl făcu pe conducător să se mişte, deschizându-şi ochii, care, pentru o fracţiune de secundă, părură să strălucească în lumina albăstruie, aproape oprind în loc mâna ce venise să strângă clama şi să oprească scurgerea sângelui.

Momentul acela ciudat trecu însă imediat şi şeful îi întinse bolul de plumb, ţinând în sus capătul îndoit al tubului, ca să nu curgă şi îi întinse braţul, să-i fie scos acul. După ce rana fusese bandajată cu vată şi bandă adezivă, îşi potrivi mâneca de la cămaşă şi îşi îmbrăcă din nou haina, în timp ce asistentul aduna resturile într-o pungă din plastic, pe care o vârî în geanta din piele. Scoase tot de acolo un pămătuf din păr negru de cal, pe care i-l întinse şefului înainte ca acesta să se ridice în picioare, apucând şi vasul de plumb.

— Ai grijă când te ridici, îl preveni, fără a se deranja să-i dea ajutor. S-ar putea să fii ameţit.

Şeful se clătină puţin pe picioare, se sprijini câteva secunde de coloană, respirând adânc, apoi întinse mâna după vas.

— Dă-mi-l încoace, îi ordonă, pocnind în acelaşi timp din degete către cei doi oameni care tocmai îşi terminau treaba cu dalele de piatră. Lăsară totul baltă şi se duseră în centrul zonei, lor alăturându-li-se şi cei ce-l asistase pe şef.

Conducătorul se îndreptă spre marginea nordică a bucăţii pe care o curăţaseră,

cufundând în bol pământuful din păr de cal. Când îl înalţă, sângele începu să picure pe piatra fundaţiei.

— *Sângele vieţii*, şopti el cu asprime.

Întorcându-se apoi spre vest, începu să descrie un cerc care cuprindea întreaga suprafaţă a capelei, mergând împotriva acelor de ceasornic, stropind sânge din belşug pentru a marca hotarul, şoptind cu voce slabă versurile ritmate ale unei invocaţii rituale. Bărbaţii îl urmăreau cu ochi avizi, înclinându-se până la pământ de câte ori conducătorul lor se oprea la sfert de cerc pentru a face un semn şi pentru a turna o cantitate suplimentară de sânge pe pământ şi pe pietrele zidurilor învecinate. Când cercul fu complet, conducătorul îl închise printr-un nou semn. Bolul de plumb era acum gol: îl împachetă împreună cu pământuful într-o bucată de pânză neagră fină şi le băgă într-o pungă de plastic, înainte de a le pune din nou în geantă.

— Zona sacră a fost pecetluită, le spuse oamenilor, Puteţi să începeţi acum.

Cei trei subalterni puseră mâna pe unelte şi începură să sape. Pământul şi pietrişul descriau curbe prin aer, în timp ce săpătorii îşi croiau drumul spre adâncime. În interiorul cercului păzit, răsuna tumultul strident al târnăcoapelor şi cazmalelor. Afară, acolo unde santinela făcea de strajă în jurul naosului întunecat, era linişte ca de mormânt.

Trecură două ore. Oamenii continuau să muncească fără întrerupere. Pe la mijlocul celei

de-a treia ore, săpaseră o groapă adâncă şi dreptunghiulară, cam de dimensiunile unui coşciug şi poate cam de trei picioare de la nivelul podelei. Nu mult după aceea, unul dintre muncitori lovi cu cazmaua un obiect dur, care scoase un zgomot înfundat, ca de metal din care se fac tunurile.

— Asta trebuie să fie, murmură unul dintre oameni.

Apoi lucrară mai cu grijă. O jumătate de oră mai târziu, săpăturile lor dezvăluiseră o lespede grea din granit argintiu, fin granulat. Şeful stropi faţa lespedei cu sare amestecată cu pucioasă, mormăind un cuvânt de poruncă. Linii subţiri ca pânza de păianjen se treziră la viaţă, lucind în lumina lămpilor electrice. Liniile se uneau între ele, formând o complicată spirală de hieroglife. Şeful le zâmbi asociaţilor lui.

— Acesta este locul de odihnă, fără îndoială, le spuse el. Să ridicăm piatra mormântului.

Toţi membrii echipei îşi uniră eforturile, şi lespedea ieşi la suprafaţă cu un geamăt lugubru. Sub ea se afla un sarcofag obişnuit, din piatră. Doi oameni ridicară capacul sarcofagului, dezvăluind privirilor o formă mumificată, înfăşurată în resturile aproape distruse ale giulgiului de pânză.

Cel mai important membru al echipei de săpători exploră spaţiile goale dintre trup şi pereţii sarcofagului, cu mâini ce tremurau de nerăbdare. Mută cu grijă cadavrul şi pipăi pe sub capul, spatele şi picioarele lui, mormăind

nemulţumit din pricină că nu descoperea nimic. Negru de supărare, îşi ridică privirea spre şef.

— Nu este aici! declară el cu amărăciune. Să fie afurisit, nu este aici!

Şeful făcu un gest menit să sugereze că nu se întâmplase nimic grav.

— E doar un mic neajuns şi nimic mai mult. Am venit aici pregătit şi pentru această eventualitate.

Le făcu semn oamenilor săi să iasă din groapă. După ce locul se eliberase, îşi deschise din nou geanta şi scoase la iveală o mână de lumânări stacojii şi o bucată de cretă neagră. Pe cele dintâi le împărţi celorlalţi, pentru a le aşeza la cele patru sferturi ale cercului pe care îl desenase cu sânge, în timp ce el descria grijuliu un triunghi echilateral, în partea nordică a mormântului, cu un vârf îndreptat spre trup. În mijlocul triunghiului plasă, un vas de pământ pentru arderea tămâii.

După ce încheiase aceste pregătiri, se întoarse pentru ultima oară la geantă şi scoase din ea un pachet, conţinând o bucată de mătase neagră, împăturit cu grijă, care, desfăcută se transformă într-o capă scurtă cu glugă. Şi-o aruncă pe umeri, trăgându-şi gluga şi aranjând cu grijă faldurile, care cădeau doar până la coate. O broderie în fir de argint, având forma unui cap de animal care-şi arată colţii, strălucea în partea stângă a închizătorii de la gât. Dintr-un buzunar interior al jachetei de piele apăru o ultimă piesă din cele făcând parte din însemnele

ceremoniale ale regalităţii: un pandantiv din argint atârnând de un lanţ greu din argint.

Cei trei însoţitori ai lui îşi aduseseră cape identice, brodate cu acelaşi cap de animal, dar colorate în roşu. În timp ce se îmbrăcau cu ele, şeful aprinse lumânările şi tămâia. Fumul acesteia era greu, şi, prelungindu-se peste marginile vasului din lut, acoperi încet podeaua, strecurându-se apoi în cosciugul deschis. Atunci când fumul parfumat începu să nu mai lase să se vadă ceea ce se afla înăuntru, şeful desfăcu fermoarul husei alungite. Splendida lucrătură în argint şi aur de Damasc străluci rece în lumina filtrată a lămpilor: era o sabie cu mânerul curbat, lucrată în stilul ornamentat preferat de armurierii italieni de la sfârşitul secolului al XVI-lea.

Trase cu grijă arma din teaca ei presărată cu pietre preţioase. Flancat de cei trei acoliţi, aşezaţi unul în spatele şi câte unul de o parte şi cealaltă a lui, se plasă de partea cealaltă a triunghiului pe care îl desenase pe pământ, cu picioarele aproape atingându-i latura. Întinzând arma la lungimea braţului, descrise un simbol în aer, deasupra mormântului deschis, apoi coborî vârful lamei în aşa fel încât să vină în atingere exact cu vârful triunghiului. Rămase tăcut pentru un moment, concentrându-şi mintea, trupul şi spiritul. Apoi, rosti cu înflăcărare formula vrăjitorească ce deschidea o incantaţie puternică şi periculoasă.

Cuvintele din latina veche, atât de aspre

pentru auz, construiau edificiul lor tainic înlăuntrul graniţelor invizibile ale cercului închis. Ca răspuns, din tărâmul văzduhului şi al umbrei, se stârniră forţe întunecate. Cei trei acoliţi prezenţi la mormânt se cutremurară cuprinşi de un amestec de veneraţie şi extaz, în timp ce conducătorul îşi aduna întreaga forţă a voinţei pentru a controla forţele pe care le stârnea. Cum energiile secrete, de împrumut sporiră vremelnic propria lui putere, spiritul său îndrăzni în sfârşit să smulgă un alt suflet de pe orbită.

Ciocnirea voinţelor divergente zgâlţâi temeiurile cercului, dar forţa unificatoare a ritualului fu suficient de solidă pentru a-i menţine. Implacabil, conducătorul grupului rosti cuvintele ultime ale incantaţiei, invocându-şi victima cu numele ei. Nimic vizibil nu păru să se întâmple o vreme, în timp ce tot spaţiul de deasupra şi din jurul mormântului aduna tensiuni greu de imaginat. Apoi, pe neaşteptate, zona de deasupra triunghiului se încărcă de o ceaţă palidă şi argintie, diferită de fumul greu ce se scurgea încă în mormânt. ’

Ceaţa se îngroşă, căpătând încet formă şi densitate. Două puncte palide de lumină se aprinseră şi clipiră scurt în mijlocul a ceea ce sugera o figură. Clătinându-şi capul, conducătorul acoperit cu gluga lui deplasă vârful săbiei spre marginea gropii, pronunţând un nou cuvânt de comandă.

Chircindu-se de teamă, parcă, ceaţa coborî

în mormânt şi se amestecă cu fumul. Treptat, atât fumul cât şi ceaţa începură să se dizolve, revelând din nou cadavrul mumificat. Dar exalaţia lugubră nu se dispersa de fapt, ci pur şi simplu se scufunda în trup. Pe măsură ce se limpezea aerul, corpul însuşi începu să intre în convulsii spasmodice.

Capitolul nouă

CEAŢA groasă care învăluise Melrose în acea sâmbătă noapte se extinse la nord de Firth of Forth, ajungând până la Fluviul Tay. În oraşul Fifeshire, din Dunfermline, negurile reci nu izbutiră să afecteze decât prea puţin buna dispoziţie a petrecăreţilor care veniseră să ia parte la un bal mascat urmat de o masă şi dans, sponsorizat de bisericile din zonă, în sprijinul fondării unui nou centru de asistenţă juridică. În grădina botanică din apropierea Mănăstirii Dunfermline fuseseră înălţate mai multe corturi din pânză vărgată pe spaţiile verzi dintre serele de sticlă. Luminate cu nenumărate lampioane chinezeşti, pavilioanele răsunau de amestecul teribil de muzică, dans şi râs.

Adam şi Peregrine făceau parte din grupul de oaspeţi invitaţi de Janet şi Matthew Fraser. Aşteptându-se să petreacă o seara agreabilă şi să danseze pe muzică populară scoţiană, aproape toată lumea se îmbrăcase în costumele specifice ţării. Adam, care nu scăpa niciodată ocazia de a se mândri cu vechile tradiţii scoţiene ale familiei sale, purta, cu toată pompa, *kilt*-ul din material ecosez pe fond roşu al Sinclair-ilor; la gâtul pieptarului ce aparţinuse tatălui său se vedea un jabou făcut dintr-o dantelă fină ca o spumă. Broşa cu safire prinsă în dantelă fusese dăruită străbunicii lui de însăşi regina Victoria.

Tocmai o saluta pe gazdă, care arăta splendid în rochia de culoare albastru regal, cu o eşarfă din mătase cu model roşu şi albastru, specific familiei Fraser, prinsă de umărul drept şi funde albastre prinse în părul ei pieptănat în sus. Peregrine fusese temporar deturnat de o veche iubire.

— Dumnezeule, Adam! Cei ce te văd ar putea jura că vremea cavalerilor nu a apus încă! exclamă Janet, prinzându-l cu amândouă mâinile şi studiindu-l în lumina de pe pajişte. Arăţi exact ca un personaj dintr-un roman al lui Robert Louis Stevenson!

Adam râse şi îşi înclină creştetul lui negricios pentru a-i săruta mâna, în semn de mulţumire pentru complimentul ce i se făcuse.

— Tu, în schimb, arăţi ca o eroină a lui Sir Walter Scott! îi răspunse el, dând drumul la unul din braţele ei pentru a-şi putea duce mâna la inimă.

„Să fie fericită ea, cea prea frumoasă! De ale ei favoruri Cavalerul statornic la faptă-nflăcărată fost-a îndemnat! Nicicând nu fi-va ea trecută cu vederea
În falnicul şi nobilul cortegiu…”

— Recită foarte bine, nu, Matthews? îi spuse ea soţului aparte, făcând gropiţe în obraji. E un fragment din *Întoarcerea cruciatului*, nu-i aşa? Însă ştii ceva, în nici un caz nu ar trebui să-ţi iroseşti pe mine cunoştinţele de poezie. Mai bine le păstrezi pentru doamna viselor tale.

„Doamna viselor tale…” Janet pusese din nou ceva la cale. Seara aceasta promitea să devină momentul unei noi tentative din *acelea*. Îşi îndreptă, aparent, întreaga lui atenţie spre ceilalţi oaspeţi ai familiei Fraser, în mintea sa gândindu-se însă cu invidie la Peregrine, care se întâlnise deja cu o fostă dragoste şi care poate avea chiar şansa să o vadă pe fermecătoarea Julia Barrett până la sfârşitul nopţii. Într-o bună zi norocul poate îi va surâde şi lui – deşi, dacă rămânea în continuare la fel de puţin dispus să facă nişte compromisuri în domeniul alegerii unei femei pe cât era şi în multe alte privinţe, ziua aceea putea să se lase aşteptată mult şi bine.

Armoniile exuberante ale unei balade scoţiene îl readuseră la realitate – inclusiv la conştiinţa că se afla în prezenţa unei însoţitoare fermecătoare, faţă de care oricât de curtenitor s-ar fi arătat, nu trebuia să se forţeze câtuşi de puţin. Zâmbind, îi oferi lui Janet braţul.

— Muzica a devenit mai sprinţară, spuse el. Cred că a sosit momentul să dăm un exemplu bun şi să-i lăsăm pe băieţii din orchestra *ceilidh* să înţeleagă că le apreciem eforturile cum se cuvine. Dacă Matthew nu are nimic de obiectat, aş considera un semn de mare onoare să pot dansa cu tine următorul dans.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse Sir Matthew de undeva, de la marginea grupului, privindu-şi de la înălţime soţia şi amicul, luându-şi, în glumă, un aer foarte auster. Există unii

dintre noi care avem de îndeplinit şi îndatoriri, le aduse el aminte. În orice caz, voi distraţi-vă, iar eu mă întorc după ce am să vorbesc cu vicarul despre momentul când vom acorda premiile şi vom strânge fondurile.

Restul grupului se îndreptă spre cortul cel mare, unde cuplurile din ring tocmai încheiau „Dansul sălciei”. Melodia se termina cu o înfloriturâ, însoţită de râsetele dezlănţuite şi aplauzele dansatorilor. Când ringul începuse să se golească încet, conducătorul solid şi îmbrăcat în *kilt* verde al formaţiei îşi ridică acordeonul şi trase microfonul mai aproape.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnelor şi domnilor. Vă rog acum să vă alegeţi partenerii pentru „Sergentul cel chipeş.”

Janet le făcu semn cumnatului ei şi soţiei acestuia, cărora li se alătură imediat sora lui Janet, Lady Eloise McKendrick.

— Mai avem nevoie de o singură persoană! exclamă Janet. Adam, unde se ascunde frumosul dumitale domn Lovat?

Adam era cu câţiva centimetri mai înalt decât majoritatea celorlalţi bărbaţi din încăpere. Folosindu-se de acest avantaj, scrută spaţiul din jur şi descoperi o siluetă zveltă şi dreaptă îmbrăcată în *kilt*-ul de vânătoare al familiei Fraser, care era pe cale să iasă de pe ringul de dans, nefiind însoţită.

— Peregrine! strigă şi-i făcu semne tânărului. Avem nevoie de încă un om.

Peregrine se apropie de ei zâmbind puţin

stingher, dar Janet îl prinse de mână cu un mic hohot de râs îngăduitor şi îl trase în stânga ei.

— Mi-e teamă că acum nu ne putem permite să stai pe margine şi să ne studiezi, spuse Janet, în timp ce se aranjau în două linii de câte trei dansatori stând faţă în faţă.

Aproape simultan formaţia atacă primele măsuri ale unui vioi dans popular scoţian „negru”, însoţit de plecăciuni şi reverenţe ale dansatorilor către şirurile din faţa lor, în timp ce se făceau ultimele schimbări grăbite în grupurile de şase. Sprinten de picioare de la natură, Peregrine ţinu fără dificultate pasul cu Adam şi Janet atunci când cei din grupul lor se prinseseră de mâini şi merseseră în cerc spre dreapta, apoi spre stânga, înainte de a reveni la formaţia de trei. Janet, aflată în mijloc, făcu pereche cu Adam, apoi cu Peregrine, după care conduse o figură de opt. Îşi prinseră mâinile din nou, înaintând şi retrăgându-se în acelaşi timp cu trioul din faţa lor, apoi înaintând şi trecând de această dată printre parteneri, unul din grupuri aplecându-se, râzând, pe sub braţele ridicate ale celorlalţi, întâlnindu-se iarăşi cu un nou grup de trei.

Triourile se uneau pentru scurtă vreme, apoi se despărţeau iarăşi, formând noi şi noi combinaţii, rotindu-se de jur împrejurul ringului. O melodie de dans se continua cu o alta într-un ritm plin de temperament. Peregrine se amuza din ce în ce mai mult, râzând în timp ce-şi pleca fruntea pentru a trece pe sub arc de braţe – iar

când îşi ridică din nou capul, se trezi faţă în faţă cu Julia Barrett.

Din cauza surprizei, Peregrine aproape se opri în loc. Înaintea lui nu se mai afla tânăra gravă şi îndureratăpe care o văzuse la înmormântarea Lady-ei Laura. Sub vraja muzicii însufleţite, madona copleşită de tristeţe a lui Botticelli se transformase în Flora din *Primăvara*. În locul costumului popular scoţian, ea purta o rochie diafană cu motive de flori şi frunze de viţă, iar părul ei auriu flutura liber, cu excepţia şuviţelor din faţă, prinse într-o cascadă de funduliţe din mătase verde. Chiar în secunda când pasul lui ezită, privirile li se întâlniră, schimbând ceea ce semăna unui impuls electric.

Când grupurile din care făceau parte cei doi se uniră într-un cerc, el îi prinse mâna. Ochii fetei erau limpezi, de culoarea albastru-acvamarin, cu priviri la fel de deschise ca ale unei căprioare. O strânse mai tare de mână, forţându-se să găsească o replică potrivită pe care să i-o poată plasa, dar, înainte de a se dezmetici, regulile dansului îl siliră să-i dea drumul. Cei doi parteneri ai ei o purtară departe de lângă el şi, oricât se strădui, nu reuşi să o mai vadă în mulţimea de dansatori.

Executară ale patru figuri, apoi un nou avânt al melodiei anunţă că dansul se apropia de sfârşit. După cele din urmă acorduri, Peregrine i se adresă grăbit lui Janet.

— Vă rog să mă scuzaţi, Lady Fraser! îi spuse el. Tocmai am văzut o persoană cu care

ţin foarte mult să stau de vorbă.

O luă din loc înainte ca ea să-i poată pune vreo întrebare, strecurându-se cu abilitate printre cuplurile dispuse haotic pe ringul de dans, până ce văzu silueta graţioasă a fetei cu părul auriu. Se afla chiar lângă uşă, prinzându-şi la gât o capă de seară cu glugă, din catifea verde, pe care şi-o aruncase peste rochia înflorată. Peregrine îşi grăbi paşii, ajungând-o din urmă chiar în momentul când era pe cale să iasă afară, în ceaţă.

— *Hello*, spuse el, gâfâind puţin. Sper că dansul nu te-a obosit aşa de repede. Seara aceasta de-abia a început.

Îşi întoarse spre el privirile de căprioară, zâmbind de-abia perceptibil.

— O, ştiu. Dar rolul meu serios din cadrul festivităţilor începe peste un sfert de oră, în sala de concert. Aerul este atât de umed în această seară, încât sunt convinsă că harpa mea are neapărată nevoie să fie acordată încă o dată.

— Harpă! exclamă Peregrine, intrigat. Eşti muzician profesionist, cumva?

— Nici pe departe, răspunse ea, râzând. Un amator pasionat, în cel mai bun caz. De obicei, nu particip la concerte publice, continuă ea, dar sunt enoriaşă a bisericii St. Margaret, chiar peste drum, şi atunci când vicarul mă roagă să cânt şi eu, în scopuri de binefacere, nu am cum refuza.

— Bănuiesc că eşti cu mult prea modestă, spuse Peregrine, sincer convins. Dacă îţi

stăpâneşti instrumentul măcar pe jumătate la fel de bine cum cânţi, va fi cea mai strălucită apariţie a întregii seri.

Se uită la el cu o privire directă şi curioasă.

— Nu am avut ocazia să facem cunoştinţă. Greşesc?

— Nu, nu am făcut cunoştinţă. (Peregrine clătină din cap cu un aer mâhnit). Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă prezint de la bun început. Eu sunt Peregrine Lovat.

— Iar eu sunt Julia Barrett, răspunse ea. Dacă nu ne-am cunoscut, unde m-ai auzit cântând?

— În… biserică, murmură Peregrine stins, conştient dintr-o dată că mărturisirea Iui fusese necugetată. Am… am participat ieri la funeraliile Lady-ei Laura.

Se temu ca acea umbră a durerii să nu se aştearnă din nou asupra trăsăturilor ei, dar, spre uşurarea lui, ea nu făcu decât un semn din cap că a înţeles.

— Ah, aşa se explică, spuse ea, zâmbind uşor şi întinzându-i o mână fină. Sunt bucuroasă să întâlnesc pe un alt prieten al ei. Era o fiinţă foarte deosebită.

— Da, aşa este, răspunse Peregrine şoptit.

Degetele ei calde, pline de viaţă se aflau în strânsoarea mâinii lui. Câteva secunde, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, sub impulsul acelei clipe, el întrebă:

— Există vreo persoană anume care să aibă grijă de tine în seara asta?

Bucuria pe care aceste cuvinte i-o făcură Juliei aprinse o scânteie de răutate jucăuşă în ochii ei albaştri.

— Păi, sunt convinsă că unchiului meu îi face plăcere să creadă că este considerat favorit, spuse ea zâmbind. Vino să i te prezint, înainte să înceapă programul meu…

Plecarea lor nu trecu neobservată.

— Ascultă, Adam, spuse Janet, pe ton de vag reproş, ar fi trebuit să mă avertizezi că tânărul tău prieten timid pusese deja ochii pe nepoata lui Albert Barrett.

Adam acceptă acuzaţia cu blândeţe.

— Îmi pare rău. Nu am fost sigur că ea se va afla aici în această seară.

Matthew Fraser se uită amuzat în direcţia soţiei sale şi zise:

— Eşti dezamăgită din cauză că nu poţi să-ţi satisfaci pasiunea pentru peţit? Nu face nimic, Adam va fi veşnic clientul tău.

— Vai, Matthew, cu Adam mi-am pierdut orice urmă de răbdare în momentul de faţă, spuse Janet, prefăcându-se bosumflată. Mi s-ar părea mai mult decât corect ca data viitoare să-l prezint unei văduve bătrâne şi guralive, cu gâtul ca al unei curci şi să-l las pe urmă în ghiarele ei, să se descurce singur.

— Ai milă de mine! exclamă Adam. Ce aş putea face ca să fiu iertat?

— Pentru început, spuse Janet, să ne aduci nişte răcoritoare…

Dansul şi muzica continuară fără pauză.

Aproape o oră mai târziu, Peregrine reapăru cu Julia la braţ. Dispusă, ca întotdeauna, să profite de o situaţie atât de promiţătoare, Janet le ieşi în întâmpinare cu un zâmbet, propunând ca Julia şi unchiul ei să participe, împreună cu ceilalţi oaspeţi ai familiei Fraser, la bufetul organizat de ei, ceva mai târziu, în seara respectivă. Îndemnată de Peregrine cu o rară risipă de fermitate, Julia acceptă cu timiditate invitaţia. După aceea, cele două grupuri reunite petrecură o seară pe care Peregrine, cel puţin, o consideră cea mai plăcută sărbătoare la care participase în ultima vreme.

Pe la orele două dimineaţa, petrecerea începuse să se destrame: centrul de asistenţă se îmbogăţise cu câteva mii de lire, iar nici unul dintre cei prezenţi nu ar fi putut susţine că nu s-a distrat şi nu a mâncat pe săturate. Peregrine o conduse fără prea mare tragere de inimă pe Julia la maşina unchiului ei, regretând că nu putea să o conducă el însuşi acasă. Urmări cu tristeţe luminile din spatele maşinii lui Albert Barrett dispărând în ceaţă.

— Mi-a spus că i-ar face plăcere să mă vadă din nou, Adam, i se confesă el în momentul când Humphrey le deschisese portiera „Bentley”-ului. Mi se pare o fată cu totul remarcabilă!

Pierdut apoi în propria sa reverie, trecu cu vederea licărul trist şi vecin cu invidia din ochii întunecaţi ai lui Adam Sinclair.

În nici o jumătate de oră, Humphrey ajunsese acasă. Obosit, dar încântat, Peregrine

îi ură prietenului său un cordial noapte bună şi se retrase. Se dezbrăcă repede de hainele de seară şi se arunca în pat, aşteptându-se să adoarmă în secunda în care atingea pernele. Cu toate acestea, deşi trupul lui se bucura că se poate odihni, mintea îi rămase într-o stare de activitate stranie.

Pentru început, gândurile lui erau dominate încă de Julia Barrett şi de evenimentele de la Dunfermline. Pe măsură ce se scurgeau minutele, meditaţia lui se îndreptă inexplicabil spre zone mai întunecate. Privind retrospectiv şi deplasându-se cu ochii mintii printre pavilioane şi zone ale grădinii botanice, înţelese ca, deşi înăuntru era doar lumină şi viaţă şi mişcare, spaţiile sufocate de neguri de afară erau hăituite de siluete tainice, cu mâini apucătoare, înzestrate cu degete lungi…

Un val de ceaţă se rostogoli peste scena respectivă, camuflând-o în spatele unei perdele dense de nori. Când norul se subţie iarăşi, Peregrine constată că nu mai avea înaintea ochilor grădina botanică. Pietre de mormânt contorsionate ieşeau la iveală dintre moviliţele inundate de iarbă ale cimitirului medieval, iar o figură palidă şi scheletică se strecura nesigur spre o spărtură în zidul înalt din piatră…

Peregrine se ridică brusc şi orbecăi după ceas. Spre surpriza lui, era şase şi zece minute. Clătină din cap, înţelegând că somnul îi cuprinsese în mijlocul reveriilor. Tocmai vroia să se culce la loc, când auzi târâitul insistent al

unui telefon de undeva, dintr-o altă parte a casei.

Până să ajungă Humphrey să bată la uşa apartamentului său, Adam coborâse deja din pat şi îşi lega cordonul unui halat din lână roşie ca vinul de Burgundia. O singură privire adresată valetului îl lăsă să înţeleagă că se petreceau lucruri foarte importante.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât de devreme, sir, spuse Humphrey, care purta şi el un halat, aruncat în grabă peste pijamalele vărgate. Este inspectorul McLeod, care sună din Melrose.

— Melrose? exclamă Adam, brusc conştient de o senzaţie de înţepătură în degetele mari. Vorbesc de aici, spuse el, îndreptându-se spre telefonul de pe noptieră.

— Să aştept şi eu, sir? întrebă Humphrey, rămânând lângă uşă.

— Cred că ar fi bine.

Adam ridică receptorul şi intră direct în subiect.

— Sunt la aparat, Noel. Ce s-a întâmplat?

Vocea inspectorului de poliţie suna aspru şi era parţial acoperită de paraziţi.

— Scuzele mele pentru că te sun la ora asta imposibilă, Adam, dar am avut un incident destul de ciudat aici, la Melrose. Nu vreau să intru în detalii la telefon, dar cred că vei fi de acord cu mine că trebuie să-i acorzi cea mai mare atenţie.

Trebuie? Modul în care alesese McLeod cuvintele şi o anumită schimbare subtilă a tonului vocii spuneau foarte mult.

— Chiar aşa? spuse Adam, grijuliu ca tonul folosit de el să pară neutru. În acest caz, vin şi eu până acolo să-mi fac o părere. Unde ai prefera să ne întâlnim?

Urmă o tăcere plină de sensuri.

— Fă-ţi drum spre ruinele abaţiei, mormăi vocea din receptor. Vei vedea cordoanele poliţiei. Dacă nu mă aflu acolo când ajungi tu, unul dintre oamenii mei va şti unde să mă găsească.

Era limpede că McLeod îşi lua precauţii, pentru cazul în care convorbirea lor era ascultată şi de altcineva – ceea ce demonstra încă o dată că nu era vorba de o simplă anchetă de rutină a poliţiei.

— Atunci pornesc spre Melrose, spuse Adam, aparent fără grijă. Este… ce? şase şi un sfert, continuă el, aruncând o privire spre ceasul de pe cămin. Cred că o să-mi ia… poate două ore. Din fericire, este duminică, aşa că nu prea va fi circulaţie. Mă străduiesc să ajung cât pot de repede.

— Nu-ţi pretinde nimeni mai mult de atât. Vocea lui McLeod suna ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Îţi mulţumesc, Adam.

— Nu ai pentru ce.

După ce McLeod puse receptorul în furcă, Adam se întoarse cu faţa spre Humphrey: ochii lui întunecaţi aruncau priviri pătrunzătoare, ca

ale unui şoim de vânătoare.

— Cred că cel mai bine ar fi să iau „Jaguar”-ul, spuse el. Şi aş vrea să fiu plecat în cel mult o jumătate de oră. Din câte mi se pare, trebuie să ajung la Melrose cât mai repede cu putinţă.

Humphrey făcu semn că a înţeles.

— În acest caz, ar fi mai bine să mergeţi cu coviltirul ridicat, sir. E vreme proastă afară. Să mă ocup eu de asta?

— Te rog, spuse Adam, ducându-se spre camera de toaletă. Aş vrea şi nişte ceai şi pâine prăjită, dacă reuşeşti să le pregăteşti rapid. Dar înainte de orice altceva, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă te-ai duce şi l-ai trezi pe domnul Lovat. Spune-i ce se întâmplă şi că aş vrea să mă însoţească, dacă doreşte. Am bănuiala că are să se simtă în elementul său.

Capitolul zece

CU MULT înainte de expirarea jumătăţii de oră despre care vorbise Adam, Peregrine se găsea aşezat pe scaunul pasagerului din „Jaguar”-ul albastru al lui Adam. Puternica maşină se îndrepta spre sud, în direcţia Edinburgh, pilotată de proprietarul de la Strathmourne cu mâinile vârâte în mănuşi. Gâfâind încă puţin din cauză că fusese obligat să se pregătească atât de repede, Peregrine mută trusa de desen portabilă de pe genunchi pe podea, între picioare. Adam îi spusese să o ia, dar ceva din maniera mai vârstnicului lui prieten îl făcuse să ezite înainte de a-l întreba de ce.

Era aproape ora şapte, dar din cauza ceţii şi a vremii închise părea să fie cu mult mai devreme. Farurile „Jag”-ului reuşeau cu greu să risipească întunericul, iar luminile maşinilor venind, din când în când, din direcţia opusă te orbeau şi mai tare, din cauza umezelii din aer. Aşa cum presupusese şi Adam, autostrada era aproape goală, dar ceaţa şi, uneori, burniţa te sileau să fii foarte atent la condus şi sa nu rişti prea mult. Cu toate acestea, o parte a minţii sale continua să facă speculaţii, chiar dacă telefonul lui Noel McLeod nu-i oferise decât foarte puţine date, fapt pentru care trebuia să se bizuie pe simple intuiţii. Chiar şi în lipsa

oricărui motiv raţional, nu putea trece peste vagul presentiment că un mister era pe cale să-l poarte pe el şi pe asociaţii săi în inima altui mister, chiar mai periculos decât cel dintâi.

Cu toate că Adam conducea cu măiestrie, ajunseră în marginea localităţii Melrose cu mult peste ora nouă. Circulaţia duminicală de la această oră rămânea redusă, mai ales din cauza vremii, dar lucrările de pe drumuri îl siliră să ocolească de mai multe ori, îndepărtându-se cu mulţi kilometri de la drumul drept. Pe când ocoleau oraşul Galashiels, ceaţa lăsă locul unei ploi reci, aproape de lapoviţă. Adam reglă sistemul de dezaburire şi crescu viteza ştergătoarelor de parbriz: ajunseră, în sfârşit, la Melrose, trecuseră pe lângă faţada impunătoare a lui Waverly Hotel, reducând viteza după ce intrară pe Strada Waverly, pătrunzând apoi prin capătul Străzii Mari.

Lăsă în urma lor, pe partea dreaptă, secţia de poliţie, care părea să se afle într-o activitate de-a dreptul febrilă pentru o duminică dimineaţa, cotiră la stânga pe Strada Buccleuth şi se îndreptară spre mănăstire, aşa cum le sugerase McLeod. Adam nu fu câtuşi de puţin surprins să vadă în parcarea abaţiei – plasată chiar vizavi de intrarea principală spre ruine – două maşini albe ale poliţiei, o dubă şi câteva alte autovehicule fără însemne, probabil aparţinând şi ele tot poliţiei. Chiar înaintea intrării se ridicase o barieră, păzită de un tânăr agent îmbrăcat într-o manta galbenă de cauciuc,

pe spatele căreia se putea citi *Police*. Lângă el se afla un al doilea bărbat, îmbrăcat în haine civile.

În momentul în care pătrunse în parcare, „Jaguar”-ul lui Adam făcu să se întoarcă mai multe capete. Orăşenii curioşi se adunaseră înaintea baricadei, uitându-se şi arătând cu degetul de sub umbrelele pline de apă: acum îşi îndreptaseră atenţia asupra lui Adam, care tocmai parca lângă una dintre maşinile albe ale poliţiei. Dincolo de baricadă şi de gardul din metal care împrejmuia terenurile abaţiei, Adam putea distinge bucăţi de bandă galbenă fluorescentă întinse ca nişte fire de păianjen printre ruine. Mai multe siluete anonime, protejate şi ele de mantale de ploaie, se mişcau în toate direcţiile, printre zidurile ruinate ale abaţiei.

— Activitate febrilă, remarcă Peregrine, întinzându-şi gâtul. Crezi că s-a petrecut o crimă?

— Din câte îmi închipui cu, nu este vorba de un lucru atât de simplu, răspunse Adam sumbru, oprind motorul, deşi bănuiesc că e la fel de grav.

Scoţând la iveală din spatele scaunului din faţă, o şapcă de automobilist din tweed, deschise portiera şi se coborî din maşină în amestecul pătrunzător de ploaie şi ceaţă, protejat de şapcă şi de haina lui lungă din piele de culoare maroniu-cenuşie. Fără a părea prea sigur pe sine, Peregrine coborî şi el şi îşi trase

gulerul hainei din molton, uitându-se chiorâş spre cer.

— Dacă aveam minte, îmi aduceam şi eu o şapcă, mormăi el.

Adam îşi vârî mâinile acoperite de mănuşi în adâncul buzunarelor şi, din bărbie făcu un gest spre maşină.

— Există o umbrelă sub scaunul din faţă, îi spuse el lui Peregrine. Nu-ţi uita nici caietul de schiţe.

Încuiară maşina şi-şi croiră drumul cu grijă, printre bălţoace, până la intrarea în abaţie; pe măsură ce se îndepărtară de maşină, interesul privirilor scăzu şi el. Tânărul agent se alertă la apropierea lor de barieră şi le ieşi înainte, ca şi cum ar fi vrut să-i oprească din drum, dar bărbatul în haine civile îi puse o mână pe umăr şi îi şopti câteva cuvinte la ureche.

— Vă rog să poftiţi, Sir Adam, îi spuse omul în haine civile, zâmbind posac. Ar fi trebuit să-mi dau seama după maşina aia grozavă, dar din cauza şepcii pe care aţi tras-o pe ochi, aproape că nu v-am recunoscut.

— Oricum, Melrose nu este locul unde să apar eu de obicei, răspunse Adam cu un zâmbet, strângând mâna omului. Îmi pare bine să te văd, Hamish. Apropo, adăugă el, în timp ce poliţistul în civil îi trecea dincolo de barieră, el este asociatul meu, domnul Lovat. Peregrine, dumnealui este sergentul detectiv Hamish Kerr, unul dintre cei mai buni oameni ai inspectorului McLeod.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, murmură Kerr, întinzându-i mâna şi lui Peregrine.

— Inspectorul se află prin preajmă? continuă Adam, aruncând în jur priviri cercetătoare, după ce trecuseră de agent.

— Nu se află aici, domnule. A plecat la Angler Hotel cam acum o oră. Să-l trimit pe unul dintre băieţii mei să-l aducă aici, ca să discutaţi cu el?

Adam clătină din cap.

— Cred că dorinţa lui ar fi în primul rând să cercetez zona. Ai putea să-mi spui, pe scurt, ce s-a întâmplat?

Pe figura detectivului apăru o privire ciudata şi prudentă.

— Păi să ştiţi că este ceva foarte neobişnuit, domnule. Băieţii au pus cordon în jurul unei zone din interiorul ruinelor, chiar aici, în fată. Tipii de la judiciar au stat acolo mai mult de o oră. Ăl mai afurisit lucru pe care l-am văzut eu vreodată – vă rog să-mi scuzaţi limbajul, domnule.

Adam îşi reţinu un zâmbet hazliu.

— Ascultă, Hamish, îmi face impresia că eşti şocat – un ofiţer de poliţie cu experienţa şi perspicacitatea ta!

— Nu… era natural, domnule, mormăi Kerr. Aş putea zice că nu mi-a făcut nici un pic de plăcere…

— Cam asta înţelesesem şi eu. Adam se uită în jur degajat, remarcând privirea încordata şi curioasă a lui Peregrine. — Ei bine, ce-ar fi ca

pentru început să citim raportul asupra incidentului, iar pe urmă, domnul Lovat şi cu mine vom arunca o privire prin jur. Noi doi am avut deja de-a face cu tot felul de cazuri ciudate, Hamish.

— Apoi să ştiţi, domnule, chiar aşa este şi ăsta.

Fără să mai lungească vorba, sergentul îi conduse în chioşcul de la intrare, unde erau protejaţi de ploaie. Custodele abaţiei stătea pe un scaun din spatele tejghelei, plângându-se unui agent în uniformă.

— Oamenii cinstiţi şi cu frică de Dumnezeu se întreabă încotro se îndreaptă lumea, spunea el. Eu nu am mai văzut în viaţa mea aşa ceva.

Agentul răspunse printr-o simplă ridicare din umeri. Sergentul Kerr se strecură pe lângă subordonatul său şi ridică de pe tejgheaua de sus un dosar încărcat cu hârtii.

— Iată raportul, sir Adam, spuse el, întinzându-i-l, apoi adăugă, cu o strâmbătură: dacă vreţi să ştiţi părerea mea, există cineva care s-a uitat la prea multe filme cu orori, dintre acelea care se dau după miezul nopţii. Cine şi-ar fi imaginat că o să avem un caz de profanare de mormânt într-un loc atât de liniştit şi paşnic?

O profanare de mormânt? Simţind privirile ce i se înfipseseră în ceafă, Adam parcurse pagina înclinând-o în aşa fel încât să o poată citi şi Peregrine pe deasupra umărului său. Prezentarea era rigidă, în maniera în care sunt redactate peste tot rapoartele de poliţie.

Profitând de camuflajul oferit de ceaţa din noaptea trecută, o persoană sau mai multe persoane necunoscute pătrunseseră pe teritoriul Abaţiei Melrose, fie prin escaladarea gardului ce separă partea din sud a cimitirului de o alee de acces, fie printr-o poartă găsită deschisă, aflată lângă drumul principal, spre nord. Odată intraţi înăuntru, ei săpaseră o porţiune a podelei din capela de nord-est, dezgropând un coşciug din piatră din secolul al XII-lea. Potrivit raportului, coşciugul era în acel moment deschis şi gol.

— Corpul ce se afla în interiorul coşciugului a apărut în barul de la Angler, îi informă sergentul. Este într-o stare avansată de descompunere, nefiind practic, decât un schelet. Stăm cu toţii şi ne spargem capul cum au reuşit afurisiţii care l-au dezgropat să-l care tot drumul fară să-l risipească. Făcu o pauză şi clătină din cap. Ba chiar îţi vine să te întrebi cine naiba ar avea interesul să se apuce ele o asemenea treabă. Şi de ce.

— Într-adevăr, spuse Adam. dându-i înapoi raportul, cu o expresie impenetrabilă. Mulţumesc foarte mult, Hamish. Şi acum haide să vedem puţin locul mormântului.

Sergentul detectiv îi conduse printre ruine, de-a lungul naosului, spre capela profanată, aflată în colţul nord-estic al transeptului. Pe măsură ce se apropiau de benzile galbene întinse la răscruci, Adam simţi în atmosferă o răceală, venind de undeva din zona subconştientului, care nu avea nimic de-a face

cu vremea.

Aici se află Paznici Negri, pe cale să se stingă însă încă puternici! Pe toţi zeii ce-au existat vreodată, putea cineva cu adevărat să fie atât de necugetat încât să abandoneze o operaţiune magică fără a o dezamorsa cum se cuvine, mai târziu?

Vârându-şi din nou mâinile înmănuşate în buzunare, Adam respiră adânc şi făcu pe nevăzute un semn menit să protejeze o persoană, întorcându-se apoi o secundă şi privindu-l, ca din întâmplare, pe Peregrine, chiar înainte de a ajunge la barierele din bandă adezivă.

— Aşteptă puţin Peregrine. Vezi friza de acolo? Da, chiar aceea, deasupra altarului lateral. Aş dori să-i faci o schiţă înainte să ne apucăm de înregistrarea imaginilor din zona mormântului propriu-zis.

Avu mare grijă să pronunţe aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost o rugăminte oarecare. Fară să înţeleagă prea bine ce se întâmplă, Peregrine se întoarse ascultător şi procedă aşa cum îi pretinsese Adam. Fiind asigurat dinspre partea tânărului artist, a cărui atenţie fusese îndreptată într-o cu totul altă direcţie, cel puţin pentru câteva momente, Adam merse mai departe însoţit de Kerr şi se concentră asupra ariei închise de poliţie, dând frâu liber percepţiilor lui mai subtile să intre în joc. După cum simţise deja de la distanţă, zona din imediata apropiere a mormântului deschis era

dominată de vălul încă intact al unei energii psihice malefice.

Bun. Forţa a ceea ce lăsaseră în urma lor răufăcătorii era, fără îndoială, pe cale să slăbească; cu toate acestea, exista încă suficientă putere reziduală pentru a provoca un şoc serios oricărei persoane neprotejate şi, totuşi, sensibile la aceste influenţe, cum era, desigur, Peregrine. ’ Din fericire, Kerr era inconştient de ceea ce se petrece sau se bucura de o protecţie naturală. Adam se întrebă care fusese oare reacţia iniţială a fui McLeod.

— Am să aştept aici, domnule, spuse Kerr, ridicând banda, pentru ca Adam să poată să se strecoare pe sub ea. Pot să-l las să treacă şi pe domnul Lovat, după ce termină?

— Da, mulţumesc, răspunse Adam.

În acelaşi timp, îşi vârî şi mai adânc mâna în buzunarul drept, unde avea o bucată de magnetit de dimensiunea şi forma unui dinte mare de lup. Înaintând precaut şi simţind vibraţiile paznicilor negri pe care profanatorii îi lăsaseră în urma lor, îşi scoase cu un gest firesc mâinile din buzunare, ţinând magnetitul în palmă, unde Kerr nu-l putea vedea. Se opri chiar înainte de locul unde ar fi avut loc contactul şi murmură o invocaţie care era deja veche atunci când marea bibliotecă a Ptolemeilor pierise în flăcări.

Cuvintele investeau magnetitul cu o potenţă spirituală echivalentă cu forţa de atracţie a unui imens magnet. Adam aşteptă până ce simţi un

fior zdravăn în centrul palmei, după care schimbă poziţia: ţinând magnetitul cu formă de colţ ca pe mânerul unei săbii şi cu arătătorul aşezat de-a lungul tăişului ei, o întinse în faţă, până ce vârful penetră în tărâmul confuz dinaintea lui.

Scutul făcu implozie, asemenea unei băşici de săpun, în linişte desăvârşită. Simţi cum magnetitul absoarbe toate resturile forţelor. Un moment mai târziu, orice urmă de energie malignă dispăruse. Cu satisfacţie posacă şi ignorând privirea mirată a lui Kerr, Adam îşi vârî piatra în buzunar şi porni mai departe, plasându-se pe o latură a deschiderii mormântului.

Nu îl surprinse câtuşi de puţin să vadă că groapa era înconjurată de nişte pete, ce nu puteau fi decât de sânge. Aranjamentul de lumânări arse şi triunghiul negru trasat lângă deschidere stăteau şi ele mărturie actului profan de invocare.

Cu atenţia profund zugrăvită pe trăsăturile lui de patrician, Adam îngenunche şi cercetă mormântul. Ridicarea lespedei de granit şi sprijinirea ei de marginea gropii pretinsese nu puţin efort. Coşciugul de piatră, pe care lespedea îl acoperise, avea forma oarecum trapezoidală, cu o porţiune circulară decupată în dreptul capului şi o crăpătură mare, care îl despărţea în două. Era aidoma altor sute de morminte văzute de Adam de-a lungul anilor, dintre care multe erau chiar în acest cimitir.

Singurul lucru sigur pentru Adam era că ocupantul lui nu fusese un om obişnuit.

Sunetul paşilor pe pietriş îi întrerupse şirul speculaţiilor; se întoarse şi îl văzu pe Peregrine aplecându-se să treacă pe sub barierele galbene şi apropiindu-se apoi de groapa mormântului.

— Poftim schiţa frizei pe care mi-ai cerut-o, începu tânărul artist, agitând caietul de schiţe. Nu pot să-mi închipui de ce ai nevoie de ea… nu este prea veche… în schimb…

Deoarece se oprise brusc din vorbire, Adam se ridică şi se răsuci dintr-o singură mişcare fluidă. Peregrine rămăsese locului ca o stană de piatră. Îşi făcea din nou de lucru cu trusa de desen şi scruta capela profanată cu ochii lui migdalaţi măriţi şi foarte atenţi îndărătul ochelarilor. După un moment de nemişcare absolută, îşi trase creionul şi începu să schiţeze cu rapiditate.

Adam se duse în spatele lui Peregrine şi aruncă o privire peste umărul acestuia. Sub creionul sprinten al artistului începea să prindă, contur o scenă: un mic grup de figuri nedesluşite adunate împrejurul unui mormânt deschis.

Adam înţelese ce se petrecea şi se trase înapoi. Lăsându-l pe tânăr să lucreze netulburat, se aplecă din nou, ca să treacă pe sub benzile galbene, şi se retrase spre naos, unde îi aştepta sergentul Kerr.

— Cred că am văzut aici tot ceea ce aveam nevoie să văd, îl informă el pe subordonatul lui

McLeod. De îndată ce termină şi domnul Lovat, pornim la drum. Ai spus că-l putem găsi pe inspectorul McLeod la Angler Hotel?

Kerr îi confirmă din cap.

— Da, domnule. Nu sunt decât câţiva paşi. În locul dumneavoastră, mi-aş lăsa maşina aici. Mergeţi drept înainte pe Strada Abaţiei până la piaţă. Angler este clădirea mare şi albă de pe dreapta, chiar vizavi de Crucea Mercat.

Adam putu constata cu coada ochiului că Peregrine tocmai îşi lăsase creionul deoparte şi închidea caietul de schiţe.

— Îţi mulţumim foarte mult pentru că ne-ai condus, îi zise el sergentului. Domnul Lovat şi cu mine ne putem descurca şi singuri pe drumul de întoarcere…

Angler Hotel era uşor de reperat. Părea un stabiliment confortabil şi prosper, la parterul căruia se aflau un restaurant, – unde se putea servi prânzul – şi un bar. În faţa clădirii fuseseră parcate măi multe maşini. Trecându-le în revistă, Adam recunoscu Range Rover-ul mare şi alb, cu însemne ale Poliţiei, pe care îl folosea de obicei McLeod în misiunile sale din afara oraşului Edinburgh. Pe McLeod însuşi îl găsiră la recepţia hotelului, prins la mijloc între o delegaţie a consiliului municipal şi o pereche de jurnalişti locali înarmaţi cu blocnotesuri.

— Da, da, a fost o poză macabră, spuse McLeod cu amărăciune, şi vă rog să fiţi încredinţaţi că vom face tot ceea ce ne stă în putinţă ca asemenea incidente să nu se mai

repete. De aceea am şi venit de la Edinburgh, pentru a da o mână de ajutor la investigaţii.

Aruncă o privire în direcţia lui Adam şi se pregăti să-şi încheie expunerea.

— Nu excludem posibilitatea ca făptaşii actului de vandalism de ieri seara să fie membri ai unei bande itinerante oarecare. Dar aceasta este tot ceea ce pot declara în momentul de faţă. Veţi primi mai multe date dacă şi atunci când le vom obţine şi noi.

Respinse printr-un gest hotărât orice încercare de a fi interogat în continuare şi păşi grăbit printre cei doi reporteri ca să-i întâmpine pe Adam şi Peregrine lângă intrarea principală a hotelului.

— Mă bucur foarte mult să te văd, Adam! spuse McLeod. Sper că nu a comis nimeni greşeala să te facă să-ţi pierzi timpul.

— Câtuşi de puţin, spuse Adam, clătinând din cap. Noel, te rog să faci cunoştinţă cu Peregrine Lovat, un tânăr artist foarte promiţător. Sper să nu te deranjeze că l-am adus cu mine.

— Bănuiesc că ai motive foarte bine întemeiate, răspunse McLeod, supunându-l pe Peregrine unei priviri scrutătoare în timp ce-i strângea cu putere mâna. Mi-a aduc aminte de dumneata, domnule Lovat. Săptămâna trecută, te aflai în galeria publicului de la tribunal când se prezentau depoziţiile martorilor în cazul Sherbourne. Urma să prânzim împreună.

Peregrine păru puţin surprins.

— Aşa aste, domnule. Îi aruncă o privire oblică lui Adam şi adăugă pe ton neutru. — Mă aflam acolo pentru a face nişte studii portretistice.

— Ei bine, sper că nu ai fost tulburat în munca dumitale de ceea ce ai auzit în tribunal. Mai ales dacă urmează să ne ajuţi în cazul *de faţă*.

Adam interveni înainte ca Peregrine să poată răspunde la această remarcă, ce nu prevestea nimic bun.

— Am fost deja la abaţie, spuse el energic. Există pe aici vreun loc unde putem sta de vorbă în voie?

— Există barul, spuse McLeod, indicând printr-un gest al bărbiei uşa respectivă. Din cauza celor întâmplate acolo ieri seara, am interzis accesul tuturor până la noi ordine.

Adam îşi stăpâni cu greu un zâmbet.

— Din punctul meu. de vedere, locul mi se pare suficient de sigur, îi spuse el lui McLeod. Te rog să ne conduci într-acolo.

Barul era o încăpere spaţioasă, de formă dreptunghiulară, cu draperii roşii la ferestre şi un cămin din piatră în capătul opus. La câţiva paşi în stânga pragului, un ofiţer oarecare de la judiciar desenase cu cretă albă pe covorul roşu conturul vag al unui trup omenesc.

— Aici este locul unde s-a hotărât cadavrul să se întindă pe jos, zise McLeod. Îl învrednici pe Adam cu o privire posomorâtă şi se încruntă. — Ţi-am zis eu că mai devreme sau mai târziu

are să se petreacă ceva foarte greu de explicat presei. M-au trecut toate apele ca să reuşesc să-i conving pe cei de aici că întregul incident nu este deloc atât de straniu pe cât pare.

Adam îşi trase un scaun de lemn şi se aşează, gestul său îndemnându-i şi pe ceilalţi să procedeze la fel.

— De fapt, ce anume s-a întâmplat? întrebă el.

— N-o să-ţi placă deloc, aşa cum nu mi-a plăcut nici mie.

McLeod ocupă un scaun de la bar, proptindu-se cu coatele de tejghea.

— Localul acesta are licenţă să stea deschis până la orele două, le explică el. Cam pe la unu şi jumătate, după cum afirma barmanul, el şi clienţii au auzit un zgrepţănat la uşă. Unul dintre clienţii obişnuiţi s-a dus să deschidă. În prag stătea cadavrul. De îndată ce i s-a deschis, s-a împleticit înainte câţiva paşi şi a căzut pe locul marcat.

Îşi continuă povestirea vorbind mai greu printre dinţii încleştaţi:

— Nu e nevoie să mai spun, martorii din bar au fost mai mult decât şocaţi de incident. Barmanul a anunţat-o pe directoarea hotelului, iar ea a chemat poliţia. Din fericire unul dintre oamenii mei a prins de veste destul de repede şi m-a sunat acasă, povestindu-mi toată tărăşenia. Asta era cam pe la ora trei. În acel moment, nu se ştia încă de unde provenea cadavrul.

— Şi atunci ai venit la faţa locului, spuse

Adam.

McLeod tăcu semn afirmativ din cap.

— În timp ce-mi povestea omul meu, în minte au început să mi se aprindă tot felul de beculeţe de alarmă. Cunoşti sentimentul. Oricum, până să ajung cu aici, unul dintre agenţii din localitate aranjase să se transporte cadavrul la morga Spitalului General al Hotarului, în timp ce colegii lui aflaţi de serviciu ieri-noapte au plecat să cerceteze cimitirele din zonă. Nimeni nu s-a gândit să se uite în abaţie de la bun început, pentru că acolo nu s-au mai făcut înmormântări de ani şi ani – ci numai în curtea exterioară a bisericii. De îndată ce s-a luminat, însă, nu le-a trebuit mult să descopere excavaţiile lăsate în urmă de făptaşi în interiorul abaţiei, locul din care şi-a început cadavrul călătoria.

Profitând de scurta pauză de respiraţie, Peregrine nu se mai putu abţine şi interveni.

— Adică nu cumva vrei să spui că cadavrul a venit de unul singur până la hotel, prin propriile sale puteri! zise el neîncrezător.

McLeod se holbă Ia el pe sub sprâncenele încărunţite.

— Ai putea să-ţi pui la bătaie şi ultimul bănuţ că nu o să declarăm chestia asta! Povestea oficială este că întreaga afacere a fost pusă la cale de o bandă de derbedei răutăcioşi, care au regizat totul să pară că s-a întâmplat aşa cum s-a petrecut de fapt. (Ridică din umeri.) Versiunea aceasta s-ar putea să prindă, dacă o

repetăm suficient de des – mai ales din cauză că singurii oameni care ne pot contrazice sunt câţiva beţivi care-şi pierd nopţile şi al căror mod de a aprecia situaţia este afectat de alcool, cel puţin parţial.

— Relatarea despre un cadavru umblător este cu siguranţă cu mult prea bizară pentru ca să fie îmbrăţişată de prea multă lume, confirmă şi Adam. Chiar dacă există cel puţin doi oameni în această încăpere care ştiu că poate fi perfect adevărată.

Peregrine respiră cu greutate. Îşi căscă gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Afacerea asta este departe de a se fi terminat, continuă Adam calm. Cred că ar fi bine să văd şi eu cadavrul, cât mai curând posibil.

McLeod făcu un gest de aprobare şi coborî de pe scaunul de bar.

— Ai perfectă dreptate. Vom lua maşina mea, ca să pară totul mai oficial.

Capitolul unsprezece

DOUĂZECI de minute mai târziu, un patolog de la Spitalul General al Hotarului îi conduse pe inspectorul Noel McLeod şi cei doi însoţitori ai acestuia în tărâmul glaciar al morgii spitalului. Peregrine mergea chiar în spatele lui Adam, ţinând strâns caietul de schiţe. Nu îndrăznise să se uite mai atent la ultimele lui desene, atât de tulburătoare fuseseră, iar Adam îl îndemnase, încruntat, să închidă caietul, după ce aruncase o privire în fugă. Mirosurile morgii îi dădeau un uşor sentiment de greaţă, aceasta, bineînţeles, şi în legătură cu posibila turnură pe care o putea lua cazul.

— Inspectorul McLeod ar dori să vadă corpul ce a fost adus mai de vreme de la Angler, îi spuse escorta lor îngrijitorului. Sir Adam Sinclair şi domnul Lovat îl însoţesc.

Îngrijitorul ridică o sprânceană şi arătă spre una dintre camerele mai mici de autopsie de lângă sala cea rece.

— Este acolo, doctore, spuse omul, aprinzând luminile. Nu ştiu exact povestea lui, dar aş zice că e mort de multă vreme.

Luminile crude de sus expuseră privirilor o formă înfăşurată în cearşafuri, zăcând pe o masă din oţel inoxidabil. Îngrijitorul îi însoţi în încăpere şi întinse mâna să ridice cearşaful, dar McLeod îl bătu pe umăr şi-i făcu un semn,

oprindu-l.

— Dacă nu te superi, am dori să vedem corpul singuri. Sir Adam este medic; totul e-n regulă.

Îngrijitorul schimbă o privire cu patologul, dar nici unul nu ridică vreo obiecţie. De îndată ce se îndepărtară, Adam se apropie de masă şi înlătură cu grijă pânza. Pentru McLeod nu era nici o surpriza, deoarece apucase să vadă corpul în bar, dar Adam se trezi expirând uşor aerul printre buzele făcute pungă. Peregrine aruncă o privire furişă, îndreptându-şi-o apoi repede într-o altă direcţie.

Zdrenţele aproape putrezite ale giulgiului şi ale unui strai negru, ca de călugăr, atârnau în jurul unei forme ce reprezenta doar cu puţin mai mult decât un schelet ţinut laolaltă de învelişul uscat al pieii. Oasele ieşeau prin piele în mai multe locuri. Trupul aparţinuse unui bărbat aproape la fel de înalt ca Peregrine, dar mai solid. sugerând că individul fusese puternic şi musculos pe când se afla în viaţă. Mâinile, aidoma unor gheare fosilizate, zăceau împreunate într-un nod complicat deasupra crestei proeminente a sternului. Orbitele goale ale ochilor se căscau mari şi negre deasupra zâmbetului fără buze al morţii şi dinţilor îngălbeniţi.

Adam studie cadavrul mai multe minute cu extremă concentrare şi fără să se mişte, încercând să citească semne invizibile ochiului obişnuit. Când începu să vorbească, într-un

târziu, vocea lui se transformase într-un murmur de crâncenă osândă.

— Este, oricum, profund regretabil că făptuitorii acestei crime au avut la dispoziţia lor suficientă putere pentru a putea chema spiritul mort înapoi, la locul de odihnă al trupului, spuse el în şoaptă. Infinit mai rău este, însă, că au fost în stare să oblige acest spirit să intre în mizerul înveliş de oase.

Forţa mâniei lui vibra în aer ca un tunet, deşi vocea nu-i urcase niciodată peste tonul unei conversaţii obişnuite. McLeod rămase impasibil, dar Peregrine tremură uşor, neîndrăznind să pronunţe un cuvânt.

— Asta este cea mai mârşavă faptă pe care am avut nefericirea să o întâlnesc în ultimii ani, continuă Adam, pe acelaşi ton care te îngheţa. Mai mult, este opera unor neofiţi periculoşi. Numai un om prea arogant ca să ţină cont de propriile lui limite este în stare să îndrăznească acest rit al chemării – dacă ne gândim la identitatea individului a cărui voinţă vroia să o supună.

Peregrine îşi adună, în sfârşit, suficient curaj ca să privească mai direct trupul mumificat, tremurând cuprins de un frison rece pe spinare, semănând cu atingerea unor degete de gheaţă.

— Cine… reuşi el să şoptească… cine a fost el, atunci?

Adam nu-i răspunse. Expresia de pe figura lui profund serioasă te lăsa să bănuieşti că se

află într-o perioadă de adâncă introspecţie, ca şi cum ar fi studiat soluţii alternative la o problemă dificilă. Buzele lui McLeod schiţară un zâmbet lipsit de umor.

— Ar trebui să te duci înapoi la şcoală, băiete. Abaţia Melrose, după cum se ştie prea bine, prin tradiţie, este locul de odihnă veşnică a vrăjitorului Michael Scot.

— Michael Scot? tresări Peregrine.

De această dată, întrebarea pătrunse prin reveria lui Adam.

— Nimeni altul decât cel mai faimos magician al Scoţiei, îl informă pe Peregrine. A fost un distins învăţat: cărturar, alchimist, medic şi demonolog – ca să nu mai vorbim de faptul că o vreme a fost astrolog la curtea Sfântului Împărat Roman Frederic al II-lea. Judecând doar după cuprinderea învăţăturii lui şi poate fi considerat unul dintre cei mai iluştri iniţiaţi ai veacului al XII-lea.

— Secolul al XII-lea! exclamă Peregrine neîncrezător. Dar asta înseamnă… cum?… cu şapte sau opt sute de ani în urmă! În mod normal, nu ar mai fi rămas din el decât praful!

— Nu neapărat.

Ochii întunecaţi ai lui Adam începură să studieze intens obiectul discuţiei lor. — Lăsând la o parte posibilitatea ca anumite condiţii în care s-a făcut înhumarea să poată uneori determina o păstrare extraordinară sau chiar mumificarea corpurilor, ar trebui să-ţi aduci aminte că în tradiţia creştină – ca să nu

pomenim decât un singur exemplu – nu este deloc neobişnuit ca trupurile sfinţilor şi vrăjitorilor să reziste descompunerii fizice. De fapt, fenomenul a fost deja acceptat de multă vreme ca un semn postum al potenţei spirituale a unui individ. Scot a fost un magician incredibil de potent – ceea ce ar putea explica rezistenţa rămăşiţelor lui pământeşti.

În timp ce Peregrine asimila aceste revelaţii, privirea lui Adam se îndreptă spre un punct vag, undeva la dreapta lui.

— Există totuşi un lucru care mă tulbură profund, continuă el calm. Tot ceea ce am citit sugerează că Michael Scot nu a fost câtuşi de puţin omul cu care să te joci uşor. Indiferent cine i-a chemat spiritul, a trebuit să înfrângă o rezistenţă extrem de înverşunată. Mă tot întreb cum naiba a fost în stare să o facă!

— Ar fi avut nevoie de un instrument oarecare de focalizare a puterii, murmură McLeod. Poate un talisman… sau chiar un lucru care i-a aparţinut odată lui Scot.

Adam confirma gânditor din cap.

— Focalizarea puterii… da. Asta ar explica foarte multe lucruri. Nu aş putea afirma că am auzit vreodată de un lucru care să-i fi aparţinut lui Scot, dar… Isuse Cristoase, asta este! Sabia Hepburn. De aceea a fost furată sabia Hepburn.

Privirea lui o întâlni pe a lui McLeod.

— Vai, fir-ar să fie, izbucni inspectorul.

După o pauză scurtă. Peregrine şopti uluit:

— Sabia Hepburn? Nu este aceea despre

care citeai în ziar, chiar săptămâna trecută?

— Da.

— Dar era vorba de… o armă din secolul al XVI-lea… o floretă cu mânerul curbat.

Se uită triumfător la Adam: — Ai zis că Scot a trăit în secolul al XII-lea.

— Aşa am zis, răspunse Adam. Pe de altă parte, cred că nu ai interpretat corect ceea ce am spus eu despre necesitatea unui instrument de focalizare a puterii. Nu este neapărat necesar ca legătura cu Scot să fie proprietatea. Gândeşte-te la proprietarul săbiei Hepburn.

— Contele de Bothwell? spuse Peregrine.

— Chiar el, confirmă Adam. În zilele lui, Francis Hepburn – contele de Bothwell – era un binecunoscut iniţiat în magia neagra. Aproape toată lumea credea că avea în mod regulat raporturi cu cei săvârşiţi din viaţă. Era unul dintre cei mai importanţi vrăjitori ai timpului. În cele din urmă, forţele combinate ale bisericii şi justiţiei au reuşit să adune suficiente dovezi împotriva lui pentru a se emite un mandat de arestare. Cu mare greutate a reuşit să se salveze, fugind în Franţa, lăsând în urma lui tot ceea ce poseda – inclusiv sabia.

Îşi înălţă deodată fruntea şi îl privi pe artist cu ochii lui ageri:

— Peregrine, tocmai mi-a venit o idee. Haide să ne uităm mai atent la schiţele acelea făcute la abaţie.

Dezorientat, Peregrine scoase la iveală caietul de schiţe, tremurând în timp ce Adam

întorcea foile. Cea dintâi schiţă, pe care Adam o văzuse în capelă, pe când nu era încă terminată, reprezenta un grup de bărbaţi, cu pelerine scurte şi glugi, în jurul mormântului desfăcut. Şeful stătea la un capăt la gropii, acolo unde fusese desenat un triunghi pe pământ. Purta un medalion la gât şi un inel la mâna dreaptă. În aceeaşi mână ţinea mânerul subţire al unei săbii, cu vârful îndreptat spre mormântul deschis.

Adam privi sabia, încercând să distingă amănunte, apoi cercetă şi restul desenelor – studii detaliate ale aceleiaşi scene. Dintre acestea, Adam alese pe cel ce prezenta sabia însăşi: o armă elegantă cu mânerul încovoiat, lucrat în ornamentatul stil florentin. Din câte ştia Adam, Peregrine nu văzuse niciodată în realitate sabia Hepburn; totuşi, o desenase perfect. Pentru ca să fie sigur, Adam îi oferi schiţa şi lui McLeod.

— Ce părere ai, Noel? Aceasta este arma care a dispărut din muzeu?

McLeod confirmă hotărât din cap.

— Chiar ea este, nu-ncape îndoială. I se adresă apoi lui Peregrine. — Băiete, eşti foarte bun în meşteşugul tău. Acum încep să înţeleg de ce te-a luat Adam cu el.

Peregrine se îmbujoră puţin sub privirile scrutătoare ale inspectorului.

— Atunci poate că mai este ceva, spuse el, dacă sabia am desenat-o bine. Există şi un simbol – capul unui animal oarecare – care

apărea atât pe medalion, cât şi pe inel. Deşi m-am străduit, nu am putut distinge despre ce era vorba exact, îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, spuse Adam, uitându-se din nou la desene. Faptul că nu le-ai putut vedea limpede nu depinde probabil de tine. Aveau paznici foarte puternici plasaţi jur împrejurul zonei de lucru. Sabia pe care au folosit-o i-a aparţinut lui Francis Hepburn, fără îndoială. Faptul este suficient pentru a confirma teoria noastră.

— Indiferent cine a fost, trebuie să recunoşti că au dat dovadă de o fantezie de-a dreptul barbară, comentă McLeod, cercetând desenul de maestru şi făcând o grimasă. Ce cale mai bună de a controla un vrăjitor mort decât sabia unui alt vrăjitor dispărut?

Adam se arătă de acord cu el.

— Exact aşa m-am gândit şi eu. Aproape orice obiect folosit în legătură cu magia se va încărca de unele resturi de energie reziduală după o vreme – iar sabia lui Francis Hepburn va fi devenit o armă deosebit de puternică. Cei ce au furat sabia s-au folosit de acea energie pentru a-i impune lui Michael Scot voinţa lor.

— Dar *de ce?* întrebă Peregrine, stăpânindu-şi un fior. Ce anume crezi că urmăreau ei?

— Ei bine, trebuie ştiut că Scot şi-a petrecut toată viaţa adunând o ştiinţă rară şi periculoasă din tot soiul de surse, spuse Adam. O simplă părere personală: cutezătorii noştri profanatori de morminte căutau probabil cartea de

descântece a lui Scot. Multe dintre legende susţin că a fost îngropată odată cu el. Există desigur şi legende care spun că a fost înmormântat la Abaţia Glenluce, şi nu la Melrose, adăugă el, ceea ce arată că nu trebuie neapărat sa ai încredere în legende.

— E adevărat ce spui, dacă vorbim în general, spuse McLeod. Cu toate acestea, şi eu sunt înclinat să cred că ţinta lor era într-adevăr cartea de vrăji. Întrebarea este, au reuşit să pună mâna pe ea?

— Nu cred, spuse Adam. Dacă ar fi fost îngropată odată cu el, nu ar fi fost nevoie să-i fie chemat şi spiritul. Ar fi luat cartea şi ar fi plecat. Din câte îmi închipui eu, când au văzut hoţii că nu găsesc cartea în coşciug, s-au folosit de sabie pentru a-l aduce pe Scot înapoi în trupul lui, cu intenţia de a-l obliga să le dezvăluie unde se află ea în momentul acesta. Şi cred că a trebuit să le spună, continuă el după o vreme, strângându-şi gura pungă. Cei ce l-au interogat au plecat în grabă de lângă mormânt – mult prea nerăbdători să continue vânătoarea lor ca să le mai pese de dezordinea pe care o lăsau în urmă.

— Ceea ce explică şi de ce cadavrul lui Scot a pornit să umble, încheie McLeod. Nu s-au gândit la ceea ce s-ar putea întâmpla? se miră el.

— Nu cred că le păsa prea tare, spuse Adam – şi căutătura ochilor lui întunecaţi era dură ca oţelul. Neglijenţa lor criminală are să-i coste, daca mi-e dat să am şi eu un cuvânt în toată

afacerea aceasta.

— Ce… ce ai de gând să faci? şopti Peregrine.

— Mai întâi de toate, trebuie să terminăm ceea ce n-au încheiat ei, eliberând spiritul lui Scot.

McLeod scrâşni ceva printre dinţi, semănând în orice caz cu o înjurătură teribilă.

— Doamne Dumnezeule, Adam, se stropşi el, nu cumva vrei să ne spui că spiritul lui Scot este încă legat de asta, – arătă spre cadavrul zbârcit de pe masă chiar acum, cât stăm noi aici?

Adam îşi vârî mâinile în buzunarul pantalonilor şi făcu un semn afirmativ din cap.

— Nu am venit pregătit pentru aşa ceva, trebuie să vă mărturisesc. E necesar să improvizăm şi să sperăm că vom reuşi să desfacem ceea ce a fost făcut. Dacă suntem foarte norocoşi, Scot ne-ar putea spune cine l-a chemat şi unde ar fi putut pleca de aici. Dacă nu…

Vocea i se risipi, el fiind acum concentrat să aleagă cea mai bună cale de atac. Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se vedeau mari şi speriaţi, dar Adam considera că tânărul artist nu-l va dezamăgi. McLeod era, ca de obicei, enigmaticul lui punct de sprijin. După un moment, Adam îşi îndreptă umerii şi întreaga ţinută: în mintea lui, planul prinsese formă.

— Foarte bine, le spuse el celor doi prieteni. Am de gând să văd ce fel de raport pot stabili cu Scot. Peregrine, aş vrea să stai lângă mine, cu

caietul pregătit. Acum ştii destule ca să-ţi dai seama când apare acea capacitate a ta de a vedea lucruri ascunse. Desenează imaginile cele mai bine conturate care-ţi vin în minte – cât mai detaliat cu putinţă. S-ar putea să fie de o importanţă vitală.

— După ce primise din partea neliniştitului Peregrine un răspuns afirmativ, Adam i se adresă lui McLeod:

— Noel, s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu, dar pentru moment ţi-aş fi recunoscător dacă ai sta de pază la uşă. Oricum va fi greu. aşa că numai de întreruperi nu avem nevoie.

— Ai dreptate Adam. Nu va intra nimeni aici în cameră, decât poate o echipă de constructori înzestraţi cu un buldozer!

Adam accepta această asigurare cu un zâmbet trecător, aşteptă până când cei doi asistenţi ai lui îşi ocupaseră poziţiile respective, apoi îşi scoase inelul cu sigiliul din safir din buzunarul de la pantaloni. Se jucă absent cu obiectul o clipă, după care îl puse pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă. Apoi, cu primele două degete ale acelei mâini, trasă o linie în jurul marginilor mesei din oţel inoxidabil, mişcându-se în direcţia acelor de ceasornic, pornind de la capul mumiei: apoi îşi aşează ambele mâini cu palmele pe suprafaţa metalică lucioasă, ca şi cum ar fi fost un altar.

Pentru un moment rămase astfel, cu fruntea sus, ochii închişi şi respiră de mai multe ori profund, coborând de la nivelul conştientei spre

niveluri mai adânci. Din insula de tăcere din centrul fiinţei lui, îşi înălţă scurta rugăciune de invocare:

„Stea a Mării, cea mai puternică Înţelepciune, fii lumină înaintea mea şi în spatele meu”, şopti el. „Fii un far în mijlocul întunericului, o stea luminoasă, care să mă călăuzească şi să mă protejeze…”

La început nu izbuti să simtă nimic dincolo de talazul întunecat al mării – propriul său inconştient – mişcându-se neîncetat, urcând şi coborând, aşteptând în tăcere. Apoi, deodată, o boare de vânt adie în întuneric, mişcându-se peste faţa adâncurilor, aducând cu sine sărutul înviorător al inspiraţiei. Pronunţă Cuvântul rangului său în inima inimilor, şi atunci veniră zorii.

La început nu văzu nimic, din cauza strălucirii ce-l înconjura. Apoi, pe măsură ce aceasta se mai potoli, spiritul lui se regăsi în centrul unei camere goale, cu pereţi de piatră, înaintea sa se găsea o uşă masivă, prinsă în metal, ca o poartă a unui donjon. La stânga uşii, atârnată într-un piron de fier, se afla o cheie mare, acoperita cu rugină.

Atmosfera din încăpere era încărcată de o teribilă furie. Adam o simţea la terminaţiile nervilor săi, ca pe nişte descărcări ale unor curenţi paraziţi. Motivul acestei furii se afla de cealaltă parte a uşii de donjon. Ceea ce vedea erau simboluri, nu avea însă nici o îndoială că acea identitate ce genera tensiunea răspunsese

odinioară la numele de Michael Scot.

Adam studie atent situaţia, cântărind realitatea psihică ascunsă sub imaginile vizuale. Logica simbolică ar fi pretins să ia cheia şi să descuie uşa, pentru a-l elibera pe Scot. Nu avea încredere în simplitatea aparentă a soluţiei, nu reuşi să găsească însă nici o alternativă ascunsă. Conştient că îl paşte o primejdie, îşi adună în cele din urmă puterile şi întinse mana după cheie, pe care o apucă fără să întâmpine nici un obstacol.

Adam se simţi uşurat şi examină mai atent cheia. Era concepută solid şi complicat, nedezvăluindu-şi toate secretele, indiferent cât de atent ar fi fost studiată. Conştient de existenţa unui semnal de alarmă venit de la baza craniului său, introduse cheia în broască şi o răsuci brusc spre dreapta. Mecanismul cedă şi uşa se deschise larg. În aceeaşi secundă, întreg cadrul de referinţă al lui Adam explodă în flăcări.

Focul trosnea şi îl cuprindea din toate direcţiile. Încercă să îl evite şi descoperi că era bine legat de un stâlp înalt. Turnurile gemene ale unei catedrale gotice străjuiau ameninţător deasupra lui, învăluite în nori de fum unsuros. În curtea de dedesubt, masele de spectatori urlau ocări de blasfemie, în limba unei alte epoci.

Dogoarea pârjolitoare îi biciuia tălpile şi picioarele, carbonizându-i carnea de pe oase. În câteva secunde, toată jumătatea de jos a

trupului era cuprinsă de flăcări mistuitoare. Scrumul îi gâtuia ţipetele ce i se urcau spre gât, odată cu limbile de foc. Nu mai exista nici o scăpare… nici o scăpare…

NU!

De undeva, trecând prin mijlocul agoniei, vocea raţiunii se făcu auzită cumva. *Aceasta nu e la Paris!* strigă partea modernă a mintii lui. *Parisul a fost atunci. Aceasta se întâmplă acum!*

ACUM?

Tu nu eşti Jauffre de Saint Clair! Eşti Adam! Sir Adam Sinclair – proprietar la Strathmourne – baron de Templemor – Maestru al Vânătorii!

Agăţându-se de aceste formule ce reprezentau identitatea lui prezentă, recită de nenumărate ori numele şi titlurile lui ca pe o litanie, negând trecutul care era trecut şi afirmând în schimb prezentul. Flăcările se dădură pentru un moment la o parte din calea credinţei lui, iar el se folosi de acea clipă de răgaz pentru a invoca puterile binefăcătoare, care erau un dar al Luminii. În el se iscă o nouă forţă, ca un izvor de apă vie. Legăturile care îl imobilizau slăbiră şi se rupseră; focul se întinse cu un ultim sâsâit răuvoitor al energiilor înăbuşite. Aidoma Păsării fenix de pe stema familiei Sinclair, spiritul eliberat se ridică din cenuşa trecutei existenţe. Odată cu revenirea la starea normală de conştientă, se trezi din nou în spaţiul limitat al morgii de la Spitalul General al Hotarului.

Peregrine îl scruta atent şi profund

îngrijorat. De îndată ce constată că ochii lui Adam se deschiseseră, pomi spre el.

— Te simţi bine? se interesă el.

Adam făcu un semn din cap, fiind încă ameţit; McLeod veni şi el lângă Peregrine.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ai ţipat. Mi-a fost teamă să nu apară cineva din personalul spitalului.

Adam încercă să-şi stăpânească respiraţia şi să se calmeze.

— Pentru un moment, am crezut că trecutul era pe cale să se repete, spuse el cu voce groasă.

— Te referi la propriul tău trecut, se pronunţă McLeod. Atunci ce a fost, cumva un soi de cursă?

— Nu chiar, tresări Adam, aducându-şi aminte. Nu atât o cursă cât o… un efect secundar al descântecului pe care l-au folosit aroganţii noştri prieteni pentru a pune stăpânire pe Scot.

Văzând privirea întrebătoare a lui McLeod, încercă o explicaţie mai limpede.

— Haide să încerc altfel, spuse el. Să spunem că descântecul este menit să… trezească iarăşi rezonanţe din trecut. Oricine pătrunde într-un asemenea câmp riscă sa retrăiască un episod oarecare din propria sa istorie.

— Consideri, atunci, că se aşteptau să intervină cineva? întrebă McLeod.

Adam clătină gânditor din cap.

— Sunt convins că nu la acest nivel. Mă îndoiesc că ei se aşteptau chiar şi la o investigaţie în cunoştinţă de cauză. Dacă s-ar fi aşteptat, i-ar fi costat mult mai puţin efort să facă ordine la mormânt decât să piardă timpul aşezând o cursă în mod intenţionat. Nu sunt convins nici măcar că *asta* s-a întâmplat dinadins. E posibil să fi fost pur şi simplu o răzbunătoare a celor făcute de ei pentru a-l sili pe Scot să se întoarcă. Exact acest caracter întâmplător al acţiunilor lor îi face greu de ghicit şi periculos de urmărit. De acum înainte, trebuie să fim foarte precauţi.

Peregrine, înspăimântat şi nesigur, făcu semn că a înţeles, iar McLeod mormăi şi el un soi de consimţământ.

Şi atunci cum rămâne cu Scot?

— Nu am rupt decât o parte a vrăjii, răspunse Adam. A mai rămas de făcut dezlegarea fizică. În mod normal, nu va fi la fel de dificil. Pe urmă. dacă reuşesc, aş vrea să aflu ce le-a spus.

McLeod îl învrednici pe Adam cu o privire plină de admiraţie, apoi ridică din umeri, aparent mulţumit.

— Dacă aşa zici tu… Eu, o să am grijă de uşă, ca până acum.

Se întoarse la postul lui. Peregrine urmări cu ochii mari şi tăcut cum Adam respiră o dată profund şi apoi descrie o scrie de gesturi rituale, culminând cu trasarea unei pentagrame şi a unei cruci înscrise într-un cerc deasupra

corpului. După aceea, cu degetul mare înscrise un al treilea simbol pe fruntea lui Scot, pe urmă, tot cu degetul mare şi cu cel de-al patrulea de la mâna dreaptă împreunate, atinse tâmplele lui Scot şi-şi închise pleoapele, murmurând un cuvânt de vrajă cu mult prea încet pentru ca Peregrine să-l poată desluşi.

Cadavrul de pe masă începu să se scuture. Gura lipsită de buze se mişcă, iar dinţii galbeni clănţăniră. Tremuratul crescu tot mai mult, culminând cu câteva secunde de adevărat paroxism. Cadavrul se linişti apoi dintr-o dată; doar oasele degetelor continuară să tresalte încet.

Adam rămase nemişcat preţ de câteva bătăi ale inimii, după care îşi deschise ochii. Îşi îndepărtă mâna de la fruntea lui Scot şi se uită spre McLeod.

— Îmi pare rău, Noel, dar voi avea nevoie de tine, spuse el încet. Scot este dispus… ba chiar doreşte foarte tare să comunice cu noi, dar trupul acesta este mult prea descompus. Vrei să-i fii tu voce?

McLeod se strâmbă şi oftă resemnat.

— Mi-a fost teamă că vom ajunge la asta, spuse el, făcându-i semn lui Peregrine să-i ia locul, dar, înainte de a se duce lângă Adam, aplecându-se să mai verifice încă o dată dacă uşa fusese încuiată. Sunt încântat că nu se află aici pastorul bisericii unde mă duc eu, altfel m-ar da imediat afară din Adunarea Generală, a Credincioşilor.

În timp ce se apropia de masa ce se transformase într-un altar al lor de lucru, făcu un semn ritual de recunoaştere, iar această juxtapunere a unui gest magic şi a pioasei preocupări a poliţistului îi smulse un zâmbet discret lui Adam.

— Pastorul bisericii nici nu ar conta prea mult, glumi el. Ce-ar zice superiorii tăi din poliţie?

— Păi ar rămâne imediat cu izmenele-n vine! Hai să-i dăm drumul.

Trecând de cealaltă parte a mesei, în aşa fel încât corpul să zacă între ei, McLeod îşi scoase ochelarii şi-i strecură într-un buzunar de la piept, apoi îşi puse mâinile pe marginea mesei, aşa cum făcuse şi Adam. Închizându-şi ochii. Aproape instantaneu, respiraţia lui căpătă ritmul lent, măsurat, pe care Peregrine îl lega deja de instalarea unei transe. Figura lui Adam capătă şi ea un aspect relaxat, visător, dar nu-şi închise ochii.

Asupra încăperii se lăsă o tăcere profundă. După un timp aparent nesfârşit, Adam se aplecă peste masă, atingându-l uşor pe McLeod între pleoape. Apoi îşi aşează din nou mâinile pe masă, aruncând o privire scurtă la corpul dintre ei.

— Uşa stă deschisă pentru a te întâmpina, psalmodie el. Pătrunde în vasul-om fără teamă.

O pauză cât durata dintre două bătăi ale inimii. Prin trupul masiv al lui McLeod trecu apoi un fior. Trase mult aer în piept şi-şi deschise ochii. Din colţul opus al camerei,

Peregrine îşi înăbuşi reacţia de uimire, deoarece inteligenţa vie reflectată în ochii albaştri şi pătrunzători nu-i mai aparţinea inspectorului de poliţie.

— Vorbeşte, frate, îl îndemnă încet vocea lui Adam.

McLeod îşi mişcă buzele. Pentru moment nu se auzi nici un sunet. O voce nefamiliară vorbi apoi cu imperioasă urgenţă.

— Ce este locul acesta? întrebă fiinţa ce se instalase în trupul lui McLeod. Unde mă aflu, în spaţiu şi în timp?

— Te afli la Melrose, spuse Adam cu voce profundă şi egală. Dar s-au scurs opt secole de când ai fost aşezat aici spre odihnă.

— Cât a trecut de când am fost chemat?

— Nu ştim exact, răspunse Adam. Cel puţin douăsprezece sau paisprezece ore şi poate cel mult optsprezece.

— Optsprezece ore!

Un soi de teamă sclipi în ochii cei albaştri. Privirea pătrunzătoare se îndreptă apoi dincolo de Adam şi Peregrine, ca şi cum ar fi căutat, înnebunit, ceva în depărtare.

— Firul… firul de argint se destramă! murmură vocea lui Michael Scot. Inima se poticneşte…

— Inima! Adam se crispă vizibil, iar în cuvintele lui care urmară se ghicea grija. Prin urmare, posezi o identitate în vremurile noastre?

— Da! Prezenţa aceea care era Michael Scot

produse un tremur chinuitor prin organismul gazdă, iar vocea îi trăda agitaţia: — Acum sunt un copil… doar un copil. Iar moartea este doar la un pas!

Această mărturisire îi dădu un fior rece lui Peregrine. Vederea i se tulbură. Cu ochiul minţii, distinse imaginea unei fetiţe, abia la începutul pubertăţii. Zăcea nemişcată pe un pat de spital, în ghearele îngheţate ale unei come profunde, cu faţa albă ca varul printre pistruii adolescenţei…

— Nu mai am timp, murmură vocea lui Michael Scot. Trebuie să mă întorc de îndată, de nu, trebuie să aştept întoarcerea Roţii. Vocea îi vibră deodată într-un apel disperat: — Pe tot ce este sfânt, dacă îmi eşti frate cu adevărat, te conjur să mă eliberezi! Redă-mi libertatea acum, cât mai există un corp viu în care să mă întorc!

— Chiar aşa vom face, se grăbi Adam să-l liniştească, dar mai întâi te rog sa ne spui – dacă ştii – cine te-a chemat şi de ce?

— Tâlhari din Drumul Negru… Scot părea tot mai tulburat. Vroiau cartea şi aurul meu… aurul filozofal, secretul care dezleagă toate celelalte secrete! M-au vrăjit şi nu am mai avut putere să le ascund locul unde stă ascunsă comoara.

Un suspin frânse cuvintele lui Scot, iar ochii albaştri ai lui McLeod se închiseră, în timp ce un spasm de durere ii scutură trupul.

— Cartea şi aurul sunt păzite, continuă vrăjitorul cu asprime. Tâlharii ar putea totuşi

izbândi, prin puterea care-au uzurpat-o. (Ochii îl aţintiră iarăşi pe Adam.) Jură-mi că ai să-i urmăreşti şi-ţi voi spune de bună voie ceea ce lor am fost silit să le destăinui!

— Îţi jur! spuse Adam. Pe Slujba mea de Maestru al Vânătorii, jur că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a face dreptate.

Această declaraţie fu întâmpinată cu un gest de acceptare al lui Scot. Triumfător, se întoarse cu toată forţa spre Peregrine. Artistul se simţi de îndată prizonierul privirii arzătoare, incapabil să se uite într-altă parte. Durerea îi străpunse ochii, aducând odată cu ea o mare de imagini mentale, silindu-l să pună mâna pe creion şi pe hârtie. Uitând cu totul de locul unde se afla, şi cuprins de o grabă febrilă, se porni să schiţeze tot ceea ce-i trecea prin ochii minţii.

Un castel înălţat pe o coastă stâncoasă… apa neagră şi agitată de la poalele ei. Semiluna unei plaje acoperită de pietricele… o peşteră prinsă între stânci. Creionul lui zbura. Peregrine umplu următoarele pagini din caiet cu o viteză pe care nu o putea controla. În momentul în care Scot îl elibera, mâna îl durea de încordare. Fără să vrea, degetele i se mişcară pentru a scăpa de tensiune, iar creionul îi alunecă dintre ele: erau prea amorţite ca să mai poată strânge.

Creionul se izbi de podeaua goală şi se rostogoli cu zgomotul specific de lemn. Adam aruncă o privire fulgerătoare în direcţia lui Peregrine, apoi se întoarse din nou spre Scot. Privirile lor se înfruntară o fracţiune de

secundă. Adam făcu apoi un semn în spaţiul dintre ei.

— În numele celor Şapte, te eliberez, frate, declară el cu voce profundă şi limpede ca sunetul unui clopot. Du-te în pace şi îndeplineşte-ţi destinul, aşa cum ţi-a fost el hotărât.

Aerul părăsi grăbit plămânii lui McLeod. Trase imediat alt aer în piept şi se rezemă de masa de autopsie. Cadavrul din fata lui păru deodată să se prăbuşească în sine. Sub privirile neîncrezătoare ale lui Peregrine, se transformă în câteva clipe într-o grămăjoară de praf cenuşiu.

În aceeaşi secundă, McLeod îşi pierdu echilibrul lui fragil şi se prăbuşi în genunchi, respirând gâfâit. Încă de la primele semne ale neregulii, Adam se repezise, ocolind colţul mesei şi îl susţinu cu un braţ chiar înainte de a cădea în leşin. Sprijinindu-l pe inspector, cotrobăi în buzunar şi scoase o fiolă cu amoniac pe care o deschise printr-o mişcare a degetului mare şi o trecu pe sub nasul lui McLeod.

— Uşurel, bătrâne, îi murmură Adam, în timp ce McLeod se zvârcolea să scape de aroma înţepătoare.

Adam insistă, aducând iarăşi fiola sub nasul pacientului său. De această dată, inspectorul reuşi să-şi smulgă capul într-o parte şi să deschidă ochii, chiar dacă aceştia nu reuşeau încă să focalizeze cum se cuvine.

— Perfect, bătrâne! îl linişti Adam, pipăind

zona carotidei, pentru a-i simţi pulsul. Te descurci minunat. Totuşi, nu încerca să faci mişcări prea iuţi. Cred că a ieşit din tine ceva mai repede decât te aşteptai tu.

— Oh, vai de mine, chiar aşa a făcut, mormăi McLeod, aşezându-se cu ajutorul lui Adam şi venindu-şi. Încet în fire. Dumnezeule, îmi vine să urlu când procedează aşa! Simt că-mi explodează capul.

— Ai să-ţi revii în câteva minute, îi răspunse Adam. Nu vrei să încerci sa stai în picioare?

— Ba da.

Cu ajutorul lui Adam, McLeod îşi adună picioarele sub el şi se ridică, agăţându-se din nou de marginea mesei, aparent netulburat de faptul că din cadavru nu mai rămăsese decât grămăjoara îngustă de praf. După ce se asigură că stătea din nou bine pe picioare, Adam se retrase şi alungă bariera protectoare din jurul mesei printr-o secvenţă rapidă de gesturi. Deabia după aceea păru să-şi reamintească de prezenţa lui Peregrine.

— Sper că nu te-au speriat toate lucrurile acestea, spuse el. Cu ce te-ai ales?

Artistul strângea caietul de schiţe la pieptul lui ca pe o pernă de salvare: ochii lui mari, îngrijoraţi din cauza lui McLeod, îşi reveniră încet la normal, pe măsură ce înţelegea că inspectorul era în siguranţă, iar Adam i se adresa chiar lui. Ca reacţie la privirea întrebătoare a lui Adam, clipi şi îndrăzni să zâmbească puţin.

— Păi, m-am ales cu *ceva*, de *undeva*, spuse el, privind nesigur de la unul spre celălalt, Inspectore, când ai început să te uiţi la mine, în minte mi-au apărui imagini, pe care nu le puteam stăvili. Iar apoi… mâna a începu! să deseneze, şi nici pe eu nu am mai putut să o opresc.

McLeod chicoti tară veselie.

— Nu eram eu, băiete, îi murmură el.

— Vrei să spui că a fost *cu adevărat* Michael Scot, spuse Peregrine neliniştit. Presupun că ar trebui să mă simt uşurat, pentru că… ei bine, sunt sigur că nu am visat singur toate lucrurile acestea.

Îşi schimbă poziţia mâinilor, apucând caietul de margine, şi atunci se văzu că îi tremurau.

— Oricum, indiferent ce a fost şi de unde a venit, totul se află aici, spuse el, ridicând bărbia cu un gest hotărât. Vreţi să aruncaţi o privire?

Adam primi cu un oftat de uşurare această declaraţie de acceptare a celor întâmplate.

— Excelent, spuse el. Ai trecut cu mult peste *cum* şi *de ce* şi te-ai concentrat asupra lui *ce*. Cred însă că ar fi mai bine să aşteptăm până ce terminăm la abaţie. Mai sunt încă nişte curse acolo în care ar fi bine să nu calce inocenţii, şi asta doar din cauză că nu am avut noi grijă să lăsăm totul cum se cuvine în urma noastră.

I se adresă apoi lui McLeod: — Eşti în stare să mergi?

Inspectorul tocmai îşi aranja cravata şi îşi aşeza ochelarii pe nas.

— Mă simt bine acum, mulţumesc de întrebare. Nu aveam nevoie decât de un mic răgaz. Contemplă urma de praf de pe masă şi căzu pe gânduri: Cred că aşa era normal să se întâmple, odată ce corpul a fost expus la aer mai multă vreme – aşa cum ţi-ar spune orice arheolog.

El şi cu Adam schimbară priviri, ca între cunoscători.

— Voi avea onoarea să certific această explicaţie, spuse Adam. Până atunci, însă, am face bine să ne întoarcem cât mai repede la abaţie.

— Ai dreptate, spuse McLeod. De îndată ce terminăm acolo, voi pune să fie duse rămăşiţele lui Scot înapoi, la locul lor de odihnă…

Capitolul doisprezece

ÎNTORŞI la abaţie, lui Peregrine nu-i rămase decât să joace rolul unui observator fascinat, în timp ce Adam şi McLeod parcurseră sistematic întreaga arie a mormântului profanat al lui Scot, de această dată anihilând prin propriile lor semne de izgonire resturile lăsate în urmă de hoţi. Majoritatea mişcărilor lor erau prea abile şi subtile pentru ca Peregrine să le poată surprinde, în schimb deveni conştient de o uşurare a atmosferei în spaţiul închis al capelei violate. Când cei doi bărbaţi mai vârstnici decât el terminaseră, toate urmele faptei adversarilor lor fuseseră anulate în mod definitiv. Urmându-l pe Adam pe drumul de întoarcere spre parcare, Peregrine simţea că fusese refăcut echilibrul unei balanţe foarte sensibile.

Ceasul arăta deja cu mult peste ora unu. La sugestia lui Adam, cei trei se îndreptară spre Waverly Hotel, unde să ia un prânz mai mult decât meritat. McLeod ceru o mică încăpere separată de sala de mese principală pe care să o folosească numai ei; odată ce li se luase comanda, Adam îi permise, în sfârşit, lui Peregrine să le arate caietul de schiţe.

— Chiar dacă trebuie să ţinem cont de chelneriţele care vor veni aici din timp în timp, consider că putem discuta în siguranţă, spuse el, deschizând carnetul. Ei, ia să vedem ce avem

aici.

Peregrine desenase în total cinci schiţe. Castelul reprezentat în cea dintâi era o structură simplă, mai degrabă fort decât fortăreaţă, alcătuit dintr-o curte interioară centrală nu prea mare, înconjurată de ziduri din piatră. Cea de a doua reprezenta acelaşi castel privit de sus, astfel încât se putea vedea că ocupa o înălţime pe o peninsulă având forma unui pumn, dominând o întindere de ape întunecate. Cea de a treia schiţă arăta aceeaşi faleză din direcţia apei, în care o bucată de plajă în formă de semilună făcea loc unei vegetaţii înflorite, de mici dimensiuni, dedesubtul unei grămezi ameninţătoare de stânci. Cea de a patra era o vedere mai detaliată chiar a stâncilor, în timp ce a cincea era o vedere interioară a unei caverne săpate în formă de potcoavă. Acest al cincilea desen reţinu cel mai mult atenţia lui Adam.

— Asta nu este o peşteră obişnuită, spuse el, lăsând caietul deschis la pagina respectivă şi bătând uşor în desen cu o unghie. Acum înţeleg cât de importantă este afirmaţia lui Scot, anume că aurul şi cartea lui sunt protejate. Uitaţi-vă aici.

Arătă spre un anume punct ce apărea la intrarea peşterii din desen, unde se uneau mai multe trăsături ale creionului lui Peregrine, aparent întâmplător, formând un soi de curioasă figură simbolică in relief, asemănătoare unui trifoi cu patru foi alcătuit ca din nişte fire de

păianjen. McLeod îşi potrivi ochelarii lui de aviator şi studie desenul foarte atent. După o clipă, clătină din cap.

— Chiar dacă este un semn oarecare, mie nu-mi spune nimic, îi mărturisi el lui Adam. De fapt, ce reprezintă?

Ochii lui Adam căpătaseră din nou atât de familiara lor luminozitate interioară.

— Este un *seamrag* – semnul Sidhe-lor, spuse el, iar în colţul buzelor îi răsări un zâmbet fin. Domnilor, din câte se pare, cartea de descântece şi aurul lui Scot sunt păzite de „nimfele munţilor” – „perfidul neam” al ielelor.

— Iele?

Surprins, Peregrine îl măsură pe Adam precaut, neştiind dacă era sau nu vorba de o glumă. Trase cu ochiul spre McLeod, dar inspectorul era foarte serios. Tânărul artist i se adresă în cele din urmă lui Adam.

— Sunt sigur că nu vorbeşti serios.

— Ba dimpotrivă, sunt mai mult decât serios.

Lumina din ochii lui Adam se transformă într-o lucire rece.

— Dacă îţi faci cumva cine ştie ce idei sentimentale despre spiriduşi ai florilor cu aripi diafane, îţi sugerez să renunţi la ele de la bun început. Sidhe-le – ca să folosim vechea lor denumire gaelică – sunt fiinţe aparţinând ordinii elementare a creaţiei. Posedă puteri cu totul disproporţionate în raport cu dimensiunea lor. Toate sunt capricioase. Majoritatea sunt

periculoase. Iar unele dintre ele se dau în vânt după carne şi sânge omenesc.

Peregrine încercă să-şi găsească o poziţie mai comodă pe scaun, pierindu-i orice chef să mai râdă.

— Trebuie că sunt nişte gardieni formidabili pentru oricare obiect preţios, continuă Adam, cu atât mai mult cu cât sunt infernal – în anumite cazuri chiar criminal – de legate de teritoriul lor. Şi nu se lasă cumpărate; a încerca să le opreşti e ca şi cum te-ai pune în calea unei avalanşe, spuse el oftând. Pe de altă parte, este posibil să le îndepărtezi sau chiar să te înfrunţi cu ele, cu condiţia să ştii cum să o faci şi să dispui de suficienta forţă. Ştiind ce au fost în stare să facă profanatorii aceştia de morminte aici, la Melrose, conducătorul lor s-ar putea să dispună de aceste elemente. De acest lucru s-a temut, fără îndoială, şi Scot însuşi. Iar nouă nu ne rămâne decât să plecăm de la aceeaşi presupunere.

— Eu aş fi bucuros să plecăm *oricum* şi *oricând* spui tu, mormăi McLeod, dacă reuşeşti să ghiceşti şi *încotro*.

— Acest castel există *undeva*, răspunse Adam, răsfoind paginile cu celelalte desene. Partea cea mai dificilă va fi să stabilim cum arată el în momentul de faţă.

Pe McLeod nu păru să-l surprindă această declaraţie, dar Peregrine făcu o figură de parcă ar fi căzut din cer.

— Doar nu vrei să-mi spui că am fost supus

unor rezonanţe ale trecutului, şi nu din zilele noastre.

Adam ridică visător din umeri.

— Nu este greşeala ta. Imaginile pe care le-ai recepţionat erau luate din amintirile pe care le păstra Scot despre acele locuri din vremea când mai trăia – imagini vechi de aproape opt sute de ani. Chiar dacă mai există încă, acest castel trebuie că s-a schimbat foarte mult din vremea când îl ştie Scot. Descoperirea lui, sau chiar a locului pe care l-a ocupat va fi o adevărată performanţă.

Peregrine se uită încruntat la schiţele pe care le făcuse.

— Păcat că Scot nu a putut pur şi simplu să ne comunice numele locului respectiv.

— Pleci de la ideea că avea un nume, sau că numele a rămas acelaşi de atunci şi până acum, îi răspunse Adam. În locul respectiv, era poate suficient să i se spună pur şi simplu „fortul” sau „castelul”.

Făcu o pauză, pentru a-i lăsa lui Peregrine timpul să înţeleagă punctul lui de vedere.

— În orice caz, fapt este că nu avem un nume – lucru pentru care nu trebuie să-l învinuim pe Scot. El a făcut tot ce a putut, ţinând cont şi de starea în care se găsea. Dacă situaţia nu ar fi atins un punct critic – şi dacă el însuşi ar fi fost într-o formă mai bună, care să-i fi permis să susţină mai departe comunicarea verbală – ne-ar fi spus probabil mai multe şi mai detaliat. Aşa cum au stat lucrurile, el a fost

chemat prin descântec şi torturat, iar în momentul în care l-am descoperit noi, suferea toarte tare. Dacă îl reţineam mai mult, indiferent cât de lăudabile ar fi fost intenţiile noastre, am fi prelungit nemeritat tortura lui şi am fi agravat rănile pe care le suferise deja. Onoarea m-a obligat să-l eliberez atunci când am făcut-o.

Peregrine rămase pe gânduri. McLeod luă caietul şi mai răsfoi o dată desenele.

— Din câte se pare, trebuie să ne punem pe muncă grea şi să ne înarmăm cu o lupă şi multă răbdare, spuse el oftând. Cel puţin putem elimina de la bun început toate obiectivele medievale care nu sunt situate lângă apă. Mă întreb dacă ar avea vreun rost să compar aceste desene cu fotografiile de cercetare aeriană ale şantierelor arheologice din Scoţia.

— Dacă toate celelalte metode vor eşua, vom încerca şi aşa, se arătă Adam de acord, iar McLeod aruncă din nou caietul pe masă, între ei. Cred că există o cale mai uşoară.

Cei doi însoţitori ai săi aşteptară plini de interes.

— Din fericire, ştim că spiritul lui Scot s-a renăscut în timpurile acestea, iar în prezent este copil, spuse Adam. Dacă putem descoperi copilul, este posibil să reuşesc să obţin suficiente informaţii din subconştientul său care să ne arate calea de urmat.

— Este o fetiţă, spuse Peregrine. Înainte de a-şi putea stăpâni impulsul de a pronunţa aceste

cuvinte nepoftite.

Prietenii lui îl priviră miraţi, iar Peregrine încercă să-şi reamintească, sub privirile lor scrutătoare, imaginea aceea fulgurantă, care îi trecuse prin faţa ochilor pentru a dispărea apoi iarăşi, de care nu-şi reamintise decât acum.

— Eu… înainte ca Scot să mă oblige să desenez… bolborosi el, scuturând din cap şi încercând să fixeze imaginea aceea evazivă. Am avut… acea străfulgerare… cu o fetiţă, cred…

Se uită spre Adam cu o privire rugătoare, clătinând supărat din cap pentru că nu reuşea să-şi aducă aminte mai departe; Adam privi dincolo de el, pentru a se asigura că nimeni nu venea, apoi îşi întinse o mână şi o aşeză pe fruntea lui Peregrine.

— Închide-ţi ochii şi relaxează-te, Peregrine. Inspiră adânc şi apoi dă din nou drumul la aer.

Peregrine îi urmă instrucţiunile, iar atunci Adam îşi luă mâna de pe fruntea lui şi pregăti caietul de schiţe astfel încât să atingă mâinile ce zăceau moi pe masă.

— Şi acum, mintea ta se va întoarce în acel salon din spital, şi vei vedea iarăşi imaginea pe care ţi-a arătat-o Scot – imaginea fetiţei în care este Scot reîncarnat acum. Fă semn din cap când ai reuşit.

În spatele pleoapelor închise se ghicea o hotărâre încrâncenată, apoi capul cel bronzat făcu un gest.

— Bine.

Fără a-şi lua ochii de pe subiectul lui, Adam

întinse braţul, luă un pix cu pastă de la McLeod şi i-l puse în mână lui Peregrine.

— Şi acum, deschide ochii şi desenează ceea ce vezi. Nimic nu te va deranja până ce nu termini de desenat schiţa.

Ca dintr-un vis, Peregrine îşi deschise ochii, iar creionul aluneca deja pe suprafaţa hârtiei din faţa lui. Aproape fară să clipească, se aplecă asupra lucrului cu o concentraţie teribilă; nu se lăsă tulburat nici măcar atunci când chelneriţa le aduse nişte apă şi se retrase din nou. După ce terminase şi pusese creionul deoparte, Adam îl atinse uşor pe mână.

— Excelent. Acum vino din nou lângă noi, în starea ta normală de trezie.

În timp ce Peregrine scotea un oftat şi clipea de mai multe ori, Adam luă carnetul şi îl întoarse, pentru a-l putea privi împreună cu McLeod. Peregrine li se alătură şi el, aproape imediat.

O fetiţă zăcea cu ochii închişi într-un pat alb de spital. Putea avea orice vârstă între zece şi paisprezece sau cincisprezece ani, figura îi era înconjurată de bucle scurte, iar pistruii din jurul nasului îi dădeau un aer de ştrengar, dacă nu ţineai cont de paloarea din jurul gurii şi de încordarea pe care ţi-o inspira corpul zvelt ce se ghicea sub cearşafuri. Câteva linii ale pixului sugerau prezenţa mai multor persoane care vegheau de ambele părţi ale patului – foarte greu de zis dacă erau părinţii îngrijoraţi sau personalul medical, deoarece pixul nu

permisese exprimarea detaliilor fine pe care le reuşea de obicei Peregrine din creion.

— Foarte interesant, Peregrine, spuse Adam. Este ceea ce ai văzut tu la morgă?

— Uitasem totul aproape cu desăvârşire. Bănuiesc că imaginile castelului m-au copleşit. Este util?

— Hm, s-ar putea. Noel, ţie îţi spune ceva?

Inspectorul clătină din cap cu regret.

— Mi-e teamă că nu. Ar putea fi oricare spital şi oricare fetiţă, practic.

— Da, dar avem de-a face cu un spital modem şi nu este vorba de o fată obişnuită, insistă Adam. Din câte se pare este europeană, în vârstă de circa doisprezece ani, aceştia par a fi părinţii, şi… ce este acolo, la capătul patului, Peregrine? Nu cumva o foaie de observaţie?

Surprins, Peregrine se aplecă să vadă mai bine. Într-adevăr, începuse să deseneze foaia de observaţii… acolo, chiar la capătul patului. Dacă îşi ţinea capul în această poziţie… putea, poate, să focalizeze mai bine fişa.

— Adam, trebuie să repetăm, şopti el, scotocind după un creion în buzunar.

McLeod îşi ridică o sprânceană, iar Adam aruncă o privire furişă spre usa din spatele lui Peregrine, dar după aceea îl prinse pe acesta de încheietura mâinii, liniştindu-l.

— Ce anume vezi, Peregrine?

— Încă nu pot distinge, şopti Peregrine. Trebuie să repetăm experienţa, *acum! Profund!*

McLeod se strădui să-şi ascundă un zâmbet,

pentru că nimeni nu-i ordona vreodată ceva lui Adam Sinclair; în schimb acesta, după ce aruncă o nouă privire în spatele subiectului său, ridică braţul şi-şi trecu din nou palma pe deasupra frunţii lui Peregrine. Ochii migdalaţi se închiseră de îndată, iar tensiunea îi dispăru, ca şi cum ar fi fost tăiat brusc firul cu care se mânuie o păpuşă.

— Foarte bine, murmură Adam. Vei intra din nou în transă. Să ştii că ai putea să obţii şi singur acelaşi efect, dar de această dată te ajut şi eu cu vorbele mele. Relaxează-te şi respiră adânc şi scufundă-te acum de două ori mai adânc decât prima dată. Vei vedea un lucru pe care nu l-ai remarcat mai înainte. Ceva foarte important. Mai respiră o dată şi du-te şi mai adânc. Acum începi să vezi imaginea. Du-te din ce în ce mai adânc, iar atunci când poţi vedea limpede imaginea – deseneaz-o.

O vreme, nu se întâmplă nimic vizibil. Cu ochii închişi, Peregrine îşi propti fruntea în palma mâinii stângi, cu cotul sprijinit de masă. Timp de un minut şi mai bine, pe ceasul lui McLeod, cei doi bărbaţi mai maturi schimbară între ei priviri speculative, în timp ce unica activitate a lui Peregrine părea respiratul. Mişcările din spatele pleoapelor închise sugerau o intensă activitate interioară; mâna ce ţinea creionul rămăsese însă nemişcată.

Apoi, creionul tresări pc neaşteptate, pleoapele tremurară şi se deschiseră infim; creionul începu să schiţeze febril. Din diversele

nuanţe de cenuşiu trasate pe hârtie apăru tăblia de la capătul patului de spiral, de această dată mult mai detaliat. Iar pe tăblia patului, nu pe fişa de observaţii propriu-zis ci pe o bandă prinsă în partea de sus a cartonului pc care fusese fixată fişa. se putea citi un nume: *Talbot, Gillian.*

Când Peregrine păru să adoarmă şi creionul se opri. Adam îl atinse iarăşi pe mână.

— Ai terminat? îl întrebă el blând. Peregrine răspunse printr-o mişcare adormită din cap. iar Adam ii aruncă o privire lui McLeod. — Foarte bine. Când eşti pregătit, întoarce-te la starea ta de conştienţă normală. Nu te grăbi, pentru că vii de foarte departe.

Plasă caietul în aşa fel încât el şi McLeod să se poată uita la el cât timp Peregrine îşi revenea. După un număr de secunde, artistul oftă din greu şi-şi deschise ochii.

— Eşti sigur de chestia asta? îl întrebă Adam, arătându-i foaia desenată.

Peregrine se frecă pe faţă cu o mână, se uită la caiet şi făcu semn afirmativ.

— Atât de sigur cât pot fi în general despre aceste lucruri. Dacă restul este real, atunci faptul este valabil şi pentru acest desen. În orice caz, senzaţia a fost identică.

McLeod oftă uşurat şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Perfect. Ei bine, cel puţin putem afirma liniştiţi că Gillian Talbot este un nume englezesc. Credeţi că am exagera dacă ne-am

face speranţe că locuieşte undeva m Marea Britanie?

— Oricum, mentă să încercăm, răspunse Adam. Însă n-am să fiu în stare să mă ocup de asta până ce nu dorm puţin; în mod normal, efortul nostru ar trebui să nu fie inutil.

Luat prin surprindere, Peregrine clipi din ochi, înţelegând de-abia acum sensul cuvintelor.

— Doar nu vrei să spui că ai de gând să încerci să o *găseşti?* exclamă el înfiorat. Pe urmă, continuă el clătinând din cap, nu are nici un rost. Cum poate fi Michael Scot o tânără *fată?*

Zâmbetul vag al lui Adam sugera că aceasta era încă o noţiune asupra căreia Peregrine avea să fie nevoit să-şi schimbe modul de gândire.

— Vom discuta aspectele psihosexuale ale reîncarnării în drumul spre casă, comentă el sec. Până atunci, însă, iată că ne-a sosit mâncarea – pe care tu, amice, o meriţi cu prisosinţă pentru lucrarea ta.

Spunând acestea, închise caietul cu schiţe şi îşi concentră toată atenţia asupra mesei şi asupra discuţiilor cu McLeod despre un subiect mai delicat, şi anume, cum să fie expuse poliţiei şi mediilor de informare acele aspecte ale cazului care nu aveau nici un fel de explicaţie raţională. Deşi se vedea limpede că i-ar fi făcut mare plăcere să se continue discuţia începută mai devreme, Peregrine rămase tăcut şi încercă să înregistreze tot ceea ce auzea – lucru care arăta cât de rezervat putea să fie, o calitate ce

avea să-i folosească.

Ceasul arăta aproape ora trei când Adam şi Peregrine porniră din nou spre Strathmourne. „Jaguar”-ul înghiţea kilometri cam de zece minute, când artistul îşi adună, în sfârşit, curajul să-l întrebe pe Adam – care, de altfel, se aştepta la aceasta – cum de era posibil ca Michael Scot să existe în acel moment într-un trup de femeie.

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse el. Poate am greşit eu. Vreau să spun că prezenţa lui Michael Scot aparţinea, fără îndoială, unui bărbat. Cum e posibil să se fi reîncarnat în chip de femeie? Nu reprezintă identitatea sexuală o parte vitală a personalităţii unui individ?

— Sigur că da, dar vorbim din punctul de vedere al psihiatrului, răspunse Adam. Dar dacă pătrundem pe tărâmul spiritului, poate că trebuie aplicate alte reguli. Trebuie să-ţi spun că spiritul uman, spre deosebire de personalitate, nu este, intrinsec vorbind, nici bărbătesc şi nici femeiesc. El posedă mai degrabă potenţialul de a fi ambele. Eşti de acord că perfecţiunea spiritului trebuie considerată a fi un proces continuu de urmărire a desăvârşirii în vederea atingerii scopului ultim, acela de reunire cu Lumina Divină?

Întrebarea îl luă oarecum prin surprindere pe Peregrine.

— Da… cred că da, spuse el nesigur.

— Foarte bine, atunci, continuă Adam. Printre alte lucruri, desăvârşire înseamnă împlinire – şi echilibru. Acum te întreb: Cum ar

putea vreun suflet individual să spere a deveni desăvârşit dacă nu a trecut prin toate varietăţile de experienţă ale vieţii, inclusiv cele două tipuri naturale de sexualitate?

O privire aruncată lui Peregrine îi dezvălui că, deşi ideile lui prindeau rădăcini, totuşi Peregrine îşi clătină capul cu dispreţ, nefiind capabil să răspundă.

— Haide să judecăm din alt punct de vedere, începu Adam iarăşi. Îmi dau seama că pentru tine nu este simplu. Chiar dacă probabil nu poţi pricepe încă aceste lucruri la nivelurile conştiente, există anumite aspecte ale Luminii pe care le poţi înţelege cel mai bine ca bărbat, iar alte aspecte nu poţi ajunge să le cunoşti decât ca femeie. Feminitatea devine în asemenea momente o mască sfinţită indispensabilă dacă vrei să intri în anumite încăperi ale sanctuarului.

Când se uită din nou la Peregrine, acesta tocmai ofta, cu o figură foarte mirată.

— Haide să mergem câţiva paşi înapoi şi să plecăm de la lucruri concrete, încercă el. *Tu,* de exemplu, te-ai reîncarnat vreodată ca femeie?

— Sigur că da, răspunse Adam.

— Dar eu?

— Fără îndoială.

— Atunci de ce nu am văzut nici o încarnare feminină atunci când m-am uitat la tine – sau în visul meu cu galeria de portrete? întrebă Peregrine triumfător.

— Din câte presupun eu, pară Adam

lovitura, cauza este că nu eşti încă pregătit să te confrunţi cu latura ta feminină la acest nivel. Asemenea gând pur şi simplu nu-ţi venise încă. Mă grăbesc să adaug că aceasta nu are nimic de-a face cu sexualitatea ta – nu mă pronunţ acum în calitate de psihiatru – ci este o simplă afirmare a unei posibilităţi, având în vedere experienţa ta limitată în acest domeniu, sau cel puţin în privinţa încarnărilor prin care ai trecut. Dacă stai şi te gândeşti, nu eşti decât la început. Nu trebuie să te grăbeşti.

Peregrine se război o vreme în tăcere cu această revelaţie.

— Dacă… ceea ce zici tu e adevărat, spuse el în cele din urmă, după frământări evidente şi destul de mari, va trebui probabil să-mi revizuiesc drastic ideile mele despre natura existenţei.

Adam îi făcu un semn destul de confuz de confirmare, iar Peregrine oftă şi îşi trecu mâna prin părul scurt şi blond.

— Foarte bine. Nu am de gând nici măcar să mă prefac că înţeleg; pentru moment, voi lua de bun ceea ce-mi spui tu şi voi pretinde că este adevărat. Dacă zici tu aşa, voi accepta ca fapt că vrăjitorul Michael Scot s-a reîncarnat sub chipul unei fete numite Gillian Talbot, pentru că asta am văzut şi eu cu ochii mei. Dar dacă spiritul lui s-a renăscut cu adevărat aşa cum spui tu, de ce ne-a răspuns la Melrose la numele de Scot, şi nu Gillian? Cine anume este el?

— Ambele persoane, fără îndoială, spuse

Adam. Trebuie să înţelegi că individul nu înseamnă doar creier, sau minte, sau spirit, ci o interacţiune complexă şi simultană a tuturor acestor trei funcţiuni. Creierul este, evident, fizic – o parte a corpului fizic. Dacă vrei, este computerul care acţionează corpul fizic; dar informaţia pe care o adună şi o prelucrează – memoria şi ceea ce se întâmplă cu acea memorie - constituie mintea, adică un aspect al personalităţii – iar *aceasta* poate avea influenţă asupra sufletului pur spiritual. Tocmai experienţa omenească a unei anumite personalităţi este aceea care face ca sufletul să înainteze în călătoria lui spre Lumină, o viaţă după cealaltă. Vorbeam acum câteva momente despre masca pe care trebuie să şi-o pună sufletul, continuă el. Am putea considera personalitatea o mască pe care sufletul o poartă în fiecare dintre încarnări, potrivită pentru perioadă şi pentru circumstanţe, o mască pentru fiecare viaţă. Un Iniţiat aşa ca Michael Scot învaţă să actualizeze aceste măşti şi să le schimbe după voie, să aibă oricând acces la unele trăsături utile ale personalităţilor sale timpurii. Şi tu vei putea deprinde asta. Ai învăţat deja, să vezi măştile altor oameni; asta şi explică, în parte, faptul că eşti un artist atât de bun. Ai reuşit să prinzi frânturi din mai multe dintre propriile mele măşti.

Peregrine înclină capul; judecându-l după expresie, Adam îi simţi agitaţia din acele clipe.

— Unii oameni se pot descurca şi cu spiritul

în starea lui pură, reluă Adam. Pe aceştia îi numim uneori sfinţi sau chiar. zei. Majoritatea are însă nevoie de puncte concrete de referinţă. Când ne aflăm în trupurile noastre, ne purtăm măştile; şi avem tendinţa de a interacţiona mai bine cu alte fiinţe mascate. Dacă se întâmplă ca un suflet să fie smuls temporar din încarnarea lui fizică actuală – aşa cum s-a întâmplat cu al lui Scot – reluarea unei încarnări mai vechi pentru a căuta ajutor este cu mult mai utilă decât tentativa de a interacţiona ca entitate pur spirituală. Ştiind acest lucru, a procedat în consecinţă

— Va trebui să mă mai gândesc la lucrurile astea, spuse Peregrine, nesigur pe el. Să nu fi surprins dacă va dura mai mult până să pot digera totul.

Nu mai scoase nici un cuvânt după aceea – tocmai străbăteau în viteză şoseaua de centură a Edinburgh-ului şi se îndreptau spre Forth Road Bridge – iar atunci când aţipi, extenuat de acumularea atâtor experienţe, Adam putu, în sfârşit, să-şi îndrepte gândurile spre celelalte aspecte ale evenimentelor zilei, renunţând la lupta cu logica lui Peregrine. Erau anumite verigi în cazul Michael Scot care nu se legau prea bine între ele.

Cu excepţia chinurilor infernale la care fusese supus sufletul lui Michael Scot şi a nevoii de a vindeca, dacă era posibil, urmările suferite de micuţa Gillian, cea mai gravă chestiune ridicată de circumstanţele întâmplării de la

Melrose se referea la statutul făptaşilor şi aparenta lor intenţie de a pune mâna pe cartea de descântece a lui Scot. Reflectând asupra întâmplării, Adam consideră că prima lui supoziţie, anume că hoţii erau nişte neofiţi, părea cea corectă. Dezordinea în care se desfăşurase întregul lui asalt asupra lui Scot demonstra limpede relativa lor lipsă de experienţă.

Pe de altă parte, încrucişase până atunci suficient de des spada cu membrii diferitelor loji negre pentru a şti că Maeştrii Lojilor unor asemenea frăţii erau perfect capabili să le acorde învăţăceilor lor mai întreprinzători un grad de autonomie aparentă, ori de câte ori acest lucru servea scopurilor lor ascunse. Nu cumva chemarea lui Michael Scot nu era decât actul necugetat al unor ucenici cu mult prea ambiţioşi, aşa cum de altfel, şi părea? Sau reprezenta mişcarea de deschidere într-o partidă de şah cu mult mai complicata?

Adam se văzu silit să recunoască faptul că, pe baza datelor ce le poseda în acel moment, nu putea da nici un răspuns. Şi nici nu avea cum să se schimbe nimic până ce nu se odihnea puţin. Intrând pe aleea de la Strathmourne, conştientiză brusc oboseala de plumb pe care tot încercase să o alunge de câteva ore bune, extenuare provocată de strădaniile lui pentru a-l elibera pe Scot şi pentru a face ordine în mormânt. Cât despre Peregrine – care se trezise cu o tresărire atunci când Adam oprise „Jag”-ul

şi motorul acestuia – acesta era la fel de epuizat, însă cu mult mai puţin capabil să facă faţă acestei oboseli.

— Îţi mulţumesc, Humphrey, îi spuse Adam majordomului, care le deschisese uşa, pregătit să le ia pardesiele. A fost o zi teribilă. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ne-ai servi ceaiul în bibliotecă – şi încă mai recunoscător dacă ne-ai pregăti şi nişte sandvişuri la ceai.

— Sunt sigur că voi putea încropi ceva, domnule, răspunse Humphrey, foarte sigur pe sine. Şi am aprins focul în bibliotecă acum o oră. Cred că este deja foarte plăcut acolo.

Urmându-l pe Adam de-a lungul coridorului spre uşa bibliotecii, Peregrine făcu o remarcă la adresa lui Humphrey:

— Întotdeauna pare să ştie cu exactitate ce vei dori sau de ce vei avea nevoie, greşesc cumva? spuse el cu mirare. Sper că nu voi afla de la tine că poate citi gânduri. Cum de reuşeşte însă?

Cu toate că era atât de obosit, Adam râse.

— Nu-i vorba de citit gânduri – ci doar de rutina pe care a căpătat-o după atâţia ani, spuse el, făcându-i lui Peregrine semn să se aşeze la locul lui obişnuit, lângă focul ce ardea în cămin. Din câte îl cunosc eu pe Humphrey, o să apară cu tava cât ai clipi din ochi. De ce nu te aşezi să te faci comod?…

Jumătate de oră mai târziu, Peregrine căsca din răsputeri, cu ceaiul în faţă.

— Îmi pare teribil de rău, se scuză el. Nu-mi

dau seama de ce mi-e atât de somn acum, când de-abia e ora cinci. De acord, ieri noapte ne-am culcat destul de târziu şi ne-am sculat devreme azi de dimineaţă, totuşi asta nu e o scuză pentru că mă apucă somnul în mijlocul unei propoziţii. Apoi, abia am mâncat de câteva ore, şi acum am înfulecat iarăşi ca un lup! Cine nu ştie ar zice că am săpat şanţuri toată ziua! ‘

Adam îşi mai luă o plăcintă pregătită cu unt, simţindu-se tot mai în largul său.

— Aceasta este una dintre ideile preconcepute pe care le întâlneşti adesea. Majoritatea oamenilor nu înţeleg că munca psihică poate fi cu mult mai obositoare, decât cele mai crunte forme de muncă fizică.

— Munca psihică? exclamă Peregrine, după ce-şi reprimase cu grijă un nou căscat. Dar eu nu am îndeplinit nici un soi de muncă, psihică sau de altă natură.

— Ba da, îi răspunse Adam. Cum crezi că se cheamă faptul că ai desenat toate schiţele acelea?

Întrebarea îi atrase o privire mirată din partea lui Peregrine.

— În caz că nu ai remarcat încă, îi explică Adam, astăzi ai luat parte foarte activ la ceea ce arată a fi un eveniment psihic semnificativ. Oboseala pe care o resimţi acum este un efect direct al participării tale. Va trebui să înveţi să o învingi dacă doreşti să te implici şi mai mult în povestea aceasta.

Peregrine îşi înălţă fruntea mirat:

— Mi se *permite* să mă implic mai mult?

— Da, ţi se permite… ba chiar eşti încurajat, de fapt. După felul în care se desfăşoară lucrurile, nu-ţi pot promite că voi găsi timpul să-ţi explic tot ceea ce se întâmplă, decât poate după ce totul s-a terminat, dar aş dori să pricepi esenţa măcar a unei părţi a celor pe care le-ai văzut astăzi – şi celor ce s-ar putea să mă vezi făcându-le în viitor.

Peregrine îşi strânse buzele şi respiră cu oarecare greutate; se uita la jocul flăcărilor, căutând acolo ancora unui tărâm familiar.

— Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru toate acestea, Adam. Vreau să-mi spui ce anume faci tu – adică ce faci tu cu *adevărat*. Am senzaţia că m-a cuprins teama.

Cu răbdare, ba chiar şi compasiune, Adam se lăsă pe spate şi oftă, gândindu-se la cuvintele cele mai potrivite. Prin tot ceea ce făcuse Peregrine în ziua respectivă se arătase pregătit să pătrundă şi mai adânc în misterele ce constituiau viaţa şi scopul lui Adam! Dar ceea ce hotăra el că trebuie să-i spună acum se cerea cântărit cu multă grijă, păstrând echilibrul cuvenit între experienţa obişnuită, familiară şi cea mistică, pentru ca Peregrine să nu fugă din calea destinului ce-i fusese hărăzit.

— Probabil aşa cum ţi-ai dat seama deja, începu Adam să tatoneze terenul, uneori eu am rolul nu numai de vraci al minţilor, ci şi al sufletelor. Dintr-un alt punct de vedere, cred că se poate afirma despre mine, ca şi despre Noel

McLeod, că am o însărcinare specială, de păstrător al păcii. Nici nu voi î*ncerca* să-mi definesc sfera mea de autoritate în acest moment, dar ea se situează undeva în cadrul acelui tărâm de experienţă pe care Noel şi cu mine, şi alţii ca noi îl numesc Planurile Interioare. Acestea sunt – o realitate separată, dacă vrei, situată în afara timpului şi spaţiului material, şi totuşi accesibilă minţii omeneşti prin intermediul mişcării interioare a spiritului. Planurile Interioare sunt izvorul viselor, originea inspiraţiei, sursa viziunii profetice. Omul obişnuit nu vizitează Planurile Interioare decât pe calea somnului natural sau a inconştienţei şi nu aduce înapoi decât amintiri fragmentate despre lucrurile întâlnite acolo. Cel Iniţiat, însă, poate călători într-acolo din proprie voinţă, pe deplin conştient de ceea ce face; iar ceea ce aduce cu sine înapoi este ştiinţă.

Peregrine asculta transpus, deşi nu îl mai urmărea din ochi pe Adam; deodată privirea lui suferi o schimbare: auzea parcă, de undeva din depărtare, o chemare de goarnă.

— Cuvintele tale descriu ceea ce fac eu atunci când pictez, spuse el moale. Nu mă refer la partea iniţiatică – ci la rest. Modul meu special de a vedea are legătură cu toate, acestea, nu? De acolo îmi vine inspiraţia. Tu ai vrut să-mi explici aceleaşi lucruri, visul cu galeria de portrete ale mele a vrut să-mi sugereze aceeaşi lume. „Fii liniştit şi cunoaşte…”

— Se pare că ar fi trebuit să folosesc limbajul artistului de la bun început, spuse Adam zâmbind. Din câte presupun eu, îţi va fi dat să ştii mai multe când te aştepţi mai puţin. Nu-ţi mai este teamă, aşa-i?

Peregrine se încordă o clipă, cu un aer de vagă anticipare pe figură, ca şi cum ar fi încercat să realizeze dacă îl mai deranjează o măsea. Pe urmă respiră uşurat, de parcă s-ar fi descotorosit de o mare povară de pe umeri; de-abia apoi se întoarse şi-l privi pe Adam drept în ochi.

— Nu. Nu-mi mai este.

— Eram sigur, spuse Adam. În acest caz, vom continua discuţia mâine dimineaţă. Cât despre mine, sunt foarte curios dacă nu vei visa ceva.

Capitolul treisprezece

ADAM îl anunţă pe Humphrey să pregătească micul dejun la ora nouă. Lui însuşi îşi impuse să se trezească la şase. Cincisprezece minute mai târziu, făcuse deja duşul, se bărbierise şi se îmbrăcase cu acea disciplină şi voinţă pe care ţi le dă obişnuinţa îndelungată. Când coborî tăcut spre bibliotecă, deoarece permisese majordomului şi tânărului lui asociat să se bucure de câteva ore binemeritate de somn în plus, în casă domneau liniştea şi pacea.

Peregrine îşi lăsase caietul cu desene pe masa dinaintea căminului din bibliotecă. În timp ce se aşeză la birou, Adam îl deschise la cel de-al doilea desen al Gillianei Talbot. Căută într-unul din sertare şi scoase la iveală o lupă de bijutier, bogat ornamentată şi veche, pe care o aşeză peste caiet. Apoi se răsuci cu scaunul şi îşi făcu vânt până la cel mai apropiat raft de cărţi.

Poliţa cea mai de jos găzduia o întreagă gamă de hărţi şi atlase. Adam alese o hartă rutieră la scară mare a Marii Britanii şi un atlas al lumii. Spera să nu aibă nevoie de acesta din urmă. Împingându-se înapoi la birou, puse deoparte atlasul şi lupa de bijutier şi despături harta. Extrase de sub ea caietul cu schiţe, aşezându-se în acelaşi timp mai bine în scaun, privind distrat harta. Apoi respiră profund şi se concentră asupra schiţei Gillianei Talbot,

fixându-şi bine în memorie, trăsăturile ei, înainte de a pune caietul la loc, sub hartă.

— Foarte bine, Gillian, fetiţo, murmură el, aşezându-şi mâna dreaptă deasupra hărţii, în locul în care stătea ridicată din cauza caietului. Va trebui să mă ajuţi puţin. Ia să vedem dacă te afli prin Insulele Britanice…

Închizându-şi ochii, începu să se cufunde în transă, concentrat asupra caietului de dedesubtul mâinii şi asupra rezonanţelor transpuse în schiţele făcute de Peregrine. Încercă pentru început filiera Michael Scot, întrucât experienţa lui personală îl apropia mai mult de această identitate; faţeta sufletului ce-l căuta nu exista nicăieri în evidenţele Planurilor Interioare.

Văzându-şi demersul blocat din această direcţie, îşi concentră atenţia asupra matricei Gillianei Talbot. Se putea bizui acum prea puţin pe propria experienţă, deoarece nu o cunoştea pe Gillian decât din desenele făcute de Peregrine; în schimb, identitatea Gillianei avea avantajul de a se afla în acel moment în stare de încarnare, fiind ancorată din punct de vedere fizic undeva pe faţa planetei. Urmele ei astrale trebuiau să fie mai uşor de detectat decât ale lui Scot, în mod normal – cu condiţia să le poată identifica.

Începu să-şi plimbe cu răbdare mâna pe deasupra hărţii Marii Britanii, ţinându-şi ochii încă închişi, cu mintea pregătită să recepţioneze oricare semnal; folosea un soi de model în opt

cu care avea să acopere în cele din urmă fiecare centimetru pătrat al hărţii. După începerea mişcărilor de măturare, încercă să-şi scoată din minte aspectul fizic al hărţii, cu mult prea familiar lui, concentrându-se, în schimb, asupra energiilor, aidoma unor vârtejuri de curent dintr-un imens cazan, pe care spera să le atingă cu mâna. Încetul cu încetul detectă variaţii în interiorul curenţilor, nuanţe subtile de temperaturi şi presiuni.

Se lăsă purtat de ele, iar mâna deveni un element de sine stătător, pornit în căutarea acelei entităţi. Treptat, amploarea mişcărilor scăzu, ele oprindu-se în cele din urmă cu totul, deasupra unui punct de pe hartă. Adam îşi deschise ochii, constatând că palma se situa chiar deasupra Londrei.

— Chiar aşa?

Contemplă zona haşurată cu cenuşiu a oraşului cu un amestec de uşurare şi neîncredere. Pentru a se verifica, considerând Londra o soluţie cu mult prea la îndemână, se ridică în picioare şi apucă harta, răsucind-o de nenumărate ori cu ochii închişi, la întâmplare, aşezând-o apoi la locul ei, pe birou.

Reluă de la început mişcările circulare deasupra suprafeţei, provocând iarăşi o agitaţie a curenţilor şi căutând fluctuaţii. Când mâna i se opri pentru a doua oară, sub ea văzu din nou conturul Londrei.

— Ei, ei, murmură el. Asta simplifică mult lucrurile. Haide să vedem dacă nu cumva putem

restrânge şi mai mult zona.

Lăsând harta Marii Britanii să cadă în dreptul ferestrei din spatele lui, Adam îşi făcu iarăşi vânt spre raftul cu hărţi. De această dată, scoase o hartă la scară mare a Cetăţii Londrei, pe care era trasat caroiajul, şi o ediţie recentă a Atlasului şi Indicelui Străzilor Londrei de la A la Z. Lăsând deocamdată atlasul deoparte şi desfăşură planul oraşului pe birou, netezindu-l şi aruncându-i o privire în treacăt. De această dată, era nevoie de o metodă mai riguroasă.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi închise ochii, cu braţele sprijinite şi palmele în sus, în poziţia de receptivitate maximă. O unică respiraţie profundă îl relaxă şi îl ajută să se concentreze. O uşoară schimbare a centrului de greutate îi aduse toate liniile corpului în stare de echilibru cu planul podelei de sub picioarele lui. Menţinând fară nici un efort acest echilibru, mai respiră încă o dată adânc, însoţindu-şi expirarea cu o rugăciune mută adresată Pantocratorului, pentru ca să-i fie date rezistenţă şi clarviziune.

Aproape instantaneu, înaintea ochiului minţii lui prinse formă imaginea unei piramide neterminate. Susţinând imaginea, se concentră să o completeze până la apex, adăugând cu grijă fiecare nou strat de pietre al edificiului. Când aşează la locul ei piatra din vârf, partea din faţă a piramidei se frânse în două jumătăţi care se deschiseră în afară, pentru a revela ochiul unic, Atoatevăzător, din inima piramidei.

O limbă de flăcări izbucni în pupila ochiului. Permise restului piramidei să se risipească şi atrase acel foc ocular către propriul său spirit viu. Un punct corespondent de căldură radiantă îi răsări în centrul frunţii, în locul ocupat de cel de-al Treilea Ochi al conştiinţei esoterice. Pe măsură ce creştea şi se aprindea, eliberă viziunea şi deschise ochii.

Încăperea fu inundată de curcubeie luminoase, doar pentru o clipă. Nu numai că distingea obiectele, dar le vedea şi aurele, proiectate în toate frecvenţele spectrului, de la infraroşu până la ultraviolet; dintre toate, doar două ieşeau în evidenţă prin albul lor: harta Londrei deschisă pe biroul din faţă şi caietul de desen conţinând toate imaginile legate de sufletul în căutarea căruia se afla Adam.

Efectul de curcubeu dispăru atunci când Adam supuse priveliştea influenţei stabilizatoare a voinţei lui. Strecură caietul sub hartă, aşa cum făcuse şi prima oară apoi îşi fixă lupa la ochi şi se aplecă asupra regiunii din stânga sus a hărţii, unde suprafaţa fusese marcată prin pătrăţele pe un caroiaj. Începu apoi să cerceteze cu multă grijă, milimetru cu milimetru, de la stânga la dreapta şi iar înapoi.

Numele treceau unul după celălalt pe lângă el, un cartier după celălalt: Edmonton, Walthamstow, High Gate. Şi alte cartiere – Hampstead, Islington, Hackney – încă nici un semn din cele aşteptate de el. Îşi îndreptă atenţia asupra rândului următor al caroiajului şi

trecu dincolo de Stepney, Westminster şi Kensington tot fără efect. Ochiul lui se opri apoi asupra zonei Hammersmith.

O lumină albastră punctiformă sclipi sub lupa de cristal. Adam făcu o pauză se concentră intens şi apoi privi din nou. O undă de satisfacţie îl străbătu când surprinse iarăşi pulsaţiile albastre.

— Se află în Hammersmith, nu-i aşa? murmură el încet, relaxându-se şi scoţându-şi lupa de la ochi. Se vedem dacă nu putem strânge şi mai mult năvodul…

Luă ghidul străzilor de la A la Z, consultă indexul şi deschise la paginile ce prezentau planul străzilor din cartierul Hammersmith, la sud şi vest de Hyde Park şi Kensington. Aşezând un cuţit din aur pentru deschis scrisori peste pagini, pentru a le menţine deschise, îşi puse din nou lupa şi repetă explorarea. Cercetarea paginii din stânga rămase fără rezultat, dar când trecu la pagina din dreapta, distinse licărirea albastră la sud de staţia de metrou Hammersmith. Studiind mai atent, descoperi că în locul respectiv se află Spitalul Charing Cross.

Încruntând din sprâncene, Adam se descotorosi de lupă şi se aşează mai comod în scaun, trăgând caietul de desen de sub hartă. Nu se îndoia că Gillian se afla în locul descoperit de el. În calitatea lui de medic, nici accesul la un posibil pacient nu putea fi prea dificil. Iar dacă avea nevoie de ajutor, cunoştea mulţi dintre doctorii importanţi de la Charing Cross.

Sperase, însă, că nu o va găsi pe Gillian Talbot într-un spital. Faptul că se afla încă într-o asemenea instituţie îi dădu un fior de nelinişte. Reunirea spiritului cu trupul ar fi trebuit să însemne reînsănătoşirea fetei şi întoarcerea la normal.

Desigur, era posibil ca medicul ce se îngrijea de ea să o fi reţinut pentru observaţii, din precauţie profesională. În mod normal, un copil sănătos nu poate intra în comă spontană aşa, fără un motiv medical bine întemeiat. Exista însă şi cealaltă posibilitate, ca, în timpul perioadei cât sufletul fusese despărţit de trup, să se fi produs mari vătămări. Şi dacă se întâmplase aşa, reflecta Adam posomorât – lăsând deoparte suferinţele Gillianei însăşi – şansele lui de a restabili legătura cu personalitatea ascunsă a lui Michael Scot puteau să fi scăzut la zero.

Lucrurile trebuiau însă făcute în ordinea lor firească. Înainte de a pomi spre Londra, era necesar să confirme că Gillian Talbot se afla, cu adevărat, la Spitalul Charing Cross. Avea încredere în metoda de care se folosise, dar era înţelept să-ţi verifici descoperirile prin mijloace convenţionale, atunci când se putea. Scoţând o carte de telefon a Londrei, parcurse lista de *Spitale* până ce găsi Charing Cross. În timp ce forma numărul şi aştepta să i se răspundă, îşi pregăti un plan.

— Spitalul Charing Cross.

— Bună dimineaţa, răspunse Adam, omiţând

cu bună ştiinţă să se prezinte. Încerc să găsesc o pacientă cu numele de Gillian Talbot. Bănuiesc că a fost internată ieri de dimineaţă. Aţi putea să-mi spuneţi dacă există la dumneavoastră cineva care poartă acest nume?

— Vă rog să repetaţi numele, domnule.

— Gillian Talbot.

— Vă rog să aşteptaţi un moment, până verific.

Pe linie se auzi un clinchet şi apoi o înregistrare care aducea cu dangătul clopotelor de la Big Ben interpretat pe un xilofon jucărie. Strâmbându-se, Adam se uită chiorâş la receptor. Cam pe la mijlocul celei de a treia repetări a cântecului, vocea operatoarei interveni din nou.

— Avem, într-adevăr, o pacientă înregistrată sub acest nume, domnule. Este, de fapt, vorba de un copil. A fost internat la secţia de pediatrie ieri dimineaţă, cam la ora zece şi jumătate.

— Chiar pe ea o caut, spuse Adam. Cine este medicul sub îngrijirea căruia se află, vă rog?

— Trebuie să fie doctoriţa Ogilvy, veni răspunsul prompt. Să vă dau legătura la pediatriei

Dintr-un automatism, Adam începuse să-şi noteze numele doctoriţei, însă întrebarea îl făcu să se oprească. Nu dorea să vorbească, deocamdată, cu doctoriţa Ogilvy, o necunoscută pentru el; prefera să inventeze mai întâi o explicaţie plauzibilă oarecare a interesului lui fată de Gillian Talbot.

— Momentan nu este nevoie, răspunse el, gândind febril. Ştiu cât de ocupaţi trebuie să fie cei de acolo atât de dimineaţă. Cam la ce oră îşi termină vizitele doamna doctor Ogilvy de obicei?

Auzi zgomotul paginilor răsfoite ale unui caiet.

— De obicei pleacă pe la orele unu, veni răspunsul. Aici va sosi în cel mult o oră. Dacă îmi lăsaţi un număr de telefon, aş putea să o rog să vă sune, sunteţi de acord?

— Nu, am să o caut mai târziu. Nu ştiu sigur unde am să mă găsesc. Vă mulţumesc foarte mult.

Înainte ca operatoarea să mai poată pune şi alte întrebări, puse receptorul în furcă şi trecu în revistă cu grijă întreaga conversaţie. Evitase să-şi spună numele. Reuşise, din câte îi spunea analiza pe care o făcea, să nu trezească vreo suspiciune inutilă. Oricine avea dreptul să se intereseze de prezenţa unui pacient în spital şi de numele medicului curant. Prin măiestria cu care îşi pusese întrebările, Adam mai reuşise să afle că Gillian se afla în secţia de pediatrie, iar medicul ei era o doctoriţă care nu venise încă să-şi înceapă vizita.

Dacă spera să mai obţină şi alte informaţii înainte de a porni spre Londra, trebuia să-şi continue investigaţia cât mai repede.

Consultă din nou cartea de telefoane, sperând să găsească un număr special al secţiei de pediatrie, se consolă, apoi formă iarăşi

numărul centralei. Norocul fu de partea lui. Vocea care îi răspunse de această dată era puţin diferită de cea dintâi.

— Pediatria, vă rog, spuse el.

— Un moment, veni răspunsul scurt.

Adam aşteptă să i se facă legătura, trasând cercuri în jurul numelui Ogilvy, concentrându-se iarăşi când se auzi o voce:

— Pediatria, infirmiera şefă O'Farrell.

— Bună dimineaţa, la telefon doctorul MacAdam, spuse Adam, folosindu-se de un nume pe care îl mai utilizase atunci când dorea să-şi păstreze anonimatul. Aveţi în secţie o pacientă numită Gillian Talbot. Doctoriţa Ogilvy a internat-o ieri de dimineaţă. Aţi putea să-mi spuneţi cum se simte astăzi?

Tonul lui sugera autoritate, dar nu şi rugăminte, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să întrebe. Acest lucru, plus titlul de medic pe care îl folosise părură să înlăture orice reţinere pe care, eventual, ar fi avut-o infirmiera şefa O'Farrell.

— Aha, Talbot, fetiţa aceea. Da, doctore. Şi-a recăpătat cunoştinţa ieri după-amiază – după cum ştiţi, probabil – dar, în continuare, nu are nici un fel de relaţie cu ceea ce o înconjoară. Specialistul în psihiatrie pediatrică al spitalului o va consulta astăzi, iar doctoriţa Ogilvy a programat noi analize pentru această dimineaţă.

— Înţeleg, spuse Adam. Ah, ce fel de analize i se vor face, vă rog? adăugă el, ca şi cum şi-ar fi adus aminte în ultimul moment.

— Doar o clipă, doctore. Se auzi foşnetul unor foi de hârtie. Da. A dat dispoziţie să se facă alte analize sanguine şi o tomografie. Există vreo problemă?

— Nu, câtuşi de puţin. Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

— Pentru foarte puţin, doctore. Să o rog pe doctoriţa Ogilvy să vă sune la telefon? Trebuie să sosească în cel mult o oră.

— Mulţumesc, nu, răspunse Adam. Nu pot fi găsit la telefon următoarele câteva ore. Poate voi suna mai târziu.

După terminarea convorbirii, Adam căzu pe gânduri.

Aşa. Cele două convorbiri telefonice îi aduseseră o mulţime de informaţii, altfel utile, care nu făceau decât să-i arate că trebuia să o viziteze pe Gillian Talbot. Din nefericire, părea imposibil să mai afle vreun lucru de folos până când nu avea ocazia să o examineze personal pe fetiţă – restabilind, eventual, comunicarea cu acea parte a sufletului care fusese odinioară Michael Scot. Dacă reuşea sau nu – depindea, cel puţin în parte, de noroc. În caz că vătămarea se dovedea gravă, reintegrarea personalităţii actuale a sufletului putea să se dovedească un proces îndelungat şi plicticos.

Mai exista şi un alt aspect al unei călătorii la Londra, care probabil ca nu mai depindea aşa de mult de noroc. Strângându-şi hărţile şi punând lupa de bijutier la locul ei în sertar, îi veni ideea că dacă firul investigaţiei pe care îl

urmărea el se dovedea neproductiv, Peregrine ar fi putut descoperi o alternativă, datorită talentelor lui aflate pe cale să înflorească. Chiar mai important decât refacerea răului produs probabil de călăii lui Scot, era să-i împiedice pe aceştia să-şi pună în aplicare planurile legate de cartea de descântece şi de aurul lui Scot.

Pentru aceasta, Adam şi prietenii lui trebuiau să afle încotro se îndreptaseră făptaşii – informaţie care le putea permite să recurgă la metode mâi convenţionale de investigaţie, mai ales dacă era pusă în joc şi capacitatea tot mai mare a lui Peregrine de a vedea simultan mai multe niveluri. Artistul era deja la fel de implicat în afacere ca şi McLeod sau el însuşi – nu în ultimul rând din cauză că Michael Scot îl alesese tocmai pe el drept receptor al informaţiilor cu ajutorul cărora spera că salvatorii lui vor reuşi să-i aducă pe cei ce-l convocaseră înaintea justiţiei. Apoi, îşi reaminti Adam, oricât de neexperimentat era Peregrine în viaţa prezentă, sufletul lui îi aparţinuse unui specialist în ştiinţe oculte.

„Un Iniţiat rămâne întotdeauna un Iniţiat”, se gândi el şi renunţă la toate îndoielile.

Se ridica în picioare şi se întinse, apoi se uită la ceas. Pe el şi pe Peregrine îi aştepta încă o zi agitată. Desi nu se făcuse încă ora opt, ştia că Humphrey se sculase deja – fiind probabil ocupat prin bucătărie cu pregătirile micului dejun. Ridică telefonul special din casă şi sună acolo. La cel de al doilea apel, Humphrey

răspunse.

— Domnul Lovat şi cu mine trebuie să mergem astăzi la Londra, îl informă el pe Humphrey, intrând brusc în subiect după ce-i urase bună dimineaţa. Te rog să suni la aeroport de îndată ce se deschide biroul de rezervări şi să ne reţii locuri la unul dintre zborurile de la amiază. Am vrea să aterizăm la Heathrow, dacă este posibil, şi anunţă-mă de îndată ce afli toate amănuntele.

— Desigur, domnule. (Vocea lui Humphrey era imperturbabilă, ca întotdeauna.) Rămâneţi acolo peste noapte?

— Cred că da, spuse Adam. N-ar fi rău dacă mi-ai pregăti o geantă, pentru orice eventualitate. Şi rezervă-ne nişte camere la Caledonian Club, dacă reuşeşti. Dacă nu, încearcă la oricare alt club la care sunt membru.

— Foarte bine, domnule. Să vă comand şi o maşină cu un şofer?

— Nu, de această dată ne vom descurca cu taxiuri, cred.

Peregrine coborî în camera unde se servea micul dejun cu puţin înainte de ora nouă, îmbrăcat în costumul din flanel cenuşiu şi blazerul bleumarin, pentru că Humphrey îi spusese deja despre zborul ce urmau să-l facă la Londra. Îl găsi pe mentorul lui aşezat deja la masă, îmbrăcat de oraş, într-un costum albastru-închis, cu vestă. Răsfoia corespondenţa primită în acea dimineaţă, iar lângă cot îl aştepta un

teanc de cărţi.

— Bună dimineaţa, spuse Adam, zâmbind puţin strâmb, ca de obicei. Sper că te simţi în formă şi eşti pregătit pentru o zi plină de lucru.

— Mă simt mai bine ca niciodată, spuse Peregrine. Se aşeză faţă în faţă cu Adam şi se prefăcu foarte preocupat de desfacerea şervetului. — Humphrey mi-a transmis că ne-a cumpărat locuri într-un avion care pleacă la prânz spre Heathrow. Mi-a mai spus să-mi pregătesc cel puţin încă un rând de schimburi.

— Foarte corect, spuse Adam. Am reuşit să localizez punctul în care se află Gillian Talbot.

— Ai *reuşit?* (Mirarea şi uşurarea se amestecau în ochii expresivi ai lui Peregrine.) Unde se află, deci?

— Internată la Spitalul Charing Cross, din Hammersmith, răspunse Adam. Am sunat acolo acum câteva minute. Practic nu există nici un dubiu, ea este copilul pe care îl căutăm.

— Extraordinar! exclamă Peregrine, apoi deveni deodată preocupat. Dar… de ce se află încă în spital? Din câte spuneai tu, urma să se facă bine, odată ce Scot se întorcea.

— Speram că aşa se va întâmpla, răspunse Adam. Din nefericire, ştirile sunt amestecate. Aşa cum ai presupus, s-a aflat o vreme in comă. Ieri dimineaţă a fost internată de urgenţă. Ieri după-amiază şi-a recăpătat cunoştinţa – poţi să ghiceşti şi singur cam la ce oră – dar, din câte se pare, nu are nici un fel de relaţie cu ceea ce o înconjoară. Cunosc acum numele doctoriţei ei şi

analizele care au fost prescrise – nu că vor fi de mare ajutor cuiva. Planul meu este să mă duc la spital şi să încerc să o văd, rămânând singur cu ea câteva minute fără a trezi suspiciuni inutile.

— Înseamnă că nu ai nevoie de mine acolo, spuse Peregrine, eu nu cunosc nimic despre spitale. Nici măcar nu am fost vreodată pacient, într-unul dintre ele.

— Nu, pentru tine am o însărcinare separată, într-o altă parte a Londrei, îl linişti Adam. Cum stai cu latina?

— Mi-e teamă că a cam ruginit, răspunse Peregrine în glumă. Sunt ani întregi de când nu am mai folosit-o.

— Ai să vezi cât de repede îţi revin în memorie aceste lucruri. Poftim.

Adam îi întinse lui Peregrine prima carte din teanc: un volum frumos, legat în piele de Maroc, maronie, cu pagini din hârtie de cea mai bună calitate, cu structura asemănătoare celei pentru acuarelă. Textul de pe cotor, scris cu litere aurii, suna astfel: *Culegerea Clubului Maitland – Vol. IV, Partea I*. Deschizând volumul la pagina de titlu, află că această *Culegere* era o colecţie de „lucrări originale şi alte documente ilustrând istoria şi literatura Scoţiei.”

— Du-te la cel de-al doilea articol, îi indică Adam, care începe la pagina douăzeci şi unu.

— *Brevis Descriptio Regni Scotie,* citi Peregrine cu voce tare. Scurtă descifrare a Regatului Scoţiei, traduse el privind întrebător spre Adam.

— *Brevis Descriptio* este o prezentare a Scoţiei din secolul al XIII-lea, făcută prin prisma unui călător englez, îi explică Adam. În absenţa oricăror hărţi contemporane, este cel mai vechi document păstrat în care există descrieri ale diverselor locuri din Scoţia. Manuscrisul original se află la British Museum. Aş vrea să te duci să-l vezi chiar acolo.

— Foarte bine, spuse Peregrine. Dar ce anume trebuie să caut eu în original, care nu se află şi în acest volum?

— Corespondenţe psihologice – dacă există vreuna – dintre *Brevis Descriptio* şi propriile tale desene de la Melrose. Dacă acel castel pe care ţi l-a arătat Scot mai exista încă la momentul când a fost scrisă *Descriptio*, s-ar putea să fii în măsură să percepi rezonante simpatetice între schiţele tale şi manuscris care să ne dea o idee în legătură cu poziţia castelului.

Simţind spaima şi lipsa de încredere în sine tot mai pronunţate ale lui Peregrine, Adam se opri şi zâmbi.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, spuse el. Nu te-aş trimite dacă nu aş gândi că eşti capabil să o îndeplineşti. Procedura are unele asemănări cu montarea unui conductor electric între două puncte. Iată metoda pe care ţi-o recomand să o utilizezi…

Peregrine ascultă atent explicaţiile lui Adam, expresia lui sceptică transformându-se treptat în interes şi încuviinţare.

— Cred că pot face asta, spuse el după ce Adam terminase. Nu numai că lucrurile par uşoare, aşa cum le prezinţi tu, dar ideea nici nu mă mai nelinişteşte deloc — deşi, dacă mi-ai fi povestit, chiar şi cu o săptămâna în urmă, că vom avea această conversaţie, aş fi zis că măcar unul dintre noi e scrântit.

Adam zâmbi.

— Viaţa reprezintă un proces în care înveţi fără încetare – iar învăţătura se transmite şi de la o viaţă la alta.

— Sunt aproape tentat să-ţi dau crezare, răspunse Peregrine. Există, totuşi, un aspect practic care mă îngrijorează puţin, înţeleg ce anume trebuie să fac, odată ce intru în posesia manuscrisului respectiv. Dar s-ar putea să nu-i conving prea uşor pe cei din personalul muzeului să mă lase să văd manuscrisul. Eu nu am nici un fel de recomandare academică pentru a întreprinde acest soi de studiu.

— Nu, consimţi Adam, dar eu am, din fericire. Ţi-am pregătit o scrisoare de recomandare – am pus-o aici, la sfârşitul cărţii – adresată unei cunoştinţe din Serviciul de Antichităţi Medievale. El este specialist în geografia şi cartografia medievală şi îţi va da tot ajutorul de care vei avea nevoie.

Zborul de prânz de la Edinburgh ateriză la Aeroportul Heathrow doar cu câteva minute de întârziere peste ora programată, în mijlocul unui decor autumnal cu o pânză subţire de ceaţă în

spatele căreia se ghicea soarele palid. În zbor, Adam îi arătă un articol publicat în ediţia de dimineaţă a lui *The Scotsman: Profanare bizară a unui mormânt de la Abaţia Melrose*. Articolul din exemplarul său propriu fusese deja decupat şi pus la păstrare în dosar. După ce îl citi, Peregrine nu putu decât să schimbe o privire uluită cu mentorul lui. Articolul nu făcea nici o aluzie la vreo intervenţie supranaturală. Noel McLeod îşi îndeplinise perfect treaba.

Neavând decât bagaje de mână, cei doi reuşiră să plece suficient de repede din clădirea principală a aeroportului, deşi găsirea unui taxi se dovedi mai anevoioasă decât de obicei. Drumul până la Clubul Caledonian dură şi el mai mult decât gândise Adam; portarul îl recunoscu de îndată pe Adam şi se ocupă de bagajele lor fără întârziere.

Clubul Caledonian se afla în imediata apropiere a Pieţei Belgrave, pe Strada Halkin, lângă Hyde Park Corner. Era clubul favorit de la Londra al lui Adam – dintre mai multele la care era membru – fiind, de asemenea, situat în centru, lucru convenabil pentru ceea ce avea de făcut atât el, cât şi Peregrine. Dacă timpul nu ar fi fost un factor de primă importanţă, i-ar fi comandat taxiului lor să-l ducă la Spitalul Charing Cross, înainte de a-l transporta pe Peregrine mai departe, la British Museum – sau ar fi chemat un alt taxi. Dar portarul îi spuse că taxiurile erau destul de greu de găsit în acea zi, iar despre circulaţie ştia deja că este foarte

anevoioasă.

Din fericire, la destinaţia lui Adam se putea ajunge uşor cu metroul londonez – mult mai rapid decât traficul de suprafaţă. Prin urmare, coborî din taxi la una dintre intrările din Hyde Park Corner, strecurându-i lui Peregrine câteva bancnote cu care să plătească drumul şi spunându-i şoferului să meargă la British Museum. Artistul rămase singur, cu o geantă pe genunchi, în care se aflau schiţele făcute la Melrose, împreună cu scrisoarea de recomandare; înainte ca taxiul să pornească din nou la drum, îşi luă rămas bun de la Adam cu un semn amical.

Adam uitase cât de aglomerat poate fi metroul londonez, chiar şi dacă nu este oră de vârf. Din fericire, când coborâse de pe scara rulantă, la platformă aştepta chiar trenul lui. Călători până la Hammersmith, cu senzaţia că cele şase staţii intermediare trecuseră repede, şi urmă indicatoarele care îl direcţionară prin tunele pentru pietoni până la suprafaţă, pe Fulham Palace Road, chiar sub pasarela Hammersmith. Făcu o mică pauză de orientare, apoi o porni pe Fulham Palace Road, ridicându-şi gulerul trenciului ca să se apere de vântul rece care se înteţise brusc. Cinci minute mai târziu, urcă treptele spre intrarea principală a Spitalului Charing Cross.

Îşi scoase trenciul la intrare în hol. Fără el, pe stradă sau în metrou, costumul lui cu vestă l-ar fi făcut să iasă oarecum în evidenţă faţă de

majoritatea bărbaţilor din jur; aici, însă, se confunda perfect cu mediul. Ascuns de anonimatul „uniformei”, o porni hotărât spre planul spitalului, care îi confirmă că secţia de pediatrie se află în aripa de vest, aşa cum îşi aducea şi el aminte. Se interesă calm la biroul de recepţie despre doctoriţa Helen Ogilvy şi află, după cum spera, că nu se afla în spital.

— Îmi pare foarte rău, doctore, îi spuse funcţionara. V-aţi fi întâlnit cu ea, dacă veneaţi doar cu un minut mai devreme. Cred că o puteţi găsi la spitalul pediatric din Strada Great Ormond, cam peste o jumătate de oră, dacă este ceva urgent.

Liniştit dinspre partea doctoriţei Gillianei Talbot, care nu avea probabil să-i stea în cale, Adam îi mulţumi funcţionarei şi se îndreptă spre lifturile din partea opusă a holului. Tocmai începuseră orele de vizită, aşa încât nu i-a fost deloc greu să se amestece printre persoanele ce nu aparţineau personalului şi care se foiau încolo şi încoace. Se opri la primul etaj, împreună cu alte câteva persoane, părinţi ai unor pacienţi, după cum era uşor de ghicit, şi îi urmă spre secţia Pediatrie, trecând pe lângă cabinetul personalului medical. Cercetând listele afişate în spatele ghişeului de recepţie, descoperi numele TALBOT, G., împreună cu alte două, într-un spaţiu ce indica un salon de patru paturi de la capătul coridorului. Fără a se opri să discute cu infirmierele, se îndreptă spre salon, sperând să poată stabili primul contact

fără a fi deranjat.

Uşa era deschisă. Nu-i fu greu să-şi dea seama care era patul Gillianei. Cele două locuri din apropierea uşii erau ocupate de copii mai mici, unul cu un picior pus în gips şi atârnat cu greutăţi, celălalt cu mâna bandajată şi susţinută de o eşarfă, discutând fiecare cu câte un părinte iubitor. Cel de-al treilea era gol. Copilul din cel de-al patrulea pat, de lângă fereastră, trebuia să fie Gillian.

Stătea aşezată pe pat, într-o postură rigidă: era o făptură zveltă şi frumoasă ca un înger, cu bucle scurte şi blonde, pistrui fermecători şi o guriţă ca un boboc de trandafir – dar ochii mari şi albaştri priveau fix o porţiune a peretelui, aflată chiar la dreapta uşii. Figura rotundă, copilăroasă era total lipsită de expresie, iar mâinile fine îi zăceau fără vlagă în poală, apucând din când în când marginile păturii.

Adam o cercetă de pe coridor un minut încheiat, din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce constata; văzu totodată şi mâinile şi o bucată din fusta cuiva care stătea pe partea dreaptă, foarte aproape de pat. Când se hotărî în cele din urmă să intre, o blondă atrăgătoare, în vârstă de peste treizeci de ani, se ridică de pe scaunul de la capătul patului. Asemănarea dintre ca şi copilă era atât de izbitoare, încât Adam nu se îndoi o secundă că era vorba de mamă şi fiică.

— Bună ziua, eu sunt doctorul Sinclair, spuse Adam zâmbind. Îşi lăsă trenciul aşezat la capătul patului şi se apropie de ea, întinzându-i

mâna. Sunteţi mama Gillianei, presupun.

Adam se uită în ochii mari şi speriaţi ai femeii; când acesta îi reţinu mâna într-a sa, nu făcu însă nici un gest de retragere, încrezătoare fiind, probabil, în privirea lui deschisă.

— Da, eu sunt… Iris Talbot, doctore, spuse ea, cu un amestec de stânjeneală şi teamă. Doctoriţa Ogilvy… v-a rugat să o consultaţi pe Gillian?

— Nu chiar, recunoscu Adam adevărul. Dar am auzit de cazul Gillianei şi m-am gândit că aş putea fi de ajutor. (Neglijă să menţioneze modul în care aflase de caz.) Eu sunt specialist în medicină psihiatrică. Am avut şi alte cazuri asemănătoare în trecut.

— Atunci înseamnă că mai există o speranţă! şopti Iris Talbot. Pot să mai nădăjduiesc…

— *Întotdeauna* mai există o speranţă, doamnă Talbot, o linişti Adam. Trebuie să spun de la bun început că nu trebuie să vă aşteptaţi la miracole – lucrurile de acest gen pot să dureze mai mult – însă vă asigur că voi face tot ceea ce-mi stă în puteri pentru a o readuce la starea ei de dinainte.

— Vai, dacă ne-aţi putea ajuta, murmură doamna Talbot, în vocea ei ghicindu-se implorarea şi disperarea. Gillian este unicul nostru copil, iar doctorii…

Era la un pas de lacrimi şi dădea semne evidente de anxietate – pentru care Adam nu avea, practic, cum să o condamne. Femeia era

pe de altă parte pregătită să asculte tot ceea ce avea el de zis, dornică să i se ofere orice urmă de speranţă că lucrurile nu stăteau aşa de rău pe cât păreau.

Ca să afle dacă acest fapt era sau nu adevărat, Adam avea nevoie de mai multe minute în care să o poată consulta netulburat pe Gillian, ceea ce presupunea că atenţia mamei ei trebuia adormită pentru o vreme. Prin modul convingător în care îşi pusese în lumină propria autoritate medicală făcuse deja un început. Cu puţină atenţie, avea să poată controla situaţia, îndreptându-o exact în direcţia dorită.

— De ce nu vă aşezaţi puţin, ca să-mi povestiţi cum s-a întâmplat, doamnă Talbot? o îndemnă el.

O conduse cu blândeţe înapoi la scaunul ei şi îi dădu drumul la mână, după ce se aşezase.

— De fapt, continuă el, străduindu-se să tragă draperiile din jurul patului, reuşind să izoleze, chiar şi relativ, locul în care se găseau, înainte de a începe aş vrea sa vă asigur mai întâi că doctoriţa Ogilvy nu a făcut nici o greşeală în ceea ce priveşte tratamentul fiicei dumneavoastră, după părerea mea. Dimpotrivă, a făcut tot ceea ce aş fi făcut şi eu, dacă aţi fi ajuns la mine. În bolile psihiatrice există totuşi limite peste care medicina tradiţională nu poate trece. Sper ca eu să pot birui aceste bariere.

Întorcându-se de la. draperii, se aşează în apropierea ei şi îşi scoase ceasul din buzunarul vestei, ca din întâmplare, şi începu să-l legene

ţinându-l de lanţul lung şi vechi din aur, astfel încât în mişcarea lui de rotaţie şi balans sa reflecte razele soarelui de după-amiază în unde scurte şi ritmice. Exact aşa cum dorise şi Adam, privirile tulburate ale doamnei Talbot fura imediat atrase de mişcările ceasului.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, doamnă Talbot, o îndemnă el blând. Când v-aţi dat seama că se petrece ceva rău cu Gillian?

— Ieri de dimineaţă, spuse doamna Talbot, urmărind sclipirile aurii. Tatăl ei şi cu mine am încercat să o trezim ca să meargă la şcoală, iar ea… nu a vrut să se trezească.

— Şi atunci aţi chemat doctorul, nu-i aşa? murmură Adam, iar ea a fost adusa în secţia de tratament intensiv.

Doamna Talbot făcu semn afirmativ din cap; ochii ei albaştri nu se mai concentrau foarte exact, iar vocea îi căpătase un soi de ritm monoton.

— Ne-au spus că se află în comă. Nici aici nu au reuşit să o trezească. Au făcut nişte analize. Apoi, la un moment dat, pe la începutul după-amiezii, s-a trezit… dar nu mai era ea…

— În ce sens spuneţi că nu mai era ea? o întrebă Adam, ridicând puţin ceasul în mişcarea lui oscilantă, obligând-o astfel şi pe ea să-şi ridice privirea.

— Zăcea pe pat şi… şi se uita fix în tavan. Ca şi cum nu ar fi putut să ne audă. Nu am reuşit să comunicăm cu ea. Doctoriţa Ogilvy spunea că este vorba de un comportament au…

autist.

— Cred că înţeleg, murmură Adam, aşezându-i cu blândeţe o mână pe umăr, în timp ce cu cealaltă îşi continua jocul cu ceasul. Eşti extrem, extrem de obosită, nu-i aşa?

Ea făcu un gest visător din cap şi se clătină puţin, iar Adam continuă.

— Eşti atât de obosită… lucrul absolut de înţeles. Ai fost prea supărată şi n-ai putut dormi. De ce nu dormi puţin, chiar acum? Nu se întâmplă nimic rău dacă-ţi închizi ochii şi te odihneşti câteva minute. Te voi trezi dacă fiica dumitale are nevoie de dumneta. Cel mai bun lucru este să te odihneşti puţin…

În timp ce el continua să-i vorbească molcom, pleoapele ca de plumb i se închiseră în cele din urmă. În numai câteva minute, sub călăuzirea pricepută a lui Adam, ea intrase într-o stare pasivă de relaxare hipnotică, atât de utilă amândurora.

Adam se uită la ceas înainte de a-l vârî în buzunar la locul lui şi aruncă o scurtă privire la draperiile din jur, concentrându-se în acelaşi timp să audă tot ce se petrece în restul încăperii. Nimic nu părea să se fi schimbat, dar era posibil să nu aibă decât foarte puţin timp la dispoziţie pentru ceea ce avea el de gând. Chiar dacă nu se întâmpla nimic altceva, oricum orele de vizită nu durau o veşnicie – iar o asistentă ar fi putut oricând să remarce perdelele trase şi să devină curioasă!

Întorcându-i spatele mamei, se interpuse

între ea şi fiică, evitând astfel ca aceasta să poată vedea ceva în caz ca s-ar fi trezit mai repede din tranşă; Adam apucă una din mâinile inerte ale Gillianei Talbot. Îi puse cealaltă mână pe frunte, împingând-o uşor, până când spatele i se sprijini de pernă.

Nu opuse nici un fel de rezistenţă, nici măcar atunci când îşi trecu vârfurile degetelor peste pleoapele ei, ţinându-le acolo până ce ochii rămaseră închişi de la sine. Deoarece nu avea timp şi putea oricând să fie deranjaţi de cineva, se folosi de o metodă rapidă pentru a trasa un cerc protector în jurul lui şi al pacientei – descriind repede o mişcare circulară, în direcţia acelor de ceasornic, cu un deget arătător ridicat, gest însoţit de cuvenitele rugăciunii mute de închinare şi obţinere a încuviinţării. Odată acestea împlinite, compuse un mic scenariu menit să inducă în eroare pe cel ce s-ar fi apropiat de ei, punându-şi vârfurile degetelor pe încheietura mâinii Gillianei, ca şi cum i-ar fi luat pulsul, şi aplecându-şi fruntea peste ceasul scos din nou la iveală şi ţinut în mâna cealaltă; în acelaşi timp, îşi închise ochii şi începu adevărata lui muncă.

O unică respiraţie profundă îl cufundă adânc, într-o stare de conştientă modificată. Grijuliu, ca un om care păşeşte precaut atunci când traversează un pod instabil, spiritul îi părăsi trupul şi pătrunse dincolo de graniţele fiinţei interioare a Gillianei. Se aşteptase să constate o schimbare profundă, deoarece făcuse

trecerea aşa de grăbit, dar se simţea de fapt ca şi cum ar fi intrat dintr-o cameră luminată într-un târâm sălbatic.

Peisajul interior era asemănător unei scene surprinse în mijlocul unui cutremur: peste tot fisuri în pământ şi grămezi de sfărâmături. Mai la distanţă, Adam văzu contururile frânte ale unor structuri, poate ale unor locuinţe, acum căzute în ruină. Chiar în clipa când îşi aduna toate forţele pentru a porni în traversarea acestui pustiu, de undeva din străfunduri răzbătu la suprafaţă un bubuit surd. Un moment mai târziu, noi mişcări clătinară pământul.

Peisajul înconjurător începu să se destrame. Bucăţi mari de pământ se fărâmiţau şi se risipeau, în urma lor rămânând doar haosul. Părăsi terenul nesigur şi pluti deasupra lui, cercetând în jur, din ce în ce mai înspăimântat. Măsura în care se petrecuse dezagregarea psihică era înspăimântătoare. De atâta amar de vreme de când lucra la Planurile Interioare, aproape că nu mai avusese prilejul să întâlnească o asemenea prăbuşire completă a personalităţii.

Jur împrejurul lui roiau deşeuri psihice – gânduri, amintiri, fragmente de personalitate. Ai fi zis că un ciclon a măturat o încăpere ticsită cu jocuri de rebus, despărţind între ele şi răspândind cuvintele în toate părţile, provocând o imensă şi totală confuzie.

Toate aceste elemente foarte diverse ce o alcătuiseră pe Gillian Talbot se risipiseră peste

tot, iar, odată cu ele, şi cele ce-i aparţinuseră lui Michael Scot – şi altora, fără îndoială. Cu răbdare şi în timp, cineva se putea apuca să trieze elementele şi să creeze din nou rebusurile, refăcând măştile. Dar numai cu timpul. Pentru moment, Adam se văzu silit să accepte că era absolut exclus să-l recupereze acum pe Michael Scot într-un mod care să se poată dovedi util – cu alte cuvinte, Peregrine rămânea singurul capabil să aducă rapid elemente noi, care să-i ajute la elucidarea incidentului de la Melrose. Cât despre refacerea vătămărilor suferite de Gillian Talbot, asta era o cu totul altă poveste.

Tocmai se pregătea să se retragă din nou în propriul său trup, când zgomotul făcut de înlăturarea bruscă a perdelelor îl catapultă precipitat spre starea normală de trezie. Modul special în care se pregătise îi permitea să nu lase să se vadă nici un semn exterior de nelinişte: îşi compuse în câteva secunde cea mai normală fizionomie, după care se întoarse spre asistenta care stătea între cele două aripi ale perdelei. Nu părea greu de ghicit cât de indignată şi nervoasă era.

— Ia ascultă, unde vă treziţi aici? îl luă ea din scurt, privindu-l când pe Adam, când pe doamna Talbot, de-abia trezită din somn.

Afişând un calm perfect, Adam îşi puse ceasul la locul lui şi scoase la iveală mai multe cărţi de vizită din interiorul hainei.

— Nu este nevoie să vă impacientaţi, îi zise

el, întinzându-i una dintre cărţile de vizită elegant tipărite. Doamna Talbot m-a rugat să o consult pe fiica ei. Am acceptat să o transfer pe Gillian la o clinică unde se află internaţi de obicei pacienţii mei, dacă starea ei nu se îmbunătăţeşte în următoarele câteva săptămâni.

Notă rapid un număr de telefon cu un stilou de aur pe o a doua carte de vizită şi i-o dădu doamnei Talbot.

— Aveţi şi un alt număr de telefon, unde mă puteţi găsi la orice oră, doamnă Talbot, continuă el, strecurându-i cartea de vizită în mână şi strângând-o doar un moment, pentru a întări sugestia posthipnotică pe care o transmitea în acel moment. Te rog să mă cauţi din nou, atunci când consideri că-ţi pot fi de folos.

În timp ce doamna Talbot făcea un semn afirmativ, părând încă stăpânită de oarecare confuzie, asistenta citi cartea de vizită a lui Adam, cu ochi din ce în ce mai mari…

— Sir Adam Sinclair, membru al Academiei Regale… îmi pare extrem de rău, Sir Adam, îi spuse ea, adresându-i o privire încărcată de pocăinţă. Doctoriţa Ogilvy nu a pomenit nimic despre faptul că o veţi consulta pe Gillian. Când am văzut perdelele trase…

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să anunţ la ghişeu, spuse el, înclinându-se înaintea doamnei Talbot pentru a-i strânge mâna, în semn de rămas bun. Nu vă ridicaţi, doamnă Talbot. Trebuie să plec neapărat, pentru că sunt aşteptat altundeva, dar aş dori să arunc o

privire la foaia de observaţie a Gillianei înainte de a pleca. În orice caz, vorbeam foarte serios mai înainte. Dacă starea ei nu se ameliorează, nu ezitaţi să mă căutaţi.

— Da… aşa voi face, îi confirmă doamna Talbot.

— Sunteţi curajoasă, doamnă, şopti Adam, bătând-o pe mână pentru ultima oară, înainte de a-i da drumul.

Îşi luă trenciul de la capătul patului şi îi făcu semn asistentei să-l însoţească:

— Aş dori să văd acum fişa aceea.

Ieşi împreună cu ea din salon, oprindu-se la camera de gardă! Reuşi să-şi recupereze şi cartea de vizită, atunci când asistenta o lăsă pe un birou, pentru a-i aduce foaia de observaţie a Gillianei.

Fişa îi spunea prea puţine lucruri pe care nu le ştia sau la care nu se aştepta. Toate analizele sângelui erau normale, testele neurologice erau normale, radiografiile tomografice erau normale. Totul era normal – cu excepţia faptului că nu era normal ca o fetiţă în vârstă de doisprezece ani şi sănătoasă, aşa ca Gillian, să se prezinte în halul în care se afla ea. În acel moment, Adam îşi jură să îi afle pe vinovaţi – şi să-i judece după legile sale, dacă Soarta nu avea grijă să-i judece înaintea lui, după legi proprii.

Capitolul paisprezece

PEREGRINE se despărţise de Adam într-o stare de agitaţie pe care încerca să şi-o stăpânească. În timp ce taxiul se târa pe Park Lane şi apoi la dreapta, de-a lungul lui Oxford Street, el bătea nerăbdător darabana pe rezemătoarea banchetei şi contempla abstract oamenii ce se înghesuiau pe trotuarele de pe ambele părţi ale străzii. Simţea în nări aerul acru, încărcat cu gaze de eşapament. Se simţi uşurat când ajunseră pe străzile mai liniştite din preajma muzeului.

Aceasta nu însemna însă că muzeul însuşi era liniştit. Peregrine coborî din taxi în faţa clădirii, unde remarcă un du-te-vino continuu de vizitatori. Chiar în holul de la intrare, se văzu depăşit şi înconjurat de o trupă de elevi în uniformă şi trebui să aştepte până ce profesoara lor se consultă cu persoana ce îndeplinea funcţia de custode, Ia ghişeul de informaţii, în ce mod poate ajunge la expoziţia de sculptură grecească. După ce grupul zgomotos de copii se îndepărtă, Peregrine se gândi că dacă sălile de lectură din secţiunea de manuscrise erau chiar şi numai pe jumătate atât de aglomerate ca restul muzeului, nu avea să-i vină prea uşor să-şi îndeplinească misiunea fără a atrage în mod nedorit atenţia. ‘

Se aştepta, oarecum, ca propriile lui

documente să fie cerute atunci când prezentă scrisoarea lui Adam şi rugă să-i fie arătat drumul. Dar femeia îmbrăcată în uniformă care se afla în spatele ghişeului îi făcu un semn politicos şi ridică receptorul telefonului de lângă cotul ei. După un scurt schimb de replici, se întoarse din nou spre Peregrine, cu un zâmbet vioi, şi îi spuse că domnul Rowley va veni imediat să-l întâmpine.

Peter Rowley se dovedi a fi o persoană scundă şi masivă, cu o cunună ţepoasă de păr negru înconjurându-i ţeasta cheală. Ochii negri ai lui Rowley erau extrem de pătrunzători în spatele lentilelor bifocale demodate, însă, după ce citi scrisoarea de introducere a lui Adam, îi întinse mâna în modul cel mai cordial.

— Nu sunteţi prima persoană care a venit să studieze *Brevis Descriptio*, afirmă el cu bunăvoinţă. Dar dacă Sir Adam a considerat potrivit să-i fiţi asistent, presupun că vă veţi folosi mai bine de ea decât mulţi alţii. Să coborâm în biroul meu.

Biroul lui Rowley era situat la mare adâncime, în măruntaiele depozitelor subterane ale muzeului.

— Locul acesta este o adevărată babilonie, comentă el, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul a mai multe coridoare. Cu toate acestea, dacă vrei să faci un studiu cât de cât serios şi util, trebuie să te îndepărtezi cât mai mult cu putinţă de publicul vizitator. Iată-ne ajunşi.

Deschise o uşă pe care stătea scris numele

lui, introducându-l pe Peregrine într-o anticameră mică şi aglomerată, căptuşită cu rafturi pline de dosare şi cărţi. Din mijlocul acestei harababuri academice, înconjurate de o minusculă insulă de ordine, o secretară cu părul cărunt îl privi cercetător peste consola unui procesor de cuvinte foarte modern.

— Doamna Trayle, dumnealui este domnul Lovat, o informă Rowley. A venit aici pentru a studia volumul 239 al manuscrisului din pânză de bumbac Nero D.II. Vrei să ni-l aduci, te rog? Şi nu uita, nişte ceai.

— Îl conduse pe Peregrine, printr-o uşă interioară, într-un birou ceva mai mare, însă cu nimic mai ordonat.

— Presupun că preferaţi să cercetaţi manuscrisul într-un loc în care să vă bucuraţi de oarecare singurătate, remarcă Rowley ca din întâmplare. Peste o jumătate de oră ţin un curs peste drum, la universitate, aşa că vă puteţi folosi de nevrednicul meu birou cât timp sunt eu plecat.

Privirea lui se întâlni direct cu a lui Peregrine. În acea fracţiune de secundă, Peregrine surprinse o succesiune de imagini tremurătoare ce însoţeau figura rubicondă a cartografului. Adam avusese, fără îndoială, motive foarte valabile pentru care îl trimisese la Rowley.

— Sunteţi nemaipomenit de amabil, domnule, se auzi el zicând, fără a se îndoi câtuşi de puţin de ceea ce afirma. Nu sunt destul de

familiarizat cu muzeul şi chiar mă întrebam unde voi găsi un loc liniştit în care să lucrez.

Secretara îi deranjă pentru a aduce manuscrisul cerut şi se întoarse apoi iarăşi peste câteva minute, cu o tavă încărcată. Rowley mai rămase atât timp cât să bea o ceaşcă de ceai, dându-i lui Peregrine câteva scurte explicaţii despre cum trebuiau mânuite documentele istorice; apoi se uită brusc la ceas şi începu să îngrămădească un teanc de file de curs într-o mapă jerpelită.

— Doamne Dumnezeule, unde zboară timpul ăsta? Trebuie să ajung la universitate în cinci minute. Cred că nu lipsesc mai mult de o oră, continuă el în timp ce-şi trăgea pardesiul şi-şi punea pălăria, oprindu-se apoi lângă uşa. Dacă aveţi nevoie de orice altceva între timp, doamna Trayle se va ocupa de dumneavoastră.

Rămas singur, Peregrine deschise geanta şi extrase schiţele pe care le făcuse la Melrose. Le aşeză grijuliu la stânga manuscrisului ce conţinea *Brevis Descriptio*, apoi se rezemă de speteaza scaunului, repetând mental instrucţiunile primite de la Adam. Inima îi bătea repede şi încercă să-şi stăpânească nervozitatea. Se simţea, pricepu el în acel moment, exact ca un răufăcător pe cale să comită o faptă interzisă.

„Pentru numele lui Dumnezeu, eşti un idiot!” îşi spuse el exasperat. „Urmăreşti doar să obţii nişte informaţii, nu să spargi o bancă!”

Îşi impuse autoritatea asupra lui însuşi şi se

strădui să-şi controleze respiraţia şi ritmul bătăilor inimii, reintrând astfel în normal. Continuând să respire disciplinat, aşa cum îl învăţase Adam, situaţia în care se găsea i se păru mai puţin stranie. Se simţi deodată calm şi cu mintea limpede, sigur pe sine ca un om care străbate o cărare familiară.

Sentimentul de siguranţă aduse cu sine şi pe acela de autocontrol. Avea pentru prima oară în viaţă sentimentul că îşi stăpâneşte perfect facultăţile. Fără a mai sta pe gânduri, îşi aşeză mana stângă peste teancul de desene, cu palma în jos. Cu dreapta, netezi pagina in-folio din faţa lui şi începu să o studieze în detaliu.

Folosindu-se de arătătorul de la dreapta ca de un indicator, urmări o dată întregul manuscris de la cap la coadă. La început, scriitura medievală părea stranie şi obscură, o culegere haotică de nimicuri, pete şi rânduri fără şir. Dar în momentul când o luă din nou de la capăt, descoperi că-i venea destul de uşor să descifreze cuvânt cu cuvânt. Tot mai concentrat, începu încet să citească.

Cu o oră mai devreme, ar fi fost foarte surprins să constate că ochiul lui nedeprins cu limba latină a secolului al XIII-lea o descifrează, totuşi, cu asemenea uşurinţă. Acum aproape că nu acordă nici o atenţie acestui fapt, traducând fără efort conştient textul din faţa lui. Autorul lucrării *Brevis Descriptio* studia pe rând fiecare provincie a Scoţiei, menţionându-i numele şi începând cu zonele de graniţă, Teviot şi Lothian.

Peregrine trecu peste ele fără să simtă nici o reacţie, continuând să citească mai departe:

Postea est terra de Fif in qua burgus Sancti Andree et castrum de Locres… Apoi urmează ţinutul Fife în care există oraşul St. Andrews şi castelul Locres – Leuchars, ţinând cont de scrierea modernă.

Capitolele următoare se ocupau de provinciile Angus şi de Munţii Grampian, cunoscuţi scriitorului sub denumirea de „Le Mounth.”

Insensibil la scurgerea vremii, Peregrine citi în continuare menţiunile referitoare la Aberdeen şi Elgin, oraşe de pe coasta de est, ajungând apoi la o nouă întrerupere în text. Următoarea propoziţie se conforma probabil logicii gramaticale a celor ce o precedau: *Et postea est terra de Ros…* Dar în momentul în care Peregrine ajunse la cuvântul „Ross”, simţi deodată un fior în palma mâinii stângi, care stătea deasupra desenelor pe care i le inspirase Michael Scot.

Reveni cu indexul asupra denumirii geografice şi îl menţinu fix în acel loc. Fiorul din cealaltă mână deveni mai puternic, dispărând complet atunci când o ridică, pentru scurtă vreme, de pe teancul de desene, având să revină odată cu restabilirea contactului.

„Asta este!” gândi el triumfător. „Castelul lui Scot trebuie că se află pe undeva prin vechiul regat Ross!”

Se încruntă, străduindu-se să-şi adune

cunoştinţele despre perioada medievală a istoriei Scoţiei. Din câte îşi amintea el, regatul Ross ocupase o regiune întinsă cuprinsa între Loch Ness, la sud, şi munţii din Sunderland, la nord – limitare insuficientă, care ar fi pretins multe alte investigaţii.

Peregrine oftă şi clătină din cap.

„Dac-aş avea o hartă care să însoţească acest fragment de text!” se gândi el.

Era limpede că o asemenea hartă nu avea cum exista, ideea îi sugeră însă un nou mod posibil de speculaţie.

— Oare care sunt cele mai timpurii hărţi ale Scoţiei care au supravieţuit? se întrebă el cu voce tare.

— Dacă eşti dispus să iei în considerare Marea Britanie în general, se auzi vocea lui Rowley, din cadrul uşii, cele mai vechi din colecţiile noastre datează din secolul al XIII-lea. Este vorba, de fapt, de desene cartografice – nu hărţi în adevăratul sens al cuvântului.

Peregrine tresări şi-şi ridică privirile.

— Te rog să mă scuzi – am crezut că m-ai auzit când am intrat, chiar acum un moment, adăugă cartograful. Făcu un gest spre *Brevis Descriptio*. Ai găsit ceea ce căutai?

— Da, cred că da, spuse Peregrine. Cel puţin parţial. Mai sunt însă o mulţime de întrebări la care nu am răspuns. Făcu o pauză şi-şi aranjă ochelarii. Aş putea să arunc o privire asupra acelor hărţi despre care tocmai mi-ai vorbit?

Rowley ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Dar trebuie să te previn, sunt îngrozitor de imprecise în ceea ce priveşte Scoţia. Cel ce le-a desenat, Matthew Paris, englez de origine, a fost călugăr la St. Albans. Cunoştinţele lui practice referitoare la geografia Scoţiană par să se fi limitat la regiunea de la sud de fluviul Tay.

— Aş dori totuşi să le văd, dacă se poate, spuse Peregrine. Ce alte materiale aveţi, eventual mai precise?

— Stai să mă gândesc… Rowley îşi strânse buzele şi păru să cerceteze foarte atent aerul de undeva, de deasupra capului lui Peregrine. Cea mai veche ar fi Lansdowne 204, o hartă fară titlu executată de un oarecare John Hardyng, cam pe la 1457. La fel ea şi lucrările lui Paris, nici aceasta nu este neapărat o hartă adevărată – fiind mai degrabă un gen de diagramă ilustrată – în schimb, pe ea apar menţionate cincizeci de denumiri ale unor localităţi. După aceea, există un grup de hărţi din secolul al XVI-lea, executate de diverşi. Te interesează hărţile tipărite sau doar desenele originale în manuscris?

— Cred că ar fi mai bine să arunc o privire peste tot ceea ce există dinainte de anul o mie şase sute, spuse Peregrine. Bineînţeles, cu condiţia să-ţi poţi sacrifica acest timp pentru mine.

— Nu este nici o problemă, spuse Rowley vesel. Nu-mi strică nici mie puţină variaţie. Îşi

ridică una dintre sprâncenele stufoase. Cum te-ai gândit să faci? În ordine cronologică?

— Dacă nu ai o ideea mai bună, cronologic, răspunse Peregrine.

— Bine, atunci aşa rămâne. Rowley deschise din nou uşa spre prima încăpere şi i se adresă secretarei: Doamnă Trayle, ai un moment liber? Aş avea nevoie să-mi mai aduci alte câteva lucrări.

Aproape două ore încheiate, cei doi bărbaţi se cufundară în studiul unor serii complete de hărţi vechi, concentrându-se asupra acelora care prezentau regiunea unde existase odinioară regatul Ross. La început, Peregrine se cam ferea să se folosească de excentrica lui metodă de investigaţie de faţă cu Rowley. Pe de altă parte, nu descoperi nici o altă alternativă. După cea dintâi încercare, se aşteptă ca Rowley să se intereseze mirat de ceea ce făcea el. Departe de aşa ceva, expertul în cartografie al muzeului tratã situaţia într-o manieră degajată, care lăsa să se înţeleagă că acest gen de întâmplări nu erau noi pentru el.

Atitudinea firească a lui Rowley îl linişti pe Peregrine şi îi uşură munca, măcar din acest punct de vedere. Pe de altă parte, cercetarea în sine se dovedi total neproductivă. Unele nu erau decât simple hărţi maritime, prezentând exclusiv regiunile de coastă. Celelalte se dovedeau insuficient detaliate din alte puncte de vedere. Când ceasul din anticameră bătu de şase ori, Peregrine se văzu silit să renunţe şi să

recunoască faptul că nu avea nici un rost să continue, oricât de tare îl necăjea înfrângerea.

Înghiţi ultima gură de ceai călduţ rămasă pe fundul celei de a treia ceşti şi se rezemă de spătarul scaunului, oftând din greu. Rowley care se uita la el, făcu un semn din cap prin care dorea să-şi demonstreze simpatia.

— Cunosc foarte bine ceea ce trebuie să simţi tu, filozofă el. Din experienţa mea, cercetarea înseamnă de obicei zece la sută descoperiri, iar restul nu este decât pierderea unui timp valoros, îşi înălţă curios capul. Vrei să continui?

Peregrine făcu nişte exerciţii cu umerii lui obosiţi şi clătină din cap.

— Mulţumesc pentru propunere, dar nu. Dacă nu am găsit nimic până acum, mă îndoiesc că voi reuşi – cel puţin, nu din aceste surse. Îi adresă cartografului un zâmbet în care se citea regretul.

Cred că cel mai bun lucru este să plec şi să te las şi pe tine să te duci acasă. În orice caz, îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Nu ai pentru ce, îi răspunse Rowley din toată inima. Te rog să-i transmiţi omagiile mele lui Sir Adam. Aşteptă până ce Peregrine terminase să pună desenele la locul lor din servietă, apoi îi întinse mâna. Nu ezita să mă vizitezi din nou, dacă pot să te ajut cu ceva.

În timp ce-şi strângeau mâinile, din anticameră se auzi sunetul puternic al unui telefon, ce amână răspunsul pe care Peregrine l-

ar fi dat; un moment mai târziu, secretara lui Rowley deschise uşa.

— Este pentru dumneavoastră, domnule Rowley; la telefon este doctorul Middleton.

— Ah! exclamă Rowley şi se îndreptă spre telefonul de pe birou.

— Domnule, te las să vorbeşti în linişte la telefon, spuse Peregrine, ridicând o mână în semn de rămas bun. Îi dau eu înapoi secretarei hărţile acestea. Nu-i nevoie să mă conducă nimeni. Şi îţi mulţumesc încă o dată.

Rowley îi făcu un semn amical înainte de a ridica receptorul. Peregrine rămase în anticameră atât cât să-i permită doamnei Trayle să se uite peste fişele de inventar ale documentelor, iar în acest răstimp se auziră de dincolo de zid fragmente ale conversaţiei.

— Alo, William! Deci, cum a fost Conferinţa Munţilor şi Insulelor Scoţiei? Oh? Chiar aşa? Îmi pare rău să aud asta. Raeburn ar fi trebuit, totuşi, să se afle acolo, nu? Dacă stăm să ne gândim, el are atât interese de afaceri cât şi academice la Inverness…

Peregrine sesiză dintr-o dată că trăgea cu urechea şi se mustră în sinea lui, destul de mirat de postura în care se surprinsese.

„Nu este treaba ta, indiferent despre ce ar sta ei de vorbă”, îşi zise el, în timp ce se îndrepta spre uşă. Spre mirarea lui, fragmente din acea conversaţie îi răsunau încă în urechi chiar şi după ce plecase de la muzeu. Până chemase un taxi şi străbătuse scurtul drum spre

Caledonian Club, uitase cu totul incidentul. Intră în sala principală în care îl descoperi pe Adam, aşezat într-unui din fotolii, sorbind gânditor dintr-un pahar de whisky. Îl remarcă pe Peregrine de îndată ce intrase şi ridică paharul, făcându-i semn să i se alăture.

— Salut, spuse Peregrine, aruncându-şi servieta pe sofaua de lângă Adam, făcând o pauză ca să-şi scoată pardesiul. Sper că nu te-am făcut să mă aştepţi.

— Deloc, îi răspunse acesta. Nici eu nu am venit decât de puţină vreme. Cum te-ai descurcat la Muzeu?

Peregrine se aşează alături, făcând un gest pentru a atrage atenţia unui chelner, arătând apoi spre paharul lui Adam, sugerând astfel că doreşte şi el aceeaşi băutură.

— Norocul meu a fost schimbător, din păcate, spuse el. În ceea ce priveşte Brevis *Descriptio*, lucrarea m-a ajutat să îngustez aria căutărilor noastre la regatul Ross. Dar asta este tot ce am reuşit cu materialele existente. Oftă şi se strâmbă. Majoritatea hârţilor pe care mi le-a arătat Rowley erau tipărituri după desene. Poate aş fi avut şanse mai bune dacă aş fi avut acces la manuscrisele originale…

— Nu te grăbi să-ţi subapreciezi descoperirea, spuse Adam. Ross îngustează foarte mult domeniul. Tu ai aflat un aspect care se poate dovedi vital – şi aceasta nu în ultimul rând din cauză că este singurul indiciu de care dispunem acum.

Văzând expresia mirată a lui Peregrine, începu să-i explice.

— Am văzut-o pe micuţa Talbot. Ea este cu adevărat cea pe care o căutam. Din nefericire, informaţiile de care avem nevoie sunt, pentru moment, total inaccesibile.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Chemarea şi legarea prin farmece de la Melrose a avut consecinţe cu mult mai dezastruoase decât am presupus, spuse Adam direct. S-a produs o prăbuşire completă a personalităţii. La toate nivelurile.

— Atunci înseamnă că nu şi-a revenit de fapt din comă? întrebă Peregrine.

Adam îşi permise un zâmbet obosit şi clătină din cap, aplecându-şi puţin fruntea şi lipind-o de peretele rece al paharului.

— Ar fi bine să fie atât de simplu, Peregrine, murmură el. Din punct de vedere clinic, fata este conştientă; se află în schimb într-o stare aproape catatonică. Prezintă reacţiile – sau mai degrabă nonreacţiile clasice autiste. Da, personalitatea a fost fărâmiţată, la toate nivelurile. Ştiu prea bine. Doar am fost acolo.

Peregrine se încruntă, nereuşind să înţeleagă – îngrijorat fiind şi de starea de epuizare ce părea să-l stăpânească pe Adam – dar înainte de a reuşi să pună vreo întrebare, un chelner îi aduse paharul cu băutură. Răspunse cu un semn distrat de mulţumire, iar omul se retrase discret; sorbi automat din pahar, apoi încă o dată, mai atent, după care înălţă paharul

în semn de apreciere.

— Este foarte bun, remarcă el, savurând aroma ce-i stăruia în cerul gurii. E din malţ?

— Macallan, răspunse Adam, cu un semn afirmativ. Erai pe cale să faci un comentariu?

Peregrine înghiţi şi făcu un gest vag cu paharul.

— Ziceai că personalitatea ei este fragmentată – dar nu reprezintă Michael Scot o personalitate separată?

— Da, dar trebuie să-ţi aduci aminte că eu am comparat personalităţile încarnărilor succesive cu nişte măşti, răspunse Adam cu voce scăzută, deoarece conversaţia lor intrase în anumite detalii specifice. Spiritul reprezintă esenţa a ceea ce este peren, nemuritor chiar – ceea ce poartă masca într-o anumită încarnare. Dar spiritul pur, dacă nu este extrem de evoluat, nu poate intra în interacţiune cu oameni încarnaţi decât prin intermediul unei măşti – fie una trecută, fie cea prezentă. Aş îndrăzni să spun că toate măştile ce au fost vreodată accesibile spiritului ce ocupă acum corpul numit Gillian Talbot au fost fragmentate – inclusiv masca Michael Scot. Până ce nu se reasamblează cel puţin această mască, nu putem avea acces la nici un fel de informaţii referitoare la Michael Scot.

Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se făcuseră rotunzi.

— Şi poţi face ceva pentru a repara răul?

— Nu în termen scurt, spuse Adam. M-am

oferit să o iau pe Gillian sub îngrijirea mea, ca pacientă într-o clinică particulară. Dacă părinţii ei se hotărăsc să se folosească de serviciile mele, putem spera. Altfel…

Ridică din umeri şi mai sorbi o dată din pahar; privirea lui Peregrine căpătă treptat o căutătură rece şi sumbră.

— Cei ce sunt răspunzători de fapta aceasta, spuse el după un moment, sunt aceiaşi care au făcut săpături la abaţie, nu-i aşa? Cei pe care i-am desenat.

Adam făcu un semn grav din cap, iar artistul se apropie încă puţin de el.

— Adam, atunci trebuie să-i terminăm, îi şopti el. Nu e posibil să scape nepedepsiţi, după ce au făcut un lucru atât de… bestial ca acesta!

— Exact aşa gândesc şi eu, îi răspunse Adam.

— Şi atunci, care este următoarea noastră mutare?

— Pentru seara aceasta, spuse Adam, mâncăm cum se cuvine şi mergem devreme la culcare. Iar mâine de dimineaţă, îţi propun să facem o vizită la Societatea Geografică Scoţiană – care, oricât ar suna de absurd, îşi are sediul aici, la Londra.

Peregrine îşi încreţi sprâncenele.

— Vom găsi la ei materiale pe care să nu le aibă Rowley la British Museum?

— Ei au tot felul de materiale, îi răspunse Adam. Din ele vom afla toate datele posibile despre punctele fortificate din vechiul regat

Ross.

Capitolul cincisprezece

DUPĂ aproape douăzeci şi patru de ore, pe Insula Skye, într-un castel ce fusese sediul şefilor clanului MacLeod de mai bine de şapte sute de ani, un descendent al lor din zilele noastre întreţinea un grup de vizitatori cu poveşti despre trecutul glorios al strămoşilor. Finlay MacLeod nu era şeful, ci doar unul dintre principalii săi colaboratori – ceea ce s-ar fi numit un scutier, în zilele de demult, lucru de care era foarte mândru.

Nimeni nu le mai pretinde scutierilor să poarte cu adevărat armele şefului – în sensul propriu al cuvântului – decât poate cu excepţia unor ocazii sărbătoreşti, şi totuşi Finlay purtase cu adevărat arme sub comanda şefului său – în timpul celui de-al doilea război mondial. Mai avea şi astăzi în genunchi schije dintr-un şrapnel german şi se sprijinea în baston atunci când vremea nu era bună.

În momentul de faţă, Finlay şi soţia lui locuiau la castel ocupându-se de paza acestuia, şi contribuind la treburile gospodăreşti ori de câte ori şeful se afla şi el la castel. Cei doi erau şi ghizi, mai ales către finalul sezonului turistic, atunci când pleca personalul suplimentar angajat pc durata verii. Însă vizitatorii, tot mai puţini, continuau totuşi să vină. Margaret vindea astăzi bilete la ghişeul din sala cea mare

de la intrare, în timp ce Finlay se ocupa de grupurile ce ajungeau în salon. Şeful se afla în America, participând la una dintre marile întâlniri ale scoţienilor, fiind aşteptat să revină peste o săptămână.

Finlay se întoarse la locul său obişnuit de lângă arcadele albe ale ferestrelor şi îndepărtă un fir imaginar de praf de pe un impunător pian Bösendorfer, în timp ce un nou grup de vizitatori începuse să se împrăştie prin încăpere. Ultimii fuseseră din Japonia, un autocar plin, turişti cu aparate scumpe de fotografiat şi care nu înţelegeau prea bine engleza. Cei de acum păreau amestecul obişnuit de vesteuropeni, majoritatea scoţieni şi britanici, şi un număr considerabil de americani.

Lui Finlay îi făcea plăcere munca de ghid. Îi plăceau oamenii în general şi îi plăcea mai ales să încerce să ghicească locul de unde veneau, cu osebire atunci când reuşea să-i identifice înainte ca accentul să-i trădeze. Din experienţa adunată de-a lungul anilor putea acum, de exemplu, să-i detecteze aproape fără greş pe americani după îmbrăcăminte: cei mai în vârstă purtau haine noi de ploaie London Fog şi fulare ecosez din lână sau de Burbury, iar cei tineri, obişnuiţii pantofi sport, rucsacuri şi canadiene lungi şi umflate.

Finlay îi agrea pe americani – chiar dacă unii dintre ei erau puţin cam obraznici şi zgomotoşi după normele locale – deoarece ei veneau adesea pentru a se interesa de legăturile

dintre strămoşii lor proprii şi clanul MacLeod – ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care tot personalul castelului purta un obiect oarecare cu modelul ecosez specific clanului MacLeod atunci când era de serviciu. Margaret şi celelalte două femei ce lucrau în această după-amiază preferaseră eşarfe largi în carouri galben-aprins şi negru, numite cu afecţiune „MacLeod cel strident”, purtate în chip de diagonală şi prinse la umăr cu broşe din argint scoţian împodobite cu topaze sau agate fumurii.

Finlay preferase o pereche de pantaloni ecosez din lână, predominând verdele, cunoscut sub denumirea de MacLeod al lui MacLeod. Observă că mai mulţi dintre vizitatori din grup purtau cravate sau eşarfe cu acelaşi model. În momentul când mai multe priviri curioase se îndreptaseră spre el, Finlay îşi drese glasul şi îşi prinse mâinile la spate, pregătindu-se să înceapă cuvântarea lui obişnuită.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Vă urez bun venit la Castelul Dunvegan, în numele şefului clanului nostru. Ne aflăm în salon, una dintre cele mai vechi aripi ale castelului. Decoraţiunile georgiene nu sugerează neapărat vechimea ei, dar dacă intraţi prin uşa aceea şi ocoliţi colţul, de cealaltă parte a zidului acestuia, spuse el indicând printr-un gest partea stângă, chiar dedesubt se vede vechea temniţă, în forma unui gât de sticlă, departe de a fi o caracteristică georgiană. Nu am de gând să vă răpesc timpul oprindu-mă asupra unor lucruri

pe care le puteţi citi şi singuri în ghidul turistic, în schimb, ţin neapărat să vă atrag atenţia asupra a ceea ce reprezintă poate cea mai mare comoară a clanului MacLeod, păstrată chiar în această încăpere: *am Bratach Sith*, Steagul Ielelor.

Arătând peretele dintre cele două ferestre ce dădeau spre mare, aflate în spatele său, toţi ochii se îndreptară către străvechea ramă ce atârna acolo – un obiect impresionant, de culoare aurie, cam de un metru lăţime şi un metru douăzeci înălţime, expuse pe un fundal de culoarea somonului.

Steagul propriu-zis era o ţesătură zdrenţuită din material fin şi translucid, în nuanţe de pergament, cu petice maro şi purpurii, acolo unde fusese reparat în secolele trecute. Pentru a fi ferit de alte deteriorări, fusese prins pe un fond de pânză nevopsită, totul fiind fixat sub sticlă. De-o parte şi de cealaltă a ramei, se aflau draperii din brocart împodobite cu motive de culoare portocalie pe fond ivoriu, cu o margine în cute din acelaşi material, ascunzând mecanismul perdelei. Puternicele susceptibilităţi presbiteriene ale lui Finlay ar fi suferit un teribil afront dacă i s-ar fi sugerat, fie şi printr-o aluzie, că trecea cu vederea aceste zorzoane religioase ieftine; lui însă nu i se părea câtuşi de puţin ciudat că modul în care fusese împodobit drapelul semăna atât de mult cu felul cum sunt împodobite sfintele moaşte dintr-o biserică scoţiană.

— Există mai multe versiuni despre chipul în care steagul ielelor a ajuns în posesia clanului MacLeod, spuse Finlay, cu voce din ce în ce mai scăzută şi mai smerită, în timp ce asistenţa se apropiase, pentru a vedea mai bine obiectul. Unii istorici cred că a fost drapelul de război a lui Harald Hardrada, pierdut în timpul înfrângerii de la Stamford Bridge şi adus apoi pe Skye de către descendenţii lui. Alţii cred că a fost un drapel sarazin, capturat în timpul cruciadelor şi adus înapoi din Ţara Sfântă.

Mai multe persoane din rândul întâi aprobară din cap, deoarece resturile ţesăturii din spatele sticlei semănau, într-adevăr, cu stilul oriental.

— Cei din familia MacLeod susţin, totuşi, că steagul nu are o sorginte omenească, urmă Finlay, ci ar fi un dar din partea unei doamne din neamul ielelor către unul din şefii clanului MacLeod, la care s-a adăugat promisiunea că viitorii şefi pot chema în ajutor de trei ori poporul ielelor, în momente de restrişte, prin desfăşurarea steagului. Tradiţia spune că acesta a fost deja desfăşurat în două rânduri, iar ielele au venit cu adevărat, aşa că vă puteţi închipui cât de grijuliu chibzuieşte fiecare sef dacă el trebuie să fie cel ce desfăşoară pentru cea de a treia şi ultima oară steagul.

— Mi se pare ridicol, murmură o voce bărbătească din spatele grupului, căreia îi replică o voce feminină:

— Taci din gură, George. Vreau să aud cum

de le-au dat ielele steagul.

Finlay zâmbi indulgent. După mai mult de un sfert de secol, cât avusese el de-a face cu publicul, ştia foarte bine cum să trateze pe oricare amator de zeflemele.

— Aşa cum se întâmplă cu majoritatea poveştilor din vechime, avem mai multe versiuni despre cum s-a întâmplat de ne-au dat ielele acest steag, continuă el vesel. Dintre ele, cel mai mult îmi place aceea cu unul dintre şefii clanului MacLeod, care s-a îndrăgostit de una dintre frumoasele prinţese ale ielelor, iar ea a prins drag, la rându-i de el. Deşi amândouă familiile s-au opus legăturii lor, în cele din urmă au cedat totuşi – condiţia fiind însă ca prinţesa să nu poată rămâne cu iubitul ei pământean decât un an, sau până la naşterea unui moştenitor, dacă aceasta se petrecea mai devreme. Ei bine, şeful şi soţia lui vrăjită au trăit fericiţi cum nu se mai poate şi, chiar înainte să se împlinească anul, ca îi născu un fiu. După aceea a trebuit să se întoarcă la ai ei, traversând Podul Ielelor, pe care îl puteţi vedea puţin mai la miazănoapte de castelul nostru. S-a întâmplat însă ca în timp ce se sărbătoarea naşterea pruncului, doica să-l părăsească dormind în leagăn, în încăperea din turn, lângă ceea ce acum este sufrageria pe care aţi vizitat-o. Atunci copilaşul a dat din picioare şi şi-a aruncat pleduţurile de pe el, după care a început să plângă, mânios. Doica nu i-a auzit suspinele, în schimb, acestea au ajuns la

urechile mamei sale. Mânată de dragostea pentru el, a traversat din nou Podul Ielelor şi a venit să-l mângâie, învelindu-l în şalul ei. A fugit însă repede atunci când s-a întors doica; dar nimeni nu a avut nici o îndoială de unde apăruse şalul. *Aşa* se face că steagul ielelor a ajuns în posesia celor din clanul MacLeod – sau, cel puţin, aşa zice legenda…

Vioiciunea stilului lui de a povesti smulse hohotul de râs aşteptat, iar mulţi americani se apropiară, pentru a vedea mai bine; printre ei se afla şi o pereche trecută de prima tinereţe, cu un băiat înaintea vârstei pubertăţii.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, se aventură băiatul, dar de fapt dumneavoastră nu credeţi cu adevărat ca. steagul provine de la iele, nu?

Finlay se aplecă spre el şi îl cercetă cu mare gravitate.

— Cum, tu nu crezi în iele, flăcăule? se interesă el.

Băiatul ridică nehotărât din umeri, iar Finlay clătină din cap.

— Înţeleg. Păi, n-ar. trebui să mă bag eu în ce trebuie să creadă şi să nu creadă un bărbat, însă un lucru e sigur, îi mărturisi el. Indiferent de unde ne-a venit steagul ielelor, norocul nostru, al clanului MacLeod, de la el ni se trage. În războiul al doilea mondial, mulţi dintre tinerii piloţi ai clanului au purtat cu ei fotografii ale steagului ielelor, în chip de talisman. Şi vrei să-ţi spun ceva? S-au întors cu toţii, până la cel din

urmă. ’

Băiatul aproape îi ieşiseră ochii din cap de mirare, dar şi părinţii săi erau impresionaţi.

— Chiar acesta este adevărul? întrebă tatăl băiatului.

Finlay zâmbi şi îşi scoase încet portofelul din buzunar, scotocind conţinutul unuia dintre buzunarele interioare până ce scoase la iveală o fotografie îngălbenită şi ferfeniţită a steagului în ramă.

— Iată dovada, cel puţin în cazul meu, murmură el, arătându-le imaginea. Acesta este unul dintre motivele pentru care consider că este un privilegiu să pot sta de strajă aici, spuse, arătând cu un gest în spatele lui, apoi puse la loc fotografia. Puteţi crede ce doriţi despre cum a ajuns steagul în mâinile clanului MacLeod; eu unul *ştiu* sigur că le-a fost dat strămoşilor mei de iele.

Aşa cum se întâmpla de fiecare dată, această remarcă puse capăt conversaţiei; după ce cercetară mai atent steagul protejat de sticlă, cei trei ieşiră din cameră împreună cu ceilalţi vizitatori. Mai apărură apoi şi alţi turişti, numărul lor scădea însă tot mai mult pe măsură ce se apropia ora închiderii. Finlay îşi privi ceasul şi se gândi că Margaret permisese accesul ultimilor oaspeţi din ziua respectivă cu un sfert de oră în urmă.

Ceasul de pe cămin bătu cinci. Finlay auzi ultimul grup venind pe coridorul dinspre sufragerie şi îi întâmpină în uşă, conducându-i

prin salon curtenitor, însa fară a-i încuraja pe turişti să rămână prea mult. De aici mergeau să vadă temniţa, treceau apoi printre cele două săli unde erau expuse alte odoare ale clanului MacLeod, şi în cele din urmă coborau la Centrul Clanului şi magazinul de suveniruri.

Rumoarea din holul mare de la intrare se strecură până la el – un zvon de voci vesele, căreia îi puse capăt zgomotul surd al închiderii uşii din faţă. Sigur acum că ultimii vizitatori plecaseră, Finlay parcurse iarăşi agale salonul, observând că fiecare obiect, atât de familiar lui, se afla la locul său, ocolind pianul pentru a închide fereastra din prima arcadă de pe stânga a încăperii. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, din pricina unui incendiu serios care izbucnise în castel, se construise o scară metalică de salvare ce cobora de-a lungul peretelui clădirii până în curtea artileriei, unde tunurile cele mari apărau odinioară Castelul Dunvegan de atacurile de pe mare. Normele de siguranţă pretindeau ca acest acces să rămână liber în timpul zilei, când turiştii veneau şi plecau, în schimb fereastra era ferecată în fiecare noapte, împotriva spărgătorilor care s-ar fi putut căţăra şi pătrunde înăuntru. Desigur, trebuia mai întâi ca persoana respectivă să treacă peste zidurile exterioare ale castelului…

După zecile de ani petrecuţi la castel, verificarea ferestrelor îi intrase lui Finlay MacLeod în reflex atât de profund, încât închise zăvorul geamului şi trase draperiile nişei

respective fără să se gândească la ceea ce făcea.

Faţă de steagul ielelor, în schimb, nu şi-ar fi îndeplinit niciodată, *în ruptul capului*, serviciul ceva mai superficial şi fără să se gândească. Postându-se chiar înaintea steagului, bătrânul Finlay luă o perfectă poziţie de drepţi şi îşi ridică braţul, executând un salut energic! Rămase un moment în această poziţie, gândindu-se la fotografia îngălbenită din portmoneu, pe urmă îşi lăsă din nou mâna încet în jos.

Apoi, chiar înainte de a trage draperiile de brocart care noaptea acopereau steagul şi îl protejau de lumină atunci când nu era deschis castelul, îşi sărută vârfurile mâinii drepte şi atinse cu dragoste colţul de jos din dreapta al ramei. Stratul auriu se tocise puţin în acel loc, din cauza anilor în care Finlay comisese acest gest de devotament; apoi zâmbi şi aşeză faldurile draperiei la locul lor. Înainte de a închide lumina şi de a pomi pe scări spre foaier, aruncă o ultimă privire de îndrăgostit al camerei.

Margaret era încă aşezată pe scaunul ei din spatele ghişeului de bilete, numărând câştigurile după-amiezii. Îi întâmpină sosirea cu un clipit vesel din ochi, continuând însă să numere şi avertizându-l să nu o întrerupă. Finlay confirmă printr-un gest amical că a înţeles şi se îndreptă spre cea mai apropiată bancă, înainte să se aşeze, la uşă se auzi o

bătaie neaşteptată şi insistentă.

— Alo, este cineva acolo? răzbi vocea înăbuşită a unei femei. Vă rog să deschideţi un moment!

Vocea trăda o suferinţă oarecare. Soţia îi aruncă lui Finlay o privire peste ramele ochelarilor.

— Cred că şi-a uitat cineva ceva, spuse ea, încruntându-se puţin. Ai face bine să vezi ce vrea.

— Chiar aşa, spuse Finlay, mergând să descuie usa.

Figura stingheră ce aştepta în prag era o tânăra de care îşi aducea vag aminte că ar fi văzut-o prin castel cu nici o oră în urmă – posomorâtă şi anonimă în taiorul maroniu dintr-o stofă din lână foarte greu de descris. De altfel nu şi-ar fi amintit câtuşi de puţin de ea dacă nu ar fi vorbit engleza cu o urmă de accent regional oarecare. În momentul respectiv, judecase că trebuie să fie canadiană, sau poate americană – vreo asistentă medicală sau secretară.

Probabil secretară, decise el acum, observând expresia ei îngrijorată şi mâinile trăgând nervos de cureaua genţii ei simple, din piele, ce-i atârna pe umăr. După o cercetare mai atentă, ajunse la concluzia că avea în jur de treizeci de ani; părul castaniu-închis fusese tăiat scurt, iar ovalul feţei, cu piele îngrijită, nici urât, dar nici frumos, era încadrat de ochelari cu ramă închisă la culoare. Ochii spălăciţi din spatele lentilelor aruncau priviri îngrijorate.

— Vai, slavă cerului, mai este cineva aici, spuse ea. Îmi pare nespus de rău că trebuie să vă deranjez, dar, din câte se pare, mi-am pierdut cheile de la maşină. Le aveam sigur când am venit, pentru că-mi amintesc cum le-am pus în geantă, când mi-am plătit biletul de intrare, dar acum nu izbutesc să le mai găsesc – şi fără ele nu pot ajunge prea departe. Nu a mai rămas decât o singură posibilitate – să le fi pierdut în magazinul de suveniruri, sau poate în salon. Am umblat în geantă cât m-am aflat acolo, ca să-mi scot ghidul. Credeţi că am putea merge să aruncăm o privire?

Tot timpul cât vorbise, se împinsese mereu mai în faţă. Înainte ca Finlay să înţeleagă foarte bine ce se întâmplă, deja traversase pragul şi pătrunsese în holul de la intrare. Această descoperire îl irită puţin, dar un gentleman scoţian nu ar putea vreodată ignora rugăminţile unei doamne ce are nevoie de ajutor.

— Mda, mda, mergem sus şi aruncăm puţin o privire, spuse el cu îngăduinţă, trăgând o ocheadă spre nevastă-sa. Eu, personal, n-am văzut nici un fel de cheie în salon, dar poate doamna MacCrimmon le-a găsit pe la parter. Dacă sunt pe aici, pe undeva, le găsim noi, nu te teme.

— Vai, vă mulţumesc foarte mult! exclamă turista. Îmi pare chiar foarte rău că vă deranjez atât de tare, pe deasupra şi după ora de închidere. Nu ştiu cum am putut să dau dovadă de atâta prostie! De obicei nu sunt aşa de

împrăştiată.

— Ei, stai liniştită, drăguţă, o linişti Margaret. Cred că mi s-a întâmplat şi mie cel puţin de vreo zece ori. Ia du-te, Fin, şi vezi ce poţi face. Te aştept aici, ca să putem încuia.

Fin o porni primul înapoi, pe treptele late din piatră, aprinzând luminile pe măsură ce urca. Ajuns sus, făcu o pauză pentru a desface cârligul şnurului plasat acolo pentru a ghida fluxul de vizitatori spre stânga, către sufragerie, şi nu spre dreapta, unde se găsea salonul. De îndată ce obstacolul fusese înlăturat, femeia cu părul castaniu se strecură pe lângă el şi deschise uşa salonului. Luat puţin prin surprindere, Finlay se grăbi în urmărirea ei.

— Stai… nu te grăbi aşa, o admonestă el şi întinse mâna după comutatorul luminii, aflat înăuntru, chiar lângă tocul uşii.

Încăperea reveni iarăşi la viaţă. Fără a-l mai aştepta pe Finlay, femeia şatenă se năpusti spre nişa ferestrei din stânga, proptindu-şi geanta pe pian şi pipăindu-i suprafaţa.

— Mi-aduc aminte că mi-am rezemat geanta aici, în timp ce-mi căutam ghidul, îi aruncă ea lui Finlay peste umăr. Dar nu sunt aici. Poate or fi căzut pe podea.

Punându-se în patru labe, au cercetat zona de lângă şi de sub pian, însă zadarnic. Femeia rămase aşezată pe vine, oftând exasperată şi încercând parcă să-şi ceară scuze în acelaşi timp.

— Din câte se vede, nu au rămas aici, spuse

ea. Poate le-am lăsat cu adevărat în magazin – deşi aş fi putut să jur că acolo nu mi-am scos decât portmoneul cu mărunţiş.

Finlay îşi stăpâni impulsul de a o mustra părinteşte pentru neglijenţa ei.

— Doamna MacCrimmon nu a plecat acasă încă, sper, spuse el. Te conduc la parter şi te las să discuţi cu ea.

— Sunteţi foarte amabil.

Femeia şatenă îi aruncă o privire recunoscătoare şi făcu un gest să se ridice, emiţând un mic ţipăt ascuţit atunci când mâna îi agăţă, din neatenţie, cureaua genţii de umăr, răsturnând-o de pe pian şi împrăştiindu-i conţinutul pe podeaua acoperită cu lemn bine lustruit. Cosmetice şi alte obiecte de toaletă împreună cu un mare număr de monede se răspândiră în toate direcţiile.

— Vai, nu! ţipă ea. Cum reuşesc să fiu atât de neîndemânatică?

Finlay îşi punea exact aceeaşi întrebare, dar un gentleman nu poate spune aşa ceva unei doamne nefericite. Murmurându-i nişte cuvinte de îmbărbătare, o lăsă pe însoţitoarea lui să adune obiectele intime, în timp ce el plecă în urmărirea monedelor şi pixurilor ce se îndepărtaseră mai mult. Fiind cu spatele spre ea, nu o văzu atunci când se furişă repede până la fereastră, pentru a desface zăvorul. Când se întoarse lângă ea, femeia spăşită îşi aduna în geantă obiectele risipite.

— Vă mulţumesc foarte mult, şopti ea

ridicându-se în picioare. Nu ştiu nici eu ce se întâmplă cu mine. Am spart şi o oglindă, pc deasupra. Îi arătă sticla făcută ţăndări în pudriera ieftină, din plastic roz. Se spune că asta poate aduce şapte ani de ghinion.

— Ah, nu te gândi la aşa ceva, domnişoară, o îmbărbătă Finlay. Norocul ce-i protejează pe cei din clanul MacLeod aici, la Dunvegan, fereşte de ghinioane şi pe cei din jur. Acum coborâm ca să vedem dacă nu cumva cheile tale or fi la doamna MacCrimmon.

Lăsară camera în întuneric, aşa cum o găsiseră. Nebănuind că se petrecuse ceva dubios, Finlay îşi conduse însoţitoarea la parter, în magazinul de suveniruri, unde o doamna mică şi vioaie, cu păr negru, parţial încărunţit, nota ceva într-un registru contabil cu coperţi tocite.

— Bună seara, doamnă MacCrimmon, spuse el vesel. Nu cumva aţi găsit un set de chei pe aici? Tânăra doamnă ce mă însoţeşte nu le găseşte şi crede că le-a pierdut pe a…

Se opri în mijlocul explicaţiilor lui simpatice în momentul în care văzu că MacCrimmon se făcuse albă la faţă şi încremenise. Nu se uita la el, ci îşi fixase ochii asupra tinerei şatene. Finlay îşi întoarse, încurcat capul, pentru a vedea ce se întâmplă – şi se trezi sub nas cu un pistol automatic îndreptat chiar spre pieptul lui.

Şocul îi luă piuitul lui Finlay pentru câteva secunde. Pistolul era prevăzut şi cu un amortizor – ceea ce îi sugera că femeia nu era o amatoare oarecare. Ceva în subconştient îi

spuse că mai văzuse asemenea arme, la sfârşitul războiului, când îi dezarma pe ofiţerii din Gestapo. Jucăria nu putea avea un calibru prea mare, însă, văzută din unghiul lui, ai fi zis că ţeava era în stare să scuipe nişte ghiulele de tun. Inima i se poticni amintindu-şi că medicul îl sfătuise, cu mai multe luni de zile în urmă sa renunţe la muncă.

Printr-un scurt gest cu ţeava pistolului, tânăra femeie o îndemnă pe doamna MacCrimmon să treacă lângă Finlay. Cu ochii albi, ca de iepure, bătrâna doamnă nu se clinti din loc, părând paralizată de frică.

— Haide odată! se răsti femeia, care acum îi lua ostatici. Nu pot să stau după tine toată seara.

Îşi îndreptă arma spre doamna MacCrimmon, iar degetul i se încordă pe trăgaci. Finlay o prinse repede de braţ pe doamna MacCrimmon şi o scoase din spatele tejghelei, holbându-se la tânără cu toată demnitatea pe care o putea aduna într-un asemenea moment.

— Foarte bine, îi spuse el acru. Vedem prea bine că ai o armă. Dacă vrei să-ţi goleşti încărcătorul, noi nu avem de gând să te oprim.

Tânăra femeie cu părul castaniu zâmbi subţire.

— Altă dată, poate. Pentru moment, aş vrea să vă puneţi amândoi mâinile pe creştet şi să o porniţi încet spre uşă.

Obrajii doamnei MacCrimmon se făcură şi

mai palizi, iar lui Finlay i se făcu teamă că va leşina.

— Un-unde ai de gând să ne duci? se bâlbâi ea.

— În salonul de la etaj, spuse tânăra. Dacă faceţi cum vi se spune, nu vi se va întâmpla nimic. Şi acum mişcaţi-vă, până nu-mi piere cheful să mă port politicos cu voi.

Neîndrăznind să se răzvrătească, Finlay se grăbi să o tragă pe doamna MacCrimmon pe trepte fără a protesta, conştient tot timpul de arma îndreptată spre şalele lui. Dacă ar fi tras, glonţul ar fi putut pătrunde atât prin el, cât şi prin doamna MacCrimmon.

Pe măsură ce urcau, se simţea tot mai tare un curent de aer îngheţat ce îi întâmpina. Când ajunseră la etaj şi se îndreptară spre salon, Finlay remarcă surprins că uşa acestuia era dată de perete, iar luminile aprinse. Constată, cu şi mai multă mirare, la intrarea în încăpere, că fereastra din dreptul scării de incendiu fusese larg deschisă, iar draperiile se zbăteau sălbatic în vântul rece stârnit de mare.

— Treceţi acolo, lângă pian, le ordonă tânăra.

Finlay se conformă, trăgând-o pe doamna MacCrimmon cu o mână şi ţinând-o ridicată pe cealaltă. Aruncând o privire spre fereastră, văzu urme de noroi pe pervazul lat, pe unde era evident că se strecurase un alt intrus, venit pe scara de incendiu, în aceeaşi clipă, auziră cu toţii zgomot de mişcare venind de jos, din

direcţia holului din faţă. O voce, pe care Finlay o identifică de îndată ca aparţinându-i soţiei sale, rosti cu indignare:

— Ai noroc că nu e şefu' pe-acasă acu', altfel nu-ţi ieşea lotul chiar după plac!

Ah, Margaret era pusă pe ceartă. Ea intră cea dintâi pe uşă, iar speranţa lui Finlay ca străinii să nu o fi descoperit pe doamna McBain, bibliotecara, se nărui din faşă când aceasta intră în salon împiedicându-se de prag, cumplit de speriată, numai un pas în urma soţiei lui. Cel de-al doilea intrus se dovedi a fi un bărbat purtând ochelari de schior şi costumaţia aceea neagră şi strânsă pe trup în care se îmbracă spionii şi spărgătorii, aşa cum ştia Finlay din filme. Indiferent cât de teatrală părea apariţia lui, pistolul cu amortizor era extrem de real. Ochii negri şi apropiaţi între ei îl studiară în trecere pe Finlay şi pe doamna MacCrimmon, înainte de a se întâlni cu privirile complicei.

— Ai avut vreo problemă? se interesă el.

Tânăra cu păr castaniu clătină din cap, cu un aer dispreţuitor.

— Nu, s-au purtat ca nişte mieluşei.

Bărbatul în negru păru satisfăcut şi se întoarse spre prizonieri, gesticulând cu pistolul.

— Ascultaţi-mă cu toţii: treceţi dincolo.

Spre consternarea lui Finlay, intruşii îi conduseră în camera de gardă învecinată. De aici, un chepeng greu permitea accesul spre temniţa castelului, care data din secolul al XIV-lea: o scobitură cu pereţi verticali, adâncă de

aproape patru metri, săpată chiar în roca pe care se înălţa construcţia. Bărbatul în negru îl apucă pe Finlay de umăr şi-l împinse spre chepengul închis.

— Deschide-l, îi porunci el.

Mae MacCrimmon emise un mic zgomot, ceva între gâfâit şi suspin.

— Vai, nu acolo, *vă rog!* scânci ea. S-ar putea să fie şobolani şi…

Bărbatul în negru se întoarse spre ea şi îşi ridică ţeava pistolului, prevăzută cu surdină, îndreptând-o spre fruntea femeii.

— Poate preferi această alternativă? îi sugeră el.

Tremurând, doamna MacCrimmon căzu în muţenie şi se cuibări alături de doamna McBain, cuprinsă şi ea de frisoane, în braţele lui Margaret; bărbatul îşi îndreptă atenţia spre Finlay.

— Tu ce părere ai?

Bătrânului îngrijitor nu-i mai trebuia alt îndemn. Chiar dacă nu avea să fie câtuşi de puţin plăcut în văgăună, tot era mai bine decât să încaseze câte un glonţ. Deschise chepengul în câteva secunde şi aşteptă o nouă comandă.

— Haide. Vâră-le înăuntru!

Ascultător, Finlay le coborî pe femei în bezna şi răcoarea închisorii – mai întâi pe Margaret, pentru ca ea să le poată ajuta pe celelalte două, deoarece, chiar dacă le ţinea cu mâinile întinse, până la fundul gropii mai rămânea un spaţiu destul de mare. Pe de altă

parte, reuşea astfel să o îndepărteze de arma bărbatului… Femeile ţipau cât le ţinea gura; ar fi preferat să aibă înţelepciunea să-şi păstreze forţele: oricum nu putea să le audă nimeni.

— Minunat, bătrâne, acum a venit rândul tău, îi spuse bărbatul, după ce femeile ajunseseră jos, făcându-i un gest cu arma.

Încruntându-se ca un nor de furtună şi gândindu-se că i-ar fi prins bine să fie cu douăzeci de ani mai tânăr, Finlay se aşeză ţeapăn pe marginea deschiderii, cu picioarele atârnând în gol, apoi se întoarse şi, sprijinindu-se în mâini, începu să-şi dea drumul în jos. Ignorând durerile din umeri, reuşise, totuşi, să rămână atârnat, când bărbatul în negru, nerăbdător, îi călcă degetele încordate cu o cizmă; Finlay cedă şi plonjă în mijlocul femeilor ce ţipau. Ateriză strâmb şi îşi înăbuşi o înjurătură când simţi că glezna i se răsucise, prinsă sub greutatea trupului. În întunericul închisorii, Margaret MacLeod căută mâna soţului ei. Intensitatea strânsorii degetelor lui îi spuse că avea mari dureri.

— Blestematul să se abată asupra voastră, indiferent cine aţi fi voi! strigă ea spre bărbatul care-i luase prizonieri, şi a cărui siluetă se distingea în dreptunghiul luminos de deasupra capetelor lor. Pe norocul clanului MacLeod, sper şi mă rog ca să vă alegeţi cu ceea ce vi se cuvine pentru ce-aţi făcut în această seară!

Intrusul răspunse cu un nechezat de râs; urmă bubuitul cavernos al chepengului ce se

închise peste uşă, împiedicând pătrunderea oricărei raze de lumină…

De îndată ce complicele ei îi îngrămădise pe prizonieri în încăperea alăturată, femeia cu păr castaniu îşi pusese pistolul pe pian şi închise fereastra, trăgând şi perdelele la locul lor, pentru ca de afară totul să pară în ordine. Odată terminată această treabă, îşi vârî arma într-un compartiment al genţii prevăzut cu fermoar şi extrase cu grijă o punguţă roşie, din mătase chinezească.

În interior se afla un medalion greu din argint, atârnat de un lanţ tot din argint. Îşi trecu lanţul peste cap şi se îndreptă spre peretele dinspre mare, unde, între cele două ferestre, atârna steagul ielelor ascuns de perdele. Atunci când se mişcă, pandantivul culese o rază de lumină, dezvăluind o figurină asemănătoare cu a unei fiare cu botul larg deschis, gata să-şi înhaţe prada.

Deschise perdelele şi îşi surprinse, pentru o fracţiune, chipul deformat de sticla ce proteja steagul ielelor. Treaba asta nu-i făcea nici o plăcere. Într-una dintre poveştile spuse de bătrân grupului în care se aflase şi ea în acea după-amiază se afirma că toţi cei ce atingeau steagul şi nu aparţineau clanului MacLeod aveau să se transforme într-un nor de fum. Faptul nu se referea, evident, la ramă sau la sticlă, deoarece ea le atinsese pe ambele când nu se uitase custodele, dar mare încredere nu puteai avea în legendele astea străvechi. Dar

dacă exista, totuşi, un grăunte de adevăr… şi, pe deasupra, îşi mai spărsese şi oglinda…

Toate acestea erau la fel de ridicole ca şi speranţa că medalionul îi va oferi o protecţie oarecare, dacă poveştile erau *chiar adevărate* – şi, totuşi, îl purta, pentru că aşa îi spuseseră. Cu toate acestea zâmbi după ce întinsese ambele mâini apucând, astfel partea ornamentată a ramei şi constatând că nu se întâmplase nimic neobişnuit.

O împinse încoace şi încolo ca să-i încerce greutatea, apoi o prinse mai zdravăn şi o coborî de pe perete. Rama era mare, dar nu deosebit de grea. Dimensiunea ei, însă, făcea ca transportul să fie dificil.

Sprijinind-o puţin de perete, trase draperiile la loc, pentru ca lipsa să nu fie constatată imediat. Apoi, purtându-şi cu grijă trofeul, porni spre uşa ce ducea la scări şi coborî în holul din faţă, unde îşi aşteptă complicele.

Simţi că acesta coboară atunci când luminile începură să se stingă, pe rând, de-a lungul scărilor. Părăsiră amândoi castelul prin uşa din faţă, încuind-o cu chei luate de pe tejgheaua ghişeului de bilete. Afară era aproape întuneric, aşa că nimeni nu-i văzu când traversară podul, coborând apoi panta şanţului până la drumul cu un singur sens, folosit de obicei de şeful clanului, de familia şi de personalul lui.

Femeia îşi lăsase maşina în umbra copacilor – un coupé de culoare închisă, aproape invizibil în beznă. Bărbatul în negru descuie maşina şi se

aşează pe locul şoferului, în timp ce complicea lui punea cu grijă steagul ielelor pe scaunul din spate, învelindu-l cu o pătură ecosez. După ce ocupă celălalt loc din faţă, şoferul porni motorul şi conduse încet în direcţia şoselei principale, fără a aprinde luminile.

După o scurtă călătorie ajunseră la malul apei, în apropierea unui minuscul golf mărginit de stânci. La micul ponton din lemn fusese amarată o mică navă înzestrată cu cabină, care plutea liniştit pe apele puţin adânci.

Şoferul maşinii lansă un semnal luminos prin faruri. De la bordul vasului i se răspunse cu un semnal transmis printr-un hublou al cabinei. Aproape instantaneu, două siluete întunecate îşi făcură apariţia pe punte.

Cei doi hoţi coborâră din maşină, femeia fiind din nou aceea care ţinea steagul ielelor, fixat în rama lui. Urmată de complice, îl purtă spre nava pe care patronii, fremătând de nerăbdare, aşteptau prada. Bărbatul mai scund se aplecă pentru a examina rama şi conţinutul ei în raza subţire a unei lanterne mici. Lumina făcu să strălucească inelul cu sigiliu din carneol, purtat pe mâna dreaptă.

— O treabă excelentă, într-adevăr, comentă el, ridicându-şi privirile spre ea. Nemaipomenită, aş zice.

Femeia îşi ridică o sprânceană, într-un soi de recunoaştere sardonică a acestui adevăr.

— Mulţumesc. Dacă e să compari diversele munci, este, în orice caz, mai demn decât să te

lupţi într-un ring, cu noroiul până la genunchi. Ca să nu spun ca e mult mai bine plătită. Scuză-mă, vreau să scap de asta.

Prinzând în mâini şuviţele din jurul feţei şi le trase spre spate. Părul scurt şi blond luci palid în lumina scăzută; îşi scutură uşor capul, în timp ce cu o mână ţinea peruca cea castanie. Bărbatul care purta inelul cu piatră de carneol o urmări pe sub pleoapele grele.

— Presupun că doreşti să-ţi capeţi banii, ca să poţi pleca, spuse el, făcându-i semn colegului său să ia rama, şi îşi vârî mâna în buzunarul de la piept al jachetei, de unde pescui un plic gros, de culoare maro. Vei fi mulţumită, ai să vezi.

Colegul lui purta un medalion aidoma celui de la gâtul femeii. Cercetând podoaba, tânăra întinse mâna după plic, fără a observa că din spate se apropiase de ea complicele, pregătindu-şi în acelaşi timp pistolul cu amortizor.

În clipa în care atinse plicul cu mâna, bărbatul îmbrăcat în negru lipi ţeava amortizorului chiar în spatele urechii ei stângi şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul atenuat al primei împuşcături nu se auzi nici măcar până la mal, cu atât mai puţin până la castel sau pe drumul de deasupra ţărmului. Cât despre cea de a doua şi cea de a treia, ţintite drept în inimă, după ce tânăra căzuse pe ponton, nici acestea nu au fost mai zgomotoase.

Patronul nu o mai învrednici nici măcar cu o privire, ci se răsuci pe călcâie şi-şi urmă

subordonatul, ce coborâse sub punte cu steagul ielelor. Bărbatul în negru îngenunche şi scoase medalionul din argint de. la gâtul femeii, apoi împinse cadavrul peste marginea pontonului, cu interesul pe care l-ar fi arătat şi pentru un sac de gunoi sau pentru o pisică moartă.

Apoi, după ce motoarele vasului intrară în funcţiune, bărbatul în negru desfăcu parâma ce asigura legătura la ponton şi sări uşor pe punte. Zece minute mai târziu, nava, pasagerii ei şi comoara furată dispăruseră spre amurg, lăsând în urmă un siaj vag fosforescent ce se estompa încet, odată cu instalarea întunericului.

Capitolul şaisprezece

ÎN ACEST RĂSTIMP, după cum hotărâseră, Adam şi Peregrine îşi petrecuseră cea de a doua zi la Londra, mergând la sediul Societăţii Geografice Scoţiene din Docklands. Odată ajunşi, Adam se prezentă la funcţionara de la intrare drept Dr. Sinclair, iar pe Peregrine îl denumi asistent al său în domeniul cercetării. Nu ţinu să menţioneze că titlul de doctor se referea la ştiinţe medicale, nefiind, prin urmare, neapărat un titlu academic. O aluzie aparent întâmplătoare la conferinţa pe care o susţinuse cu o săptămână în urmă la Gleneagles îl ajută să întărească impresia că este de fapt un istoric adunând materiale pentru o serie de prelegeri savante.

— Vai de mine, spuse femeia din spatele ghişeului, lăsând limpede să se vadă că, este foarte impresionată de stilul şi înfăţişarea lui Adam. Mi-e teamă că nu sunteţi menţionat în catastiful nostru de vizitatori, doctore Sinclair, dar poate reuşesc să lac ceva – având în vedere că nu rămâneţi la Londra decât pentru o zi. De ce nu luaţi loc puţin. Împreună cu domnul Lovat, iar eu am să sun birourile de la etaj. poate găsesc pe cineva liber.

— Sunteţi extrem de amabilă, îi spuse Adam cordial. Sigur vom aştepta. Şi vă mulţumim foarte mult.

Fără a fi foarte simplu, în cele din urmă reuşiră totuşi să se asigure de serviciile unuia dintre arhivarii principali, un bărbat scund şi îndesat, de vârstă mijlocie, originar din Glasgow. Ce purta numele de Ronald McKay. Sub îndrumarea lui, Adam şi Peregrine şi-au petrecut dimineaţa parcurgând articole microfilmate despre şantierele arheologice din ţinutul Ross. După prânz au examinat bogatul fond de ilustraţii acumulat de Societate – fotografii de reveleu şi proiecte de reconstrucţie – făcând comparaţii cu schiţele lui Peregrine. Până la sfârşitul zilei, după ce văzuseră practic toate dosarele existente legate de acest subiect, reuşiseră să alcătuiască o listă cuprinzând patru castele din Ross-shire care trebuiau cercetate mai amănunţit: Foulis, Strome, Eilean Donan şi Urquhart.

— Uf! Sper să nu mai avem curând ocazia să facem o treabă ca asta! exclamă Peregrine când se urcau în taxiul ce urma să-i readucă la Clubul Caledonian. Dacă mai stăteam doar o oră, cred că m-ar fi apucat o durere de cap cât Palatul Blenheim!

Adam zâmbi absent, trecând în revistă cele patru nume de pe listă. Toate cele patru castele se înălţau pe malul apei şi toate patru existaseră în timpul vieţii lui Michael Scot; din păcate, nu reuşiseră să limiteze mai mult aria căutărilor lor.

— Asta este, se putea şi mai rău, spuse el oftând, dar trebuie să-ţi mărturisesc că mă

aşteptam să ne descurcăm mult mai bine.

Peregrine schiţă o grimasă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Oricare dintre castelele de pe listă se poate dovedi cel căutat – dar la fel de bine se poate să nu fie nici unul. Nu este exclus să mă fi înşelat total.

— Eşti cumva convins că te-ai înşelat? întrebă Adam.

— Nu. Dar dacă nu îţi vin în minte şi alte surse documentare pe care să le consultăm, nu văd cum am putea da de urma acelui unic palat, din cele de pe listă.

Adam clătină din cap.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Însă nu mai are nici un rost să continuăm cercetarea documentelor. De acum, nu ne-a mai rămas decât să mergem personal să vizităm acele locuri.

— Chiar să mergem până acolo? spuse Peregrine, părând puţin speriat de această perspectivă.

— Da.

— Dar… nu o să ne ia prea mult timp?

— O zi sau două, recunoscu Adam. Dar dacă nu începem treaba asta, n-avem nici o şansă să aflăm, nu?

— Ai dreptate, spuse Peregrine. Atunci ne întoarcem în Scoţia chiar în această seară?

— O cută apăru între sprâncenele negre ale lui Adam, şi se lăsă pe spate, rezemându-se de canapelele din material plastic ale taxiului, părând deodată extenuat.

— Nu, vom lua unul din zborurile de mâine dimineaţă, spuse el Am făcut suficient – mai mult decât suficient – pentru o singură zi. Nimic nu stinghereşte mintea mai mult decât oboseala. Vreau să fim bine odihniţi înainte de a porni spre Scoţia.

Odată ajunşi la club, serviră devreme cina, într-o sală aproape pustie. De îndată ce terminară cu acest capitol, Peregrine se retrase în camera lui, pregătindu-se de culcare. Gâtul îi înţepenise din pricina orelor petrecute aplecat asupra aparatului pentru citirea microfişelor, iar ochii îi ardeau din cauza efortului de a citi foarte de aproape, în lumină insuficientă. Duşul fierbinte îl ajută să scape în bună parte de înţepeneală şi dureri, adormind aproape de îndată ce pusese capul pe pernă.

Visele se succedară unul după celălalt, cele mai multe fără a lăsa amintiri. La un moment dat însă, pe la miezul nopţii, se trezi brusc, crezând la început că auzise semnalul supărat al unei trompete. Se ridică în pat şi ascultă atent, dar singurul lucru pe care îl receptă fu zarva omniprezentă a traficului, ce nu se potolea în capitală nici în miez de noapte. „Imaginaţia îmi joacă probabil o festă”, gândi el, ridică din umeri, şi se culcă la loc.

Dar ecourile acelei alarme stranii şi pătrunzătoare îi stârniră undeva în memorie, ca nişte reverberaţii sălbatice ale cornurilor de război din Tara Spiriduşilor. În cele din urmă, adormi iarăşi, după ce luase hotărârea de a-i

relata lui Adam acest incident a doua zi; dar în lumina rece a dimineţii, toată povestea i se păru totuşi lipsită de importanţă pentru ca să merite a fi relatată.

„Dacă ai de gând să continui tot aşa, în curând ai să fugi de nebun în toate părţile, ţipând că-ţi pica cerul în cap”, îşi spuse el strâmbându-se, în timp ce îşi lega cravata şi îşi trecea cu pieptenele prin păr. „Adam are şi aşa destule pe cap, nu mai trebuie să vii şi tu cu nişte invenţii noi”.

Cu acest sentiment în gând, lăsă deoparte asemenea gânduri şi coborî la parter, făcându-şi apariţia fix la ora şapte, aşa cum hotărâseră cu o seară în urmă. Trase concluzia că şi Adam petrecuse probabil o noapte neliniştită, deoarece se arătă neobişnuit de tăcut şi chiar puţin nervos în timpul micului dejun. Îşi citi, ca de obicei, ziarul de dimineaţă, parcă mai atent ca oricând, ca şi cum ar fi căutat ceva anume; nu comentă însă acest lucru în nici un fel, şi nici Peregrine nu ceru vreo explicaţie.

Având încă suficient timp la dispoziţie, din câte îşi închipuia Peregrine, părăsiră Clubul Caledonian cu mult înainte de ora opt, cărând puţinele lor bagaje. Dar de îndată ce ieşiseră pe Strada Halkin, cu gândul de a-l ruga pe portar să le facă rost de un taxi pentru aeroport, Adam observă circulaţia deja foarte agitată a dimineţii şi se răzgândi, îndemnându-l pe Peregrine să meargă spre Hyde Park Corner.

— De câte ori vin la Londra, constat că

traficul devine tot mai dificil, spuse el acru, consultându-şi ceasul. Am sperat să nu fie atât de aglomerat la această oră. Acum trebuie să luăm metroul. Nu vom găsi decât locuri în picioare, dar mi-e teamă că este singura cale pentru a ajunge la aeroport înainte de plecarea avionului.

În metrou nu exista *cu adevărat* decât loc în picioare. Intrând în şuvoiul de navetişti ai dimineţii, într-o atmosferă tot mai încărcată de mirosuri de haine neaerisite războindu-se cu acelea ale parfumurilor, se urcară în prima garnitură de tren în direcţia vest şi îşi petrecură următoarele patruzeci şi cinci de minute agăţaţi ca vai de lume de barele de susţinere, cu bagajele abandonate undeva la picioare. De-abia. după Acton începu să se mai risipească aglomeraţia, dar chiar şi aşa nu au putut să se aşeze decât după alte câteva staţii.

Când au ajuns la Heathrow, nu mai erau decât douăzeci de minute până la zborul lor, programat la 9:30. Din fericire, Adam rezervase locurile cu o seară în urmă şi aveau numai bagaje de mână, aşa că le-a fost relativ uşor să-şi capete biletele şi tichetele de îmbarcare. După ce plăti cu ajutorul cărţii de credit, semnând nota de plata, Adam îl expedie pe Peregrine în căutarea unui ziar din Glasgow, în timp ce el telefonă la Strathmourne. La bordul avionului lor avea să găsească exemplare din *The Scotsman*, pe care îl putea deci citi în timpul zborului.

— După ce am studiat locul unde va trebui să ajungem, m-am răzgândit şi nu vreau să mai iau „Jaguar”-ul, îi spuse lui Humphrey, după ce îi confirmase că vor ajunge cu adevărat la ora comunicată la telefon de Adam cu o scară în urmă. Cred că e mai bine dacă vii să ne aştepţi cu „Range Rover”-ul. Şi am să te mai rog să ne împachetezi un schimb de haine potrivite pentru mers într-un teren necunoscut şi pe o vreme nesigură. Dacă temerile mele se vor adeveri, vom fi siliţi să ne grăbim foarte tare şi nu ne vom permite nici cea mai mică întârziere.

— Înţeleg, sir, răspunse Humphrey. Voi face toate pregătirile necesare.

Prin difuzoare venea ultimul apel referitor la zborul lor. Lui şi lui Peregrine nu le mai rămânea acum decât să se urce în avion. Fără a fi chiar ultimii ajunşi la bord, întârzierea provocată de controlul de rutină pentru securitate îi provocă lui Adam un nou val de nervi. Când se văzură aşezaţi la locurile lor, prinşi în centurile de siguranţă, iar avionul începuse să se îndrepte spre pista de decolare, Adam îşi permise, în sfârşit, să se relaxeze puţin – ceea ce nu-i oferi, de fapt, decât răgazul de a-şi spori şi mai mult noianul de gânduri negre.

Era aproape sigur că se punea ceva la cale, că în Scoţia lucrurile nu rămăseseră în stadiul cunoscut de ei. Căută cu înfrigurare în exemplarul ziarului din Glasgow adus de Peregrine şi în *The Scotsman*, însă fară succes.

Făceau oare parte obstacolele ce le ieşeau

în cale dintr-o structură oarecare ce se ridica împotriva Planurilor Interioare, sau era ceva întâmplător? Îşi zise că majoritatea făceau parte din categoria coincidenţelor; însă ceva în el îi spunea că totul aparţinea unui plan sinistru pus la cale şi împlinit de un duşman pe care nu îl întâlnise încă. Până ce nu ştia mai multe, nu-i rămânea, decât să se bizuie pe instinctele fireşti de supravieţuire ale eului său superior şi să spere că adversarii lor se vor arăta curând – şi vor comite, poate, o greşeală!

Deşi turbulenţa atmosferică spori pe măsură ce se îndreptau spre nord, zborul nu avu nimic deosebit în sine. Deasupra Scoţiei meridionale, cerul era pătat cu nori cenuşii, iar aeronava cobori printre averse de ploaie. Aterizară la Edinburgh pe o pistă udă şi drumul avionului până la terminal se petrecu şi el sub ameninţarea picăturilor de ploaie spulberate de vânt.

În momentul când culoarul mobil fusese ataşat la avion şi li se permise să debarce, Adam luase hotărârea să-l caute la telefon pe Noel McLeod de îndată ce ajungeau în clădirea aeroportului. Îl conduse nerăbdător pe Peregrine spre poarta de ieşire, ridicând o mână în semn de salut când îl zări pe Humphrey, care îi aştepta chiar în spatele barierei.

Valetul lui nu era însă singur. Adam încremeni când recunoscu figura mustăcioasă şi silueta îmbrăcată în pardesiu: toate temerile lui din ultimele douăsprezece ore îşi găseau acum,

în sfârşit, o justificare.

— Ce se întâmplă? întrebă Peregrine.

— Împreună cu Humphrey… acolo… este şi Noel McLeod, îi răspunse Adam. Şi dacă nu greşesc foarte rău, prezenţa lui confirmă necazul a cărui relatare nu am reuşit să o găsesc în ziarele din această dimineaţă. Haide!

Lăsându-l pe Peregrine să-şi croiască singur drumul, Adam mări pasul şi ţâşni înainte, evitând punctele de îmbulzeală cu o îndemânare pe care i-ar fi invidiat-o oricare jucător profesionist de fotbal. Humphrey şi McLeod se străduiau şi ei să-i vină în întâmpinare. Figura ca dăltuită în piatră a inspectorului părea acum neobişnuit de sumbră, iar colţurile gurii coborâseră în jos.

— Oare de ce sunt convins că eşti pe cale să-mi dai ştiri pe care aş prefera să nu le aud? Îi spuse Adam lui McLeod, înmânându-i în acelaşi timp bagajele lui Humphrey. Aveam de gând să te sun de îndată ce găseam un telefon. Peregrine, vino lângă noi, pentru ca să nu fie silit să povestească de două ori.

Cu o figură vag contrariată şi dezorientată, Peregrine li se alătură. McLeod îl salută pe artist printr-o mişcare scurtă din cap, apoi conduse tot grupul undeva deoparte, iar Humphrey se plasă în aşa fel cu bagajele încât să împiedice pe eventualii trecători să se apropie.

— Lovitura vine dintr-un loc de unde nu s-ar fi aşteptat nimeni, relată McLeod, însă totul

începe să prindă contur. Acum nici două ore, am primit un telefon de la şeful clanului meu. El se află în acest moment la New York. Tocmai comunicase cu personalul lui de la Castelul Dunvegan. Din câte se pare, steagul ielelor a fost furat.

Nici unul dintre cei ce-l ascultau nu aveau nevoie de explicaţii în legătură cu steagul. Steagul ielelor deţinut de clanul McLeod era unul dintre cele mai faimoase odoare ale Scoţiei, iar legendele ţesute în jurul lui erau ştiute chiar şi de cei nu sunt neapărat interesaţi de folclorul scoţian. Fiind un adevărat specialist în acest domeniu, Adam se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac, făcându-i-se brusc greaţă.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Ieri după-amiază târziu, cam între cinci şi şase, mai exact nu se poate spune, răspunse McLeod. Nu avem prea multe detalii până în momentul de fată, dar se pare că hoţul a fost o femeie care s-a dat drept turista. A avut complice şi un bărbat, dar acesta purta ochelari de schi, aşa că nu există o descriere a lui. Singurul lucru sigur e că purtau arme.

— Există şi victime? întrebă Adam.

— Nu, slavă Domnului. Sau cel puţin nu e vorba de ceva serios. O gleznă sucită, câteva vânătăi şi răni. Patru membri din personalul castelului se aflau de serviciu, iar hoţii i-au silit să coboare în închisoarea castelului, unde şi-au petrecut întreaga noapte. Este vorba de un

donjon, având forma unei sticle – au căzut destul de rău, pe urmă însă au fost în siguranţă, cel puţin. Probabil s-ar mai afla şi acum tot acolo, dacă nu s-ar fi ivit un autocar cu pensionari englezi care aveau în program o vizită prestabilită, înainte de ora obişnuită a deschiderii, care au fost îngrijoraţi când au constatat că în parcare există maşini pentru personal, dar în schimb, înăuntru nu mişcă nimeni. Poliţia locală şi-a început cercetările şi verifică toate maşinile pe o rază de cincizeci de mile, dar ştiţi şi voi la fel de bine ca şi mine că făptaşii s-ar putea găsi la ora aceasta practic oriunde. Au avut la dispoziţie întreaga noapte pentru ca să dispară.

Peregrine părea din ce în ce mai uimit pe măsură ce McLeod îşi depăna povestea, iar în cele din urmă nu-şi mai putu reţine indignarea:

— Mi se pare incredibil. Cum au reuşit să pătrundă înăuntru? Este vorba de un *castel,* pentru numele lui Dumnezeu! Mi se pare ultimul loc unde să-ţi poţi face un plan să pătrunzi, care să-ţi mai şi reuşească, pe deasupra!

McLeod îl învrednici pe tânăr cu un zâmbet acru.

— Din câte mi s-a relatat, femeia a jucat rolul doamnei peste care a dat ghinionul – s-a întors la castel cu câteva minute după ora închiderii, pretinzând că şi-a pierdut cheile de la maşină pe undeva prin clădire. Îngrijitorul, fiind de felul celor care au încredere în semeni, i-a permis să intre – iar ea, la rândul ei, a reuşit să-

şi introducă în incintă şi complicele. Restul îl puteţi înţelege şi singuri. Oamenii de la castel erau ei înşişi vârstnici. Cum ar fi putut să-şi măsoare forţele cu nişte bandiţi înarmaţi şi lipsiţi de scrupule?

În cursul expunerii lui, majoritatea pasagerilor se împrăştiaseră, lăsându-i pe cei trei singuri, într-un colţ al sălii de aşteptare. Humphrey aştepta răbdător lângă bagaje, prefăcându-se a nu auzi conversaţia. Înainte de a continua, McLeod aruncă o privire rapidă înjur.

— Oricum, însuşi şeful clanului m-a împuternicit să acţionez în numele lui, spuse el, cu un licăr în ochii albaştri şi limpezi. Cea mai mare nelinişte a lui este ca făptaşii să fie prinşi şi steagul recuperat, înainte ca aceştia să aibă răgazul să comită cu el vreo blestemăţie, sau chiar să-l distrugă. Am telefonat la Strathmourne de îndată ce am încheiat convorbirea cu el, iar când am aflat de la Humphrey că tocmai venea să vă ia de la aeroport, m-am gândit că economisim timpul dacă vin personal să vă comunic ultimele ştiri. Acţionez, desigur, în calitate de persoană particulară, dar am aranjat ca o cursă *charter* să mă ducă până la Skye în circa o oră. Există spaţiu suficient, dacă mă puteţi însoţi şi voi. Sentimentul meu este că totul se leagă perfect cu spectacolul înscenat la Melrose duminica trecută.

— Te însoţim, fără discuţie, spuse Adam,

deşi ar fi fost foarte bine dacă aş fi ştiut mai din timp. pentru ca Humphrey să-mi fi putut aduce câteva obiecte folositoare…

Auzindu-şi numele, Humphrey îşi drese glasul şi veni mai aproape.

— Vă rog să mă scuzaţi, Sir Adam, dar consider că am reuşit să anticipez această posibilitate. După ce am vorbit ceva mai devreme cu inspectorul, mi-am permis să vă pun în bagaj câteva obiecte suplimentare, pe lângă cele cerute în mod expres de dumneavoastră. Ştiţi la ce mă refer, domnule – cele din trusa medicală pe care o luaţi adesea când faceţi vizite la pacienţi.

Pe figura, altfel serioasă, a lui Adam trecu un zâmbet mulţumit.

— Nu ştiu cum se face, Humphrey, dar mă pui întotdeauna într-o lumină mai favorabilă decât reuşesc eu însumi să o fac. Se întoarse spre McLeod, care aştepta un răspuns: — Noel, din câte se pare, suntem mai bine pregătiţi decât mi-am imaginat.

— Este vorba de pluralul majestăţii, sau ne va însoţi şi domnul Lovat? se interesă McLeod direct.

— Păi, sigur că vin şi eu! exclamă Peregrine indignat.

— Nu te grăbi, fiule, îl preveni McLeod. S-ar putea să fie periculos – probabil cu mult mai periculos decât îţi imaginezi.

— Nici că-mi pasă! declară Peregrine. Credeţi că nu mă pot descurca şi eu în cele mai

grele momente, sau că mi-ar conveni să pierd o situaţie cu adevărat palpitantă? Mi-am dat silinţa cât am putut eu mai mult când a fost vorba de toate bucoavnele şi documentele acelea mucegăite, Adam. Te rog să-mi permiţi să vă însoţesc.

McLeod se uită spre Adam şi zise:

— Ştii prea bine ce groaznic poate să fie, dacă se întâmplă aşa cum presimt eu. Consideri că e gata să înfrunte asemenea lucruri?

— Sincer vorbind, cred că vom avea nevoie de el, răspunse Adam, spre bucuria neţărmurită a lui Peregrine.

— Foarte bine. Dacă doreşti tu să vină împreună cu noi, cu nu mai am nimic de zis. Humphrey, ăsta-i tot bagajul?

— Da, inspectore.

— Atunci îţi propun să le duci în sala de aşteptare a hangarului B, continuă, dacă eşti şi tu de acord, Adam. Acolo pregătesc avionul nostru şi îl controlează înainte de zbor. Avem exact atât timp cât să mâncăm un sandviş şi să bem o ceaşcă de cafea – numai Dumnezeu ştie când vom mai avea ocazia asta. Între timp, Humphrey poate să vă pregătească hainele de schimb. Pilotul nostru îmi spunea că vremea e foarte proastă deasupra Insulei Skye.

Câteva minute mai târziu şi după ce telefonaseră la serviciul de securitate al aeroportului anunţând sosirea lui Humphrey, cei trei bărbaţi se aflau într-un separeu al cafenelei aeroportului, continuându-şi discuţia despre

furtul de la Dunvegan, mâncând sandvişuri vechi şi bând nişte cafea călduţă. În timp ce mesteca, Adam era muncit de gânduri.

— Cred că disting un şablon oribil în şirul acestor întâmplări, murmură el. Furtul săbiei lui Francis Hepburn, profanarea mormântului lui Michael Scot – cele păţite de Scot însuşi – şi acum asta. Făptaşii sunt sigur aceiaşi. Şi, indiferent cine ar fi ei, e clar că sunt foarte hotărâţi să obţină ceea ce urmăresc.

— Dar la ce le-ar folosi steagul ielelor? întrebă Peregrine, privind când spre Adam, când spre McLeod. Trebuie presupus că nu aparţin clanului MacLeod. Nici un MacLeod nu ar face ceea ce au făcut ei. Repet, deci, la ce bun le-ar fi pe acest pământ steagul ielelor, dacă nu cumva… Figura i se lumina deodată. Sigur că da! Folosul lor nu e legat de ceva pământesc. E vorba de iele. Cartea lui Scot şi aurul lui sunt doar ascunse îi peştera unor iele!

— Chiar despre asta e vorba, îi confirmă Adam. Fără a băga mâna în foc, presupun că hoţii noştri cred că steagul are puterea de a-i proteja de făpturile ce păzesc peştera, tot aşa cum intenţionează să se folosească de sabia Hepburn, cu acelaşi scop. I se adresă lui McLeod: Tu eşti expertul, Noel. Au *cu adevărat* acest drept? Va *reuşi* steagul să le pună pe zâne la respect?

McLeod se uită lung la petele lăsate de cafea în fundul ceştii din plastic.

— Asta va depinde de cum vor proceda,

spuse el încetişor, într-una dintre legendele noastre foarte vechi se afirmă că dacă steagul este atins de cineva care nu aparţine clanului MacLeod, acel om este făcut fărâmiţe şi dispare într-un nor de fum. Se pare că hoţii au lăsat steagul în rama lui, atunci când l-au furat, aşa că legenda aceasta nu a fost confirmată, deocamdată. Oricum, rămâne deschisă întrebarea dacă îl vor putea utiliza sau nu pentru scopurile lor fără a-l atinge. Poate au de gând să-l lase aşa cum este şi să se folosească de el ca de un scut, în sensul propriu al cuvântului.

— Şi dacă vor încerca să-l desfăşoare? întrebă Adam.

McLeod clătină din cap.

— Oştirea ielelor nu s-ar năpusti să obţină victoria pentru cel care le-a chemat, dacă la asta te gândeşti. Singurul în măsură să primească ajutorul lor este un şef al clanului MacLeod, şi numai atunci când acţionează în numele clanului.

Văzând privirea întrebătoare a lui Peregrine, Adam împinse deoparte ceaşca goală:

— Atunci când steagul ielelor a intrat în posesia clanului MacLeod, explică el, şefului din acele vremuri i s-a spus că steagul va aduce victoria în bătălie celui ce-l va desfăşura. Acest gest de favoare al ielelor nu se va repeta, însă, decât de trei ori. De atunci, şefii clanului au desfăşurat de două ori steagul pentru a salva

clanul de la înfrângere şi distrugere – o dată cu prilejul bătăliei de la Glendale, în 1490, şi a doua oară în timpul bătăliei de la Trumpan Brig, din… 1530, aşa este, Noel?

— Chiar aşa. Ceea ce mă nelinişteşte, din punct de vedere strict personal, este faptul că steagul ar putea fi distrus – indiferent de celelalte lucruri care se vor petrece. Dacă indivizii intenţionează cu adevărat să-l folosească aidoma unui scut, iar rama se rupe, se poate petrece o tragedie, fiind atât de vechi şi de fragil.

— Părerea mea este că, din nefericire, îl vor folosi probabil cu adevărat ca pe un scut, spuse Adam. Chiar aşa, în ramă, s-ar putea servi de forţa drapelului şi într-un alt fel, dacă ştiu bine ce fac. Este doar un talisman al ielelor – deci se pot sluji de el pentru a ţine sub control aceste duhuri. Mi-e teamă că pe asta se bizuie.

Pe măsură ce urmărea expunerea, Peregrine se arăta tot mai indignat.

— Înspăimântător, de-a dreptul! exclamă el. Unde se vor sfârşi toate acestea?

— La castelul unde şi-a ascuns Scot cartea şi aurul, spuse McLeod, şi unde cei ce caută comoara vor folosi şi sabia lui Francis Hepburn, ca să-i alunge pe paznicii de drept ai bogăţiilor. Dumnezeule, ce bine ar fi dacă am cunoaşte castelul acela!

— Ei bine, ştim mult mai multe decât înainte, mulţumită eforturilor depuse de Peregrine la Londra, spuse Adam. Am ajuns

împreună la o listă cu numai patru vechi castele scoţiene. E posibil ca ultimul element ce ne lipseşte să ne aştepte la Dunvegan. (Îşi consultă ceasul.) Cred că ar trebui, să o pornim, probabil avionul este deja pregătit. După socoteala mea, lucrurile s-ar putea limpezi încă *în această seară*.

— De ce în această seară?

McLeod zâmbi fără veselie şi se ridică, începând să adune resturile gustării.

— În caz că ai uitat, diseară este cea din urmă noapte a lui octombrie, Hallowe’en, ajunul lui All Hallows, Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor. Noi, creştinii, o numim Noaptea Tuturor Sufletelor. Alţii preferă poate să-i zică Samhain.

— Samhain… repetă Peregrine.

McLeod pronunţase numele în maniera scoţienilor din munte, *Sow-an*, iar tânărul îl imitase puţin nesigur.

— Samhain, sabatul vrăjitoarelor, spuse Adam. Probabil cea mai periculoasă noapte a anului. Noaptea când uşile ce separă lumea fizică de acelea ale spiritului sunt larg deschise, iar obiectele şi esenţele puterii se află cu toate la apogeul influenţei lor.

Privirea lui întunecată era îndreptată departe, dincolo de limitele imediat înconjurătoare.

— Da, ar fi un moment potrivit pentru a îndrăzni o confruntare cu Poporul din Munţi. Şi ielele însele vor fi suficient de puternice, dar influenţele oculte ale săbiei şi steagului ating,

de asemenea, punctul culminant, odată cu ascensiunea Lunii din această seară…

Aşa cum plănuiseră, făcură un mic ocol şi se opriră în sala de aşteptare a hangarului B, pentru ca Adam şi Peregrine să-şi poată îmbrăca hainele comode şi potrivite pentru mersul în aer liber, pe care le adusese Humphrey: pantaloni din tweed, pantofi zdraveni şi o jachetă de călărie din material foarte rezistent, prin care nu pot pătrunde ghimpii, peste un pulover gros de lână de Arran pentru Adam; şi pantaloni din catifea reiată, un pulover pe gât şi o vestă sport matlasată pentru Peregrine. Nu fusese trecută cu vederea nici protecţia împotriva ploii: haina grea din molton, destinată marinei, a lui Peregrine şi pelerina verde cerată pe care o purta Adam când ieşea călare pe vreme umedă. În timp ce-şi lega şireturile la bocancii solizi, Peregrine îşi ridică întâmplător privirile şi-l surprinse pe Adam strecurând un obiect lung şi subţire, dintr-un material negru şi strălucitor, în buzunarul interior de la piept al jachetei de călărie.

— Trebuinţe ale vânătorii, remarcă Adam, văzând interesul lui Peregrine, fără a face însă gestul de a-i arăta despre ce era vorba şi fără a-i oferi alte explicaţii.

Prefăcându-se că nu remarcase nimic, Peregrine îşi mută imediat privirile şi termină legatul şireturilor, întrebându-se dacă era vorba de unul dintre lucrurile din misterioasa geantă neagră conţinând o trusă medicală la care

făcuse aluzie Humphrey. Acum, când îi venise în minte să o caute, constată că se afla la picioarele lui Adam, închisă, însă cu încuietoarea desfăcută. Indiferent ce conţinea, comportamentul lui Adam îi sugera că nu trebuia discutat despre ea, cel puţin pentru moment.

Îi lăsară restul bagajului lui Humphrey şi nu-şi luară decât trusele de bărbierit, cutia cu obiecte pentru desen a lui Peregrine şi geanta neagră a lui Adam; ieşiră apoi afară, unde erau aşteptaţi de McLeod. Acesta se plimba pe pistă cu paşi mărunţi, lângă un cochet aparat „Cessna” de şase locuri, al cărui motor de la tribord fusese deja pornit pentru încălzire. Lucrurile lor aveau suficient loc lângă bagajul inspectorului, în micul compartiment din coada avionului; McLeod le făcu nerăbdător semn să urce.

În timp ce Adam se aşeza în scaunul din spatele pilotului, Peregrine aranjă hainele lor groase pe unul dintre locurile din spate şi pe urmă se prinse în centură, lângă prietenul său. McLeod închise uşa cabinei şi veni în faţă, ocupând locul copilotului; motorul de la babord se trezi şi el la viaţă. Cele două elice gemene ale aparatului se roteau acum cu viteză maximă, descriind în aer năluca unor cercuri; avionul străbătu pista auxiliară şi se pregăti de decolare în capătul celei principale. În câteva minute se aflau deja în zbor.

Călătoria dură aproape două ore.

Turbulenţa pe care o resimţiseră pe când se apropiau de Edinburgh era mai pronunţată acum, în acest aparat mai mic şi crescu tot mai tare pe măsură ce măruntul „Cessna” îşi croia drum spre nord-nord-vest printre puternice fronturi de vânt ce se ciocneau între ele. Lăsară repede în urmă dealurile verzi şi domoale din jurul lui Firth of Forth, plutind deasupra văilor mai profunde şi întunecate ale Strathclyde-ului. Relieful accidentat, de munte, de dedesubtul lor dezvăluia prin spărturile norilor nuanţe vânăt-maronii şi verzi-cenuşii.

Continuară pe direcţia nord, de-a lungul ţărmurilor Golfului (Loch) Linnhe, cotiră spre vest, printre Loch Eil şi Loch Arkaig, urmară apoi Loch Hourn pe toată lungimea, până la Sound of Sleat. Dincolo de această strâmtoare se profila Insula Skye: promontoriile ei stâncoase erau întunecate de un giulgiu violaceu format din nori şi stropi de ploaie. Cotiră spre dreapta, zburând paralel cu strâmtoarea, urmară apoi linia sinuoasă litoralului, deasupra apelor. Privind în jos, Peregrine detectă feribotul insulei ce-şi croia drumul anevoie printre crestele albe ale mării agitate. Peste foarte puţin timp, „Cessna” se aplecă iarăşi mult spre stânga şi începu coborârea.

— Pistă la orizont, domnilor, le aruncă pilotul peste umăr. Verificaţi-vă centurile şi ţineţi-vă bine. O să ne zgâlţâie puţin la aterizare.

Aeroportul insulei nu avea de oferit mare lucru în afara pistei cenuşii măturate de vânturi, construită chiar la marginea apelor înspumate. La sol nu se aflau alte aparate şi tot locul lăsa impresia de pustiu. Pilotul aduse, avionul până în apropierea unui mic hangar cu pereţii din panouri de material plastic, aflat chiar la marginea perimetrului delimitat cu sârmă ghimpată, şi opri motoarele. Vântul se simţea acum izbind avionul; pilotul se duse în partea din spate, deschise uşa şi sări pe pistă, sprijinindu-i la debarcare şi pe pasagerii săi.

— Nu e cine ştie ce pe aici, este? remarcă pilotul, acoperind cu vocea şuieratul palelor de vânt. De fapt, există şi un turn de control acolo, în clădirea aceea din elemente demontabile, dar tehnicienii nu sunt aduşi decât pentru ocazii deosebite – îndeobşte vara. Doar o clipă, vă dau eu bagajele.

Deschizând micul compartiment pentru bagaje al avionului, începu să scoată puţinele lucruri ale pasagerilor săi. Peregrine se înfăşură imediat în haina de molton şi o încheie la toţi nasturii, ridicând şi gulerul împotriva vântului. În timp ce-şi culegea trusa de bărbierit şi cutia portabilă cu obiecte pentru desen, observă că atât Adam cât şi McLeod îşi legaseră la gât fulare groase din lână; îşi extrase şi el din buzunare o pereche de mănuşi fără degete.

Pilotul închise cala de bagaje şi îşi trase şapca mai adânc pe frunte; cercetând norii din ce în ce mai groşi, faţa lui pistruiată se încruntă

de îngrijorare.

— Sper că aveţi de gând să staţi foarte puţin, sau, dacă nu, să faceţi o vizită de lungă durată, spuse el, pentru că cu trebuie să o întind repede de aici. În timpul zborului, serviciul nostru meteorologic emitea tot timpul avertismente de furtuna. Vine mai întâi vreme foarte rea, de-abia după aceea se calmează.

Le indică sacul de vânt de culoare portocalie ce se zbătea sălbatic în legăturile de fixare, pe partea opusă a pistei.

— Vedeţi şi singuri ce forţă a căpătat briza. Dacă mai zăbovesc pe aeroport, s-ar putea să nu mai pot decola.

— Atunci pleacă acum, cât mai este posibil. Îi spuse McLeod. Ţi-ai făcut datoria şi ne-ai adus până aici. Vom vedea noi cum ne descurcăm mai departe.

— Dacă ziceţi aşa, răspunse pilotul, cu un zâmbet prietenos, atunci, am plecat. Cu bine…

Se urcă din nou la bordul „Cessnei” şi închise uşa, aşteptând până cei trei se îndepărtaseră câţiva metri înainte de a porni motoarele. Pe când micuţul avion se năpustea pe pistă înălţându-se apoi de la sol, executând mişcări laterale din cauza capriciilor atmosferice, bărbaţii rămaşi pe fâşia de beton se întoarseră cu spatele spre vânt, cât mai strâns grupaţi. Suflându-şi în degetele îngheţate, Peregrine se uită posomorât în jur.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau această veste, anunţă el, însă nu văd nici un telefon în

împrejurimi.

— Nici nu există, îi răspunse McLeod calm. De aceea l-am şi luat pe al meu cu mine.

Desfăcu fermoarul unuia dintre buzunarele laterale ale sacului său de călătorie şi scoase la iveală un telefon cu baterii. Tocmai se pregătea să se folosească de el, când în raza lor vizuală apăru un „Volvo” station cenuşiu, zgâlţâindu-se pe porţiunea nepavată ce făcea legătura între aeroport şi drumul principal.

— Cred că nu mai trebuie să te necăjeşti cu aparatul, spuse Adam. Se pare că a binevoit cineva să ne iasă în întâmpinare.

Maşina mergea repede, iar roţile aruncau jerbe de pietriş umed atunci când roţile ieşeau din făgaş. McLeod mai apucă sa se întoarcă spre maşină pentru a vedea cum aceasta trecu cu zgomot peste bariera fragilă, menită să stea în calea vitelor, postată chiar în faţa porţilor deschise, năpustindu-se apoi prin deschidere pentru a se opri scrâşnind din frâne la doar câţiva paşi de ei. Tânărul blond de la volan, cu o şapcă de postav pe cap, coborî geamul şi-i făcu lui McLeod un semn amical.

— Salut, inspectore! strigă el. Nu cumva ai nevoie de o maşină? Pe figura brăzdată a lui McLeod se putu citi un zâmbet, cel dintâi pe care îl vedea Peregrine în ziua aceea.

— Sandy! exclamă McLeod. De unde ai ştiut că trebuie să vii? Ai apărut exact când mă pregăteam să dau un telefon la castel!

— Nici o problemă, am văzut că venea

avionul şi atunci m-am gândit că aş face bine să vin încoa'. Taică-meu aflase chiar de la şefu' că ai să te ocupi de situaţia asta, aşa că ne-am gândit că trebuie să fii tu. Nu prea sosesc avioane aici, în perioada asta a anului.

Deschise larg portiera şi coborî pe pistă, dezvăluind astfel înălţimea sa de peste un metru optzeci.

— Şefu' a zis să-ţi dăm tot ajutoru' pe care îl putem da. Din câte şi-a făcut tata socoteala, asta înseamnă inclusiv să nu te lăsăm să-ţi îngheţe călcâiele pe aeroport. Pot să vă ajut cu bagajele?

McLeod râse cu bucurie sinceră şi se întoarse spre Adam şi Peregrine.

— Vedeţi şi singuri cât de săritori şi deştepţi sunt oamenii din clanul MacLeod, spuse el. Vă rog să faceţi cunoştinţă cu Alexander MacLeod. Tatăl lui este mai mare peste îngrijitorii castelului. Sandy, ţi-i prezint pe Sir Adam Sinclair of Strathmourne şi pe prietenul său, domnul Lovat. Ei au să ne dea o mână de ajutor pentru cercetări.

Sandy îşi ridică mâna la cozoroc, în semn de salut.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, domnilor. Iar dacă veţi izbuti să-l ajutaţi pe inspector să ne aducă înapoi steagul, puteţi fi siguri că vom rămâne veşnic prietenii voştri – pentru ca fericirea clanului nostru depinde de el.

Capitolul şaptesprezece

BUCUROŞI că scapă de vânt, Adam şi Peregrine se strecurare pe bancheta din spate a automobilului, punând bagajul în spaţiul din spate şi lăsându-l pe McLeod să se aşeze în faţă. Sandy îi preveni să se ţină bine, întoarse maşina ţinând strâns volanul şi pomi pe drumul ce ieşea în şosea. Peste doar câteva minute, puternicul „Volvo” înainta cu toată viteza spre Castelul Dunvegan, de-a lungul lui A850.

Calea era îngustă şi întortocheată, însă din fericire necirculată. Sandy conducea cu acceleraţia la podea, lăsându-se prea puţin impresionat de denivelări şi curbe, unde pătrundea frecvent pe contrasens. La Sligachen cotiră spre stânga, străbătând acum o altă şosea cu indicatorul „A”; Peregrine făcea apel la toate resursele lui de curaj, ba chiar închise ochii pentru o vreme, prea puţin mângâiat de gândul că Sandy McLeod cunoaşte drumul ca în palmă. Rămase tăcut şi cu încheieturile degetelor albe de încordare, renunţând cu totul să se bucure de peisaj, chiar dacă acum goneau prin munţi, sub vălul tot mai coborât al norilor.

Fură surprinşi de o rafală de vijelie chiar la nord de satul Bracadale. Şuvoiul de apă se potoli câteva minute mai târziu, dar vântul continuă să bată, şuierând ascuţit prin tufele mărunte şi umede de la acea altitudine. Când au

ajuns la răscrucea de unde pornea drumul lateral spre Dunvegan, norul spart începuse să se adune iarăşi, iar în aerul frământat se simţea gustul amar al ozonului, ameninţând parcă să declanşeze un trăznet.

— Nu-mi place deloc ce se petrece, mormăi McLeod peste umăr către Adam şi Peregrine. Faptul că vântul îşi schimbă mereu direcţia mi se pare straniu.

— Îşi schimbă direcţia? exclamă Adam, devenit deodată foarte atent.

— Chiar aşa, răspunse McLeod. Nu băgaseşi de seamă? Execută un soi de cerc, împotriva acelor ceasornicului. Nu-mi dau seama ce poate fi, în orice caz nu este normal.

Vorbea cu toată autoritatea pe care ţi-o dă cunoaşterea. Aceasta îi aduse aminte lui Peregrine că McLeod îşi petrecuse cel puţin una dintre vieţile lui trecute războindu-se cu stihiile naturii pe mări. Adam se uită pe geam la peisajul ce gonea prin faţa ochilor, cântărind probabil vântul pribeag, apoi clătină din cap.

— Mi-ar face plăcere să-ţi pot da asigurări că nu există motiv de îngrijorare, spuse el, însă, din nefericire, n-am cum face asta. Dacă bănuielile mele sunt corecte, situaţia e chiar mai grea decât am crezut. Pentru moment, însă, nu se poate face nimic.

După această enigmatică afirmaţie, căzu iarăşi în muţenie – ceea ce-l îngrijoră încă şi mai mult pe Peregrine, pentru ca nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbesc ceilalţi doi.

Pentru el vântul era vânt, şi gata. Îi aruncă o privire lui Sandy, sperând că tânărul va face un comentariu oarecare. Dar Sandy părea total absorbit de volan – motiv pentru care Peregrine îi era, de altfel, recunoscător, deoarece condiţiile deveneau pur şi simplu atroce. Pe de altă parte, tăcerea acestuia îl îndemna să se gândească la vântul acela enigmatic cu teamă.

Drumul lor spre castel îi purta tot mai departe spre nord-vest, trecând la un moment dat pentru scurt timp de-a lungul ţărmului estic al lui Loch Dunvegan. Cam cu o milă înainte de punctul de destinaţie, într-un loc de unde se vedea lemnul îmbătrânit al Debarcaderului Dunvegan, Sandy scoase deodată un sunet ce-i trăda surpriza şi apăsă pe frâne.

„Volvo”-ul derapă scurt şi se opri în loc, iar cei trei pasageri văzură bariera ridicată de poliţie de-a curmezişul drumului. O siluetă masivă, în manta fluorescentă din cauciuc, ieşi de după barieră şi le veni în întâmpinare; pe ambele mâneci se distingeau limpede tresele de sergent. Sandy îşi coborî geamul şi i se adresă:

— Care-i problema, Davie? N-a fost destul ce-ai avut deja pe cap pentru o zi?

— Chiar aşa, ce să vezi! răspunse sergentul. Ca şi cum nu ajungea c-aţi avut spargerea la castel, acu’ a pescuit şi Tam Dewar un trup din apă, dincolo de colonia de foci. S-a-ntâmplat cam cu o oră în urmă. El şi cu frat-su se duseseră să verifice coşurile pentru prins homari.

Dincolo de barieră, două maşini de poliţie şi o ambulantă erau trase la marginea din stânga a drumului. Porţiunea de plajă măturată de vânt. de la picioarele lor era plină cu siluete anonime, protejate de mantale şi glugi, aflate în plină activitate, aşa cum se întâmpla şi pe debarcader.

McLeod aruncă o privire scurtă lui Adam, apoi întrebă:

— Victima este din vecinătate?

Poliţistul îl măsură atent, fără a-şi ascunde mirarea.

— Da’ dumneavoastră cine sunteţi, domnule?

— Ascultă, Davie, nu e cazu’ sa te holbezi ca un nătâng, spuse Sandy înţepat, înainte ca McLeod să apuce să răspundă. Este inspectorul detectiv Noel McLeod. Chiar şefu’ l-a chemat de la Edinburgh, ca să cerceteze furtu’ de az’noapte. Ia arată-i legitimaţia, inspectore.

— Nu mă aflu aici în calitate oficială, trebuie să înţelegi, spuse McLeod, prezentându-şi documentele. Este vorba de îndeplinirea unei obligaţii, aşa cum se cuvine din partea unui scoţian când i-o cere clanul şi şeful său. Altfel, sunt convins că oamenii dumitale se pot descurca perfect cu îndatoririle poliţieneşti.

Sergentul se mai lumină puţin la faţă după această declaraţie de încredere, verificând în acelaşi timp actele.

— Atunci e-n regulă. Cum nu se poate mai bine, nu? Dacă v-a chemat şefu’… Ca să vă

răspund la întrebare, femeia nu era de pe-aicea. N-am găsit asupra ei nici un act de identificare, dar toate hainele ei au etichete din străinătate. Noi zicem că s-ar putea să fie olandeză… sau poate scandinavă. Poate-o să aflăm mai multe după ce se analizează amprentele la Fort William.

— Cum a murit? se interesă Adam. S-a înecat, cumva?

Sergentul se întoarse spre el şi-l măsură ca şi cum de-abia atunci l-ar fi remarcat.

— Dânsul este Sir Adam Sinclair, spuse McLeod răspicat, de profesiune medic. El şi asociatul său, domnul Lovat, au venit aici ca să-mi dea o mână de ajutor.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule. Sergentul de poliţie acceptă explicaţia lui McLeod printr-un semn binevoitor din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Adam. Nu, nu s-a înecat. A fost împuşcată în cap, după ureche, de aproape, şi mai are două gloanţe şi în inimă.

— Aha, făcu Adam neutru, privirea lui McLeod, în schimb, se întunecă şi mai mult..

— Vrei sa spui că este vorba de o execuţie, sergent?

Sergentul ridică din umeri.

— Păi, eu n-aş gândi aşa de departe, spuse el. E drept, noi nu vedem prea des aşa ceva pe aici dar… ei bine, mi se pare că ucigaşul a lucrat ca un profesionist. Puteţi să aruncaţi o privire, dacă doriţi, înainte ca doctorii să trimită corpul la morga spitalului din Portree. Glonţul care a

ucis-o i-a cam distrus şi figura dar, altfel, ar semăna cu femeia care a luat parte la tâlhăria de la castel, judecând după descriere.

— Chiar aşa vom face, venim să o vedem, spuse McLeod.

Sandy ramase la maşină. Adam şi McLeod porniră să coboare spre plajă, însoţiţi de sergentul de poliţie, mergând aplecaţi pentru a se feri de furtuna ce venea din larg. Peregrine îşi recuperă caietul de desen, apoi îi urmă şi el. O rafală izolată îi provoacă un fior ce-l străbătu până la ceafa, dar îşi zise că doar frigul era de vină şi strânse mai zdravăn caietul la piept.

Îi ajunse din urmă pe ceilalţi cam la jumătatea pontonului. Trupul zăcea întins pe o foaie groasă de pânză de cort, aproape de capătul debarcaderului. Oamenii veniţi cu ambulanţa se pregăteau să-l introducă într-o pungă din plastic negru.

— Stai o secundă, Geordie, strigă sergentul. Avem aici nişte experţi care vor să vadă descoperirea noastră.

Oamenii se retraseră, pentru a le face loc noilor veniţi. În timp ce McLeod rămase în picioare, Adam se aplecă şi cercetă corpul de aproape. Peregrine păstră o distanţă şi îşi examina încheieturile albe ale degetelor.

Femeia părea să fi avut puţin peste treizeci de ani, iar părul blond fusese tuns extrem de scurt. După o noapte petrecută în apa mării, sângele fusese spălat în cea mai mare parte, însă cauza morţii era clară. Glonţul pătrunde

chiar în spatele urechii stângi, ieşind sub ochiul drept. Din descrierea sergentului, Adam se aşteptase să găsească mutilări faciale masive; trăsăturile feţei nu suferiseră de fapt decât alterări minore – dar figura nu-i trezea nici un fel de amintire.

Oftând, Adam îşi îndreptă atenţia asupra corpului, trecându-l în revistă superficial. Rănile din piept erau foarte vizibile şi, în afară de câteva urme de pe picioare – tăieturi produse, probabil, după deces, deoarece nu apăruseră contuzii – nu reuşi să descopere nici o altă urmă, nici un semn că s-ar fi luptat. Mâinile erau frumoase şi bine îngrijite, cu degete suple şi ascuţite la vârf, care rămăseseră mânjite de tuşul folosit pentru recoltarea amprentelor.

— Mâini perfecte pentru o hoaţă, mormăi McLeod lângă el. Aş pune jos salariul meu pe-o lună că există undeva un dosar al ei la poliţie – chiar dacă nu aici, în Scoţia.

— O profesionistă, executată tot de un profesionist, spuse Adam liniştit. Chiar eşti convins că a fost implicată în furtul steagului?

McLeod făcu semn din cap.

— Simt în mine chestia asta, Adam. Habar n-am de ce a fost ucisă, dar ea e doamna care a comis hoţia, ţine minte ce-ţi spun.

Adam îl căută din priviri pe Peregrine. Tânărul artist se ţinea de unul dintre stâlpii mai apropiaţi de ţărm. iar vântul i se juca furios în părul blond. Privea valurile ce se spărgeau la mal, iar pe figura lui uscăţivă nu se clintea

nimic. Se vedea limpede că nu-i venea uşor sa se împace aşa de uşor cu mărturia fizică a unei crime cu premeditare.

Adam se ridică în picioare şi se apropie de el. Simţindu-l, Peregrine se întoarse şi-i adresă o privire goală.

— Am crezut că nu poate fi mai rău decât la Melrose, spuse el deprimat, şi totuşi constat că m-am înşelat, chiar dacă c vorba de cu totul altceva.

Un val cu creastă albă se sparse de ponton, trimiţând stropi de apă până la înălţime. Se feriră amândoi de jerba de apă, iar Adam îi sprijini cu o mână fermă pe prietenul său.

— Cred că înţeleg ceea ce simţi tu, îi spuse cu voce coborâtă, dar limpede, în pofida vântului şi a valurilor. Moartea neaşteptată şi violentă te tulbură întotdeauna. De aceea şi trebuie să te împotriveşti emoţiei cu tot atâta intensitate. Continuând să-l urmărească atent pe Peregrine, adăugă: Nici lui Noel şi mie nu ne place întotdeauna munca asta, Peregrine, însă cineva trebuie să o facă.

Tânărul îşi plecă fruntea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi fac probleme. Crezi că ar fi bine să fac nişte schiţe?

— Chestiunea este dacă *poţi*, în condiţiile acestea! spuse Adam privind spre cerul încărcat de furtuna.

— Am să reuşesc, cumva, răspunse Peregrine, îndreptându-şi umerii.

Apropiindu-se de cadavru, protejă cutia

pentru desen aplecându-se asupra ei şi scoase un bloc de desen şi un creion. Văzând ce avea de gând să facă, McLeod veni lângă Adam, pentru a-l ajuta să bareze vântul, cât de cât. Palid şi ţeapăn, Peregrine îşi studie subiectul şi trasă primele linii cu stângăcie şi reţinere.

Apoi, păru să se relaxeze dintr-o dată. Privirile i se concentrară şi deveni mai ager, iar creionul se plimba acum pe hârtie repede şi hotărât. Intrigaţi, Adam şi McLeod urmăriră peste umărul lui cum prindea contur un desen conţinând detalii fine.

În portret apărea femeia asasinată – nu cum arăta ea acum, ci aşa cum trebuie să fi arătat cu puţin timp înaintea morţii. Faţa şi îmbrăcămintea erau neschimbate, doar părul părea mai lung şi mai întunecat, aranjat după o frizură la modă. Purta şi ochelari – pierduţi, probabil, după căderea în mare.

Mult mai semnificativ pentru modul de a gândi al lui Adam era faptul că Peregrine desenase şi un medalion de dimensiuni considerabile, atârnat la gâtul victimei cu un lanţ. Ca un ecou la ceea ce se petrecea în mintea lui Adam, artistul atinse podoaba cu vârful arătătorului:

— Iată un nou medalion din aceeaşi categorie, aidoma celui pe care l-am desenat la Melrose, murmură el ca în vis. Aş putea jura că purta aceeaşi emblemă – însă, din păcate, nu reuşesc să disting ce anume.

Adam îi puse mâna pe antebraţ, liniştindu-l.

Simţind atingerea, Peregrine se adună, închise jenat caietul, apoi se strădui să-l aşeze la locul lui cât mai nonşalant cu putinţă. Grijuliu, Adam se adresă poliţistului din insulă, care asistase la întregul spectacol cu nedisimulată curiozitate.

— Domnul Lovat este un artist ce lucrează pentru serviciul judiciar, explică el, fără a se îndepărta prea mult de la realitate şi evitând astfel orice alte speculaţii. Spuneţi-mi, atunci când a fost recuperat trupul acesta, exista cumva vreo bijuterie?

Sergentul clătină din cap, părând mulţumit de explicaţie.

— Bijuterii? Nu, domnule. Nici inel, nici broşă, nici măcar un ceas. Îi cunosc pe cei ce-au găsit-o, adăugă el, şi garantez pentru cinstea lor. Tam este unul dintre sindicii bisericii.

— Foarte bine, spuse Adam. Nu puneam sub semnul întrebării, ci mă întrebam, pur şi simplu.

El şi McLeod avură un schimb de priviri, inspectorul îl trase apoi câţiva paşi mai încolo şi îi spuse, vorbindu-i foarte aproape de ureche:

— Cred că avem confirmarea celor ce bănuiam deja: indivizii care au pus la cale afacerea aceasta sunt aceiaşi cu cei ce l-au silit pe Michael Scot să vină la Melrose şi care au furat sabia lui Francis Hepburn.

— Sunt de acord, spuse Adam. Şi acum îmi vine în minte că această crimă este întrucâtva asemănătoare cu un alt asasinat nerezolvat care îmi atrăsese atenţia acum o vreme. Mă întreb dacă nu cumva misteriosul traficant de droguri

din Glasgow nu a fost cumva angajat să fure sabia, omorât, apoi, drept răsplată a străduinţelor, înscenarea lăsând să se creadă că a fost vorba de o tranzacţie cu droguri care a ieşit prost. Bănuiala mea este că şi femeia este din afara cercului propriu-zis – o profesionista oarecare angajată pentru această lovitură şi apoi lichidată, pentru a proteja secretul identităţii patronului.

Peregrine se apropie şi el, dorind să ia parte la discuţie.

— Dar… dacă nu era membră a bandei, se aventură el să întrebe, de ce i-au dat medalionul?

— Nu este vorba de o bandă, îl corectă Adam. Mai degrabă am putea vorbi de o lojă magică, din câte încep eu să bănuiesc – o lojă în care se practică magia neagră, din dovezile de până acum. Şi, pentru a-ţi răspunde la întrebare, medalionul i-a fost dat probabil pentru protecţie.

— Pentru a fi apărată de steag, întrebă Peregrine, pentru că ea nu aparţinea clanului MacLeod?

— Cred că da, se arătă Adam de acord. Steagul ielelor este un lucru foarte puternic încărcat. Chiar şi izolat în spatele sticlei, care *probabil* permite să poată fi mânuit, el reprezintă totuşi o sursă de energie elementară potenţial periculoasă. Prin urmare, patronii femeii au luat toate măsurile posibile ca să fie siguri că va supravieţui suficient timp pentru a-

şi îndeplini misiunea. I-au dat să poarte unul dintre medalioanele lor. Faptul că nu izbuteşti să-i vezi limpede desenul, Peregrine, confirmă că şi el este un talisman puternic încărcat, reprezentând poate un simbol specific anume acestei loji negre.

McLeod oftă din greu.

— Mi-a fost teamă că vom ajunge aici. Crezi că a fost împuşcată de îndată ce a predat steagul?

Adam se gândi puţin, apoi spuse:

— Da. Şi părerea mea este că a fost împuşcată undeva pe aici, de-a lungul coastei, pentru că mă îndoiesc ca asasinii şi-ar fi dat osteneala să transporte corpul o distantă mai mare. De aici am putea trage concluzia că au intenţionat, poate, să ducă steagul cu barca şi nu cu maşina.

— Cu alte cuvinte, steagul poate fi, într-adevăr oriunde la ora asta, spuse McLeod, privind încruntat spre largul mării, dincolo de ponton. Dacă nu l-au luat într-o maşină, investigaţia noastră trebuie privită sub un unghi absolut nou.

— Nu neapărat, răspunse Adam. Dacă le-am ghicit cu adevărat motivele, atunci ei urmăresc să pună mâna pe cartea şi pe aurul lui Scot în această seară. Ele sunt ascunse undeva, nu departe de noi, probabil în sau lângă una dintre cele patru locuri identificate de Peregrine şi de mine. Îţi propun să ne continuăm drumul spre castel şi să vedem de unde a fost furat steagul şi

dacă nu putem găsi un indiciu oarecare despre locul unde s-ar putea găsi acum.

În timpul discuţiei lor, se pornise din nou o burniţă destul de deasă: îşi luară rămas bun şi-i mulţumiră sergentului de poliţie, care le fusese de mult ajutor, şi se retraseră în grabă spre „Volvo”. Sandy se plimba nerăbdător la marginea drumului, aşteptând reîntoarcerea. McLeod ajunse cel dintâi în apropierea lui.

— Am făcut bine că ne-am oprit aici, mai întâi, îi spuse el mai tinerei sale rude. Se pare că hoaţa a fost, la rândul ci, împuşcată de către cineva. Acum ne vom continua drumul spre castel.

Sandy nu avu nevoie de un alt îndemn. După ce se strecură pe lângă barajul poliţiei, acceleră puternic în urcuş, negociind cu îndemânare curba strânsă dintre stâlpii de la poartă, pătrunzând apoi pe aleea mărginită de copaci folosită de rezidenţii şi personalul castelului. Peste foarte puţin timp, maşina trase înaintea intrării principale, imediat după podul ce deschidea calea spre poarta castelului. Chiar în dreapta uşii se putea citi o plăcuţă: „Castelul este închis astăzi”.

Poliţia plecase deja, după ce întreprinsese tot ceea ce se cuvenea, pentru moment. Adam şi ceilalţi îl urmară pe Sandy MacLeod în vestibul, unde fură salutaţi de un bărbat cărunt, susţinut de cârje, alături de care se afla o femeie scundă şi cu părul alb, însă cu ochi vioi în spatele lentilelor.

— Bine ai venit, Noel McLeod! spuse ea, apropiindu-se şi îmbrăţişându-l, fără a ţine cont de pardesiul ud.

— Mă bucur să vă văd, Margaret, Finlay, răspunse McLeod.

El şi bătrânul îşi strânseră mâinile, în timp ce prietenii săi îşi scoteau hainele îmbibate de apă, la îndemnul lui Sandy.

— Ei erau de serviciu ieri seara, când afurisiţii ăia au furat steagul, spuse Sandy, după ce se făcuseră prezentările. Tata s-a ales cu glezna scrântită, atunci când l-au aruncat în văgăună. Aşa că ei, vă pot zice ăl mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Acu', mult mai mult decât v-a povestit deja Sandy probabil nu sunt de zis, murmură Finlay, într-ai cărui obraji scofâlciţi şi cu riduri profunde se putea citi remuşcarea. Când a venit doamna aia şi a bătut la uşă, eu am avut nefericita idee s-o las înăuntru. (Făcu o pauză şi clatină trist din cap.) Era mult mai bine dacă nu plecam urechea la toată vorbăria ei despre chei pierdute!

— Taci, Fin! Nu a fost deloc vina ta, îl povăţui nevastă-sa, bătându-l pe braţ.

— Indiferent dacă e sau nu, spuse Finlay, aş fi preferat să-mi pierd braţul drept decât să nu reuşesc să-mi îndeplinesc datoria faţă de şef – şi faţă de steag.

McLeod făcu o faţă acră şi-şi scoase trenciul pătruns de umezeală.

— Dacă ai fi avut ghinionul să te întâlneşti

cu cel ce conduce din umbră operaţiunea, spuse el, ai fi pierdut probabil mai mult decât atât, Finlay. Foarte convingătoarea doamnă care a comis furtul a fost împuşcată la scurt timp după ce a plecat de aici – fapta fiind comisă de o căpetenie care nu a mai avut nevoie de ea, din câte se pare. Tocmai i-au pescuit trupul şi au scos-o pe debarcader.

Finlay şi soţia lui se holbară unul la celălalt.

— Bărbatul ăla mascat în negru a făcut treaba asta! afirmă Margaret cu convingere. Oh, un adevărat nemernic! Şi vocea mi s-a părut nesuferită!

— O, să lăsăm asta, spuse Finlay. Ce se întâmplă cu steagul ielelor?

— Credem că se află în mâinile celor care au angajat-o să comită furtul, spuse Adam. Să sperăm că îl vom putea totuşi recupera, însă nu avem deloc timp de pierdut. Cum se ajunge în salon?

Capitolul optsprezece

DEOARECE Finlay era în cârje, Margaret îi conduse la etaj, mormăind că nu înţelege ce rost are, de vreme ce steagul nu mai era acolo. Adam îşi strecurase pe deget inelul cu sigiliu pe drumul de la aeroport, iar acum, în timp ce suiau treptele late ale scării principale, mângâie veriga inelului cu degetul mare, începând să declanşeze acel nivel mai înalt de conştienţă de care urma să aibă nevoie atunci când va cerceta locul faptei, căutând indicii.

Impulsuri energetice extrasenzoriale îl asaltară din clipă în care intră în salon împreună cu însoţitorii săi. atrăgând de la bun început privirea lui Adam către peretele dintre cele două ferestre dinspre mare. Draperiile de damasc fuseseră date de-o parte de pe dreptunghiul gol, în care zugrăveala avea o nuanţă mai închisă decât pe restul peretelui. Din oricare punct ai suprafeţei camerei. Adam putea detecta urme reziduale ale forţei super-elementelor.

— Acolo s-a aflat steagul? întrebă Adam. indicând direcţia.

— Chiar aşa. răspunse Margaret puţin surprinsă.

— Mi-am închipuit eu..

Concentraţia resturilor de putere crescu pc măsură ce Adam se apropie până la o palmă de

perete şi deveni palpabilă, aidoma căldurii ce stăruie într-un cămin după ce tăciunii s-au stins. Impunându-şi să se concentreze şi să se înalţe, Adam contemplă o clipă spaţiul gol unde atârnase steagul ielelor, apoi închise un moment ochii.

Culorile se amestecară înaintea lui, apoi se aşezară, formând năluca imaginii unei înfăşurări zdrenţuite din mătase cafenie, aplatizată şi adăpostită în interiorul unei rame aurii. Fixându-şi repede în memorie această imagine pentru a-i servi la ceea ce avea de gând să facă, deschise ochii şi-şi îndreptă iarăşi atenţia asupra lui Margaret, care se învârtea nehotărât pe lângă uşă.

— Doamna MacLeod, credeţi că mi-aţi putea găsi o fotografie a steagului ielelor?

— Sigur că da, avem cărţi poştale jos, la magazin, răspunse ea. Să vă aduc una de acolo?

— Ar fi foarte bine, zise Adam. Ştiţi cumva dacă există şi hărţi ale acestei zone executate de direcţia cartografică? M-ar interesa întreaga regiune vestică, dacă este posibil, poate până la Inverness, în nord.

Margaret păru mai puţin sigură că-i va putea îndeplini şi această dorinţă.

— În mod normal avem şi hărţi, domnule, dacă nu cumva s-au terminat. Ştiţi cum se întâmpla, este sfârşit de sezon.

— Sunt sigur că veţi încerca să găsiţi, spuse Adam. Şi mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aş vrea o bucată de şnur – sau

poate nişte sfoară mai groasă ar fi chiar mai bună.

— Da, domnule, am s-aduc tot ce-mi cereţi.

— Mulţumesc. Domnule Lovat, poate nu ar fi rău să o însoţiţi pe doamna MacLeod la parter, ca să nu mai trebuiască să urce iarăşi scările! Pare obosită. Sunt convins că este extenuată după încordarea prin care a trecut în ultimele douăzeci şi patru de orc.

Remarca lui Adam avea forţa unui ordin. Margaret clipi din ochi şi nu-şi putu reţine un căscat, ca şi cum vorbele lui îi acordaseră, în sfârşit, permisiunea să se lase în voia oboselii ei. Peregrine păru puţin mirat, însă un scurt schimb du priviri cu Adam îi fu suficient pentru a se abţine de la orice comentariu. Arborând unul dintre cele mai îndatoritoare zâmbete ale sale, îi oferi braţul bătrânei doamne cu un mic gest galant.

— Vă rog să vă sprijiniţi de mine, doamnă MacLeod, dacă vă simţiţi obosită, spuse el. Iar după ce adunăm lucrurile de care are nevoie Sir adam, puteţi să beţi o cană de ceai şi să vă odihniţi puţin

— Chiar aşa, nu mi-ar strica deloc un pui de somn, încuviinţă Margaret, cedându-i mâna şi părând puţin buimăcită. Coborâm pe scara din spate.

Ieşi împreună cu bătrâna din salon fără să mai privească în urmă, trecură prin cămăruţa cu chepengul închisorii şi ajunseră la casa scărilor dosnice. După ce dispăruseră din vedere,

McLeod îl studie întrebător pe Adam.

— Tu ai făcut chestia asta?

— Care chestie?

— N-are importanţă. Astfel am scăpat de doamna cea bună pentru o vreme, ceea ce este evident că ţi-ai şi dorit. Şi acum, ce ai de gând să faci?

Adam zâmbi subţire.

— Nimic nou pentru tine – dar este vorba de lucruri care cred că ar fi alarmat-o pe gazda noastră, dacă ar fi rămas aici; cât despre Peregrine, cred că va trebui să iau unele măsuri şi în ceea ce-l priveşte, pentru a evita să-l şocăm. Problema noastră esenţială este că dovezile convenţionale nu ne pot spune decât ceea ce s-a petrecut deja. Dacă vrem cu adevărat să intrăm din nou în posesia steagului înainte de a fi prea târziu, trebuie să privim lucrurile din cu totul alt unghi…

Cinci minute mai târziu, zgomotul paşilor pc scări anunţă întoarcerea lui Peregrine. Apăru în uşă fluturând un teanc de hărţi într-o mână şi mai multe gheme de sfoară în cealaltă.

— Doamna MacLeod nu era sigură ce vrei să faci cu sfoara, şi nici eu, aşa că mi-a dat de trei feluri diferite. Unul este cu sfoară pentru covoare, cred, şi mi-a zis că acela verde, este fir pentru broderii. Apoi, neştiind sigur ce înţelegi prin „întreaga regiune”, am adus hărţi ale Insulei Skye şi următoarele două hărţi spre nord. Dacă le pui una lângă cealaltă, formează o hartă continuă, cuprinzând şi toate cele patru

castele la care ne oprisem noi. Iată şi fotografia steagului.

— Sunt foarte mândru de cât de repede înveţi, îi spuse Adam, cu un zâmbet scurt, în timp ce trecea în revistă cele aduse de Peregrine, şi începu apoi să desfacă hărţile. Da, este exact ce ne trebuie. Haide să le aşezăm pe pian, iată… perfect. Skye şi Glen Cannich pe capac, iar Torridon pe scaunul pianului. Te rog să ai grijă cum le poziţionăm, Noel, pentru ca nordul lor să coincidă cu nordul de aici. Fotografia şi ghemele lasă-le acolo unde se află.

— Aşa este bine? întrebă McLeod.

— Da, perfect. Iar acum, domnilor, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi face hatârul să staţi la uşi; acum vedem ce putem descoperi.

— Fii cu ochii-n patru la cealaltă uşă, îi spuse McLeod lui Peregrine, care nu prea ştia ce să înţeleagă, îndreptându-se spre intrarea dinspre scara principală. Nu e nevoie să le închidem, dar e bine să nu fim întrerupţi. În acest fel, poţi să vezi şi ce face Adam. Sunt convins că o să ţi se pară interesant.

— Interesant nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi ales Adam pentru a descrie ceea ce era pe cale să facă, însă tot ceea ce spera era ca tânărul lui prieten să nu se sperie, cel puţin.

— Voi începe printr-un mic ritual de apărare, spuse el, mai ales spre beneficiul lui Peregrine, deoarece nu ştiu cât de puternici sunt oponenţii pe care îi vom înfrunta şi nici ce surprize au lăsat în urma lor. Această apărare

este o formă de protecţie psihică. Va dura câteva minute, aşa că vă rog să aveţi răbdare.

Scoţându-şi-l pe Peregrine din minte, se duse în centrul camerei şi se aşeză cu faţa spre est, în partea opusă celei în care fusese steagul şi îşi înclină fruntea pentru o clipă, pentru a se concentra, atingând uşor buzele cu vârfurile degetelor mâinilor împreunate. Apoi, cu mâna stângă la inimă, îşi înălţă privirile şi mâna dreaptă mult deasupra capului.

Primele două degete se curbară cu delicateţe, ca şi cum ar fi cules ceva din aer şi ar fi tras acel lucru în jos, până la contactul cu fruntea. În mintea lui rostea cuvinte ebraice – *Ateh, Malkuth, Ve Geburah, Ve Gedulah, Le Olahm* – dar le pronunţă apoi şi cu voce tare, în engleză, ca să le audă şi Peregrine.

— Că a Ta este. Doamne…

Odată cu această formulă, o linişte mai profundă se pogorî asupra camerei, crescând şi mai mult atunci când mâna se coborî şi atinse plexul solar…

— Împărăţia…

Apoi se înălţă din nou şi atinse cu vârfurile degetelor mai întâi umărul drept, apoi pe cel stâng…

— Şi Puterea… şi Mărirea…

Mâna se lăsă în jos şi se înlănţui iarăşi cu cealaltă, iar Adam pronunţă continuarea formulei:

— Acum şi pururi.

Cu fruntea din nou aplecată, şopti cuvântul

final, „Amin”. În cele câteva secunde următoare, în care îşi reţinu până şi respiraţia, tot spaţiul încăperii păru să se concentreze, simţea însă în acelaşi timp şi ochii lui Peregrine aţintiţi asupra lui – neîncrezători şi puţin smeriţi – însă nu speriaţi. În mod normal, acum ar fi trasat pentagrame în toate cele patru vânturi, fiecare referindu-se la un Nume şi la o înfăţişare diferită a Zeităţii, dar se gândi că Peregrine nu era încă pregătit pentru asta; procedura respectivă nici nu era cu adevărat necesară. Pentru moment, era suficient să-şi protejeze aura printr-un cerc magic.

Formula pe care o alese pentru îndeplinirea acestei proceduri era o rugăciune a vechilor călugări, nu foarte durabilă în timp, însă suficient de eficace. Avea să-i servească oricum, asigurându-i protecţia care urma probabil să-i fie necesară acum. Desfăcându-şi braţele în cruce, îşi lăsă capul pe spate şi îşi îndreptă faţa spre cer, vorbind încet, însă cu o convingere de neclintit.

— Prin puterea lui Cristos Dumnezeul din mine, spuse el, pe Care îl slujesc cu toată inima şi sufletul şi cu toată forţa mea. Începu să se răsucească încet spre dreapta, închipuindu-şi cu ochiul mintii un cerc definit de braţele lui întinse. Mă înconjur cu Cercul Divin al Protecţiei Sale, dincolo de care nu îndrăzneşte să păşească vreo greşeală de muritor.

După ce descrisese o rotaţie completă, pecetlui ritualul aşa cum îl începuse, făcându-şi

din nou o cruce cabalistică cu mâna dreaptă. Safirul montat în inelul cu sigiliu părea să lase o dâră albastră luminiscentă în urma lui, care nu dispărea decât atunci când el se interpunea şi absorbea acea undă. Ştia că McLeod este conştient de acest fenomen; judecând după expresia lui Peregrine, şi acesta văzuse ciudatele urme.

— Am terminat cu asta, spuse el, în drum spre pian, aruncându-i lui Peregrine o privire nonşalantă. Şi acum, să vedem ce lucruri utile putem afla.

Din nou lângă pian şi aşezat cu faţa spre locul unde atârnase steagul, aduse fotografia acestuia înaintea lui, apoi apucă ghemul cu sfoară de pe covor şi desfăcu o bucată de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri, pe care o prinse între degete. Punând sfoara în două şi făcând nod la un capăt, îşi scoase inelul cu sigiliu şi trecu nodul prin el, introduse apoi sfoara prin bucla de la capătul opus, prinzând astfel inelul într-un laţ. Ţinu nodul între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte şi îşi sprijini cotul de pian, permiţând inelului să oscileze deasupra fotografiei, ca un pendul.

Pentru a transforma pendulul într-un instrument, trebuia acum să stabilească un cod oarecare de semnale. Utilizase de nenumărate ori aceeaşi tehnică, cu rezultate excelente. Trăgând adânc aer în piept şi apoi expirând lent, îşi impuse să se relaxeze şi să-şi concentreze atenţia asupra fotografiei steagului. Gândindu-

se intens la realitatea pe care o reprezenta imaginea, formulă cea dintâi întrebare în mintea lui – al cărei unic răspuns nu putea fi decât *da.*

Este aceasta o reprezentare corectă a steagului ielelor?

Cu întrebarea în minte, aşteptă. Treptat, fără ca el să depună vreun efort conştient, pendulul începu să oscileze în sus şi în jos, pe axul vertical al fotografiei.

Foarte bine. Un răspuns afirmativ va fi prin urmare semnalat prin mişcări de sus în jos.

Opri pendulul cu mâna liberă şi concepu cea de a doua întrebare, la care avea să i se răspundă prin *nu.*

Se mai află steagul ielelor în această încăpere?

De această dată, după o aşteptare de câteva secunde, inelul începu să oscileze de la stânga la dreapta.

Potolindu-i iarăşi mişcarea, Adam se concentră asupra celui de-al treilea tip de întrebare pe care era nevoie să o pună.

Vom fi capabili să recuperăm steagul ielelor înainte de a se petrece un rău ireparabil sau înainte de distrugerea steagului?

Era o întrebare la care nimeni nu putea încă răspunde, iar Adam nu fu deloc surprins să constate că inelul începuse să descrie mici cercuri în direcţia acelor de ceasornic, semnificaţia fiind: *nu ştiu* sau *nu vreau să răspund*.

— Foarte bine, spuse Adam încet, aruncând

o privire spre McLeod şi spre Peregrine. Am stabilit care mişcări semnifică *da, nu* şi *nu ştiu*. A venit acum timpul să punem nişte întrebări la care nu cunoaştem răspunsurile.

Repetă respiraţia aceea profundă şi se concentră iarăşi asupra inelului.

— *Se mai află steagul ielelor pe insulă?* întrebă el.

După o mică întârziere, pendulul se clatină de la stânga la dreapta, cu semnificaţia nu.

— Nu. *Femeia care a fost împuşcată a fost cea care a furat steagul ielelor din această cameră?*

Pendulul răspunse afirmativ, iar Adam continuă şirul întrebărilor.

— Da. *A plecat cu el într-o barcă?*

Când pendulul semnalizează nu, se încruntă şi se uită spre McLeod, care urmărea dialogul cu cel mai mare interes.

— Zice că nu. *A plecat cu el într-o maşină?* Da.

— Dar nu a ajuns prea departe cu el, spuse McLeod. Ar fi fost imposibil. Aş fi fost în stare să jur că l-a dus la o barcă şi că tot acolo au şi împuşcat-o.

— Tot aşa am crezut şi eu, răspunse Adam, dar răspunsul a fost că nu…, stai puţin! *S-a urcat ea în barcă?* Nu… *Deci l-a dus la o barcă… într-o maşină?* Da..

Când se uită din nou spre McLeod, zâmbea puţin.

— Acum consider că ne apropiem puţin.

Trebuie să ţinem cont că fiecare cuvânt îşi păstrează sensul lui strict, când foloseşti asemenea tehnică. Cu toate acestea, e limpede ce s-a petrecut. A pus steagul într-o maşină şi a mers până la debarcader, unde l-a predat cuiva dintr-o barcă, dar nu s-a suit şi ea la bord, iar apoi a fost împuşcată, drept răsplată a strădaniilor.

— Acum ar trebui să întrebăm, prin urmare, *A fost dus steagul ielelor de aici într-o barcă?*

— Da, spune pendulul.

— *Se mai află încă pe o barcă?*

— Din nou, da.

— Atunci, poate că nu este chiar aşa de departe, spuse McLeod. Pe vremea asta de furtună, cât de departe putea să ajungă un mic vas?

— Să nu ne grăbim să tragem concluzii, îl avertiză Adam. *S-a aflat steagul ielelor tot timpul pe o barcă?*... Nu.

— Nu? exclamă McLeod. L-a dus undeva pe ţărm şi l-au transportat iarăşi cu maşina?

Adam îi tăcu semn să păstreze liniştea şi se uită iarăşi la pendul.

— Punem întrebările una câte una. *A fost cumva steagul ielelor luat din prima burcă şi pus...* stai, am să reformulez. *A fost steagul ielelor luat din prima barcă?*... Da. *A fost apoi plasat steagul ielelor pe un vehicul terestru oarecare?*... Da. *Iar acum se află pe o altă barcă?*... Da.

În tot cursul acestui schimb de replici,

Peregrine ascultase tot mai uimit.

Adam, tu chiar ai încredere în informaţiile pe care le obţii în acest fel?

— S-a demonstrat deja că sunt corecte, răspunse el, cu un zâmbet. Ai vreo idee mai bună?

— Nu, însă…

Atunci ascultă mai departe. Noel?

— Da?

— Nu avem nici un indiciu despre cei care au pus la cale lovitura, spuse Adam, aşa că s-ar putea să jucăm toată seara în felul acesta, fără să aflăm nimic esenţial. Prin urmare, cred că ar fi mai bine să-mi concentrez atenţia asupra locului unde se află steagul.

— De acord, răspunse McLeod, care i se adresă apoi lui Peregrine. Te rog să nu-l mai întrerupi, domnule Lovat. Va avea nevoie de întreaga lui putere de concentraţie.

Peregrine înclină solemn din cap, iar Adam îndepărtă fotografia steagului ielelor de pe hartă, lăsându-şi însă mâna stângă să o atingă uşor; poziţionă apoi inelul atârnat de fir deasupra punctului unde, pe Harta Insulei Skye, era marcat Castelul Dunvegan, sprijinindu-şi cotul braţului drept pe pian.

— Foarte bine, dragul meu, murmură el, adresându-se steagului din fotografie. Unde eşti tu *acum?* Ştiu unde te-ai aflat şi ştiu că ai fost smuls de la locul tău de drept prin sălbăticia unor oameni care acţionează cu un scop precis, dar va trebui să mă ajuţi, ca să te pot ajuta la

rândul meu. Foloseşte-te de mine şi de pendul ca să-mi arăţi locul unde te afli. Sunt convins că putem stabili o legătură între noi, dacă vrem cu tot dinadinsul.

Rămase absolut nemişcat pentru un moment, cu ochii aproape închişi, concentrându-se pentru ceea ce avea să urmeze. Invocând mental imaginea astrală a steagului ielelor, suflă uşor spre inel pentru a-l face să se rotească, chemând în acelaşi timp vibraţiile ascunse în steag să comunice poziţia lui din acel moment.

Pentru început, nu primi nici un fel de răspuns. Respirând uşor şi controlat, Adam închise ochii şi-şi deschise larg porţile spiritului său, rugându-se înţelepciunii vii a Luminii să amplifice influenţele magnetice ale steagului şi să crească propria lui sensibilitate. Un flux energetic palpită în mijlocul fiinţei lui, înălţându-se şi descolăcindu-se – puterea şerpească, urcând prin coloana vertebrală şi răspândindu-se spre extremităţi.

Ritmul unui alt puls începu să se facă simţit prin fir, pornind din direcţia inelului. Cele două curente se întâlneau şi se contopeau în vârfurile degetelor lui, în izbucniri ale forţelor confluente. Interferenţele aduseră cu sine conştiinţa existentei unui element nou şi neaşteptat: furia din ce în ce mai mare, manifestată prin furtuna ce se năpustise asupra Insulei Skye. Sursa acestei furii era vârtejul de bătălie ce se stârnise între mai multe prezenţe ale unor elemente a căror identitate Adam le-o recunoscu

de la bun început: cetele de iele ale pământului, cerului şi mării.

Valul furiei lor trecu orbeşte peste el se duse mai departe, dând acum roată încăperii, contopindu-se într-un vârtej de foc scânteietor şi umbră. În mintea lui, văzu cum se roteau acum nebuneşte în spaţiul dintre pian şi zidul pe care atârnase steagul ielelor, iar când îşi deschise pleoapele îl văzu cu ochii – la fel ca şi însoţitorii săi, de altfel.

O figură scheletică începu să prindă formă în mijlocul învolburării, mişcându-se şi transformându-se mereu în frumuseţea ei infernală. Nu putea decât să ghicească identitatea acestei fiinţe – probabil esenţa elementară a spiriduşului ce-i împrumutase suflet steagului ielelor – dar, judecând după buclele ce colcăiau în jurul capului ca nişte şerpi, după focul cu nuanţe verzui ce izbucnea prin orbitele goale ale ochilor, după ghearele lungi şi ascuţite căutând în toate direcţiile prada pe care să o sfâşie, nu putea fi vorba decât de una dintre *ban-sidhe*, zânele ce anunţă venirea morţii.

— Stăpâneşte-ţi mânia, copil al naturii! spuse Adam pe ton egal, vocea reverberându-i atât la nivelurile psihice, cât şi la cele sonore. Eu nu-ţi sunt inamic. Sunt un prieten ce vrea să te ajute să îndrepţi răul care a fost comis aici.

Oamenii nu sunt decât prieteni prefăcuţi ai ielelor! răspunse creatura, într-o voce tânguitoare, amintind de sfâşierea unei bucăţi

de mătase, şi provocându-i fiori de teamă mortală, pe care nu şi-i putu stăpâni. *Spune-mi ce m-ar face să nu te ucid chiar acum, pe loc! Cum îndrăzneşti să mă chemi aici, când cei din neamul tău omenesc au încălcat jurământul nostru sacru?*

Incapabil să-şi oprească tremurul, Adam se sili totuşi să-şi stăpânească frica şi să privească în găurile prin care răzbătea focul gheenei, şi care erau ochii făpturii.

— Crezi că numai tu ai fost jignită de moarte? o provocă el. Cei ce ţi-au adus ofensă ţie m-au insultat şi pe mine… pe mine, care fac parte din Consiliul celor Şapte şi am din partea Superiorilor mei datoria de a păzi Lumina şi toate forţele Naturii ce o servesc, atât umane cât şi din lumea spiritelor. Chemându-l de dincolo de mormânt pe vrăjitorul Michael Scot, un om pe care voi l-aţi iubit odată, aceşti potlogari, practicanţi ai artelor magice, au violat Legea imortalităţii. Ei au distrus personalitatea fiinţei în care se găsea acum Scot – o fetiţă inocentă, care nu va mai dobândi poate niciodată ceea ce i s-a luat. Fără a avea nici un fel de cădere, aceşti criminali caută comoara lui Scot, păzită chiar de cei din neamul tău. Ei sunt cei asupra cărora trebuie să-ţi verşi dreapta ta ură – şi nu asupra mea, care îi voi opri, dacă am să pot.

Vârtejul se tulbură şi se cutremură, un nou acces de furie războindu-se acum cu fragilul lanţ logic prezentat de Adam. Adam era conştient de

faptul că McLeod şi Peregrine urmăreau scena încremeniţi de groază, dar forţa dezlănţuită ce ocupase centrul încăperii nu le permitea să se mişte din loc. Făptura ameninţa să se aplece asupra lui şi să-l cuprindă cu totul; Adam îşi lăsă atunci capul pe spate şi o privi fără să clipească, punându-şi toate speranţele într-un ultim apel la mila ei.

— Nu sunt eu cel pe care-l cauţi, spuse Adam. Ci pe aceia care au furat *am Bratach Sith*, steagul ielelor, pe care îl au şi acum în mâinile lor, vrând să ajungă la cartea cu descântece a lui Scot şi la aurul vostru, al ielelor! Dezvăluie-mi unde se află locul acesta, iar eu voi face tot ce-mi stă-n puteri ca să-i opresc. Eu şi ai mei nu vom sminti cu nimic ceea ce aparţine, de drept, ielelor Apoi, de voi fi în stare, jur că voi aduce *am Bratach Sith* înapoi, la locul unde s-a aflat dintotdeauna.

Simţea forţa năvalnică împingându-i marginile sufletului, la un pas de a-l copleşi cu uitarea. Se clătină, incapabil să se mai ţină pe picioare, în schimb privea neclintit făptura cc ameninţa să-l covârşească. Ridică fără sfială fotografia şi inelul ce oscila atârnat de fir.

— *Dezvăluie-mi locul!* îi ordonă el.

La auzul cuvintelor, ea urlă cumplit năpustindu-se asupra lui; ghearele zgâriară capacul pianului, azvârlind hărţile şi ghemele cu sfoară cât colo.

— *Dezvăluie-mi locul!* îi ordonă Adam din nou, bătând fară să vrea în retragere, fară a

ceda însă în faţa atacului.

Apoi, în mintea lui răsunară reverberaţiile unui trăznet şi căzu în nesimţire. Leşinul nu dură probabil decât câteva secunde şi se trezi zăcând pe podea, lângă pian; capul îi era susţinut de un braţ al lui McLeod, iar Peregrine îngenunchease lângă el, copleşit de durere. Fotografia steagului ielelor se afla încă în mâna lui stângă, în schimb, inelul şi firul nu se vedeau nicăieri.

— Slavă Domnului, eşti în viaţă! şopti McLeod, vorbind cu pronunţat accent scoţian din cauza frământării ce-l stăpânea. Doamne Dumnezeule, da' ai aţâţat-o cât nu se poate, omule! Ce te-o fi-mpins să mergi atât de departe?

Puţin ameţit încă. Adam se chinui să se ridice.

— E-n regulă. Noel. Cred c-am ştiut prea bine ce fac. Iar tu. Peregrine, nu te uita de parc-ai văzut o stafie, nu era decât o zână, din cele care prevestesc moartea.

— O zână? oftă Peregrine. Dar…

— De fapt, consider că a fost chiar spiritul steagului, continuă Adam, străduindu-se să se ridice. Vă rog să mă ajutaţi. De vreme ce sunt în viaţă, bănuiesc că am reuşit ceea ce urmăream. Aş dori să ştiu unde îmi este inelul.

— *Inelul?* strigă McLeod. Habar n-ai că ai fost la un pas de moarte, omule? Ia-o-ncet, altfel iar dai ochii peste cap. Unde ţi-ai pus capsulele alea cu amoniac? continuă el, pipăind

buzunarele lui Adam. Voi, doctorii, nu veniţi niciodată pregătiţi cu cele trebuincioase!

Fără a pronunţa un cuvânt, adresându-le în schimb prietenilor lui gesturi liniştitoare. Adam reuşi să se pună pe picioare, se sprijini cu ambele mâini de marginea pianului şi contemplă urmele lăsate de furia zânei. Harta care se aflase pe taburetul pianului era pe jos, împreună cu ghemele, iar fragmentele de hârtie colorată răspândite în jurul instrumentului arătau limpede ce soartă avusese una dintre hărţi. Pianul însuşi era brăzdat de şase zgârieturi adânci paralele, care se opreau însă chiar în faţa celeilalte hărţi; pe ea sclipea în lumină un safir montat în aur…

— Ah, uite şi afurisitul tău de inel! spuse McLeod, întinzând mâna după el. Ia priveşte ce urme au rămas pe pian!

Însă Adam îi opri mâna. Pentru că inelul, având firul întins drept ca o săgeată înapoi, spre Castelul Dunvegan, se aşezase acoperind parţial Loch Ness, iar în mijlocul cercului strălucitor din aur se puteau citi cuvintele *Castelul Urquhart*.

Capitolul nouăsprezece

PROFUND uimiţi, cei trei bărbaţi se strânseră în jurul pianului, privind cuvintele înconjurate de inel pe hartă.

— Castelul Urquhart! murmură McLeod.

— Ce să însemne asta, oare gândul meu nu e prea îndrăzneţ? se întrebă Peregrine, în sfârşit mai încrezător.

Contemplând scobiturile apărute pe suprafaţa pianului, Adam atinse precaut inelul cu vârful degetului, apoi îl luă şi-i scoase firul.

— Înseamnă, spuse el, punându-şi inelul pe deget, că ascunzătoarea comorii lui Michael Scot se află la Castelul Urquhart – şi că steagul ielelor a fost dus într-acolo, pentru a le ţine la distanţă pe protectoarele de drept ale tezaurului.

— Urquhart, repetă Peregrine cu ochii pierduţi în zare. Cu alte cuvinte, ne-am aflat tot timpul pe drumul cel bun. Clătină capul în semn de mirare. Acum se leagă totul. Când mi-aduc aminte ceea ce am desenat eu şi compar schiţele cu fotografiile la care ne-am uitat, se vede foarte clar cum a evoluat castelul, de-a lungul secolelor. De fapt, documentele menţionau că există multe peşteri în zonă – dintre care unele subacvatice.

— Chiar aşa, iar Monstrul din Loch Ness face şi el de gardă la comoară, dacă tot se află

prin preajmă! murmură McLeod mai mult pentru sine. Adam, eşti *sigur* că Urquhart este locul unde trebuie să mergem?

Adam era ocupat deja cu cercetarea atentă a împrejurimilor lacului, iar acum i se adresă lui McLeod, oarecum iritat:

— Noel, trebuie să-ţi amintesc faptul că tocmai mi-am riscat viaţa, ba poate chiar şi sufletul – ca să nu mai vorbim de cuvântul meu de Iniţiat – pentru a o convinge pe această *ban-sidhe* să dezvăluie locul în care stă ascunsă comoara unor iele. Iar faptul că trebuie să le ajutăm pe zâne să-şi protejeze comoara nu este unica miză!

— Ştiu asta, răspunse McLeod.

— Nu, nu sunt foarte convins că ştii, spuse Adam. Tu eşti îngrijorat din pricina steagului ielelor ce aparţine clanului MacLeod, aşa cum este şi normal. Dar folosirea lui abuzivă nu este decât începutul. Dacă hoţilor le reuşeşte lovitura, ei pun mâna pe cartea de farmece a lui Michael Scot – o perspectivă îngrozitoare în sine – dar şi pe aurul ielelor. Auzi ce vânt s-a stârnit afară?

— Desigur.

— Ei bine, ai avut dreptate atunci când spuneai că ţi se pare straniu, continuă Adam. Afară nu se desfăşoară o simplă furtună, aşa cum se întâmplă de obicei în acest anotimp. Ea a fost generată de furia ielelor – şi va deveni tot mai puternică, până în momentul când ele se vor alina, într-un fel sau altul.

— Ce anume vrei să spui? zise McLeod împietrit.

Adam îşi strânse buzele, apoi vorbi din nou.

— Ielele au dăruit steagul clanului MacLeod în semn de favoare, ceea ce este un lucru foarte rar. Furtul lui reprezintă o ofensă la adresa întregul tărâm al duhurilor. Ielele nu au suportat niciodată cu inima uşoară o asemenea jignire. Iar furtul aurului nu va face decât şi mai mult rău, fiind considerată o adevărată insultă. Furia lor a dezlănţuit deja forţe ale elementelor care, dacă nu sunt ţinute în frâu, ar putea devasta ţinuturile muntoase ale Scoţiei.

Ultimul lui cuvânt fu întrerupt de o răbufnire neaşteptată a vântului, care făcu să tremure violent ferestrele dinspre mare. Peregrine tresări şi privi în jur cu teamă, apropiindu-se instinctiv de ceilalţi doi bărbaţi.

— Cred că nu greşesc dacă vă povestesc visul ciudat pe care l-am avut astă-noapte, spuse el cu greutate. Am avut de gând să-o fac în timpul micului dejun, dar la lumina zilei totul mi s-a părut lipsit de importanţă.

— Continuă, îl îndemnă Adam.

— Ei bine, cred că am auzit sunetul unor goarne venind din depărtări – ca nişte trompete ce cheamă la luptă. Având în vedere ceea ce se întâmplă, consider că a fost un soi de avertisment – numai că eu ştiam atunci prea puţin şi nu l-am judecat la justa valoare.

Adam se arăta tot mai tulburat pe măsură ce povestea Peregrine; acum oftă din greu şi se

sprijini cu ambele mâini pe pian, privind în jos.

— Ar fi fost bine să-mi spui, murmură el. Nu că asta ar fi schimbat în vreun fel modul în care trebuia să acţionăm.

— De ce? Care a fost semnificaţia visului? întrebă Peregrine.

— Păi, nu a fost chiar un avertisment, spuse Adam încet. Mai degrabă o convocare la arme - poate chiar chemarea la Faerie Rade – vânătoarea sălbatică a ielelor. Dacă nu se pune capăt acestui lucru, mi-e groază să mă şi gândesc la consecinţele posibile.

McLeod arăta foarte afectat şi îşi ridică cu greu privirile pentru a se uita în ochii lui Adam.
’

— Îmi pare rău, Adam. Nu am ştiut.

— Nici eu. Nimeni dintre noi nu a ştiut. Dar misiunea noastră devine acum cu atât mai urgentă.

Clătinând din cap, Adam respiră adânc şi îşi adună toate forţele.

— Foarte bine, domnilor. Acum este nevoie să concepem un plan de bătaie. Ştim că aurul ielelor şi cartea lui Scot se află la Urquhart. Probabil că şi hoţii ştiu acest lucru şi sunt pe drum într-acolo, având cu ei steagul, cu gândul de a face – ceea ce or avea ei de gând să facă – de îndată ce se lasă întunericul, iar forţele sunt maxime, datorită sabatului vrăjitoarelor, Samhain.

Adam studie harta pe distanţa dintre Dunvegan şi Urquhart, parcurgând cu degetul

drumurile ce trebuiau să fie străbătute şi asta nu aşa, ca un corb în zbor.

— Mai ştim de la pendul că steagul se află pe o barcă, continuă el, consultându-l din priviri pe McLeod. Asta înseamnă că trebuie să se afle undeva pe Loch Ness, Urquhart fiind destinaţia lor, indiferent din ce direcţie se apropie de castel. Cât timp crezi că ne trebuie pentru a ajunge acolo?

McLeod se apropie de hartă, îşi aranjă ochelarii şi se folosi de degetul mare şi de arătător în chip de şubler, pentru a aproxima distanţele.

— Păi, sunt aproape cincizeci de mile până la feribot, şi aţi văzut cum arată drumul.

— Da…

— Nu cunosc prea bine cea de-a doua porţiune, între feribot şi Urquhart, continuă McLeod, dar sunt în jur de… Şaptezeci sau optzeci de mile, dacă ţinem cont de ocolişuri şi curbe. (Clătină din cap şi se strâmbi.) Aş zice… cam trei ore, socotind vremea proastă şi traversarea lacului. Şi asta, presupunând că feribotul funcţionează, ceea ce nu este deloc sigur, pe timpul ăsta.

Adam se uită la ceas şi apoi începu să împăturească harta.

— Vedem noi ce facem când ajungem la punctul de traversare, spuse el. Nu ar fi rău să plecăm chiar acum, pentru că e trecut de ora cinci. Asta înseamnă că nu putem ajunge la Urquhart cu mult înainte de opt.

— Este o problemă dacă nu ajungem înainte? întrebă Peregrine.

— Sper că nu, răspunse Adam. Momentul critic ţine de începutul Samhain-ului. Dacă aş fi eu cel ce conduce operaţiunea, aş împinge începutul ei până mult după apus – şi chiar după răsăritul lunii – atunci când forţa săbiei şi a steagului ielelor vor fi la apogeu. Se pare însă că întunericul se va lăsa mai devreme în seara aceasta, din cauza furtunii. Dacă nu-şi vor mai putea stăpâni lăcomia, s-ar putea să înceapă mai devreme – prin urmare, este esenţial să ajungem acolo cât mai repede cu putinţă. Noel, poţi să faci rost de o maşină pentru noi?

— Am să rechiziţionez „Volvo”-ul, răspunse McLeod. Şeful ne-a autorizat doar să folosim tot ceea ce ne este util. Înainte de a porni, aş vrea să-l sun pe omologul meu din Inverness, ca să văd dacă nu ne pune la dispoziţie ceva ajutor pământean. Magia este nemaipomenită, dar adversarii noştri s-au folosit de arme de foc cel puţin o dată şi mă îndoiesc ca vor sta pe gânduri să o facă iarăşi. Voi cere să se trimită o barcă de-a poliţiei pe Loch.

Aruncă o ultimă privire la capacul distrus al pianului şi oftă.

— Nu ar fi nici o problemă dacă aş distruge maşina şefului. Asta ar înţelege oricine. Mă întreb însă cum am să-i explic ce s-a întâmplat cu pianul.

După această remarcă de nemulţumire, se răsuci pe călcâie şi pomi spre uşa dinspre

scările principale, urmat de Adam şi Peregrine. De-abia făcuseră câţiva pasi, când, deodată, toate luminile din Castelul Dunvegan pâlpâiră, iar apoi se stinseră definitiv.

— Fir-ar să fie, asta ne mai lipsea! mormăi McLeod, pipăind după perete, în timp ce prietenii lui, împiedicându-se, se opriseră în spatele lui. Pe măsură ce ochii li se obişnuiau, constatară că întunericul nu era deplin, prin ferestre strecurându-se totuşi o rază filtrată, cenuşie, insuficientă însă pentru a se putea distinge ceva înjur.

— Ce credeţi că s-a petrecut? şopti Peregrine.

— Furtuna a distrus probabil vreo linie de înaltă tensiune sau un transformator, murmură Adam. Există aici cumva un generator de rezervă, Noel?

— Sigur. Va începe să funcţioneze dintr-un moment într-altul.

Rămaşi umăr la umăr în întunericul mohorât, simţeau cum podeaua din piatră vibra sub picioarele lor, intrată în rezonanţă cu valurile de furtună ce izbeau stânca pe care se înălţa castelul. După numai câteva secunde, aşa cum li se spusese, luminile se aprinseră iarăşi, însoţite de un vuiet mecanic urcat de undeva, din străfundul clădirii.

— Cel puţin asta funcţionează, mormăi McLeod. S-ar putea totuşi să nu dureze. Ţineţi-vă aproape, în spatele meu, şi aveţi grijă la scări.

Coborâră împreună scara principală formată din trepte late, ţinându-se de balustrade, temându-se ca generatorul să nu cedeze. Înainte de a ajunge la parter, luminile începură din nou să clipească. Sandy MacLeod îi întâmpină în holul de la intrare, ţinând o lampă cu gaz în mâna arsă de soare şi părând extrem de preocupat.

— Tocmai vroiam să vin ca să vă ajut să coborâţi, le spuse el. Ceva nu e-n regulă cu generatorul. S-a dus taică-meu până la subsol, să vadă ce poa' să facă.

— Lasă generatorul, zise McLeod. Telefoanele funcţionează?

Sandy se holbă la el.

— N-aş putea zice. Nu cred că s-a gândit careva să încerce.

— În acest caz, fă-mi onoarea şi lasă-mă pe mine să văd, spuse McLeod. Există aparat aici, în hol?

— Cum să nu, acolo… sub birou, îi răspunse Sandy.

Încruntat, inspectorul se îndreptă spre locul indicat şi ridică telefonul pe birou. Duse receptorul la ureche, oftă şi apăsă furca de mai multe ori, ascultând atent de fiecare dată. După câteva tentative, clătină din cap.

— Nici o şansă. Linia e moartă ca un mamut.

— De ce nu încerci cu telefonul cu baterii pe care l-ai adus cu tine? îl întrebă Adam.

— A rămas în geantă, care este în „Volvo", spuse McLeod.

— O aduc eu, se oferi Sandy. E geanta aia albastră cu multe buzunare?

— Chiar aşa.

O rafală de ploaie se năpusti în antreu odată cu plecarea lui Sandy, iar vântul gemu în casa scărilor, răspândind fiori ce nu se datorau în exclusivitate frigului. Luminile continuau să clipească, stingându-se şi aprinzându-se iarăşi. Peste câteva minute, Sandy se întoarse bătut de ploaie şi de vânt, strângând la piept geanta lui McLeod. Urmări cu fascinaţie nedisimulată cum McLeod desface unul din compartimentele laterale şi scoate un telefon fără fir.

— Nu ştiu dacă va funcţiona, îi preveni el pe ceilalţi. Chestiile astea nu merg prea bine nici în condiţii optime. Să vedem, totuşi…

Apropiindu-se de uşă, unde spera ca stânca să nu mai aibă o influenţă prea puternica, deschise aparatul. Primind ton, formă numărul poliţiei din Inverness. Auzi două apeluri scurte, întrerupte de o bruscă emisie de paraziţi puternici.

McLeod mai încercă o dată. La câteva secunde după ce terminase de format numărul, din receptor se auzi acelaşi zgomot enervant, pârâituri şi pocnituri care semănau cu un scurtcircuit. McLeod închise şi privi descumpănit în jur.

— S-ar putea ca distanţa să fie de vină, spuse Adam. De ce nu încerci la Fort Augustus? Este cam la aceeaşi depărtare faţă de Urquhart, în schimb, cu patruzeci de mile mai aproape de

noi, în linie dreaptă Ştii numărul?

— Îl am pe undeva, pe aici, spuse McLeod, frunzărind deja într-o mică agendă pe care o scosese dintr-un buzunar interior. Iată-l.

Formă numărul, ţinând cu îndemânare carnetul şi telefonul în aceeaşi mână; faţa i se lumină când auzi sunetul specific al apelului telefonic.

— A-ha! Sună, în sfârşit. N-aş zice că legătura e mult mai bună, le comunică el celorlalţi peste umăr, dar până acum… alo? Secţia de poliţie? Foarte bine. La telefon inspector Noel McLeod, de la Edinburgh… alo, mă auziţi? Aş vrea să vorbesc cu ofiţerul de serviciu, vă rog…

În următoarele câteva minute, McLeod se strădui să comunice, printre reprizele de paraziţi, situaţia, evident, atât cât considera că este util. Nu peste mult timp, linia muri şi conversaţia se întrerupse. McLeod pronunţă un singur epitet care exprima părerea lui despre aceasta situaţie, închise telefonul şi se întoarse la prietenii lui.

— Asta-i treaba, se răsti el, prost dispus. Dacă avem noroc, băiatul ăsta cu care am vorbit a priceput suficient ca să trimită unităţile pe care i le-am cerut. Dar nu m-aş baza prea tare, mai ales cu furtuna asta.

— Totul depinde, deci, de noi? întrebă Adam.

— Mi-e teamă că da, oftă McLeod obosit. E absolut tipic. Atunci când vrei să iasă ceva ca

lumea, până la urmă ajungi să faci tu însuţi totul.

Când îngenunche pentru a pune telefonul Ia loc în bagaj, Sandy nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea.

— Doar nu vorbeai serios că vreţi să mergeţi la Urquhart, nu?

— Ba da.

— Da’ cum îi poate trece cuiva prin minte să ducă steagu’ ielelor taman acolo?

McLeod se ridică şi-l bătu pe Sandy pe umăr.

— Dacă se arată ca am dreptate, am să-ţi explic mai târziu, spuse el. La fel şi despre pianul de la etaj. Până una alta, avem nevoie de o maşină. Există suficientă benzină în „Volvo”?

— Oh, vă duce uşor până acolo, problema e cum plecaţi de pe insulă? Sunt sigur ca feribotul nu merge.

— Vedem noi ce facem când ajungem, răspunse McLeod. Cheile sunt în contact?

Sandy arăta ca şi cum ar fi înţeles din ce în ce mai puţin.

— Da. Da’ daca vreţi cu tot dinadinsul să plecaţi într-acolo, cel puţin poftiţi în cămăruţă să vă dau nişte haine potrivite pentru ploaie. Nu se poate să mergeţi cu ce-aţi avut înainte, că v-aţi uda cum nu se poate mai rău.

McLeod se văzu silit să facă cel puţin această concesie. De fapt, încă nu apucase să se gândească ce vor face odată ajunşi la Urquhart, atât de preocupat era de cum vor călători; dar

perspectiva de a trebui să acţioneze uzi şi îngheţaţi i se părea cu adevărat descurajantă.

— Noel, Sandy are, într-adevăr, dreptate, interveni Adam înainte ca McLeod să răspundă. Nu putem lucra cum se cuvine dacă ne este rece şi suntem uzi.

— Veniţi pe aici, vă rog, spuse Sandy. Cămăruţa este chiar sub scară. Avem un sortiment bogat, lucruri care aparţin celor de aici. dar şi lucruri uitate de membri ai familiei veniţi în vizită. Luaţi ce vă trebuie, iar eu mă duc să-i zic lu' tata ce s-a mai întâmplat…

Dispăru pc scările din spate, lăsându-i să se descurce singuri. Printre cele câteva duzini de cizme Wellington din cauciuc, aliniate de-a lungul a doi pereţi, descoperiră uşor trei perechi care să se potrivească; iar nişte pelerine largi de ploaie puse peste hainele lor proprii li se părură cele mai bune pentru a-i proteja de umezeală. McLeod îşi schimbă trenciul şi haina de costum cu un pulover gros şi o jachetă impermeabilă, ca a lui Adam. De-abia terminaseră pregătirile, când apăru şi Sandy, însoţit de maică-sa Margaret MacLeod aducea un mic coş din nuiele pentru picnic, pe care i-l oferi lui McLeod.

— Aşa sunt toţi bărbaţii, ar fi în stare să plece după ticăloşii ăia şi nici să nu le treacă prin minte că nu şi-au luat ceaiul, îi zise ea, cloncănind ca o cloşcă. Aveţi aici o gustare pe care să o luaţi cu voi pe drum. Nu-i cine ştie ce doar nişte sandvişuri şi plăcinte, dar o să vă ţină

de foame până puteţi cina.

McLeod acceptă coşul cu un semn de recunoştinţă şi i-l trecu, fără alte comentarii, lui Peregrine, întorcându-se apoi în holul de la intrare pentru a-şi lua geanta albastră. Sandy şi Margaret îi conduseră până ia ieşire. La uşă, în timp ce-şi aranjau glugile şi hilarele şi-şi trăgeau fermoarele mantalelor, pregătindu-se să dea piept cu natura dezlănţuită, McLeod îl abordă pe Adam.

— Conduc eu, sau preferi să fii tu la volan?

Adam clătină din cap.

— Tu eşti profesionistul. Aş prefera să-ţi fiu navigator, că nu strică o pereche de ochi în plus, dacă vremea se face chiar imposibilă. Vizibilitatea va fi infernală, odată cu lăsarea întunericului.

— Vai, nici nu încape îndoială, răspunse McLeod. Perfect, haide s-o pornim!

Vântul gemu când Sandy deschise uşa din fată a castelului; un val de ploaie năvăli înăuntru, făcând-o pe Margaret să o zbughească la adăpost.

— Nu cumva mai aveţi nevoie de încă o pereche de braţe? se oferi tânărul, după ce Peregrine şi McLeod plecaseră spre maşină în fugă.

Un zâmbet trecător apăru pe buzele lui Adam.

— Cred că nu este cazul, de data aceasta… dar îţi mulţumesc pentru că te-ai oferit. Ceea ce poţi face, într-adevăr este să stai, prin preajmă,

iar dacă se întâmplă să sune şeful, spune-i unde ne-am dus. Dacă vom reuşi să recuperăm steagul ielelor, trebuie să fie pe aproape, ca să i-l înmânăm.

— Chiar aşa voi face, domnule.

Acestea fiind zise, Adam îl bătu pe umăr şi porni repede prin ploaie, ocupându-şi locul lângă McLeod.

— Toată lumea să-şi prindă centurile şi să se ţină bine, îi avertiză inspectorul, pornind motorul. Are să fie o călătorie dură.

Copacii care mărgineau drumul se zbăteau nebuneşte încolo şi încoace, iar ramurile goale izbeau părţile laterale ale maşinii care rula pe aleea aceea îngustă. Luminile pâlpâitoare ale Castelului Dunvegan dispărură în spatele lor cu mult înainte de a ajunge în drumul principal.

Cotind spre dreapta, maşina cea voluminoasă luă viteză pe drumul ce duce spre satul Dunvegan. În casele şi magazinele aflate de-a lungul Străzii Mari nu se vedea nici o lumină, iar trotuarele spălate de ploaie erau pustii. Un camion se blocase în intersecţia de unde se putea ajunge spre nord, dar McLeod aproape că nu reduse viteza când se strecură pe lângă el şi continuă drumul spre periferie şi apoi către teritoriul accidentat al insulei.

Drumul şerpuia printre coamele spălate de ploaie ale munţilor. Vântul ce bătea dinspre înălţimi aducea cu sine un şuierat lugubru, ca şi cum ar fi fost bocetul unor voci neomeneşti. McLeod conducea foarte concentrat, abordând

fiecare curbă a drumului cu măiestrie şi precizie. Aşezat pe locul din spate, Peregrine se ţinea de tot ceea ce avea în raza de acţiune, inclusiv de spătarul scaunului lui Adam, neîndrăznind nici măcar să se gândească la numărul kilometrilor ce trebuiau străbătuţi până la feribot, undeva dincolo de aeroport.

Trecură în viteză prin Struan şi Bracadale, îndreptându-se spre Drynoch. Norii vărsau asupra lor un adevărat potop, iar asfaltul devenise alunecos, de parcă s-ar fi vărsat ulei pe suprafaţă. Mâna sigură a lui McLeod ţinea însă „nemilos” maşina pe drum, la o viteză pe care Peregrine o considera a depăşi cu mult nivelul de siguranţă. Stând nemişcat pe locul din stânga lui McLeod, Adam atingea safirul de la mână fară să scoată un cuvânt.

Patruzeci de minute după ce plecaseră de la Dunvegan, îşi făcură intrarea în Kyleakin, unde traficul era oprit, maşinile fiind întoarse din drum la o barieră. Când se apropiară şi ei de barieră, un poliţist îmbrăcat în pelerină şi înarmat cu o lampă cu acetilenă se apropie de portiera lui McLeod.

— Îmi pare rău, domnule, dar feribotul nu merge din cauza furtunii, îi informă el, după ce McLeod coborâse geamul. Mi-e teamă că va trebui să vă întoarceţi.

— Încruntându-se, McLeod scoase legitimaţia sa de poliţie din interiorul hainei.

— Mi-e teamă că nu pot face cum zici tu, băiete, spuse el. Mă aflu în misiune oficială şi

trebuie să ajungem în zona continentală cât mai repede cu putinţă.

Poliţistului îi căzu falca.

— Cred că nu are să fie prea uşor, domnule. Oricum, căpitanul feribotului este cel care decide. Are şi el dreptate să nu se aventureze să iasă din port pe o asemenea vreme. A făcut ultima cursă acum o jumătate de oră, dar nu cred să mai plece nicăieri.

— Poate că reuşesc, totuşi, să-l fac să se răzgândească.

Ochii albaştri ai lui McLeod sclipeau în spatele ochelarilor.

— Unde pot să-l găsesc pe căpitan?

O undă de neîncredere trecu peste figura poliţistului, însă avea suficientă experienţă să ştie că nu trebuie să-l contrazică pe un superior când era vorba de un lucru ce nu-l interesa, în ultimă instanţă.

— Cum consideraţi, domnule. Cred că se mai află încă la bord. Dacă nu-i acolo, probabil că s-a băgat împreună cu celălalt coleg în birou la ei. E la capătul şirului ăsta de barăci.

— Mulţumesc, îi spuse McLeod cu satisfacţie acră. Acum, dacă vrei să dai bariera aia la o parte, putem să ne vedem şi noi de treabă.

Odată trecuţi de baraj, coborâră repede strada în pantă ce ieşea spre apă. Undeva la dreapta lor un cârd de bărci de dimensiuni reduse se smuceau, zbătându-se în ancorele lor, adăpostite în spatele digului din piatră ce

proteja micul port. Feribotul se afla strâns legat de parii de la capătul debarcaderului; suprastructura lui era cu greu vizibilă din cauza obscurităţii pricinuite de furtună şi a luminii galbene şi crude a lămpilor cu sodiu. O rampă lată din beton cobora lin spre apă în apropierea debarcaderului; McLeod studie valurile ce se prăvăleau asupra ei şi opri maşina la vârful rampei.

— Dacă apuci să te îndepărtezi puţin de mai. nu mai pare aşa de îngrozitor, remarcă el. Partea cea mai dificilă va fi să trecem maşina de rampe… dacă nu calculezi precis, poţi să te trezeşti în băltoacă.

— Asta *după* ce l-ai convins pe căpitanul feribotului să plece în cursă, spuse Adam. De fapt, cât de riscantă ar fi traversarea, Noel?

Lui McLeod nu-i reuşi decât un zâmbet strâmb.

— Eu am ridicat ancora pe vreme şi mai proastă. Acum să vedem dacă şi *el.* Domnule Lovat, poate ar fi mai bine să rămâi la maşină!

Nu aşteptă răspunsul lui Peregrine. Ridicându-şi gulerul, deschise portiera şi ieşi repede afară, aşa cum făcu şi Adam, coborând apoi ambii spre debarcader cu paşi hotărâţi. La bordul feribotului în micul birou al casierului de pe puntea de maşini, se vedeau lumini; McLeod şi Adam se repeziră peste estacada ce se mişca în sus şi în jos şi se îndreptară spre gheretă Uşa acesteia avea un hublou rotund din sticlă, prin care se putea distinge o siluetă scundă şi

îndesată, îmbrăcată cu un pulover cenuşiu cu formă nedefinită, purtând pe cap o şapcă turtiră de căpitan; omul, care avea un început de chelie, bea cafea cu un bărbat mai tânăr, înalt şi subţire, cu o coamă sburlită de păr roşu.

McLeod bătu la uşă, dar nu aşteptă să vadă dacă cei doi auziseră. Deschise şi intră cu legitimaţia în mână, urmat de Adam. Cei doi marinari îşi ridicară privirile, surprinşi.

— Hei, ce-ai asta? începu tânărul.

— Inspector şef detectiv Noel McLeod, anunţă el, ţinând legitimaţia ridicată şi adresându-se bărbatului mai în vârsta. Îmi pare rău că te deranjez, tu eşti căpitanul acestei nave?

— Chiar eu. Archie MacDonald este numele meu, spuse comandantul. Arătă spre tânărul din spatele lui printr-o mişcare a degetului mare şi adăugă morocănos: Iar el este însoţitorul meu, Charlie Baird. Care-i problema?

McLeod intră drept în subiect.

— Am vrea să ne transportaţi cu feribotul în zona continentală.

— Vrei să zici, *acum?* exclamă MacDonald neîncrezător.

— Da, acum.

— Trebuie că eşti scrântit! i-o trânti MacDonald sec. În caz că nu prea te-a interesat în ultima vreme ce-i pe-afară, să ştii că s-a stârnit o furtună de ţi-e mai mare dragu. Dacă nu ne împinge vântul până la Loch Duich, o să ne sucească valurile pe toate părţile, ca pe o

minge de rugby. Ascultă-mă ce-ţi zic eu, n-ar fi o călătorie prea plăcută.

— Nici noi nu ne gândeam să facem o croazieră, îi replică McLeod. Este vorba de o afacere de poliţie, şi nu o excursie de Cercetaşi! Constatând că marinarii se arătau în continuare încăpăţânaţi ca nişte catâri, adăugă morocănos: — Dacă trebuie, voi rechiziţiona această navă. Am acest drept.

— Grozav mai eşti! se răsti MacDonald belicos. Şi cine-o să piloteze, dacă mi-e permis?

— Am să pilotez chiar eu, dacă e nevoie, îi replică McLeod. Am avut categoria maximă pe vremuri, aşa că aş putea şi acum să navighez la fel de bine ca şi tine…

— Dacă nu reuşim să traversăm, interveni Adam calm, însă punând multă greutate în cuvinte, s-ar putea ca multe alte vieţi să fie în cumpănă, în afară de ale noastre. Dacă nu ar fi vorba de ceva extrem de urgent, nu v-am cere vouă să riscaţi atât. Situaţia ne obligă însă să procedăm astfel.

Tonul şi ţinuta lui aveau darul să inspire, subtil, forţă şi autoritate. Căpitanul se uită la el cu respect, chiar dacă nu părea foarte încântat.

— O urgenţă, zici! spuse el, oarecum potolit. Ce fel de urgenţă?

— Mi-e teamă că nu-ţi putem explica acum acest lucru, spuse Adam, pe acelaşi ton foarte bine modulat. Trebuie pur şi simplu să accepţi cuvântul meu că există şi alţi oameni în primejdie, în afară de noi. Te asigur, continuă el,

că nu-ţi putem spune mai mult de atât în circumstanţele de faţă. Eşti de acord să faci aşa cum îţi zice inspectorul?

Vocea discretă a lui Adam purta pecetea unei sincerităţi de necontestat. Căpitanul feribotului îşi muşcă gânditor buza inferioară, întrebându-se, desigur, cam care o fi statutul lui Adam, dar după numai o secundă îi aruncă o privire peste umăr colegului:

— Ei, Charlie, ce zici?

Acesta ridică din umeri. Şi ochii lui erau îndreptaţi asupra lui Adam.

— Eu sunt pregătit, căpitane!

Căpitanul feribotului acceptă acest verdict printr-o înclinare a capului. Ridicându-se în picioare, îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Adam.

— Prea bine, încercăm, spuse el rar. Dar am să pilotez eu însumi, adăugă, aruncându-i o privire lui McLeod. Rabla asta nu o fi mare lucru, dar eu ţin la ea. Dacă e să se scufunde, prefer să o fac eu cu mâna mea.

Trase de pe cui un impermeabil galben foarte uzat şi îl îmbrăcă, exemplul fiind urmat şi de colegul lui.

— Puteţi să staţi aici cât durează traversarea, dacă vă place. Numa’ să nu borâţi pe puntea mea curată.

— Poate că nu ne-am făcut prea bine înţeleşi, spuse Adam liniştit. Există şi un al treilea pasager, care ne aşteaptă – şi o maşină.

— O maşină! MacDonald se opri în loc din

încheiatul pelerinei şi schimbă o privire neîncrezătoare cu partenerul lui. — Chiar crezi că poţi să aduci o maşină la bord pe aşa o vreme?

Răspunsul lui McLeod veni scurt şi viguros.

— Da.

MacDonald îl măsură îndelung şi atent pe inspector, apoi făcu încet un gest de aprobare din cap.

— Păi, s-ar putea să o urci pe partea asta. Dar coborârea pe malul celălalt, o să fie cu totul altceva. Maşina o s-ajungă în valuri.

— Ne asumăm acest risc, răspunse McLeod.

Pufnind sceptic, căpitanul ridică din umeri şi-şi ridică mâinile în sus.

— Te văd foarte hotărât, aşa că e-n regulă. Dar nu accept să fiu răspunzător în caz de ceva.

— Asta se înţelege, spuse Adam.

— Atunci mergeţi înapoi la maşină şi aşteptaţi până sun din sirenă, de-abia după aia coborâţi rampa. Charlie şi cu mine o să ne străduim s-o ţinem în loc.

McLeod şi Adam o apucară din nou de-a lungul cheiului, spre maşină. De îndată ce se urcară, Peregrine se aplecă în faţă, nerăbdător.

— Vor să ne traverseze? întrebă el.

— Da… şi maşina, dacă reuşesc eu să o aduc pe punte.

— Şi crezi că reuşeşti? se interesă Adam.

Degetele lui McLeod se încleştaseră pe volan şi cerceta valurile impresionante.

— Da. Însă lăsaţi uşile neîncuiate şi fiţi gata

să desfaceţi centurile de siguranţă. Dacă mi se întâmplă cu adevărat să pun namila asta la apă, aş prefera să nu trebuiască să dau explicaţii decât şefului. N-aş vrea să mă urmărească remuşcările că v-am înecat şi pe voi doi.

Peregrine nu scoase nici un cuvinţel, înţelegând cât de periculoase aveau să fie următoarele câteva minute. Timpul părea că stă în loc, secundele erau mai lungi din cauza şuieratului ascuţit al vântului şi valurilor care se izbeau de rampa de beton. După câteva momente, McLeod aprinse din nou motorul şi îl lăsă să meargă la relanti, pentru a rămâne cald, şi puse în funcţiune ştergătoarele. Prin parbrizul stropit de picături se puteau distinge luminile de poziţie ale feribotului, ca nişte puncte şterse, de culoarea chihlimbarului, apărând încet din spatele digului.

La apropierea vasului, McLeod aprinse farurile, luminând învolburarea provocată de motoarele de la pupa ce se luptau din greu să alinieze nava la marginea de beton. Vasul se apropie foarte mult, sunând din sirenă atunci când rampa de încărcare din faţă începu să funcţioneze. De îndată ce coborâse mai jos de orizontală şi marginea intrase în apă, McLeod băgă maşina în viteză şi rămase cu piciorul pe acceleraţie, aşteptând momentul cel mai favorabil.

— Acum, mormăi el şi puse „Volvo”-ul în mişcare pe suprafaţa de beton.

Îşi coordona impecabil mişcările, lucru nu

mai puţin valabil pentru căpitanul feribotului. Exact în momentul retragerii unui val uriaş, care făcuse ca rampa de oţel să intre în contact şi să se frece cu un scrâşnet de suprafaţa de beton, maşina cea mare trecu zgâlţâindu-se peste acel punct de întâlnire şi se duse mai departe, pană pe puntea specială. Rampa de oţel se ridică imediat în urma lor, într-o jerbă de spumă. Următoarele valuri ridicară feribotul şi-l îndepărtară de mal; porniră traversarea canalului pe direcţia nord-est, spre Kyle of Lochalsh.

De îndată ce maşina se opri în loc, McLeod trase frâna de mână şi opri motorul. Nimeni nu scoase nici un cuvânt timp de mai multe secunde.

— Cât... cât timp durează de obicei o traversare? întrebă Peregrine când respiraţia îi revenise la normal.

— De obicei? McLeod pufni şi zâmbi strâmb. Cam cinci sau zece minute. În această seară... nu poate nimeni ghici exact.

În tăcerea ce se lăsă, punctată de gemetele vântului şi de urletul valurilor, Adam oftă şi se uită la ceas.

— E trecut de şase, spuse el liniştit. Cum arată celălalt mal?

— Şi mai rău, răspunse McLeod. Debarcaderul este expus, iar panta abruptă, din câte îmi aduc aminte. Dacă şansele de reuşită par prea mici, s-ar putea să ne vedem siliţi să coborâm la mal fără maşină şi să trebuiască să

ne găsim un alt mijloc de transport. Nu aş vrea, totuşi, să ajung până acolo, continuă el, încruntându-se. Desigur, cred că voi reuşi să mă justific, spunând că e vorba de o acţiune legală a politiei, dar rechiziţionarea unui vehicul se poate dovedi un gest dificil. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu ştii cu ce te alegi. Autobuzul ăsta hodorogit nu e nici el în stare să gonească pe cât ar fi nevoie, cel puţin însă m-am obişnuit cu el pe drumul parcurs până aici. Dacă reuşim să dăm maşina jos de pe feribot, ajungem la timp până la Urquhart.

Micul lui discurs produse o tăcere chiar şi mai profundă decât înainte. Nava despica valurile ca o morsă borţoasă, cu toate motoarele funcţionând în plin. Ploaia şi spuma băteau în geamurile maşinii când puntea se clătina şi se prăbuşea, iar sarea mânjea parbrizul sub lamele ştergătoarelor. Malul opus nu se vedea decât neclar, ca o masă neagră şi opacă, cu o nuanţă mai închis decât cerul coborât. În orice direcţie te uitai, apa era plină de creste albe, ca nişte dinţi scrâşnind.

Minutele se târau cu greu. Ţărmul continental se contura tot mai distinct. Reflectoarele de la prora feribotului aruncau raze palide şi apoase prin amestecul de ploaie şi spumă, revelând deodată, ca într-o străfulgerare de vis, capetele digurilor de la Kyle of Lochalsh.

Feribotul se bălăci ca un porc în mlaştină când ajunse sub adăpostul ţărmului; căpitanul încercă acum să îl alinieze cu rampa de

încărcare, luminată ca ziua. Unele valuri se spărgeau aproape de partea de sus a rampei. Un semnal de avertisment din sirena marca Klaxon îi obligă să renunţe la cercetarea ţărmului.

— Asta-i pentru noi, spuse Adam, nu foarte entuziasmat. A sosit momentul să ne pregătim de debarcare… dacă putem.

Vântul sufla ca un vârcolac dezlănţuit. McLeod porni motorul „Volvo”-ului şi apropie maşina de rampa metalică ridicată care închidea acea latură a punţii maşinilor; MacDonald apropia acum feribotul de mal cu doar jumătate de viteză. Izbită de valurile venite dinspre larg, nava se strecură stângaci în spaţiul dintre diguri. Scârţâind ruginit, rampa navei începu să coboare.

Se simţi o zguduitură, ca un cutremur de mică intensitate, atunci când chila plată şi înclinată a feribotului atinse partea subacvatică a rampei din beton. Motoarele diesel se luptau din greu să alinieze nava, scoţând nori denşi de fum prin ţevile de eşapament. Capătul rampei feribotului se apropie din nou la câteva picioare de beton, pentru ca un val uriaş să o smulgă iarăşi din loc.

— Nu e nici pe departe ce ne trebuie nouă, mormăi McLeod.

Adam clătină doar din cap, devenit deodată foarte tăcut.

Feribotul mai făcu trei tentative să se lipească de mal, nereuşind decât o dată să se alinieze mulţumitor şi să se apropie la ceva mai

puţin de 60 de centimetri. Văzând că MacDonald se pregătea de o nouă tentativă, McLeod clătină din cap.

— Mi-a fost teamă de asta, spuse el. Nu se apropie suficient de mult.

— Dar *noi* putem oare coborî de pe navă? se întrebă Peregrine. Nu ştiu de ce sunteţi voi în stare, dar eu, unul, nu cred să pot sări peste golul acela.

— Poate că nu, spuse Adam gânditor. Dar mă întreb dacă nu cumva Noel nu ar putea sări *cu tot cu maşină.*

Îl privea pe McLeod cu coada ochiului; acesta se întoarse spre el.

— Cum să sar cu maşina?

Adam confirmă din cap.

— Nu ai sărit niciodată cu maşina lansat de pe o rampă când făceai cursurile acelea de condus, în vederea luptei împotriva terorismului?

— Dacă stau şi mă gândesc, aşa este… am sărit de mai multe ori. Dar aici este…

Calculând din priviri, cercetă rampa de pe mal, măturată de valuri, la întinderea de ape ce o despărţea de capătul rampei feribotului, distanţa dintre vârful rampei şi maşină, apoi se uită înapoi, prin luneta „Volvo”-ului.

— S-ar putea să meargă, spuse el gânditor. Dacă m-aş da înapoi până la cealaltă rampă, poate reuşesc să obţin suficientă viteză. Însă nu este exclus să am probleme cu tracţiunea, din cauza punţilor astea din oţel.

— Am văzut nişte nisip în găleţile pentru cazuri de incendiu, lângă scara ce duce spre puntea pilotului, spuse Adam. Am putea să-l împrăştiem sub roţi.

McLeod îl privi drept în ochi. Pe scaunul său din spate, Peregrine, practic, îşi ţinea respiraţia, nevenindu-i să creadă că discutau serios posibilitatea respectivă.

— Chiar vrei să încerc, nu? spuse McLeod. Adam, eu nu glumeam, mai devreme, când ziceam că nu e exclus să cădem în apă. Şi atunci nici măcar nu venise vorba de sărit. Cum mă înfăţişez eu înaintea şefului dacă fac o asemenea gafa?

— Pur şi simplu îi povesteşti ce s-a întâmplat, spuse Adam, dar cel puţin ştii că ai încercat. Oricum, aşa cum ziceai tu însuţi mai devreme, putem oricând să rechiziţionăm o altă maşină. Însă în acest moment, nu facem altceva decât să risipim timpul.

— S-ar putea ca disputa voastră să nu mai aibă decât o valoare teoretică în secunda asta, le atrase atenţia Peregrine, care percepuse o schimbare a turaţiei motoarelor, şi o uşoară derivă a navei. Căpitanul a renunţat, din câte îmi dau eu seama.

Mai vârstnicii lui prieteni deveniră din nou atenţi la ceea ce se petrecea în jur. După cum remarcase şi Peregrine, feribotul alunecase înapoi de pe panta înclinată şi făcea manevre de întoarcere spre dig, iar rampa lui metalică începuse să se ridice.

— Ai face bine să vii cu mine, îi spuse McLeod lui Adam, oprind motorul şi trăgând frâna de mână. S-ar putea să am nevoie de talentul tău persuasiv deosebit. Domnule Lovat, am să te rog să rămâi din nou în maşină.

Aplecându-se sub şuvoiul de apă, McLeod şi Adam se repeziră în fugă de-a curmezişul punţii pentru maşini şi urcară scara exterioară până pe puntea pilotului, unde siluetele lui MacDonald şi a marinarului său se distingeau în luminile cabinei.

Capitolul douăzeci

— N-AM ÎNŢELES bine! Ce vreţi să faceţi? exclamă MacDonald căscând gura de uimire şi holbându-se la cei doi intruşi de pe puntea lui de parcă l-ar fi anunţat că au de gând să meargă pe ape.

În spatele lui, cu mâinile îngheţate pe regulatoarele de turaţie ale vasului, colegul rămăsese şi el mut de uimire.

— Ştiu că presupune şi puţin risc, acceptă McLeod, dar v-am zis că în joc sunt vieţi omeneşti. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să calculez greşit şi să ajung în apa adâncă de trei până la cinci metri.

— Bine, dar dacă nu mai reuşiţi să ieşiţi la suprafaţă? N-aş vrea să am oameni pe conştiinţă!

— Căpitane, noi nu prea aşteptăm să ne înecăm, argumentă Adam. De fapt, nu aşteptăm nici măcar să ne udăm prea tare, dacă îţi faci treaba aşa cum se cuvine.

— Treaba mea? Eu am făcut tot ce am putut, omule! Pe o mare ca asta, nu cred c-ar fi fost careva în stare s-o aducă mai aproape.

— Nu luasem hotărârea să încercăm o săritură, interveni McLeod. Eu nu-ţi cer decât să repeţi ce-ai făcut… apropie nava la fel de mult… *doar din trei încercări*… fie încerc, fie renunţăm definitiv.

MacDonald îl măsură din cap şi până în picioare, procedă la fel şi cu Adam, apoi îl cercetă iarăşi pe McLeod.

— Juraţi să renunţaţi după trei încercări? spuse el.

— După trei încercări, îi confirmă McLeod.

— Chiar dacă încercăm doar să efectuăm saltul, adăugă Adam, căutându-se într-un buzunar interior, am să-i trimit fiecăruia dintre voi câte un premiu de o sută de lire sterline. Iată cartea mea de vizită. Vă asigur că mă ţin de cuvânt.

MacDonald luă cartea de vizită şi o cercetă curios.

— *Sir Adam Sinclair, Bart.*, citi el. *Membru al Colegiului Regal de*... eşti doctor?

— Da.

— Psihiatru, aşa cum zice aici?

Adam îi confirmă din cap.

— Şi el nu e nebun? se interesă MacDonald, gesticulând spre McLeod.

— Nu, doar puţin disperat. Iar în timp ce tu te agiţi fără rost, există încă vieţi ce atârnă de un fir de păr. Ei, vreţi premiul sau nu?

MacDonald îşi privi colegul, care se mulţumi să ridice din umeri şi să facă un semn de încuviinţare. MacDonald se întoarse din nou spre McLeod.

— Bine, trei încercări... şi aş vrea să cred că ştii ce faci. Fă-mi semn cu farurile când eşti pregătit să apropii nava de mal.

Coborând iarăşi scara exterioară şi ferindu-

se cât puteau de ploaie, McLeod i se adresă, peste umăr, lui Adam:

— Mulţumesc, Adam. Aş fi putut să le ordon pur şi simplu să încerce din nou, dar oferta ta a uşurat mult lucrurile. Dacă nu reuşim nici de data asta, în nici un caz nu va fi din cauză că nu şi-au dat băieţii silinţa.

— Nimic nu face lucrurile să meargă mai bine decât un mic stimulent suplimentar, răspunse Adam.

În drum, luară cu ei şi găleţile de nisip, Peregrine coborî pentru a-l ajuta pe Adam să-l împrăştie, în timp ce McLeod trase maşina cât mai înapoi pe punte, până aproape să atingă cu bara posterioară rampa metalică ridicată din spatele feribotului.

— Repetăm aceleaşi manevre ca înainte, le spuse McLeod când se adunaseră iarăşi în maşină. Totuşi, fiţi pregătiţi să ieşiţi din maşină, dacă se întâmplă s-o dau în bară. ‘

— N-ai s-o dai deloc în bară, îi spuse Adam, plin de încredere, urmărind cum rampa din faţă era din nou coborâtă. Nu e vorba decât de coordonarea mişcărilor.

McLeod nu-i răspunse nimic. După ce făcu semnalul luminos convenit, apăsă ambreiajul şi băgă în viteza întâi. Cu piciorul drept ambala motorul, cu ochii fixaţi pe vârful rampei şi distanţa tot mai mică ce rămânea de parcurs până la suprafaţa înclinată de la mal, spălată din plin de ape.

Prima încercare eşuă. Un val uriaş prinse

feribotul şi îl împinse lateral chiar la momentul critic, astfel încât numai un colţ al rampei de oţel lovi betonul, în loc de a face contact pe întreaga lungime. Zgomotul impactului trecu prin tot corpul vasului, iar motoarele mugiră, luptându-se să-i păstreze echilibrul. Contravalul purtă nava pe acelaşi drum, descurcându-se cu greu pe hula furioasă, încât fu nevoie de mai multe minute pentru a o pregăti în vederea încă unei tentative de apropiere.

Peregrine se prinse de spatele scaunului lui Adam şi se uită înainte cu teamă. Abia vizibile prin ploaie şi mulţimea de lumini de la debarcader, se puteau distinge mai multe siluete înfăşurate în pelerine de ploaie mişcându-se chiar în partea superioară a rampei de beton.

— Sper să aibă suficientă minte oamenii aceia să se ferească din calea noastră, murmură Peregrine.

— Dacă ajungem acolo, replică McLeod.

— Ajungem, răspunse Adam, sigur pe sine.

Feribotul se urni din nou şi se apropie greoi de mal. Porni puţin prea din stânga, dar o rafală de vânt îl puse exact pe direcţia cea bună, spre bucata de beton.

— Fii atent, s-ar putea să încerc acum, îi avertiză McLeod când distanţa se mai micşoră.

Timpul părea să se fi oprit în loc. Golul se îngusta încet, de la trei metri la doi metri jumătate, apoi Ia doi metri, continuând să se reducă. Dacă totul rămânea aşa…

McLeod mai şopti răguşit, „Acum!”, ridică piciorul de pe ambreiaj şi apăsă acceleraţia până la fund. Maşina cea mare se repezi înainte, derapând uşor pe puntea alunecoasă, în ciuda nisipului de sub roţi, câştigând însă suficientă viteză şi ajungând la capătul rampei metalice când nu mai erau decât cam nouăzeci de centimetri până la beton. Maşina zbură puţin prin aer şi apoi luă contact cu partea din faţă în scrâşnet de metal care atinge suprafaţa din beton, în timp ce spatele stârni o jerbă teribilă, căzând în apa de circa cincisprezece centimetri adâncime, care, din fericire, scăzu odată cu valul ce îndepărtă şi feribotul.

— Ţineţi-vă bine! strigă McLeod. Încă n-am ajuns!

Luptându-se cu volanul pentru a ţine maşina pe direcţie – şi pentru a nu o lăsa să alunece înapoi pe rampă şi apoi în mare – apăsă iarăşi pe acceleraţie. Roţile din spate aruncară apă amestecată cu spumă, motorul maşinii se luptă din răsputeri cu terenul nesigur – eşapamentul rămăsese parţial în apă şi sufla furios norii de fum în mare – dar, după un moment de cumpănă, când totul părea să se fi dus de râpă şi inimile li se opriseră în loc, cauciucul anvelopelor se agăţă de beton, iar maşina urcă rampa urlând, cu apa şiroind din şasiu.

Siluetele protejate de pelerine se răspândiră în toate direcţiile, iar când „Volvo”-ul ajunse în vârful pantei, pasagerii lui văzură un şir de maşini de intervenţie clipind din luminile lor

albastre. McLeod, pe a cărui figură se aşternuse un zâmbet de satisfacţie, călcă frânele şi opri brusc maşina; privi feribotul prin oglinda retrovizoare şi i se adresă lui Adam.

— Ia lanterna aceea mare şi semnalizează-le V de la Victorie, Adam! spuse el triumfător, fară a băga în seamă persoanele care începuseră să se adune lângă „Volvo”, veniţi din direcţia maşinilor de intervenţie.

Adam se conformă bucuros, lansând pe geam trei semnale scurte şi unul lung, în direcţia feribotului; salutului său îi răspunse aproape instantaneu sirena feribotului – trei sunete scurte şi unul lung vibrară profund, pătrunzând până la diafragmă.

Râdeau acum toţi trei, iar Adam repetă semnalul, răspunzându-i-se iarăşi. Individului cu umeri laţi, înveşmântat în costumaţie de pompier, care venea spre ei cu lanterna îndreptată spre fereastra şoferului, nu-i ardea deloc să râdă.

— Pe ce lume te trezeşti, domnule? se stropşi el, aplecându-se nervos ca să se uite pe geamul lui McLeod. Nu-mi place deloc stilul ăsta de umor! Doar câţiva centimetri mai la dreapta, şi acum eram în vârful capotei, în chip de ornament!

Râzând încă, McLeod coborî geamul şi-i arătă omului documentele lui de identitate.

— Îmi pare rău. Nu râdeam de dumneata. Pur şi simplu râdem de uşurare că am reuşit să coborâm cu bine de pe afurisitul ăla de feribot!

N-am vrut să vă sperii. Ne aflăm într-o misiune de foarte mare importanţă.

— Păi… asta-i cu totul altceva, răspunse omul, iar enervarea lui se transformă într-un respect morocănos. Trebe’ să recunosc, o figură ca asta n-am văzut decât prin filme. În orice caz, nu credeam că funcţionează feribotul.

— Nici nu funcţionează, spuse McLeod, dar l-am convins pe căpitan că face parte din îndatoririle lui cetăţeneşti să ne traverseze. Cum se prezintă drumul spre Fort Augustus?

Omul izbucni într-un hohot de râs, dezvăluind adevărata lui fire, veselă şi vorbăreaţă, datorită dilemei în care se aflau atât străinii aceştia, cât şi el.

— Acu’, asta n-aş putea să vă zic. Avem altele pe cap, chiar aici. Furtuna asta e cam dubioasă. N-am mai văzut aşa ceva. De la serviciul meteo nu am fost avertizaţi – şi totuşi smulge acoperişurile de pe case şi doboară linii de înaltă tensiune… iar telefoanele sunt moarte de mai multe ore.

Dezastrul din spatele bărbatului sta mărturie cuvintelor lui. La stânga, vântul ridicase acoperişul unui mic chioşc, azvârlind un panou din tablă prin vitrina unui magazin din apropiere. Cioburile de sticlă şi ziarele târâte prin mizerie acopereau trotuarul, iar oamenii încercau să astupe ferestrele sparte ale unei căsuţe. Mirosul pătrunzător de gaze trăda că o ţeavă se spărsese undeva. O echipă de muncitori având dungi fluorescente pe mâneci

se chinuia să cureţe molozul din jur.

McLeod făcu un gest de simpatie şi compătimire.

— Nu prea vă invidiez, aici e de tras, nu glumă. Nu cumva aveţi un radio?

Pompierul făcu o pauză şi îşi şterse picăturile de ploaie de pe faţă înainte de a răspunde.

— Avem, da' nu pot să vă promit că se poate folosi. Există tot felul de paraziţi ciudaţi, probabil că de la tunete şi fulgere şi toate chestiile astea. Oricum, puteţi încerca, dacă vreţi.

— Mulţumesc foarte mult, spuse McLeod. Dacă prindem Fort Augustus, poate reuşeşte cineva de acolo să mă pună în legătură cu poliţia.

— Vedem ce putem face, spuse pompierul. Totuşi, ar fi mai bine să muţi maşina de aici mai întâi. Acolo este o staţie de benzină. Făcu semn în spatele lui. E închisă, dar puteţi trage sub acoperiş, ca să fiţi cât de cât la adăpost. Ne întâlnim lângă acel camion…

În timp ce McLeod era plecat, Peregrine îşi aduse aminte de coşul dat de Margaret MacLeod şi îl trase lângă el, pe scaunul din spate.

— Ce-ai zice de un sandviş. Adam, cât stăm aici şi aşteptăm? întrebă el, începând să cotrobăie înăuntru. S-ar putea să nu avem ocazia mai târziu.

Adam, care studia harta cu ajutorul unei

lanterne minuscule, clătină, din cap.

— Nu am nevoie de nimic, mulţumesc. Acest gen de lucrare se face cel mai bine pe stomacul gol.

— Chiar aşa? Peregrine lăsă jos sandvişul pe care tocmai se pregătea să-l desfacă din hârtie şi îl privi întrebător pe Adam: De ce se întâmplă asta?

Adam îşi întoarse parţial capul şi-i zâmbi.

— Vrei o explicaţie medicală sau o preferi pe cea esoterică?

— Oh. Vrei să spui că există mai multe? întrebă Peregrine.

Adam râse cu voie bună şi se întoarse pe jumătate în scaunul lui.

— Motivele sunt de fapt înrudite. Fiziologic vorbind, procesul digestiv atrage o parte a sângelui din creier – ceea ce înseamnă că funcţiunile mentale se află sub nivelul lor optim după ce mănânci. De aceea simţi adesea nevoia să dormi puţin după o masă copioasă.

— Este logic, răspunse Peregrine. Iar explicaţia esoterică?

— Consumul de alimente este un proces de coborâre pe pământ – de aceea se şi recomandă să mănânci şi să bei ceva după meditaţie sau oricare alt proces psihic. Ţi-aduci aminte cum te-am hrănit atunci, în noaptea când ai apărut la poarta casei mele?

— Da.

— Dar dacă eşti pe cale să lucrezi la nivelul Planurilor Superioare, nu-ţi doreşti să te cobori

pe pământ, continuă Adam. Ai nevoie ca mintea să-ţi funcţioneze cât mai bine cu putinţă. Aşa că posteşti – sau mănânci puţin, în orice caz. Am putea bea ceva, dacă nu conţine alcool.

Peregrine scoase la iveală un termos din coş, îl deschise şi mirosi.

— Ceai, anunţă el, iar aroma umplu maşina, confirmându-i spusa. Merge?

— Perfect, răspunse Adam.

Sorbiră licoarea din ceşti aburinde, aşteptând reîntoarcerea lui McLeod. Era dulce şi tare, încălzindu-te atât în interior cât şi la mâini. După câteva minute, Adam îşi puse ceaşca pe bord şi se întoarse spre Peregrine.

— Te rog să-mi dai telefonul din geanta lui Noel! Mă îndoiesc că voi putea comunica la mare distanţă, însă e posibil să adun totuşi ceva ajutoare care să ne sprijine să înfruntăm ceea ce ne aşteaptă la Urquhart.

Făcând ochii mari, Peregrine îi pasă aparatul, urmărind cum Adam coborî puţin geamul, scoase antena afară şi formă un număr. Chiar şi de pe locul lui din spate auzea paraziţii şi începuse să-şi piardă interesul după ce Adam ratase cea de-a patra sau de-a cincea încercare.

— A-ha, murmură Adam. Aici sună. Şi pe ce faci pariu că-mi va răspunde robotul?

Când linia răspunse, expresia trădă că i se confirmase previziunea. Spre mirarea lui Peregrine, mesajul lui Adam suna extrem de criptic.

— Adam la telefon, la ora… optsprezece

treizeci şi şapte pe data de treizeci şi unu, spuse el, uitându-se la ceas. Cam peste o oră, Noel şi cu mine vom vâna o fiară foarte păcătoasă. Dacă recepţionezi acest mesaj la timp, aş vrea să mergi la club şi să fii alături de noi. Cheamă-i şi pe ceilalţi, dacă poţi; vorbesc de la un telefon pe baterii şi nu pot lua legătura cu nimeni altcineva. Este extrem de important. Terminat.

În timp ce închidea aparatul, împingând antena la locul ei, Peregrine rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el.

— Câţi alţii în afară de tine mai există? îngăimă el.

Adam zâmbi enigmatic, ridicând în acelaşi timp geamul.

— Suficient de mulţi pentru a sta în calea celor ce ni se împotrivesc, atunci când este nevoie, spuse el.

Întoarcerea lui McLeod îl împiedică pe artist să pună şi alte întrebări. Inspectorul urcă în maşină, după ce-şi scutură cea mai mare parte a apei de pe impermeabil, iar Peregrine îi turnă o ceaşcă de ceai. McLeod luă primele înghiţituri cu recunoştinţă, apoi lăsă ceaşca deoparte şi-şi şterse ochelarii plini de stropi cu o batistă uscată.

— Am încercat să-i convoc şi pe ceilalţi, cât ai fost tu plecat, îi aduse Adam la cunoştinţă, dându-i telefonul înapoi lui Peregrine. Nici un pic de noroc, singura excepţie fiind robotul lui Lindsay. Am lăsat un mesaj, dar mă îndoiesc că va fi recepţionat la timp şi că va mai avea efect.

— Atunci, se pare că de noi depinde totul, răspunse McLeod, recuperându-şi ceaiul. De fapt, chiar mă mir că ai reuşit să dai telefon. Cu radioul n-am putut face nimic. Din cauza furtunii, nu se poate comunica la est de Loch Cluanie cu nimeni.

— Şi drumul? întrebă Adam.

McLeod dădu pe gât restul ceaiului şi clătină din cap.

— Nimeni nu ştie nimic. Trebuie să riscăm, asta-i.

Pe această notă tristă, îi dădu lui Peregrine ceaşca goală de ceai şi porni motorul, îşi prinse centura de siguranţă şi aprinse iarăşi farurile, acţionând ştergătoarele; lăsă motorul să se încălzească pentru câteva secunde, deoarece era cu mult mai rece acum, chiar dacă lipsise doar foarte puţin timp. Peregrine contemplă melancolic sandvişurile când aşează la locul lor termosul şi ceştile, dar uită de mâncare imediat ce McLeod puse în mişcare maşina cea mare. O pală violentă de vânt îi lovi în plin de îndată ce ieşiseră din adăpostul benzinăriei, suficient de puternică pentru a zgâlţâi maşina pe roţi şi a-l face pe Peregrine să se agaţe de un suport şi de spătarul scaunului lui Adam.

— Ce bine că nu mergem într-un Mini, mormăi McLeod, strângând mai tare volanul.

Strecurându-se printre vehiculele de intervenţie parcate în zona debarcaderului, îşi croiră încet drumul până la ieşirea din sat, pornind apoi spre est. Furtuna se învolbura

înjur, urlând ca un lup. La dreapta, apele din Loch Alsh ameninţau să iasă dincolo de maluri. Vântul arunca în calea lor spumă din apa mării.

Urmându-şi drumul de-a lungul coastei, ajunşi în apropierea satului Dornie, găsiră digul de acolo aproape acoperit de ape. Fragmentele de spumă zburau ca nişte proiectile, azvârlite de uriaşele valuri ce se năpusteau asupra zăgazului pe care fusese construit şi drumul. La sfârşitul digului nu se distingea nici măcar silueta cenuşie a epavei lui Eilean Donan, care ar fi trebuit să fie perfect vizibilă la doar câteva sute de metri spre dreapta.

— Dacă mai întârziam doar o oră, am fi rămas izolaţi, remarcă McLeod posomorât. Mă întreb dacă vremea se poate înrăutăţi şi mai mult de atât.

În ciuda condiţiilor atmosferice, au parcurs într-un timp destul de bun distanţa de opt kilometri de-a lungul lui Loch Duich, desi întunericul era acum deplin. După ce trecură de coada golfului, ploaia se înteţi. Înaintea lor se deschise Glen Shiel, o trecătoare întunecata şi mereu bântuită de vânturi, străbătând munţii Kintail prin nesfârşite zig-zaguri pe direcţie est-vest. Ploaia cădea de zor, mai repede decât făceau faţă ştergătoarele. Farurile nu băteau mai departe de o lungime sau cel mult două de maşină. Strângând din fălci, McLeod pilota cu mare atenţie curbele în vârf de ac, însă viteza scădea tot mai mult cu fiecare nouă schimbare de direcţie.

— N-are nici un rost… nu mai văd decât până la vârful capotei, i se plânse el lui Adam, pe când de-abia se târau pe o porţiune dreaptă cu cel mult treizeci şi cinci de kilometri la oră. Ca să pot merge mai departe, am nevoie de o mână de ajutor.

Adam confirmă pe muteşte că înţelesese şi prinse mica lanternă de marginea hărţii, pentru a-şi elibera mâinile. Perdeaua de ploaie făcea aproape imposibilă urmărirea drumului.

Se îndreptă în scaun şi, cu picioarele bine înfipte în peretele parafoc al maşinii, Adam îşi făcu mâna stângă căuş peste safirul de pe cea dreaptă, îşi aplecă fruntea şi inspiră adânc, închizând în acelaşi timp ochii. Expiră şi se concentra totodată, murmurând o invocaţie adresată Autorului Luminii:

Domine noster,
Lumen semper ardens,
Ubi sunt tenebrae,
Fiat lux[4]

Ca răspuns la rugăciune, simţi cum îl inundă Lumina, radiind dinspre piatră – focarul ei – şi răspândindu-se de-a lungul tuturor nervilor săi până ce prezenţa-i fu simţită şi de ultima fibră. Căldura se răspândi înlăuntrul lui, copleşindu-i inima şi sufletul, pentru ca apoi să urce, umplându-i mintea şi învăluindu-l.

[4] Domnul nostru,/ Lumina arde veşnic,/ Acolo unde sunt întunecimi,/ Să se facă lumină! (n.t.).

Acest moment de iluminare interioară îi dădu în acelaşi timp puterea de a vedea lumea din jur cu lumina venită din lăuntru; aceasta nu însemna că vedea mai bine, în schimb îi sporise capacitatea de a tria informaţiile ce ajungeau la el printr-alte simţuri, deosebite de cel vizual. Înălţându-şi din nou capul şi privind drumul, descoperi că reuşea să interpreteze mult mai bine diferitele nuanţe de cenuşiu, deosebind asfaltul şi curbele, eliminând haosul creat de vânt şi de ploaie.

Nu exista o diferenţă obiectivă, pe care să o poată cuantifica prin instrumente sau descrie în cuvinte, măcar; cu toate acestea fenomenul era real. Drumul care fusese complet ascuns până atunci devenise perfect accesibil; iar pericolele potenţiale, total invizibile înainte, puteau fi acum percepute.

În timpul ritualului lui Adam, McLeod redusese tempoul până la viteza melcului, holbându-se înainte, încercând să menţină cât de cât direcţia. După ce Adam îşi reluase poziţia normală, McLeod îi aruncă o privire scurtă.

— Eşti gata? îl întrebă Adam.

— Da.

Adam întinse uşor mâna dreaptă şi apucă volanul, chiar sub mâna stângă a lui McLeod, în aşa fel încât mâinile lor să se atingă. McLeod respira şi el profund, alungându-şi tensiunea din umeri, apoi se concentră iarăşi asupra drumului, cu mâinile strângând ferm volanul, faţa fiindu-i calmă. Peregrine urmărea scena cu ochii măriţi,

întrebându-se cam ce aveau de gând să facă prietenii lui.

— Avem liber în faţă, murmură Adam, şi ai suficient loc pe ambele părţi. Din fericire, e aproape imposibil să ne vină vreo altă maşina din direcţia opusă. Ghidează-te după linia din mijloc şi începi să accelerezi. Am să-ţi spun eu când s-o laşi mai moale.

Fără ca Adam să-şi ia mâna de pe volanul lui McLeod, viteza „Volvo”-ului începu să crească. Acul vitezometrului urcă de la treizeci la patruzeci. şi cinci, apoi spre şaizeci.

— Perfect… pentru moment este suficient, continuă Adam pe acelaşi ton scăzut şi egal. Mergi zece grade spre stânga… acum înapoi la ora douăsprezece… acum cincisprezece grade dreapta… drept înainte…

Sub îndrumarea lui Adam, McLeod crescu treptat viteza maşinii până la şaptezeci şi cinci la oră. Merseră cu această viteză următoarele douăzeci de minute, în timp ce Adam continua să-i anunţe denivelările, curbele şi obstacolele. Aidoma unui pilot care zboară orbeşte, bizuindu-se pe instrumentele sale, McLeod accepta instrucţiunile lui Adam cu încredere şi siguranţă, mâinile lui răspunzând îndemnurilor imperceptibile ale degetelor lui Adam. Urmărindu-i din spate, Peregrine începu să bănuiască pe cei doi companioni ai săi că nu executau pentru prima oară isprava lor nemaipomenită în echipă.

Ieşiseră de pe Glen Shiel şi călătoreau acum

pe lângă Loch Cluanie. Apa era şi aici foarte crescută, şoseaua fiind inundată în mai multe locuri. În două rânduri s-au văzut siliţi să părăsească asfaltul şi să se caţere cu roţile pe latura stângă a şoselei, care era ceva mai înălţată. De fiecare dată, Adam reuşi să-i aducă din nou cu bine pe şosea, fără a pierde mai mult de câteva minute preţioase.

După ce lăsaseră şi acest golf în urma lor, Adam îi pasă harta lui Peregrine, fără a-şi dezlipi privirile de la drum.

— Verifică harta, îi spuse el încet. În mod normal, ar trebui să ne apropiem de o răscruce, şi nu aş vrea să trecem de ea din cauza întunericului.

Cu ajutorul lanternei, Peregrine verifică traseul care trebuia urmat.

— Vom merge pe drumul din stânga, spuse el. Va fi marcat A887 sau Inverness – dacă indicatoarele au rămas în picioare.

Chiar în momentul în care îşi încordase privirile, străpungând ploaia şi întunericul, Peregrine surprinse din fugă un indicator rutier ce trecu pe lângă el ca o nălucă.

— Suntem foarte aproape, îi avertiză. De fapt, cred că este mai degrabă o deviere spre stânga decât o curbă.

— Ne apropiem, îi comunică Adam lui McLeod. Încetineşte şi fii gata să o iei spre stânga atunci când îţi spun eu. Încet… acum – şi drept înainte. Felicitări, amândurora.

Aceste vorbe de laudă fură o adevărată

mângâiere pentru Peregrine, după ce fusese simplu pasager atâta drum şi începuse să se întrebe de ce-l luaseră cu ei. Consultă din nou harta, dar nu mai era de făcut decât o singură cotitură, chiar atunci când voi fi ajuns deja la Loch Ness, de unde apoi porneau spre nord.

Cu toate acestea, ţinu cont de cele câteva minuscule sate prin care treceau; astfel avea sentimentul că participa, oricât de superficial, la cele ce se petreceau.

Tunetul bubui undeva înaintea şi la stânga lor, sub plafonul coborât al norilor, iar fulgerele luminau tot mai des pe măsură ce continuau să înainteze spre nord-est, de-a lungul apelor umflate ale Moriston-ului. Lucrările întâlnite de-a lungul rutei îi siliră să facă mai multe ocoluri mici pe drumuri neasfaltate, încetinind înaintarea lor, iar la câţiva kilometri după satul Dundreggan, după o cotitură foarte strânsă se treziră în faţă cu o turmă de oi, ude şi murdare de noroi, care le bloca drumul.

McLeod frână chiar când Adam se pregătea să-l prevină, oprind maşina la câţiva centimetri în faţa animalelor.

— Fir-ar să fie de oi proaste! mormăi McLeod. Dacă loveam una, călătoria noastră s-ar fi putut încheia aici. Să văd dacă le pot convinge să ne facă loc.

Claxonă, însă fără efect, apoi începu să înainteze încet, înnebunite de ploaie şi de lumina farurilor, oile fugeau nervoase din calea capotei lungi a maşinii. O mioară cu albeaţă la

ochi rămase încremenită pe loc până ce o atinse colţul barei în coaste. Restul se buluciră spre margini, lăsând în cele din urmă un spaţiu îngust prin care maşina trecu în cele din urmă.

Odată scăpaţi de acest obstacol, McLeod reveni la viteza cu care mersese până atunci. Foarte curând trecură pe lângă rămăşiţele unui indicator prăbuşit pe marginea drumului, la o distanţă de câţiva metri.

— Aici trebuie să fie Invermoriston, spuse Peregrine, privind printre scaunele din faţă satul pe care îl străbăteau. Vom întâlni foarte curând intersecţia cu A82. Va trebui să o iei la stî…

— Semnal luminos în faţa! strigă Adam deodată. Atenţie!

Fluierând încet, McLeod frână şi se apropie cu viteza foarte mică de un bărbat îmbrăcat în haine de ploaie, care lumina drumul cu făclii roşii. În spatele lui, un camion articulat zăcea pe o rână, cabina nefiind desprinsă de trailer. Alături era oprită o maşină cu luminile de avarie în funcţiune; lumina lor galbenă se adăuga strălucirii purpurii a torţelor.

— Sper că nu e nici un rănit, murmură Adam. În calitate de medic, sunt obligat să dau primul ajutor.

Când ajunseră în dreptul bărbatului, Adam îşi luă mâna de pe volan, iar McLeod coborî geamul.

— E cineva rănit? strigă McLeod.

Omul schiţă o grimasă, ţinând o nouă făclie,

pe care de-abia o aprinsese, la distanţă de corp.

— Doar mândria mea a fost rănită, spuse el. Cât despre camion, ce să mai zic. Eram în drum spre Fort Augustus, dar vântul sufla atât de tare că m-am gândit să mă opresc. Ar fi trebuit să rămân pe drumul principal. Tocmai când luam curba, m-a izbit o pală de vânt şi m-a dat peste cap.

McLeod îi făcu un semn de simpatie.

— Mă îndoiesc să ai norocul de-o maşină de intervenţii în seara aceasta, îi spuse. Cum e drumul spre nord?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu te-aş sfătui să-l încerci. Drumul e gol, însă vântul suflă foarte tare, iar vizibilitatea e minimă. A şi tunat şi fulgerat, ceva mai la nord. Iar golful e extrem de agitat.

— O să fiu cu băgare de seamă, spuse McLeod, ridicând o mână în semn de mulţumire. Mult noroc.

— Mulţumesc, şi ţie la fel.

După ce ocoliră camionul răsturnat şi intrară pe drumul principal, Adam îşi puse din nou mâna lângă a lui McLeod, pe volan. Inspectorul îi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra şoselei, apăsând pe acceleraţie.

— Mai rezişti?

— Pe faţa lui Adam se citeau semnele încordării, dar zâmbi uşor, fără a scăpa drumul din priviri.

— Nu pot fi mult mai mult de douăzeci şi trei de kilometri de aici şi până la Point

Urquhart. Am să fac faţă.

În clipa când ajunseseră pe malul lui Loch Ness şi o apucaseră la nord, spre Inverness, maşina tremură, ca şi cum ar fi fost lovită de mâna unui uriaş. Vântul, profitând de faptul că golful, cu pereţii lui atât de apropiaţi, se transformase într-un soi de tunel lung de treizeci şi cinci de kilometri, lovea nestingherit marginile din partea continentală a loch[5]-ului cu forţa unei furtuni.

Mult mai circulată decât ruta prin Glen Shiel, şoseaua aceasta era presărată cu vehicule de toate formele şi dimensiunile rămase în pană, ale căror şoferi se văzuseră obligaţi de dezlănţuirea furiei elementelor să tragă pe margine.

Cu ajutorul lui Adam, McLeod îşi strecură cu repeziciune „Volvo”-ul pe această adevărată cursă cu obstacole lungă de şaisprezece kilometri, presărată cu maşini împotmolite şi mici accidente rutiere. La dreapta lor, apele negre ale lui Loch Ness se războiau cu stâncile de la mal ca nişte fiinţe vii, posedate de demon.

Mai aveau însă de mers până să ajungă în focarul dezlănţuirii de furie. Apropiindu-se de Glen Urquhart, până şi Peregrine deveni conştient de năluca unei luminiscenţe albastre-alburii ce-i apărea în raza vizuală. Era diferită de fulgerele ce luminau şi ele, periodic, cerul – o fosforescenţă pâlpâitoare simţită mai degrabă cu percepţia interioară.

[5] lac, golf, braţ îngust al mării (scoţ.) (n.tr.)

Înţelese că fenomenul îi îngrijora şi pe prietenii săi. Inspectorul arunca mereu câte o privire în sus, în schimb Adam părea total absorbit de drum. Departe în faţă, de la nivelul apelor golfului, forme luminoase subţiri, aducând aminte de o aurora boreală, îşi întindeau degetele spectrale spre înălţime, pentru a se împreuna cu puterile pământului şi ale cerului. Astfel îngemănate, ele formau un vârtej centrifug de energii elementare, stăruind asupra munţilor din Highland tot mai ameninţător.

Semnificaţia acestei forme limpezi nu-i scăpă lui Adam, chiar dacă atenţia lui părea împrăştiată într-o altă direcţie. Ştia bine ce reprezenta şi ce semnificaţie avea: făpturile ce sălăşluiau pe tărâmul ielelor înălţau, în ura lor îndreptăţită, un con de puteri, investind-o cu furia neînfrânată a elementelor. Dacă supărarea ielelor nu putea fi potolită, forţa lor avea să se abată, fără să aleagă, asupra a toţi şi tot ce îi ieşea în cale. Iar singurul mod de a domoli făpturile jignite era să-i oblige pe cei ce le ofensaseră să răspundă înaintea cumpenei aspre, intransigente a Înaltei Justiţii.

Adam se uită iarăşi spre cer. În clipa în care intrară într-o curbă, o umbră mare şi întunecată ţâşni din beznă de pe partea stângă a drumului şi tăie calea maşinii.

McLeod mai apucă să pronunţe o exclamaţie şi să tragă puternic volanul spre stânga. Evită forma aceea misterioasă, dar maşina intră în

derapaj şi părăsi drumul, trecu peste rămăşiţele unui zid scund, făcut din pietre aşezate una peste alta şi se împotmoli, cu un sunet înfundat într-un taluz. Unul dintre faruri se stinse, iar celălalt dezvăluia un şanţ umplut cu apă chiar înaintea uşilor din faţă.

Timp ele una sau două secunde, singurul sunet fu căderea picăturilor de ploaie pe tabla maşinii şi zgomotul potolit al motorului. Atunci McLeod respira adânc şi slăbi strânsoarea volanului.

— Sunteţi cu toţii nevătămaţi? întrebă el.

După ce auzi un „Da” ferm, din partea lui Adam, Peregrine se aplecă spre scaunele din faţă, palid şi tremurând din tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Era să lovim ceva, răspunse McLeod.

— Ai văzut ce a fost? i se adresă Peregrine lui Adam.

— Nu prea limpede, răspunse Adam. După dimensiuni, ar fi putut să fie un cerb.

Imaginea ce-i rămăsese şi lui pe retină era, fără îndoială, aceea a unei siluete încornorate, care traversa drumul în fugă. Mai mult de atât nu era dispus să speculeze cu voce tare. McLeod îi aruncă o privire curioasă dintr-o parte, dar nu-i puse nici o întrebare.

— Indiferent ce-o fi fost, acum s-a dus, spuse inspectorul. Din păcate, mi-e teamă că maşina noastră a păţit-o.

Acţionă marşarierul şi încercă uşor cu acceleraţia, dar roţile din spate se învârteau în

loc. Maşina lor masivă rămase încremenită.

McLeod opri încruntat motorul, deschise portiera şi coborî cu grijă panta alunecoasă, pentru a vedea ce stricăciuni suferise partea din faţă. Ajungând în dreptul uşii sale, Adam coborî geamul şi-i întinse lanterna cea mare. McLeod zăbovi mai mult în spatele maşinii şi nu părea deloc fericit când veni din nou alături de ei.

— Să ştiţi că nu putem ieşi de-aici decât traşi cu un cablu, îi anunţă el. Chiar dacă nu am rupt podeaua trecând peste bucata aceea de zid, ne-am înnămolit până la butucul roţilor în partea din faţă, iar cele din spate s-au îngropat şi merg în gol. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, murmură Adam. Nimeni n-ar fi putut face mai mult de atât. Ar fi trebuit să te avertizez la timp. Cel puţin, bine că am scăpat cu toţii întregi. Pur şi simplu va trebui să mergem restul drumului pe jos. Haide să ne uităm puţin la hartă.

Peregrine îi întinse harta, iar Adam o consultă rapid la lumina bordului, apoi privi înapoi pe partea lui McLeod şi prin luneta maşinii la spectacolul luminos ce nu se potolise încă, dincolo de taluzul de la marginea drumului.

— Nu cred că am putea fi mai departe de un kilometru şi jumătate de Castelul Urquhart, spuse el, cu fruntea încreţită din cauza efortului de a calcula. Chiar şi pe o furtună ca asta, nu e greu de străbătut pe jos. De fapt, acest lucru se poate dovedi un avantaj în ultimă instanţă –

putând profita şi de elementul surpriză. Nimic de zis, vremea e de-a dreptul bestială, dar nici adversarilor noştri de la Urquhart nu le vine mai uşor.

Strălucirea scurtă a rânjetului său în lumina aceea scăzută avu ceva crud, iar McLeod îi răspunse cu un hohot posomorât de râs.

— Să ştii că ai dreptate, spuse inspectorul. Domnule Lovat, dacă eşti aşa de bun să-mi dai geanta, consider că ne putem pregăti de vânătoare. Adam, ai şi tu nevoie de a ta?

— Nu, am la mine ceea ce-mi trebuie, răspunse Adam, în timp ce Peregrine îi întindea lui McLeod obiectul cerut. Totuşi, cred că mai am o lanternă de rezervă. Ai putea să o iei tu, Peregrine.

Peregrine făcu aşa cum i se ceruse, punând geanta doctorului în poală şi deschizând-o cu grijă. Încercă să distingă ceva în întunericul acela, când Adam se rezemă peste scaun; lumină interiorul genţii, scoase lanterna de rezervă şi i-o întinse lui Peregrine. În scurtul moment cât avusese lumină, Peregrine apucă să vadă cutiuţe, fiole şi seringi din plastic cu unică folosinţă – calabalâcul obişnuit pe care te aştepţi să-l găseşti în geanta oricărui medic – dar şi câteva obiecte cu forme ciudate, înfăşurate în mătase albă, din câte se părea. Îl privi pe Adam uimit, în timp ce acesta stingea lanterna.

— Scule ale diverselor mele meserii, spuse Adam în loc de o explicaţie. Dar nu voi avea

nevoie de celelalte unelte în seara aceasta. Poţi să pui geanta la locul ei, în spatele banchetei.

Peregrine îl ascultă. Încă avea ochii măriţi de curiozitate, dar cuvintele lui Adam puseseră capăt discuţiei. Apoi, McLeod tocmai scosese un masiv pistol automatic din geantă. Extrăgându-l din toc, inspectorul îi introduse un încărcător, apoi îl armă, cu un zgomot sec şi ameninţător.

— Browning Hi-Power, spuse McLeod, punându-i piedica şi vârându-l hotărât la cingătoare, în partea din faţă. E un automatic de 9 mm – funcţionează cu muniţie NATO standard, în încărcător au loc paisprezece cartuşe.

Peregrine îl privi consternat când scoase alte două încărcătoare şi le puse pe fiecare în câte un buzunar al hainei.

— Chiar crezi că o să fie nevoie de ele? întrebă.

— Sper să nu, răspunse McLeod. Dar vreau să fiu pregătit, în caz de nevoie. Ştim că au ucis cel puţin o dată. Ai văzut doar şi tu trupul de la debarcader.

Peregrine făcu din cap, simţind cum i se ridică un nod în gât. Până în momentul respectiv, chiar şi în timpul calvarului traversării cu feribotul, nu-i trecuse prin minte cât de periculoasă este, de fapt, acţiunea lor. Duhul reprezentase o primejdie aparte, fără îndoială, şi totuşi gloanţele i se păreau a sugera o ameninţare cu mult mai directa.

— Ţine-ţi firea, îi spuse Adam. Dacă părerile mele se vor adeveri, hoţii noştri înarmaţi până

în dinţi o să aibă atâtea pe cap, că n-o să le prea ardă de noi.

Odată cu această asigurare, deschise larg portiera în calea furtunii, gest repetat şi de McLeod. De îndată ce prietenii lui coborâră, Peregrine îşi desfăcu centura şi îi urmă.

Capitolul douăzeci şi unu

TEMPERATURA era şi mai scăzută decât atunci când plecaseră de la debarcaderul feribotului din Kyle of Lochalsh. În primele clipe nu fură udaţi foarte tare, protejaţi fiind de echipamentul pe care-l luaseră de la Dunvegan, în schimb, după ce urcară malul alunecos şi ajunseră pe drumul mare, luară din plin în piept forţa vântului, care-i pătrunse până la oase, iar ploaia mânată de vânt le înţepă mâinile şi faţa expusă ca nişte ace de gheaţă.

Tremurând, Peregrine îşi trase mai adânc capul între umeri şi îşi înfăşură o dată fularul de împrumut peste gât şi partea de jos a feţei, regretând că nu se gândise să împrumute şi nişte mănuşi ca lumea. Ale lui, care nu aveau degete, nu-i erau de prea mare folos; pe deasupra, mai erau şi ude.

Adam nici măcar nu purta mănuşi, deşi Peregrine ştia sigur că posedă o pereche, amintindu-şi că-l auzise pe Humphrey spunându-i la aeroport că-i pusese o pereche în buzunarele jachetei verzi. Ducea lanterna când într-o mână când în cealaltă, încălzindu-şi-le pe rând în buzunarele hainei. Nici McLeod nu purta mănuşi – deşi lanterna lui, cel puţin, era din cele lungi şi metalice, de-ale poliţiei, suficient de mare pentru a putea fi purtată sub braţ – în schimb avea amândouă mâinile

afundate în buzunare. Nu-l ajuta la mers, însă mâinile îi rămâneau în formă, pentru cazul când ar fi trebuit să folosească pistolul.

Gândul acesta îl făcu pe Peregrine să se întrebe ce soi de armă avea Adam la el, pentru când aveau să sosească la Castelul Urquhart. Sentimentul lui era că obiectul negru şi alungit pe care şi-l pusese Adam în buzunar, tot la aeroport, putea fi o armă de un fel mai deosebit, dar nu de foc.

Lanternele nu aruncau prea multă lumină prin ploaia deasă. Mergând în şir pe partea dreaptă a drumului, cu Adam în frunte şi McLeod încheind plutonul. Peregrine suferea enorm: pe lângă faptul că era complet îngheţat, i se mai abureau permanent şi ochelarii.

Ploaia continua să cadă cu încăpăţânare. Cei trei înaintau cu greu, făcând mişcări automate; spectacolul de lumină continua netulburat undeva în faţa şi la dreapta lor, iar tunetul acoperea aproape continuu vaietul vântului. Nu trecu nici o maşină pe lângă ei. Le era oricum frig şi deja se udaseră, când mai multe rafale de grindină se dezlănţuiră asupra tor.

— Adam, mi se pare mie, se auzi vocea răguşită a lui McLeod din spate, sau chiar e din ce în ce mai rău?

— Oricum, cel puţin nu cădea grindină, răspunse Adam.

Înainte ca Peregrine să poată şi el comenta, un bubuit şi mai puternic acoperi tunetele,

reverberaţiile lui fiind simţite ele cei trei prin tălpile bocancilor. În acelaşi timp, o lumină verzuie izbucni jos. la nivelul golfului, în faţa şi la dreapta lor, luminând vag apele negre şi. spre mirarea lor, silueta neregulată a ruinelor unui castel medieval. La numai douăzeci de metri, parcarea modernă a castelului se deschidea chiar din şosea; era vorba de un platou asfaltat, care domina ruinele.

— Priviţi! Aici trebuie să fie! strigă. Peregrine agitat, arătând cu degetul; porni înainte, într-un gest impulsiv, dar McLeod îl apucă de mânecă.

— Uşurel, băiete, îl preveni inspectorul, stingându-şi repede lanterna. Desigur, suntem la Urquhart, dar vezi şi tu că se întâmplă ceva foarte dubios acolo, jos. Nu ar fi înţelept din partea noastră să ne repezim mai înainte de a studia situaţia în care ne aflăm.

Adam renunţase şi el la lumină şi îi trase pe cei doi bărbaţi mai aproape, foarte atent însă la ceea ce se petrecea.

— Noel are dreptate, murmură el. Să vedem dacă perspectiva nu este cumva mai largă din parcare. Şi fără lanterne, dacă este posibil, adăugă el, punându-şi-o pe a sa în buzunar. Fulgerele şi luminile de acolo sunt suficiente, dacă ţinem marginea drumului. Nu are însă nici un rost să ne anunţăm sosirea înainte de a fi pregătiţi să acţionăm.

Ferindu-şi capetele de vânt, cei trei reuşiseră să ajungă până la parcare fără

incidente. Urmând direcţia unei balustrade, ajunseră pe partea de unde începea o pantă abruptă; aici se ghemuiră la pământ, contemplând priveliştea. Lumina verde şi lugubră continua să se reflecte în scurte explozii reci de-a lungul stâncilor de la marginea golfului, venind, din câte se părea, din spatele colţului sudic al castelului.

— Nu ştiu sigur ce poate fi, însă în nici un caz fulger, spuse Adam.

— Ai dreptate, continuă McLeod. Dacă facem abstracţie de sunet, aş zice că acolo jos se execută un foc de artilerie.

— Din nefericire, răspunse Adam, s-ar prea putea să fie un lucru înrudit. Când o luăm în jos, trebuie să fim pregătiţi pentru o eventuală luptă.

Chiar înainte să-şi termine cuvintele, o detunătură profundă şi sonoră făcu să tremure aerul, iar ecourile reflectate de la marginea apei aduceau aminte de vibraţiile unei explozii. Toţi se aplecară şi mai mult, din instinct: o jerbă de scântei verzi ţâşni din spatele falezei stâncoase şi rămase la înălţime, vâjâind şi năpustindu-se în toate direcţiile ca un roi format din albine incandescente. Lumina era suficientă pentru a ilumina poteca ce cobora spre castel.

— Cred că am ajuns chiar la timp, şopti Adam. Dacă nu mă înşel cumva, cineva tocmai a deschis Peştera lui Scot, cea păzită de iele! Haide să vedem mai de aproape.

Gardul ce împrejmuia parcarea era construit

din două ţevi orizontale din oţel, suficient de groase. Adam se aplecă şi se strecură printre ele, pornind apoi în jos, spre castel, conştient că McLeod şi Peregrine îl urmează. Evitând o porţiune cu scări din lemn, care ar fi putut produce zgomot, coborâră pe margine, susţinuţi de balustradă, apoi săriră fără să se jeneze bariera din faţa chioşcului unde în mod obişnuit se vindeau biletele.

Coborâră grăbiţi şi cu capetele lăsate în jos o lungă pantă până aproape de zidurile cetăţii, ghidându-se după balustradele montate pe ambele părţi ale aleii. Aici, drumul se întorcea brusc spre stânga, urmând scări alunecoase din lemn şi beton, continuând apoi peste o pasarelă îngustă din cherestea ce ducea spre podul de peste şanţul castelului; însă Adam îi conduse spre dreapta la o altă scară scurtă şi se îndreptară spre o căsuţă aflată chiar lângă bastionul sudic.

Se opriră în umbra acestuia şi cercetară împrejurimile; o potecă noroioasă cobora printre copacii zdrenţuiţi de furtună spre o îngustă plajă în formă de semilună. Dincolo de aceasta se vedeau apele negre ale golfului măturate de vijelie. Între fulgere, peste întreaga zonă pulsa o lumină bolnavă, verzuie, care pâlpâia şi pocnea aidoma unor paraziţi de electricitate.

— Ascultaţi, şopti McLeod, atunci când vântul aduse până la ei uşorul duduit mecanic specific unui motor diesel: Nu auziţi nimic?

Cei trei se insinuară pe lângă peretele

clădirii, încercând să descopere sursa zgomotului. Din această poziţie avantajoasă, reuşiră să distingă silueta estompată a unei bărci cu motor puternic, trasă în apropierea plajei în formă de semilună. La cârmă se afla un bărbat cu şapcă, protejat de o pelerină, care menţinea barca în aceeaşi poziţie; ambarcaţiunea se lovea ritmic de pietrişul dur la doar câţiva metri sub intrarea unei grote boltite, în formă de potcoavă.

Adam îl trase de mânecă pe Peregrine şi porniră toţi trei dincolo de potecă, spre dreapta, adăpostindu-se în spatele unor tufişuri, de unde se vedea mult mai bine grota. Intrarea sugera întrucâtva o rană. Pietrele uriaşe ce flancau deschizătura sau cele împrăştiate pe plajă păreau să fi fost deplasate de curând. În interiorul peşterii, aerul era încărcat cu fragmente strălucitoare de lumină verde ce se roteau în zbor ca scânteile aruncate din forja fierarului.

— Documentele nu pomenesc nimic despre o cavernă în acest loc, şopti Peregrine. Credeţi că au deschis-o chiar acum?

— Aproape sigur, îi răspunse Adam.

Bărbatul din barcă urmărea cu nerăbdare intrarea grotei.

— Ceilalţi trebuie să fie înăuntru, mormăi McLeod, privind cu grijă în jur, pentru eventualitatea că nu era chiar aşa. După părerea voastră, cam câţi or fi?

Adam cercetă barca, apoi grota, calculând.

— Încă cinci sau şase, dacă au venit cu toţi în barcă – ceea ce e probabil, de vreme ce nu există maşini în parcare. Ştiind că oamenilor de felul lor nu le prea place să-şi împartă prada, trebuie să ne gândim şi că vor reduce numărul la un minim. Dacă e vorba de încă cinci sau şase, crezi că facem faţă?

— Avem de ales? mârâi McLeod încetişor.

— Nu, spuse Adam, însă avem avantajul că-i putem surprinde.

— Pentru moment, da. În orice caz, ţineţi-vă capetele în jos, îi sfătui McLeod.

Îşi puse lanterna în buzunarul din stânga şi porni să coboare panta, cu Adam şi Peregrine în urma lui. În punctul unde poteca o lua spre dreapta, el se opri în stângă, în nişte tufişuri de soc ude. Se târî pe pământ circa zece metri, ajungând până la baza unei stânci masive, încununată de o şa, cam de dimensiunile unei jumătăţi de automobil de mic litraj. Dincolo de aceasta, urma o porţiune de teren accidentată coborând spre plajă şi spre intrarea în grota proaspăt deschisă.

Vântul înţepenise la baza stâncilor, aerul rămăsese rece şi nemişcat, iar ploaia lăsase locul unei ceţe umede şi pătrunzătoare. Calmul acela brusc, instalat într-o arie limitată, avea ceva rău prevestitor, aducând aminte de punctul liniştit din inima unui uragan. Lipindu-se de stâncă alături de McLeod, Adam se întreba cât va dura calmul.

Foşnetul din tufăriş anunţă sosirea lui

Peregrine. Tânărul artist se adăposti lângă Adam, cu ochii măriţi de emoţie.

— Aţi văzut ceva până acum? şopti el, sprijinindu-se cu grijă pe un cot, pentru a urmări mai bine jocul de lumini din interiorul grotei.

Adam îl smuci în jos, avertizându-l:

— Fii atent!

— Dar ce sunt toate petele acelea de lumină? insistă Peregrine. Se mişcă de parcă ar fi cu adevărat nişte fiinţe vii.

— Sunt vii cu adevărat, murmură Adam, sau nu ghiciseşi încă acest lucru? Acelea sunt creaturile ce sălăşluiesc în peştera.

— Iele? Peregrine îşi ţinu respiraţia şi căscă ochii.

— Chiar aşa, mormăi McLeod, aflat pe cealaltă parte a lui Adam. Ar fi mai degrabă în stare să te mănânce de viu decât să te privească în ochi. Vorbesc serios, băiete, nu te uita aşa la mine.

Pe când Peregrine rămăsese mut de uimire, holbându-se pe rând la cei doi prieteni ai săi, Adam îşi scoase inelul cu safir şi i-l întinse artistului.

— Poftim. Ia-l şi pune-l pe deget, îi spuse el. Orice s-ar întâmpla de aici înainte, ai să ai neapărat nevoie de protecţie. Dacă vom fi atacaţi de Oastea Ielelor – ceea ce se poate întâmpla oricând – virtuţile pe care le posedă această piatra le vor ţine la respect… cel puţin pentru o vreme.

— Dar nu vei avea şi tu însuţi nevoie de el? întrebă Peregrine, în timp ce mâna sa strângea inelul.

— Nu, eu am alte arme.

Desfăcând o parte a fermoarului pelerinei de ploaie, Adam căută ceva în adâncul hainelor. Peste câteva momente ţinea în mână o mică sabie, într-o teacă de culoare neagră.

Ba nu, nu-i o sabie, se răzgândi Peregrine. De fapt, era vorba de o *skean dubh* – lama purtată de obicei de muntenii scoţieni împreună cu fusta lor tradiţională, *kilt*-ul, înfiptă în chip de ac în partea de sus a vesmântului.

Chiar şi la lumina stranie ce-i înconjura, Peregrine reuşi să vadă că nu era o *skean dubh* oarecare. Numai teaca şi era deja o operă de artă, jumătate din lungimea totală – circa douăzeci de centimetri – fiind acoperită cu ornamentaţii superbe din argint la cele două extremităţi. Nu reuşi să distingă detaliile încrustaţiilor de pe mâner, din cauza mâinii lui Adam, dar în vârful măciuliei fusese montată o piatră limpede şi albastră, aproape cât un ou de porumbel. Când Adam scoase sabia, strecurând teaca la loc în buzunar, lama lustruită sclipi ca argintul-viu sub cerul tot mai coborât, iar o lumină albastră jucă pe ascuţişuri, ca şi cum ar fi reflectat lumina lunii – sau ca reflexia unei voinţe foarte puternice.

McLeod scoase în acelaşi timp Browning-ul automatic de la brâu, trăgându-i cât putea mai încet piedica şi ridicându-l până la înălţimea

umărului, pregătit pentru foc. Peregrine tresări, însă nu la vederea armei; acest lucru i se întâmplase deja pe când se aflau încă în maşină. De această dată, cauza era focul albastru ce răsărise la mâna lui McLeod cu care ţinea şi arma. Uitându-se mai atent, constată că McLeod purta un inel cu safir aproape identic cu acela al lui Adam.

Amândoi bărbaţii aveau în privirile lor acea concentrare şi voinţă a vânătorului pornit pe urmele unei prăzi primejdioase. Privindu-şi prietenii în tăcere, Peregrine deveni deodată acut conştient că îi vedea acum pentru prima oară într-o lumină cu totul nouă. În ultimele câteva săptămâni ajunsese să accepte, ca pe nişte lucruri de la sine înţelese, că Adam şi McLeod posedă anumite puteri şi capacităţi pe care nu avea cum să şi le explice logic. Acum, când se pregăteau să se arunce asupra vânatului lor, Peregrine înţelese că nu avea habar cum urmau să procedeze.

Mai mult, nu ştia ce trebuie să facă el însuşi. Privind involuntar spre inelul lui Adam ce se afla la el în palmă, îşi trase grăbit mănuşa şi îl puse pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă, acolo unde văzuse că-l poartă Adam. Îi era puţin larg, dar prezenţa inelului îl făcea totuşi să se simtă mai puţin vulnerabil. Îşi concentra iarăşi atenţia spre grotă, nu înainte de a-şi îndrepta umerii şi a strânge pumnul, pentru ca inelul să nu-i alunece de pe deget; spera din tot sufletul să le poată fi de folos prietenilor săi.

Chiar când îi trecea prin minte acest gând, de sub ei izbucni un ţipăt strident şi puternic. Dansul nervos al luminilor de smarald se transformă într-o tarantelă febrilă, iar adânc în interiorul tunelului izbucni o văpaie mohorâtă, întinzându-se către gura cavernei. În momentul următor, în intrarea cu formă de potcoavă a peşterii îşi făcu apariţia un grup de siluete întunecate.

Bărbatul din frunte era înalt şi subţire, mişcându-se cu graţie şi aroganţă, având ambele braţe înălţate deasupra creştetului. Cei trei oameni ce-l urmau păreau masivi în comparaţie cu el. Doi dintre ei se clătinau sub greutatea unui sipet legat în metal, ce părea neobişnuit de greu, ţinând cont de dimensiunile lui reduse. Bărbatul din ariergardă ţinea ridicată o ramă de tablou, creând un scut între el şi petele de lumină ce se roteau ameninţător în jur.

— Steagul ielelor? îi murmură Adam lui McLeod.

— Chiar aşa, iar individul din frunte trebuie să fie şeful lor. Priveşte! Are o sabie. Nu poţi să o vezi decât din anumite unghiuri.

Peregrine îşi întinse atât de mult gâtul ca să poată privi mai bine, încât Adam trebui să-l tragă de mânecă.

— Cred că este sabia Hepburn! şopti el, plin de zel. Vai, dacă aş putea să mă dau puţin mai aproape… dar sunt convins că ea este!

— Sigur că ea este, îi răspunse Adam. Dar

dacă nu-ţi ţii capul jos, s-ar putea să ai ocazia să o vezi mult mai de-aproape decât ţi-ar face plăcere.

Pe măsură ce grupul ieşea din grotă, înconjurat de roiul oştirii ielelor, se puteau distinge noi amănunte. Toţi bărbaţii purtau impermeabile negre cu glugă, doar conducătorul avea şi ochii mascaţi, ca un călău, iar la gât îi atârna un lanţ de argint; Peregrine ar fi fost în stare să parieze că de el era agăţat medalionul pe care încercase să-l deseneze de mai multe ori. Purta sabia orizontal deasupra capului, ţinând cu o mână – pe care se distingea şi un inel – mânerul cu gardă, iar, cu cealaltă, lama goală, chiar la câţiva centimetri de vârf.

Pe lama de damasc jucau apele unei lumini verzui şi răuprevestitoare, sursa nefiind sabia însăşi, ci ţesătura fragilă a steagului ielelor, ţinut la înălţime în rama lui de cel ce încheia plutonul. Sabia părea să atragă lumina din steag, ca un fus ce adună borangicul, subţire ca firul de păianjen şi ţesea un acoperământ spectral deasupra procesiunii. Ielele se năpusteau asupra celor patru din toate direcţiile, pentru ca apoi să se oprească şi să se retragă, de parca s-ar fi ciocnit cu un zid invizibil.

— Steagul ielelor produce acest efect? şopti Peregrine.

— Da, el şi sabia Hepburn, îi răspunse Adam. Sabia joacă rolul unui instrument de invocare şi control. Conducătorul se foloseşte de

ea pentru a chema şi direcţiona influenţa protectoare a steagului chiar împotriva făpturilor care l-au înzestrat cu aceste puteri.

— Dar cum reuşeşte să facă acest lucru? dori Peregrine să ştie.

McLeod îl cercetă pe şeful procesiunii cu un amestec de silă şi neîncredere.

— În nici un caz prin mijloace curate, de asta sunt sigur, mormăi el. Dar va plăti scump pentru faptele lui.

Privi în direcţia lui Adam.

— Cât timp crezi că va reuşi să menţină vălul protector?

— Probabil suficient pentru a permite întregului grup să ajungă la ambarcaţiune împreună cu prada, spuse Adam. Desigur, dacă noi nu avem grijă să intervenim aşa cum se cuvine. Noel, crezi că ai putea să te strecori până de cealaltă parte a grotei fără a fi descoperit prea devreme?

McLeod studie atent terenul de deasupra intrării în grotă.

— Am să văd ce pot face, se arătă el de acord şi porni prin vegetaţia din stânga lor.

— Şi eu ce fac? şopti Peregrine, nerăbdător.

— Tu rămâi aici să ţii de veghe – şi încerci să eviţi să fii cumva mâncat de viu, îi răspunse Adam scurt.

Înainte de a apuca artistul să reacţioneze, Adam dispăruse deja, alunecând uşor pe povârniş, trecând apoi dincolo de stânci. La partea de jos a coastei abrupte se opri şi se

sprijini cu un picior pe un bolovan; rămas astfel în echilibru şi, ridicându-se în picioare, îndreptă vârful armei lui, *skean dubh*, spre grupul bărbaţilor ce traversa acum plaja, în drum spre ambarcaţiune. Simţi toată forţa ce i se aduna în pumnul strâns, concentrată chiar în centrul palmei, dar îşi stăpâni deocamdată această putere, trase aer în piept şi strigă:

— Aţi mers suficient de departe, domnilor. Opriţi-vă pe locul unde aflaţi!

Membrii minusculului alai se întoarseră spre direcţia de unde venea vocea, iar, când îl detectară, cineva trase o înjurătură. Conducătorul se aşeză cu fata spre el, potolindu-i pe acoliţi cu o comandă severă, dar nu-şi lăsă braţele în jos. Mâna stânga se desfăcu, apoi strânse din nou capătul lamei, ca şi cum ar fi ars de nerăbdare să întoarcă spada spre cel ce-l înfruntase; Adam ştia însă că nu va îndrăzni, pentru că astfel ar fi pierdut controlul asupra steagului.

— Tu cine dracu’ eşti? îl interogă bărbatul, vocea lui conturându-se limpede şi puternică pe fondul zumzetului neîntrerupt al vocilor ielelor. Şi cu ce scop ai venit aici?

— Poţi să mi te adresezi cu titlul de Maestru al Vânătorii, îi răspunse Adam, pândind cu coada ochiului şi mişcările celui din barcă. Cât despre scop – mă aflu aici pentru a face dreptate.

Această declaraţie provocă un murmur de nesiguranţă din rândurile subordonaţilor, dar

conducătorul rânji dispreţuitor.

— Dreptate, zici? Şi care sunt presupusele noastre crime?

— Ele cuprind, nu în ultimul rând, vătămările făcute celui cunoscut odinioară sub numele de Michael Scot de la Melrose, cu scopul de a pune mâna tâlhăreşte pe ceea ce-i aparţine lui, spuse Adam solemn, indicând în direcţia sipetului. Cred că se află acolo. Pe urmă, nu trebuie să uităm de steagul ielelor aparţinând clanului McLeod, pe care vi l-aţi însuşit pe căi nedrepte şi pe care l-aţi profanat crunt. Sabia din mâna ta este şi ea furată, cred. Dacă eşti înţelept, ai face bine să renunţi la lucrurile prăduite şi să te supui autorităţilor lumeşti, atât timp cât mai poţi să îndrepţi faptele şi mai grave săvârşite împotriva legilor Planurilor Interioare.

Văzduhul din jurul celor patru clocotea, brăzdat în toate direcţiile de siluetele scânteietoare ale ielelor, iar furia lor tot mai aprinsă crea în jur o tensiune nemaipomenită. Din spatele stâncii lui, Peregrine, simţindu-se absolut neputincios, aruncă o privire îngrijorată în urma lui McLeod. Capul şi umerii inspectorului se iviră pentru scurt timp deasupra stâncilor ce străjuiau intrarea în grotă, apoi un freamăt în tufişurile de mai încolo marcară înaintarea lui spre un perete stâncos de pe cealaltă parte a intrării în peşteră.

Bărbatul mascat de pe ţărm îl măsura pc Adam cu supremă sfidare.

— Consider că-ţi supraapreciezi propria-ţi importanţă, „Maestre al Vânătorii”, sau care ţi-o fi numele adevărat. Colegii mei şi cu mine nu-ţi recunoaştem autoritatea. Nu-ţi acceptăm nici pretenţia de a judeca acţiunile noastre.

— M-ai înţeles greşit, îi replică Adam. Acţiunile voastre v-au atras deja condamnarea. Mă aflu aici pentru a vă cere să vă predaţi – şi să vă silesc să o faceţi, dacă va fi nevoie.

Între timp, McLeod avusese suficient timp să ajungă în ascunzătoarea pe care şi-o alesese printre stâncile din partea dreaptă a intrării în grota. Din această poziţie avantajoasă, putu să vadă cum şeful mascat al grupului de bandiţi făcu un semn discret pilotului de pc ambarcaţiune. Omul îi răspunse printr-un gest abia perceptibil şi se aplecă sub bordul de comandă al bărcii de mare viteză. Când se ridică, McLeod văzu în mâinile lui forma lucioasă şi agresivă a unei Uzi.

— Păzeşte-te, Adam! Barcagiul are armă! strigă el.

Capitolul douăzeci şi doi

ADAM văzuse deja mişcarea pilotului şi se aruncă pe burtă, chiar în secunda când o salvă de gloanţe sfâşie locul unde se aflase cu o clipă mai devreme. Pistolarul îşi îndreptă imediat arma spre poziţia ocupată de McLeod. Fragmente de stâncă şi ramuri ale tufişurilor zburară în toate direcţiile, sub focul nimicitor, dar McLeod se adăpostise deja, lipindu-se de perete, pregătit să răspundă şi el atacului.

O nouă salvă culcă la pământ un mănunchi de arbori tineri din stânga lui şi pistolarul făcu o scurtă pauză; în acest scurt interval, McLeod ieşi din spatele adăpostului şi trase o. succesiune rapidă de trei focuri.

Primul ricoşă din carena navei; al doilea şi al treilea sfărâmară parbrizul. Pilotul se feri într-o parte, apoi trase iarăşi o rafală, dar McLeod era din nou întins la adăpost. Plumbii pătrunseră cu zgomot surd în peretele stâncos stratificat de deasupra lui; apoi însă, înainte să mai aibă timp să sară şi să se pună la adăpost, secţiunea slăbită a peretelui se prăbuşi, îngropându-l pe McLeod sub o cantitate impresionantă de pământ şi pietre.

Adam se ridică în picioare, profund îngrijorat şi convins că McLeod fusese atins de gloanţe; pistolarul trase o nouă rafală spre el, obligându-l să se lipească iarăşi de pământ.

Între timp, avalanşa de pietre ce-l trântise pe McLeod îşi continua drumul spre poalele coastei. Câţiva bolovani mai grei ajunseră pe plajă si se rostogoliră mai departe, stârnind prundişul. Stegarul ce încheia plutonul se sperie cumplit şi, în momentul în care ţipă şi sări înapoi, se izbi de cel mai apropiat coleg.

Şocul îl făcu să piardă controlul asupra ramei în care se afla steagul, şi aceasta i se răsuci în mână. Unul din colţuri izbi puternic pământul, iar rama se făcu bucăţi cu zgomot de sticlă spartă.

Vălul protector de deasupra echipei dispăru de îndată. Şeful deschise gura, cuprins de disperare. Ţipând asurzitor, cetele ielelor se năpustiră asupra prăzii cu gânduri ucigaşe.

Bărbaţii care cărau sipetul îl scăpară la pământ, ţipând şi agitându-şi haotic braţele, încercând să se apere de ielele ce smulgeau din ci cu dinţi şi gheare ca nişte ace, aidoma unor minusculi peşti piranha tăcuţi din lumină. Steagul ielelor zăcea pe pământ, prins într-o grămadă de fragmente din sticlă şi lemn. Înnebunit de frică, cu faţa şi mâinile şiroind de sânge, stegarul făcu un gest disperat. Încercând să recupereze unica sursă de proiecţie pe care o ştiu. Însă în clipa în care mâinile lui profane atinseră relicva sacră, izbucni pe neaşteptate o bubuitură, iar în jur se răspândi un miros de pucioasă şi un fum negru şi gros.

După ce pâcla se mai risipi, din purtătorul steagului nu mai rămăsese nici o urmă. Uluit de

scena la care fusese martor, Adam îşi înălţă capul cu precauţie şi văzu cum avangarda ielelor se dezlănţuie asupra următorului membru al echipei. Pe când bărbatul se prăbuşi sub pătura clocotitoare de forme mărunte şi strălucitoare, conducătorul, înspăimântat, prinse cu putere umărul unuia dintre hamali, vremelnic scăpat de sub atenţia ielelor, şi-i făcu semn în direcţia ambarcaţiunii, învârtind cu o mână deasupra capului sabia Hepburn.

— Ajută-mă să duc sipetul la bord! ordonă el strident. Nu ne pot urmări odată ieşiţi în larg.

Desi faţa şi mâinile omului se transformaseră într-o masă sângerândă plină de plăgi, el putu totuşi, nu se ştie cum, să răspundă printr-un semn afirmativ. Ielele păreau în continuare hotărâte să-l rupă în bucăţi pe celălalt adversar al lor, dar sabia conducătorului reuşea să le ţină la respect. Cei doi reuşiră să târască sipetul ultimii câţiva metri rămaşi până la malul stâncos al apei.

Pilotul bărcii, care scăpase de ameninţarea pistolului lui McLeod şi nu îl mai vedea nici pe Adam, îşi aruncă deoparte pistolul mitralieră şi roti barca spre mal, aplecându-se peste bord să dea o mână de ajutor.

— Urcă sipetul în barcă! îi comandă şeful. Eu ţin făpturile astea la distanţă!

Lăsându-i pe cei doi subordonaţi să se lupte cu sipetul, se întoarse să dea piept cu Oştirea Ielelor folosindu-se de teribila sabie Hepburn, cu care lovea aprig în toate direcţiile. Zeci,

poate sute de forme strălucitoare fluturau şi bâzâiau în jurul capului său, ca un roi de viespi înfuriate; dar ori de câte ori sabia atingea pe una dintre ele, din punctul de contact ţâşneau scântei iar mica lumină se stingea, lăsând în urmă o dâră subţire de fum. Pe figura conducătorului începuse să se zugrăvească triumful când, pe neaşteptate, întrezări în spatele norului de iele o siluetă ce se îndrepta direct spre el.

Adam ţinea *skean dubh* ridicată înaintea lui, ca pe o relicvă sfântă, însă nu cu lama, ci cu măciulia în sus. Piatra albastră montată în mâner emitea o licărire blândă, asemănătoare luminii limpezi a unui apus de soare vara. Ielele se feriră din calea lui atunci când trecu printre ele, oprindu-se doar la câţiva paşi de bărbatul mascat.

— Doi dintre oamenii tăi au pierit deja inutil, îi spuse Adam sever. Lasă sipetul şi pune-te sub protecţia mea, înainte să trebuiască să plătiţi cu vieţile pentru încăpăţânarea voastră.

Bărbatul mascat lătră ca un şacal.

— Du-te la dracu'! îi strigă el. Eu am plătit pentru sipetul acesta, iar preţul nu a fost ieftin! Să fiu afurisit dacă o să pui mâna pe el gratis!

Pe neaşteptate, îl atacă pe Adam cu o lovitură a săbiei Hepburn, turbat de furie. Instinctiv, Adam ridică *skean dubh*, pentru a para lovitura. Peregrine, care se strecurase ceva mai aproape cât Adam nu fusese atent, emise un strigăt de protest în momentul în care cele două

săbii se ciocniră, iscând un fulger şi scântei de foc alb-albăstrui. În acea secundă, toate semnele de primejdie mortală ameninţând viaţa lui Adam ce i se arătaseră în ultimele zile îi reveniră acum în memorie.

Fără a se gândi ce ar fi fost în stare să facă odată ajuns acolo. Peregrine ieşi de la adăpost şi se repezi spre Adam, sperând ca inelul să-i ofere oarecare protecţie. Petele de lumină dornice de sânge se îngrămădiră în jurul lui, ţipând, dar el îşi roti spre ele braţele goale şi merse mai departe, pe jumătate orb, spre locul unde îl văzuse pentru ultima oară pe Adam. Deodată, se trezi lângă două umbre, dintre care una stătea cu un genunchi la pământ, sprijinită pe o mână, scăldată într-o lumină albastră palidă, iar cealaltă, aplecată asupra ei, ţinea arma ucigaşă care se pregătea deja să lovească.

Sabia Hepburn arunca sclipiri verzi în timp ce se apropia de ţintă. Fără a se gândi la consecinţele posibile, Peregrine o apucă cu amândouă mâinile. Stânga lui opri pentru scurt timp încheietura adversarului, prinzând-o lângă garda săbiei, însă nu suficient de ferm pentru a împiedica palma dreaptă să se ciocnească violent de lamă. Durerea arzătoare îl aruncă pe spate, peste Adam, făcându-l să se adune ghem, strângându-şi mâna rănită la piept; durerea i se răspândea în degete, prinzând şi antebraţul. Singurul gând ce-i veni în minte, în acea primă fracţiune de secundă a durerii agonizante, fu acela că era posibil să nu mai poată picta

vreodată.

Însă chiar înainte de a-şi trage răsuflarea să ţipe, un bocanc greu îi strivi coastele, suficient de puternic pentru a-l face să se rostogolească peste pietrişul aspru. Reuşi într-un fel oarecare să-şi protejeze capul şi să nu-şi piardă ochelarii, dar ceea ce văzu când putu să se răsucească din nou nu avu darul să-l liniştească, pentru că adversarul era iarăşi pregătit să-l atace pe Adam.

Urlând fară cuvinte, cu buzele trase de pe gingii, rânjind aproape ca o felină, spadasinul pregătise lama gata să dea lovitura de graţie. În timp ce spada cobora, Adam ridică deja *skean dubh* – de această dată nu cu mânerul înainte, ci cu vârful îndreptat spre spaţiul dintre ei, descriind rapid un simbol tainic.

Sclipirea izvorând din *skean dubh* lăsă o dâră albastră vizibilă în urma ei. Ea nu se afla niciunde în calea lamei ce cobora năvalnic, cu toate acestea sabia se abătu din drumul ei, pentru a o întâlni, ca şi cum oţelul ar fi fost atras de un magnet. Nevenindu-i să creadă că i se putea întâmpla aşa ceva, spadasinul încercă să corecteze traiectoria, dar Adam mai execută o mişcare bruscă, de smulgere, cu *skean dubh*.

Adversarul său scoase un ţipăt răguşit când constată că mânerul săbiei i se răsucise în mână. Incapabil să-l controleze, aruncă arma cu furie şi sfidare şi se întoarse disperat, încercând să ajungă la bordul bărcii ce-l aştepta.

Nu mai apucă. De-abia aşteptând o

asemenea ocazie, Oştirea Ielelor se năpusti iarăşi cu ţipete lacome de bucurie; sângele ţâşnea de unde muşcau, sfâşiau şi sfârtecau aidoma unor piranha turbaţi, bucurându-se de triumf. Adam se aruncă peste Peregrine, protejându-l, apucând în acelaşi timp cu mâna liberă mânerul săbiei Hepburn.

Cei doi bărbaţi de pe barcă nu erau dornici să vadă mai mult de atât. În definitiv, prada se afla la ei. Îngrozit, cel de la cârmă pomi motoarele şi întoarse barca în loc, într-o învolburare de spumă. Peregrine mai apucă să vadă, pe jumătate buimăcit, cum ambarcaţiunea pleacă de la mal, însă trebui să-şi înăbuşe un geamăt, străbătut de un nou val de durere pornit din mâna dreaptă.

La câţiva metri mai încolo, norul de iele se ridică de pe stânci, unde nu mai rămase în urma lor decât o dâră purpurie; “ înţelegând că duşmanii le scăpau, ţipau asurzitor. Puţine dintre ele încercau să urmărească ambarcaţiunea, însă nu reuşeau să-şi menţină mult timp înălţimea şi se prăbuşeau în valuri, strigând ascuţit, transformându-se apoi într-un norişor de abur.

Peregrine îşi reprimă un suspin, simţindu-se puţin ameţit în timp ce îşi strângea mâna rănită la piept, neîndrăznind să se uite de teama a ce i s-ar fi putut dezvălui privirilor. Purta încă inelul lui Adam, dar sânge negru i se scurgea printre degete, picurând pe pietrişul umed al plajei.

— Unde-i Noel? întrebă Adam, ajutându-l pe

Peregrine să se ridice în picioare şi privind cu îngrijorare în jur. Îl vezi undeva pe Noel?

— Nu, eu…

— Poftim, ia asta şi aşează-te spate în spate cu mine! îl îndemnă Adam, întinzându-i skean dubh. Mişcarea următoare este că ne vor ataca pe noi. Foloseşte-te de lamă ca să te aperi.

Nici nu terminase de vorbit, când norul sclipitor de smarald, după ce se văicărise la malul mării, se repezi asupra lor, ţipând cu vocile lor înalte. Peregrine ridică *skean dubh*, aşa cum văzuse că procedează şi Adam, deşi era pe jumătate amorţit şi fiecare fibră a lui părea să spună că este inutil…

În acest răstimp, pe înălţimea din dreapta intrării în cavernă, McLeod îşi veni din nou în fire, încercă să se mişte şi se pomeni că se află pe jumătate îngropat sub pământ şi fragmente de piatră. Ca prin minune, avea încă pistolul în mână, în schimb ochelarii şi-i pierduse.

Se concentra asupra celor ce se petreceau pe plajă. Nu se mai vedea nici urmă din indivizii îmbrăcaţi în negru, ci doar un stol verzui de pete din lumină formând un vârtej nebun deasupra malului – şi barca de mare viteză, la care ele nu mai aveau cum ajunge, luptându-se disperat cu valurile negre ale golfului. Reuşi totuşi să distingă în barcă două siluete înveşmântate în negru.

Se degajă din terenul moale şi se aşeză în poziţie de luptă, sprijinindu-se pe un genunchi, ochii atent şi trase cam o jumătate de duzină de

gloanţe în direcţia bărbaţilor din barcă, conştient fiind că ieşiseră din bătaia pistolului. Ticăloşii aceia… dar înainte de a-şi putea duce gândul la capăt, făcându-şi inimă rea pentru că-i scăpaseră, McLeod observă o nouă mişcare a cârdului de iele, care se înălţase de la malul apei – şi se năpustise asupra a două figuri foarte familiare lui, care se apărau stând spate în spate.

Înspăimântat, emise un strigăt răguşit şi se aruncă spre poalele coastei abrupte, alunecând pe spate şi reuşind cu greu să aterizeze cu bine. Se clătină doar o fracţiune de secundă şi se apropie de scena luptei – fiind la un pas să se împiedice de steagul ielelor.

Acest incident îl făcu imediat să se răzgândească. Vârându-şi pistolul la locul lui, în cingătoare, se aplecă asupra steagului, acoperit încă de sticla spartă. Nu avea nici cea mai mică reţinere, pentru că aparţinea şi el clanului McLeod – apoi, nici nu apucase să vadă cum fusese pedepsit stegarul pentru gestul lui.

Adam văzuse în schimb acea scenă – şi înţelese intenţia lui McLeod.

— Noel, nu-l atinge! urlă el, încercând să le alunge pe ielele ameninţătoare şi să-l urmărească pe McLeod în acelaşi timp. Legenda este adevărată! Purtătorul steagului a dispărut într-un nor de fum!

— Înseamnă că nu avea în vine sânge de McLeod! veni răspunsul sfidător al inspectorului, care trăda că nimic nu l-ar fi făcut

să se abată de la intenţiile sale.

Strânse cu veneraţie steagul ielelor dintre resturile ramei şi îl ridică triumfător în mâinile lui de McLeod… fără a plăti cu viaţa! Cu sângele lui de McLeod pulsând acum în ritmul vechilor cântece de bătălie, îşi puse steagul pe umeri, ca pe o mantie şi apoi se apropie alergând de prietenii lui asediaţi, rostind din răsputeri vechiul strigăt de luptă al clanului: „Fii dârz!”

Ignorând caruselul ielelor, se aruncă în mijlocul lor şi se vârî între Adam şi Peregrine, care erau muţi de uimire. Îi prinse pe fiecare dintre ei cu câte o mână viguroasă de umăr şi îşi înălţă neînfricat vocea peste tumultul duhurilor.

— Pieriţi din faţa mea, copile ale Pământului, Aerului şi Focului! în numele celui dintâi MacLeod, şef al întregului clan MacLeod, eu, Noel Gordon McLeod, îi iau pe aceşti oameni sub protecţia steagului ielelor de la Dunvegan! De vreţi să nu rupeţi vechea învoială dintre clanul McLeod şi Neamul Ielelor, să nu-i vătămaţi!

Corul straniu de ţipete sfredelitoare se potoli, transformându-se într-un zumzet morocănos, iar norul se mai ridică puţin, chiar dacă ielele continuau să roiască supărate.

— *Lăsaţi armele jos!* le ordonă McLeod, cât mai convingător cu putinţă. Trebuie să le fac să înţeleagă cumva că nu noi suntem duşmanii lor. Aţi văzut şi voi ce efecte are oţelul asupra lor.

Adam coborî fără să ezite sabia Hepburn, Peregrine se codi, însă, înainte de a îndrepta

spre pământ vârful armei sale, *skean dubh*. Vuietul potolit al ielelor ezită, iar McLeod îşi înălţă din nou privirile spre ele.

— Este drept că aţi fost jignite cumplit, o, popor al păcii, le zise McLeod, dar nu trebuie să vă vărsaţi furia voastră îndreptăţită asupra celor ce vor să vă fie aliaţi! Nu *noi* suntem cei ce v-au prădat comoara! Duşmanii voştri sunt *acolo!* spuse el făcând un gest scurt spre larg cu mâna de pe umărul lui Adam, iar nu aici, sub steagul ielelor!

Timp de mai multe secunde cei trei aşteptară nemişcaţi, reţinându-şi până şi respiraţia – Adam şi Peregrine pregătiţi să-şi folosească săbiile, în caz de nevoie, McLeod sfidând primejdia, cu braţele petrecute după umerii prietenilor săi, punându-i astfel şi pe ei sub protecţia steagului. Apoi, spre imensa lor uşurare, vârtejul dement al oştirii ielelor se potoli încet, cohortele ridicându-se la înălţime.

Cu toate acestea, ordiile nu se risipiră. În schimb, petele dansânde de lumină se răspândiră la marginea apei, aidoma unei panglici diafane de smarald despărţind pământul de cer şi tânguindu-se încetişor. Suprafaţa golfului se transformase într-o oglindă, asupra căreia se lăsă o tăcere nefirească, semn că avea să se întâmple în curând ceva.

— Ele aşteaptă să se petreacă ceva anume, îi murmură McLeod lui Adam. Oare despre ce naiba o fi vorba?

Deasupra apei, fulgere palide luminau ici şi colo printre norii coborâţi, iar ei puteau încă distinge silueta bărcii ce ieşea în larg cu toată viteza, îndreptându-se spre sud. Murmurul scăzut al motoarelor diesel acoperea şuieratul vântului, ce se făcea din nou simţit, iar de departe, din stânga, apăruseră nişte lumini noi – nu ajutorul aşteptat din partea poliţiei din Fort Augustus, de vreme ce veneau din direcţia respectivă, ci două bărci mai mici, atrase, fără îndoială, de efectele pirotehnice la care asistaseră ocupanţii lor cu puţin timp în urmă. Proiectoarele măturau pe rând obscuritatea, surprinzând pe fugari. Ambarcaţiunea avea însă avantajul vitezei mai mari şi probabil ar fi dispărut curând spre sud.

Atunci se petrecu un lucru ciudat. Pe neaşteptate, un trăznet orbitor, de culoare verzuie, lovi apa chiar înaintea bărcii fugare, însoţit de un tunet pe măsură. Pentru o singură secundă, apele întunecate ale golfului căpătară o fluorescenţă verde, stranie, în jurul bărcii.

Ambarcaţiunea îşi pierdu instantaneu puterea, toate sistemele ei fiind blocate de fulgerul căzut atât de aproape. Celelalte două bărci, aflate încă la câteva sute de metri spre stânga, nu se mai puteau nici ele folosi de motoare, iar proiectoarele începură să piardă direcţia, deoarece ocupanţii lor erau preocupaţi probabil de nărăvaşele sisteme de propulsie.

Ceea ce se petrecuse în vecinătatea bărcii de viteză nu avea nimic comun cu mecanica.

După ce mai înaintă puţin din inerţie, rămase nemişcată în mijlocul apei, iar cei doi pasageri buimăciţi începură să strige făcând tentative disperate de a pune din nou motoarele în funcţiune deoarece nu departe de pupa, între ei şi ţărm, oglinda întunecată începuse să fiarbă. La suprafaţa apei, luminată acum sporadic de mişcările dezordonate ale proiectoarelor şi foarte slab de luminiscenţa valurilor, îşi făcu acum apariţia un cap triunghiular ce nu tulbură suprafaţa; sprijinit pe un gât puternic şi lung, capul cercetă întunericul din jur cu cele două puncte de foc ce ţineau locul ochilor.

— Afurisit, afurisit să fie! şopti McLeod, aproape cu reverenţă. Vedeţi şi voi ceea ce văd eu?

Adam şi Peregrine nu-i răspunseră, în schimb hoardele ielelor întâmpinară apariţia creaturii prin ţipete ce sugerau veselia lor răutăcioasă. Creatura rămase o secundă în obscuritatea verzuie, ascultând zgomotul vocilor. Capul masiv se lăsă apoi în jos, ca şi cum s-ar fi învoit la ceva, iar ochii de vasilisc se aţintiră asupra bărcii încremenite.

Gâtul masiv se înălţă maiestuos, iar mişcarea se transmise de-a lungul şirului aparent nesfârşit de inele încolăcite ce formau trupul. Apoi, printr-o mişcare apatică din coada formidabilă, începu să se apropie de prada. aleasă, cu viteză tot mai mare.

— Dumnezeule! îngăimă Peregrine. Au trimis-o în urmărirea lor!

Cei doi fugari îşi reluară înnebuniţi eforturile de a pune din nou ambarcaţiunea în mişcare însă aceasta se clătina puternic sub mişcările lor. Razele proiectoarelor măturau întreaga zonă, dar cei din bărci nu păreau să fie conştienţi de ceea ce se întâmplă. Făptura se îndrepta direct spre ţinta, lăsând în urmă un siaj luminos, de culoarea smaraldului. Unul dintre bărbaţi puse mâna pe Uzi şi începu să tragă nebuneşte, dar fiara îşi protejă capul scufundându-l sub apă, iar siajul continuă să înainteze netulburat.

Cu toate acestea, fiara nu lovi ambarcaţiunea frontal, ca un berbec; ea îşi încolăci trupul de şarpe, scufundându-se şi apoi ridicându-se iarăşi violent la suprafaţă, până când vârtejul stârnit prinse barca şi o scufundă. Bărbatul înarmat cu pistolul mitralieră dispăru fară urmă; celălalt mai apăru un timp la suprafaţă, ţipetele lui auzindu-se slab chiar şi pe mal, dând din mâini şi din picioare orbeşte – până când apa îl copleşi, dispărând apoi, înghiţit de valuri.

Sub privirile fascinante şi îngrozite ale celor de pe ţărm, imensul cap se ivi încă o dată la suprafaţă, ţinând între fălci o formă umană ce se lupta fără putere. Dar bărbatul, monstrul şi rămăşiţele ambarcaţiunii dispărură într-o volbură de spumă atunci când făptură îşi plecă gâtul şi se scufundă, ducându-şi prada încă vie în străfundurile lui Loch Ness.

Apoi agitaţia apelor se potoli şi o linişte de

plumb se aşternu pe suprafaţa neclintită a golfului, întreruptă ceva mai târziu de dieselele ce reveneau la viaţă tuşind pe celelalte două bărci, căutând cu farurile lor puternice apele sumbre, încercând să descopere supravieţuitorii ce nu aveau să mai apară vreodată.

Ielele păreau, în sfârşit, mulţumite. Înălţând un cor vesel, petele de lumină începură să descrie cercuri nebune deasupra capetelor celor trei bărbaţi rămaşi pe ţărm – deşi Peregrine avu pentru o secundă impresia că se pregăteau să-şi reînnoiască asaltul.

În loc de a ataca, însă, avangarda lor făcu brusc stânga împrejur şi porni fulgerător spre intrarea în grotă. Restul oştirii o urmă. Se năpustiră cu toate în interiorul peşterii ca un torent zănatic, antrenând după ele fragmente de sol şi rocă în curentul stârnit. Când ultima ceată se strecură în grotă, gura acesteia se închise în urma lor cu zgomot de tunet. În liniştea fragilă ce se lăsă după aceea, cerul începu să se limpezească, iar din spatele norilor grăbiţi apăru o lună mare cât un galion.

McLeod se lăsă cu toată greutatea pe cel mai apropiat bolovan, părând mai mult decât extenuat; apoi începu să adune încet şi grijuliu rămăşiţele steagului ielelor din jurul umerilor, în reacţia sa de uşurare, Peregrine căzu în genunchi strângându-şi tremurând mâna rănită şi arma *skean dubh* la piept. Adam îşi privi mai întâi sabia, apoi se întoarse spre grota ielelor, din care rămăsese, ca singură urmă, o

adâncitură proaspătă pe suprafaţa stâncii.

Zăbovi o vreme cu privirile aţintite într-acolo, aducându-le un omagiu tăcut puterilor care binevoiseră să le cruţe vieţile. Ridică apoi lama săbiei în semn de salut, pentru ca apoi să înfigă vârful armei în plaja acoperită de pietriş de la picioarele lui. Când îi dădu drumul, mânerul cu gardă se clătină încet încolo şi încoace, ca un pendul greu. Apele negre ale lui Loch Ness se calmaseră sub cerul luminat de lună, făcând să pară absurdă amintirea violenţei cu care se zbătuseră cu doar câteva minute în urmă. Cele două bărcuţe continuau să cerceteze inutil apele, iar dinspre sud se apropiau alte lumini.

— Cred că vom primi oaspeţi în curând, spuse Adam, aplecându-se cu greutate să ia *skean dubh* din mâna lui Peregrine. Poate e chiar poliţia, care ne vine în ajutor?

McLeod îşi întinse gâtul şi se uită spre sud, se lăsă apoi din nou cu toată greutatea pe piatră, atunci când peste golf veni până la ei zgomotul unor motoare foarte puternice, iar proiectoarele se încrucişară în toate direcţiile.

— Acum apar şi ei! mormăi el dezbrăcându-se de impermeabil şi folosindu-se de el pentru a înfăşură steagul ielelor, pc care nu avusese timp să-l împăturească aşa cum se cuvine. Nu că ne-ar fi fost de prea mare ajutor, dacă veneau mai devreme. De fapt, poate e chiar mai bine…

Adam scoase teaca săbiei sale, vârî lama la locul ei şi puse *skean dubh* într-un buzunar

interior, urmărind proiectoarele ce se apropiau tot mai mult. În lumina lunii se distingea acum o mică navă robustă de croazieră, lungă de doisprezece metri, având puntea superioară acoperită.

— Arată ca un vaporaş de agrement, remarcă Peregrine, încercând să ignore pulsaţiile dureroase ce-i străbăteau mâna.

— Ba chiar asta este. McLeod se ridică şi cercetă nava mai atent, apoi se întoarse spre ei clătinând din cap. — Poartă numele de *Queen of Alba*. În timpul sezonului turistic, ea face mici croaziere cu plecare din Fort Augustus. Dar Garda de coastă o foloseşte din când în când, dacă este nevoie de intervenţia poliţiei în această zonă. Cristoase! Se lăsă din nou pe bolovan şi făcu un gest de lehamite: Ce fel de raport am să fac eu despre cele întâmplate? Dacă scriu ceea ce am văzut cu adevărat, mă trimit imediat la casa de nebuni… nu te supăra. Adam.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse acesta cu un zâmbet distrat; îşi scoase apoi lanterna din buzunar şi se lăsă pe vine, apucând mâna rănită a lui Peregrine. Ce-ar fi să-mi ţii şi mie lumina asta? Aş vrea să văd exact ce i s-a întâmplat înainte să se umple tot locul de oameni care au să ne întrebe tot felul de lucruri dificil de explicat.

Inima lui Peregrine bătea grăbit, deoarece puternica impresie a celor petrecute nu se ştersese încă; acum, când McLeod luă lanterna

iar Adam începu să-i desfacă şi să-i îndrepte cu grijă degetele pline de sânge, îşi simţi inima cuprinsă de o nouă gheară.

— Adam, nu uita că eu sunt pictor, şopti el cu voce tremurată, uitându-se chiorâş din pricina luminii. Nu simt nimic în degete.

— Foarte bine, înseamnă că nu te va durea prea tare cât le îndrept. Da, într-adevăr…

— Adam, cred c-am să leşin, mai apucă Peregrine să spună.

— Nu, să nu faci asta. Adam cercetă mâna şi înclină capul. Haide cu mine mai aproape de apă ca să spăl sângele, măcar în parte, spuse el, sprijinindu-l pe tânăr. Nu ai nimic. Respiră doar o dată, profund. N-ai să leşini. Durerea nu va fi atât de mare pe cât te temi tu. Apa este rece. Foarte bine!

Îi clăti palma în apa rece ca gheaţa şi o privi mai de aproape, insistând în jurul unei tăieturi nu foarte profunde, ce pornea de la muchia palmei continuând spre degete, apoi scoase cu atenţie inelul ce-i aparţinea, de asemenea crestat, şi i-l dădu lui McLeod.

— Inelul va trebui să fie refăcut, spuse el încet, pipăind oasele din jurul ariei plăgii. Nu pot fi sigur de cât ajutor ţi-a fost altfel, însă ţi-a salvat două degete. Uită-te la suprafaţa inelului.

Puţin ameţit, Peregrine aruncă o privire la inelul ţinut de McLeod în palma mâinii lui libere. Veriga cea groasă era întreruptă de o scobitură adâncă în locul în care fusese izbită de sabia Hepburn.

— Din fericire, nu ai nici o fractură, îi spuse Adam, spălând iarăşi mâna şi înfăşurând-o apoi într-o batistă oferită de McLeod. Va fi nevoie de câteva copci, dar cred că n-ai să te alegi nici măcar cu o cicatrice. Dacă şi celelalte lucruri ar fi la fel de uşor de explicat…

Sunetul sirenei de poliţie anunţă apropierea lui *Queen of Alba*, iar unul dintre reflectoarele ei îi încadrase pe cei trei bărbaţi ghemuiţi pe plajă.

— Hei, voi de colo! se auzi un glas autoritar, amplificat de portavoce. Suntem poliţia! Voi cine sunteţi?

Capitolul douăzeci şi trei

DESCOPERIREA faptului că McLeod era ofiţer superior de poliţie, cu mult în afara zonei lui de jurisdicţie, la început produse multă confuzie – chiar dacă sergentul de la bordul lui *Queen of Alba* înţelese repede că McLeod îi chemase acolo, prin convorbirea aceea telefonică aproape ininteligibilă. După ce le ordonă celorlalte două ambarcaţiuni să stea prin preajmă, *Queen of Alba* se apropie de ţărm în dreptul debarcaderului de lângă turnul nordic al castelului doar atât cât să se debarce câţiva poliţişti, apoi se alătură celorlalte bărci, care cercetau apele din larg, în căutarea eventualilor supravieţuitori a ceea ce se considera deja un accident ciudat. În următoarea oră, începură să sosească ajutoarele de la Inverness; o jumătate de duzină de maşini de poliţie, un laborator criminalistic şi o ambulanţă.

Afirmaţia lui McLeod că-i urmărise pe cei ce furaseră steagul ielelor nu păru să-i surprindă prea tare pe colegii lui poliţişti. Auziseră şi ei de furt prin canalele poliţieneşti normale şi nu li se părea ciudat ca un McLeod să reuşească să vină pc urmele hoţilor până la Urquhart, dând curs unei „premoniţii”.

Interpretarea prezentată de McLeod însuşi fusese că un grup neidentificat de răufăcători subtilizaseră steagul ielelor, ce aparţinea

clanului McLeod, din motive ce nu erau încă stabilite. Nu încercă să. explice în nici un fel uciderea femeii ce fusese descoperită la Dunvegan.

Cât despre fenomenele pirotehnice raportate de ocupanţii bărcilor mai mici – deşi ei nu lansaseră nici un fel de ipoteză referitoare la cauza scufundării bărcii de viteză, ceea ce i se părea lui McLeod, cu modul său de a gândi, destul de obişnuit – inspectorul declară că nu este prea sigur de cele văzute, datorită faptului că fusese îngropat sub o alunecare de teren cauzată de un schimb de focuri, ceea ce-i crease o stare de năuceală. Medicul poliţiei îi susţinu declaraţia după ce-l examină, iar din zona unde declarase ca a căzut s-au recuperat tuburi goale ale cartuşelor. Pe baza puţinelor indicii descoperite în aceste ultime ore ale nopţii, s-a elaborat teoria că membrii bandei ce furase steagul ielelor, suficient de disperată pentru a ucide şi a comite tentative de crimă – din motive doar de ei ştiute – ajunseseră cumva să fie ei înşişi omorâţi într-un moment în care se aflau în urmărirea unui obiectiv şi el necunoscut.

— Dacă vrei să-mi ştii părerea, sună mai mult a glumă de Hallowe’en care a ieşit pe dos, s-a auzit la un moment dat remarca unuia dintre poliţişti.

Cu toate acestea, le-a fost imposibil să dea răspunsuri satisfăcătoare la cele două întrebări esenţiale: cum şi de ce. Pe de altă parte, nici Adam nu era dispus să ofere prea multe

informaţii.

— Cred că inspectorul McLeod a fost chemat, pe cale particulară, de către şeful clanului McLeod, după dispariţia steagului ielelor, îi spuse Adam sergentului ce-i lua declaraţia, stând la adăpost, în laboratorul criminalistic. Inspectorul cunoaşte pasiunea mea pentru conservarea comorilor naţionale ale Scoţiei, datorită îndelungatei noastre prietenii, prin urmare m-a invitat şi pe mine.

— Şi acest domn… aşa… Lovat? întrebă sergentul, parcurgând notiţele.

Undeva în spatele lor, lui Peregrine i se acordau îngrijiri la mână, în timp ce stătea pe bara din spate a ambulanţei. Înainte ca primii poliţişti să coboare de pe *Queen of Alba,* cei trei stabiliseră de comun acord elementele esenţiale ale poveştii pe care aveau să o relateze.

— Vai, domnul Lovat este un artist, răspunse Adam volubil. A executat nişte schiţe care să însoţească un articol pe care îl pregătesc, despre comorile mai puţin cunoscute ale Scoţiei. Tocmai discutam despre aceste desene când a sunat inspectorul McLeod. Aşa cum era normal, a dorit să ne însoţească şi el.

— Hmm, corect, murmură sergentul, notând conştiincios în carnetul lui. Si spuneţi că şi-a tăiat mâna în nişte sticla?

— Chiar aşa. În graba lor de a se sui la bordul bărcii pentru a se salva, hoţii au scăpat pe jos steagul ielelor, spărgând geamul şi distrugând practic rama. Ne-am temut, desigur,

ca acest obiect nepreţuit să nu fie distrus de ploaie şi ne-am grăbit să-l protejăm. Din nefericire, zelul domnului Lovat a fost cu mult mai mare decât îndemânarea sa. Ajutându-mă să degajăm steagul şi să-l punem la adăpost, s-a tăiat destul de rău.

— Da, înţeleg, răspunse sergentul cu răbdare şi convins – aşa cum se şi dorea – că implicarea lui Adam era cu siguranţă nevinovată, chiar dacă postura lui părea puţin excentrică. În definitiv, era unul dintre membrii respectabili ai profesiunii de medic.

— Acum, Sir Adam, aţi menţionat barca folosită pentru fugă, continuă sergentul. Cred că inspectorul McLeod a afirmat că a lovit probabil ceva în apă, din câte îşi închipuie dânsul. Puteţi confirma?

— Ei bine, da. Aceasta este şi părerea mea – o fi fost probabil un trunchi scufundat sau ceva de genul acesta.

Sergentul îl privi drept în ochi, cu creionul pregătit.

— Mă interesează dacă s-a lovit cu adevărat de ceva, domnule!

Adam îşi înălţă o sprânceană şi zâmbi vag ironic.

— Haide, haide, dragul meu. Nu uita că sunt psihiatru. Doar nu te aştepţi din partea mea să-ţi spun că am văzut Monstrul din Loch Ness cum o scufundă!

Sergentul zâmbi larg, clătină din cap şi se aplecă iarăşi asupra carnetului.

— Pe aici circulă nişte poveşti extraordinar de interesante, domnule. Eu lucrez la Inverness de aproape douăzeci de ani şi trec cu maşina pe malul golfului aproape zilnic. Câteodată am sentimentul că zona aceasta pur şi simplu îi atrage pe lunatici.

— Hmm, uneori se poate întâmpla… cine ştie, se arătă Adam de acord.

— Aşa. Credeţi că barca a lovit un buştean? întrebă sergentul, scriind încă.

— Foarte cinstit, nu vă pot spune… deşi trebuie să fi fost ceva de soiul ăsta. De fapt, eram destul de ocupat cu mâna domnului Lovat. Tăietura pare destul de serioasă, iar profesiunea lui este aceea de pictor, ştiţi?

— Da, Sir Adam, vă mulţumesc foarte mult, îi răspunse sergentul, închizându-şi blocnotesul cu un oftat. S-ar putea să dorim să vă mai punem nişte întrebări, ceva mai târziu, însă cred că acum aţi putea să mergeţi la ambulanţă, unde băieţii au nişte cafea fierbinte. Cred că nu v-ar face rău să beţi o ceaşcă.

Adevărata anchetă nu putea începe decât la lumina zilei, bineînţeles, deşi *Queen of Alba* şi celelalte ambarcaţiuni continuau să străbată golful, căutând să găsească orice rămăşiţă a bărcii sau a pasagerilor ei, şi pentru aceasta poliţia barase deja accesul prin partea sudică a castelului. La ivirea zorilor, puteau să „pieptăne” plaja, căutând orice indiciu, oricât de mărunt, care să poată dezvălui ceva despre cele întâmplate.

Mărturiile pe care reuşiseră să le adune până la prânz erau puţine la număr şi nu foarte plăcute la vedere: tuburile cartuşelor trase de McLeod, fragmente de lemn şi sticlă, tot felul de zdrenţe din haine rupte, resturi de carne sfâşiată şi pete de sânge uscat. În cele din urmă, proaspăt apăruta cavitate de sub zidurile castelului deveni prilej pentru lansarea unei teorii nu prea grozave: avusese loc o explozie oarecare, provocată de o grenadă de mână.

— Felul în care se prezintă craterul te-ar putea duce, într-adevăr, cu gândul la explozia unui proiectil, îi spuse Peregrine lui Adam cu îndoială. Dar de aici şi până la un *complot terorist* c cale foarte lungă! Ce poţi teroriza în apropierea unui monument străvechi? Iar Urquhart nici măcar nu este unul dintre simbolurile naţionalismului scoţian, sau ceva de genul ăsta!

La ora aceea cei trei îşi beau cafeaua într-una dintre maşinile poliţiei din Inverness, tocmai întorşi din locul unde i se suturase mâna lui Peregrine. Medicul respectiv făcuse o operaţie desăvârşită, depăşind până şi pretenţiile lui Adam; dar anestezicul local îşi pierduse efectul cu mai mult de o oră în urmă, fapt de care Peregrine îşi aduse aminte prea târziu, atunci când încercă să deschidă puţin geamul maşinii cu mâna rănită. În parcarea castelului, duba poliţiei şi alte câteva vehicule mai mici de-ale lor fuseseră aranjate în cele mai diverse unghiuri; benzile galbene folosite de

politie fuseseră întinse la ambele intrări în parcare, păzite fiind de un agent care nu permitea pătrunderea nici unei persoane particulare.

Urmărindu-l cu privirea pe poliţistul care patrula încolo şi încoace prin faţa intrării mai îndepărtate de ei, Adam sorbi din ceaşca de material plastic şi îi spuse lui Peregrine părerea sa:

— Trebuie să recunosc că ideea unei grenade poate părea puţin cam exagerată – din punctul *nostru* de vedere. Oricât de improbabil ar suna o asemenea versiune, povestea aceasta este cea care se potriveşte cel mai bine cu faptele, aşa cum le cunoaşte politia. Oamenii s-au obişnuit foarte mult cu noţiunea de terorism, indiferent cât de dezgustător poate să fie. Cum crezi că ar reacţiona publicul la adevărul-adevărat?

Peregrine îşi pipăi bandajul de la mâna dreaptă şi făcu o grimasă, devenind deodată conştient de faptul că până şi adevărul despre cum se alesese el cu rana ar fi ridicat semne de întrebare pe care nici unul dintre ei nu era pregătit să le clarifice.

— Cred că am priceput punctul tău de vedere, răspunse el după un moment. Cu toate acestea, cred că ar fi putut să născocească o versiune mai valabilă decât aceea că barca s-a izbit de un buştean plutitor.

— Vai, dar asemenea lucruri chiar se întâmplă câteodată, spuse Adam. Prin anii

cincizeci, un pilot numit Campbell s-a lovit de un buştean în timp ce încerca să stabilească un nou record de viteză, cu o barcă botezată *Bluebell*. Cel puţin aşa a declarat toată lumea, că a fost un buştean. Martorii oculari ai altui accident de curse au descris cum s-a produs un vârtej de ape chiar înaintea bărcii, după care aceasta s-a răsturnat şi a făcut explozie. Îi zâmbi sardonic lui Peregrine: în aceeaşi ordine de idei, se spune că în timpul celui de-al doilea război mondial, o vedetă rapidă din Royal Navy a lovit exact ceea ce ştim că am văzut cu toţii ieri seară. Încercând să explice stricăciunile de la proră, căpitanul a descris ceea ce-i ieşise în cale drept „moale şi diform", din câte mi-amintesc. Nici pe departe un buştean… deşi bărcile se lovesc uneori de trunchiuri de copaci. Cel puţin atât de des cât să fie credibile incidentele de *altă* natură.

În timp ce Peregrine se gândea la această serie de întâmplări, Adam îşi lăsă din nou privirile să rătăcească prin parcarea castelului. În preajma intrării sudice, imensul „Volvo" cenuşiu de la Dunvegan se afla şi el pe asfalt, adus fiind cu o oră în urmă de o maşină specială de intervenţie în caz de accidente, care îl scosese din şanţ. În afara stratului gros de noroi şi a ghirlandei de buruieni ce-i atârna la partea inferioară – şi de farul spart, aşa cum remarcase McLeod de la bun început – maşina nu părea să fi suferit şi alte stricăciuni.

De cealaltă parte a maşinii, McLeod era profund absorbit în conversaţie cu un bărbat

înalt şi distins, îmbrăcat într-un pardesiu elegant, de culoare cafenie. Sosise într-o maşină a poliţiei, cu o jumătate de oră în urmă. Urmărind privirea atentă a lui Adam, Peregrine remarcă acum pentru prima oară că partenerul de discuţie al lui McLeod purta o bonetă de Balmoral, cu trei pene de vultur prinse în panglică – însemnul obişnuit al unui şef de clan din munţii Scoţiei.

— Adam, murmură el, este chiar cine îmi închipui eu?

Adam îi făcu semn afirmativ, iar la colţurile gurii lui alungite apăru un zâmbet fin. Continuară să urmărească scena, la un moment dat, McLeod scoase cu grijă un pachet subţire înfăşurat în plastic de la pieptul pelerinei cerate pe care o împrumutase şi i-l înmâna şefului. Pentru un privitor obişnuit, nu părea decât o masă împăturită de ţesătură bejulie, stropită cu pete de culoare stacojie, în schimb lui Peregrine, chiar şi acum, în lumina soarelui, i se părea că este înconjurată de aura palidă verzuie a puterii ielelor.

Bărbatul cel impunător primi steagul cu aceeaşi veneraţie pe care o arătase şi inspectorul când îl ridicase din rama distrusă – moment de la care părea acum să se fi scurs o veşnicie. Apoi. după ce strânse cu căldură mâna lui McLeod, se dădu într-o parte cât timp i se deschise uşa, se aşeză la volan şi depuse cu mare atenţie comoara pe scaunul de lângă el, în timp ce McLeod închidea portiera cu grijă.

McLeod se dădu într-o parte, iar bărbatul cu bonetă scoţiană pe cap porni motorul şi scoase imensa maşină din parcarea castelului; trecând de bariera poliţiei, ridică o mână în semn de salut atunci când ajunse pe şosea şi coti spre sud. luând calea de întoarcere către Dunvegan. Câteva secunde mai târziu inspectorul se afla din nou alături de ei, aşezat pe locul pasagerului din faţă al maşinii de poliţie; pe figura lui se citea un amestec de oboseală şi mulţumire.

— Nu cumva te-am surprins tocmai în momentul când ai tăinuit una dintre dovezi? întrebă Adam zâmbind, în timp ce inspectorul îşi turna o ceaşcă de cafea din termosul aflat în scaunul şoferului.

McLeod pufni şi luă o înghiţitură, strâmbându-se apoi din pricina gustului.

— Puah! Cum puteţi bea aşa ceva? Care dovadă? Era vorba de un bun recuperat şi care ar fi putut suferi noi stricăciuni dacă nu era încredinţat unei persoane responsabile. Am semnat pentru acest bun. Pe urmă, nu avem cum să permitem ca întregul corp poliţienesc al munţilor Scoţiei să dispară într-un nor de fum – cu excepţia celor ce aparţin clanului McLeod, de la sine înţeles.

— Chiar aşa li s-ar fi întâmplat? întrebă Peregrine. Adică, bărbatul acela *chiar* s-a risipit în văzduh sub forma unui nor de fum după ce a atins steagul ielelor?

McLeod îşi aşează încet braţul pe speteaza scaunului, şi-i aruncă lui Peregrine o privire

hazlie peste umăr.

— De ce mă întrebi pe mine? Tu eşti cel care a văzut totul, amice. Eu tocmai trăgeam un pui de somn sub un morman de pietre şi pământ. Desigur, în versiunea oficială se pomeneşte că individul a avut un ghinion formidabil cu o grenadă.

Ridică iarăşi ceaşca spre buze, se răzgândi, deschise portiera şi azvârli afară conţinutul.

— Ah, domnule Lovat, pentru că veni vorba, adăugă el după ce închisese uşa, te-ai descurcat destul de bine ieri seară. Singurul reproş ar fi să-ţi aduci aminte să asculţi ordinele data viitoare.

— Data *viitoare!*

Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se măriră considerabil, iar Adam râse mulţumit.

— Noel face doar o glumă nevinovată, Peregrine, spuse el liniştit. De fapt, vrea să-ţi comunice că ai trecut examenul de admitere.

— Nu am înţeles, vrei să repeţi?

— Poate ţi-aduci aminte că ţi-am relatat, cu câteva zile în urmă, că mai am şi alte câteva funcţii în afară de aceea de psihiatru. Noel şi cu mine facem parte dintr-un mic grup de… să zicem, specialişti?… a căror responsabilitate este să se ocupe de cazuri deosebite, în care neiniţiaţii ar zice că apar elemente supranaturale. Presupun că am merita poate denumirea de… ah… forţă poliţienească ocultă.

Peregrine, devenit foarte tăcut şi liniştit, părea să nu-şi poată dezlipi ochii de pe Adam.

— De fapt… glumeşti, nu-i aşa? şopti el.

— Consider că poţi să-ţi dai şi singur răspuns la această întrebare, zise Adam, zâmbind încă. Datoria noastră este să punem capăt tocmai unor nelegiuiri precum au fost cele de ieri seară. Şi, pentru că acest soi de ştiinţă, în cantitate mică, este periculoasă – ba chiar înfiorătoare, se poate spune – tot noi suntem aceia care avem grijă ca anumite circumstanţe şi întâmplări să nu fie cunoscute, asigurând astfel liniştea sufletească a restului populaţiei.

— Să luăm chiar cazul nostru, interveni McLeod. Din punctul de vedere al omului de pe stradă, evenimentele de azi-noapte nu au fost decât o serie de accidente – probabil bizare, dar care pot fi încă explicate potrivit logicii materiale. Chiar dacă forţăm puţin verosimilitatea evenimentelor, oamenii cred în general în ceea ce se aşteaptă ei că vor vedea – lucru ce ne permite să le folosim şi să-i ajutăm să ia de bună această mascaradă convingătoare.

Se uită întrebător la Adam, care îi confirmă şi el lui Peregrine că este de acord cu afirmaţiile.

— Toate acestea nu sunt de fapt decât o invitaţie, zise Adam. Talentul tău evident de a *vedea* dovedeşte că faci parte dintre noi din punct de vedere spiritual. Am vrea însă să faci parte dintre noi şi în ceea ce priveşte cauza noastră comună – să devii unul dintre membrii echipei noastre. Desigur, trebuie să-ţi doreşti şi tu.

Peregrine simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. Rămase cu privirile îndreptate asupra lui Adam mai multă vreme, încercând să cântărească implicaţiile propunerii mai vârstnicului său prieten, dar în mintea lui nu se formulau decât noi şi noi întrebări – nu şi răspunsuri.

— *Cred*... că înţeleg ceea ce-mi spui, începu el precaut, dar eu... *Da!* îi ieşi deodată hotărât pe gură, lăsând-o încolo de prudenţă. Sunt de acord. Vreau să fac şi eu parte din echipă! Nu am nici cel mai mic habar ce trebuie sa fac, însă...

— Din fericire, nu este vorba atât de a *face* ceva, îl întrerupse Adam cu blândeţe, ci mai degrabă de a *deveni* ceva mai mult decât eşti în prezent. Ai un potenţial enorm, aşa cum cred că te-ai convins şi tu însuţi în ultima săptămână. Aş fi bucuros şi m-aş simţi onorat, în acelaşi timp, să te pot ajuta să-ţi împlineşti acest potenţial şi să-l foloseşti constructiv. Dar hotărârea îţi aparţine...

— Stai puţin, Adam, murmură McLeod, ridicându-şi mâna în semn de avertisment. Un agent de poliţie vine drept spre noi. din câte se pare cu un scop precis.

McLeod coborî geamul şi, atunci când omul se apropie, îi zise:

— Pe mine mă cauţi?

— Da, domnule. Va aşteaptă şeful acolo, la dubă.

— Mă întorc cât pot de repede, le murmură

McLeod înainte de a coborî şi porni împreună cu poliţistul.

Rămas singur cu Peregrine, Adam stătu puţin pe gânduri, apoi reluă firul discuţiei lor.

— După cum aveam de gând să-ţi spun, tu singur trebuie să hotărăşti, spuse el. Oferta pe care tocmai ai primit-o nu a fost făcută cu uşurinţă, de aceea nu aş vrea să iei o hotărâre definitivă, care te va obliga, fără să te gândeşti mai întâi foarte bine. Tu ai remarcat că nu ştii ce ai de făcut, iar eu ţi-am răspuns că nu este vorba de *a face*, ci de *a fi*. Totuşi, dacă intenţiile tale sunt cu adevărat serioase, există un lucru pe care îl poţi întreprinde pentru a-ţi fi mai uşor.

— Da?

— Te asigur că este un lucru foarte simplu pentru tine, răspunse Adam, zâmbind din cauza curiozităţii şi nerăbdării lui Peregrine. Din câte îmi închipui, cam peste o oră nu vor mai avea nevoie de noi. Vom găsi un avion din Inverness, sau un tren cel puţin. Dacă avem noroc, până diseară suntem la Strathmourne. Mâine de dimineaţă, când vei fi odihnit, ţi-aş sugera să-ţi desenezi un autoportret. Consider că el te va ajută să găseşti calea pe care trebuie să o urmezi.

— Un autoportret… murmură Peregrine.

— Chiar aşa. Gândeşte-te la schiţele pe care mi le-ai făcut mie şi lui Noel, apoi întreabă-te dacă eşti pregătit să-l schiţezi pe adevăratul Peregrine Lovat. Gândeşte-te la asta.

Adam aproape că auzea tumultul de gânduri

ce se învolburau în mintea tânărului. Iar atunci când acesta făcu încet un semn afirmativ, uşurat, Adam zâmbi şi coborî din maşină, mulţumit că-i oferise noului său coleg prilejul să se gândească la cu totul altceva, scoţându-i astfel din minte ororile nopţii trecute.

Plimbându-se până la grilaj, aruncă o privire la poliţiştii ce mişunau încă pe panta de dedesubt. Ceva mai încolo, Loch Ness se întindea ca o oglindă întunecată, sclipind sub soarele amiezii, ascunzând…

— Adam, poţi veni puţin până la dubă? se auzi vocea lui McLeod, trezindu-l din reverie. Pe figura inspectorului se zugrăvea ceva de nepătruns. — Tocmai a ieşit la lumină un lucru pe care cred că trebuie să-l vezi şi tu.

Maşina masivă a poliţiei se găsea la intrarea în parcare. Usa din spate era deschisă. Adam apucă să vadă înăuntru sabia Hepburn, zăcând pe podea, înfăşurată într-o pungă de plastic şi cu o etichetă prinsă de gardă. Făcându-i semn poliţistului care stătea de gardă lângă maşină, McLeod întinse mâna până dincolo de sabie şi pescui un plic din plastic transparent, din cele folosite pentru păstrarea dovezilor, pe care i-l întinse lui Adam.

— Spune-mi ce părere ai despre asta, întrebă el aspru.

Plicul conţinea fragmentul însângerat al unui deget omenesc. Prins între rămăşiţe de oase carpiene se distingea un inel cu pecete din carneol. Apăsând plasticul mai tare peste piatra,

Adam văzu că pecetea reprezenta o figură de felină cu smocuri la urechi şi mustăţi pe obraji, iar fălcile i se rânjeau a sfidare. Studie îndelung inelul, apoi îi înapoie plicul lui McLeod.

— Pecetea linxului, murmură el aparent neimpresionat.

McLeod oftă din greu şi aruncă punguţa la loc în coşuleţul ei; se aşeză apoi cu toată greutatea pe bara din spate a maşinii şi se frecă pe frunte, între sprâncene.

— Aşa am crezut şi eu, spuse inspectorul, însă nu puteam fi sigur, fară ochelari. E mult de când n-am mai văzut un sigiliu ca acesta – şi, trebuie să mărturisesc, speram să nici nu mai văd vreodată. Să însemne oare că Loja Linxului devine iarăşi activă?

— Mă tem că nu are cum semnifica altceva, răspunse Adam.

Rămase o vreme tăcut şi pe gânduri. Descoperirea inelului punea într-o lumină noua şi neaşteptată premoniţiile lui Peregrine şi propria lui senzaţie că fuseseră declanşate anumite evenimente din cele mai sumbre. Acum ştia ce anume încercase să deseneze tânărul artist pe inele şi medalioane, figurina aceea ce refuza să apară suficient de limpede. Adam mai avusese de-a face cu Lorzi ai Linxului pe vremuri. Faptul că Loja se întrunea iarăşi nu prevestea nimic bun.

Pentru moment, cel puţin, situaţia era sub control. El şi cu Noel erau acum preveniţi şi aveau un nou recrut pe care să-l pregătească

pentru Vânătoare – şi existau şanse mari ca Oponenţii să nu aibă habar cine le zădărnicise toate intenţiile.

Era clar că aceştia urmau să facă propriile lor investigaţii, odată ce vor afla ce li se întâmplase oamenilor lor. Dar şi Adam avea de gând să facă cercetări – diseară, când se va fi întors la Strathmourne, însă numai după câteva ore bune de odihnă. Trebuia ca mai marii din Interior să afle neîntârziat cele întâmplate şi, mai ales, să aprobe recrutarea lui Peregrine Lovat.

Aşa. Chemarea la Vânătoare avea să răsune iarăşi. Dar când va sosi momentul acelei confruntări inevitabile, el şi ai săi vor fi pregătiţi. Conform celor mai frumoase tradiţii ale templierilor, nu se vor da înapoi din fata luptei, oricât de mici le-ar fi şansele. Mai existau şi alţii, pregătiţi să-şi îndeplinească fiecare rolul – cu condiţia să poată trece peste piedicile ridicate de telefoane şi să ia legătură cu ei!…

Adam clătină din cap, zâmbind la gândul festelor idioate pe care ţi le poate juca întâmplarea.

— Trebuie să-i prevenim şi pe ceilalţi, spuse el calm, strângând mâna aflată în buzunar în jurul simbolului propriei sale Loji. Voi avea nevoie de antene pe care să le întindem peste tot. Dacă Loja Linxului a devenit cu adevărat activă din nou, nici unul dintre noi nu este imun la atac, odată ce află că suntem pe urmele lor.

McLeod pufni pe nări şi se ridică în picioare,

îndreptându-şi umerii şi întorcându-şi faţa spre vântul înviorător.

— Sper că nu eşti *îngrijorat*.

— Îngrijorat? N-aş zice. Provocat, poate? se întrebă Adam zâmbind. Dacă mi-aduc bine aminte, un anume Sherlock Holmes găsise cuvântul cel mai potrivit.

Zâmbind şmechereşte, McLeod se uită spre Adam.

— Ba chiar aşa, spuse el. S-ar putea ca miza să fie puţin diferită, dar scopul este acelaşi. Vânătoarea a început. Şi, după cum ar zice Holmes, „Fiara este trează!”

Epilog

DOUĂ ZILE mai târziu, când incidentul de la Urquhart fusese relatat de mai toate cotidienele, o femeie ce stătea la masa ei de lucru situată undeva, într-una dintre clădirile înalte din Glasgow destinate birourilor, se uita peste ziarele din acea zi, sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă. Articolul despre Urquhart îi sări în ochi de îndată ce ajunse la pagina a doua; îl citi de două ori de la cap şi până la coada înainte de a pune mâna pe unul dintre cele trei telefoane de pe masă.

— Fă-mi legătura cu domnul Raeburn, spuse ea.

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: ELENA MURGU
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut 1994, Bucureşti
Coli tipar: 20 Format 16/54×84

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere – R.A.I. – Imprimeria Coresi

Tipărit sub comanda nr. 30826
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
Piaţa Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA